

நீ இஸ்லாமிடில்...

Bihar

D. அகஸ்தின் ஜெபக்குமார்

ம. ௨௫8

V.மாநா.சு.

நீ

இல்லாவிடின...

சகோ. D. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார்

GEMS Publications

NEE ILLAVIDIL ...

Bro.D.Augustine Jebakumar

copyright by Gospel Echoing Missionary Society (GEMS)

First edition January 2011 - 10,000 copies

Second edition May 2011 - 5,000 copies

Third edition March 2015 - 5,000 copies

No part of this publication may be reproduced in any form or by any mean, electronic or mechanical, including photocopying, recording or any information storage and retrieval system without permission in writing from the publisher.

Published by

GEMS PUBLICATIONS

Sikaria, Indrapuri post, Dehri on Sone,
Rohtas Dist. Bihar 821 308, North India

E-Mail : publications@gemsbihar.org

www.gemsbihar.org

Tel. : 06184 234026, 234567, Fax 06184 234042

Copies can also be received from

GEMS

No.11, 13th Cross Street,
New colony, Chrompet, Chennai - 44
TamilNadu, South India

Tel. : 044 22386031, 22380295

Print Co-ordinated by Horeb Print House
horebdharmaraj@gmail.com

அர்ப்பணம்

என்னை ஆட்கொண்டவரும்
நான் சேவிக்கிறவருமாகிய
ஆண்டவர் இயேசுவின் பொற்பாதத்தில்
என்னோடு கூட நின்று போரிடும்
அனைத்து போராளிகளுக்கும்
இதுனை காணிக்கையாக்குகிறேன்.

பொருளடக்கம்

1. ஆரம்பம்

- மகனே நீ இல்லாவிடில் வேறு எனக்கு யாருமில்லை 7
- முன் குறிக்கப்பட்ட முன்னோர் 8
- எல்லாம் அவர் சீத்தம் 12

2. அழைப்பு

- பயணம் மாற்றிய பாதை 25
- பெலப்படுத்திய ஆவியானவர் 31

3. அர்ப்பணிப்பு

- திரும்பிப் பார்க்காதே 45
- அறியாத வழியானாலும், அவரே நடத்துவார் 49

4. கீழ்ப்படிதல்

- முன்னறிவிப்பவர் முன் செல்கிறார் 53
- வாஞ்சிப்போருக்கு வாசல் திறக்கும் 70
- காத்திருந்தால் காட்டுவார் பாதை 80
- அன்பரை அறிவிக்க அந்தமான் நோக்கி 94
- திருமணமும், திருப்பு முனையும் 100
- உன்னையல்ல என் கண்மணியைத் தொடுகிறான் 107
- உடைந்த உள்ளங்களில் பிறக்கும் உற்சாகம் 111

5. விலைக்கிரயம்

• தரிசனம் நிறைவேறுதல் தூரத்திலில்லை	119
• மேன்மையின் விலைக்கிரயம்	130
• முன்னேறிச் செல்	140
• ஆதி தரிசனமும், நிறைவேறுதலும்	151
• சொன்னதைச் செய்யுமட்டும் கைவிடாதிருப்பேன்	163
• சீலுவை பாரமில்லை	172
• நீ எதை விதைக்கிறாய்?	182

6. பிரதிபலன்

• புது ஊழியர்கள், புதிய பணித்தளங்கள்	189
• தரிசனம் பெற்றோர் கரிசனை கொள்வர்	195
• மகாத்மாக்கள் இவர்கள்	205
• பாரம் கொண்டால் பாதைகள் திறக்கும் தானாய்	207
• நானில்லை என்றால் வேறு யார்?	214

7. எல்லைகளைத் தாண்டி

• எண்ணங்களின் பெருக்கமும், எல்லைகளின் விரிவாக்கமும்	225
• அவரே அரண்	232
• கர்த்தருக்காக இழந்தோர் தரித்திரர் ஆனதில்லை	242
• தேவன் குறித்தது உனக்கே	252
• சத்தியத்துக்குச் சாட்சி	264
• உத்தமனாக நடக்க எச்சரிக்கையாயிரு	278
விரிவான பொருளடக்கம்	294

முன்னுரை

38 ஆண்டுகளாக ஒரு மிஷனரியாகப் பணிபுரிந்துவரும் நான் வேதாகமக் கலாசாலைக்குச் செல்லும் வாய்ப்பைப் பெற்ற வன் அல்ல; என்னுடைய அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள வாஞ்சித்து எங்களுடைய மாத இதழாகிய “யுத்தசத்தத்தில்” சில ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் “திரும்பிப் பார்க்கிறேன்” என்ற தலைப்பில் எழுதத் தொடங்கியபோது, இப்படி ஒரு ஊழியமா? இப்படி ஒரு அர்ப்பணமா? இப்படி ஒரு ஊழியரா? என்று என்னை மகிமைப்படுத்தும் கடிதங்கள் வந்தன; அதனால் அதனை நிறுத்தி விட்டு; என்னை அழைத்த ஆண்டவருக்கு மாத்திரம் மகிமை வர வேண்டும் என்று தொடர்ந்து எழுதாதிருந்துவிட்டேன்.

ஆனால், என்னுடைய நற்செய்திகளிலும், பிரசங்கங்களிலும், பகிர்ந்து கொள்ளுதலிலும் சில அனுபவங்களை நான் சொல்ல நேரிட்டதனைக் கண்ட அநேகர், இதனைப் புத்தகமாக நீங்கள் வெளியிட்டால் வருங்கால சந்ததிக்குப் பயன்படும் என்றனர்.

கூடவே, தேவனே; என் சிறுவயது முதல் எனக்குப் போதித்துவந்தீர்; இதுவரைக்கும் உம்முடைய அதிசயங்களை அறிவித்து வந்தேன்; இப்பொழுதும் தேவனே, இந்த சந்ததிக்கு உமது வல்லமையையும், வரப்போகிற யாவருக்கும் உமது பராக் கிரமத்தையும் நான் அறிவிக்குமளவும், முதிர்வயதும் நரை மயிரு முள்ளவனாகும்வரைக்கும் என்னைக் கைவிடிராக;

தேவனே உம்முடைய நீதி உன்னதமானது. பெரிதானவை களை நீர் செய்தீர். தேவனே, உமக்கு நிகரானவர் யார்? (சங் 71:17-19) என்ற வார்த்தைகள் என்னைத் தட்டி எழுப்பிக்கொண்டேயிருந்தன.

கூடவே, புதிதாக GEMS ஊழியத்தில் இணைகின்ற என்னுடைய உடன் ஊழியர்கள், ஆரம்ப நிலையில் செலுத்தின விலைக்கிரயத்தினைப் புரிந்துகொள்ளவும் வாய்ப்புகள் மிகவும் குறைவாக இருந்தன. எனவே, இந்த புத்தகத்தினால் அநேகர் அர்ப்பணிப்பில் ஆழம் காணமுடியும் என்று நம்பினேன். அறியாமை அநேகரைப் பின்னதாக ஆடம்பரத்திற்குக் கொண்டுவர விரைவிட வாய்ப்புகள் உண்டு என்றும் பயந்த நாட்களும் உண்டு.

இந்திய மிஷனரி ஊழியத்தில்; இந்தியரின் வாழ்க்கை சரிதங்கள் அதிகம் சொல்லப்படாமல், வெளிநாட்டு ஊழியர்களின் தியாகமும், ஊழியமுமே மிகவும் மேன்மைப்படுத்திச் சொல்லப் பட்டதினால், அநேக இளைஞர்களுக்கு உந்தும் சக்தி உண்டாக்க நம்மாலும் கூடும் என்ற விசுவாசத்தினை உருவாக்க, இந்திய மிஷனரியின் வாழ்க்கை இன்றியமையாதது என்பது என்னுடைய உறுதியான முடிவு.

இந்தப் புத்தகம் இறையியல் கற்ற மேதைகளுக்காக எழுதப்பட்டது அல்ல.

இது ஒரு சாதாரணமான மனிதனை; பெரிய பின்னணிகள் இல்லாத ஒருவனை; தேவன் உபயோகப்படுத்த முடியும் என்பதனை விளக்கவே எழுதப்பட்டது.

தேவ சத்தம் கேட்கக் கற்றுக்கொண்ட எந்த மனிதனும்; தேவனின் இருதயத் துடிப்பைக் கேட்டு செயல்பட உதவவேண்டும். தேவைகளை அல்ல; தேவனையே நோக்கிப் பார்த்தால் காரியங்கள் நடக்கும் என்பதனைக் கூறவும்,

திறந்த புத்தகமாக வாழும் வாழ்வு (open to God, open to men) எப்பொழுதும் பிரதிபலனை அளிக்கக்கூடியது என்பதனைக் காண்பிக்கவும் இது எழுதப்பட்டது. இச்சகமான பேச்சைப் பேசி, தந்திரமான திட்டங்களினால் நாம் காரியத்தினை சாதிக்கலாம்

என்ற நிலையினை மாற்றி அமைக்கவும், அழைக்கிறவர் உண்மையுள்ளவர் என்பதனைத் தெளிவாக்கவும் எழுதப்பட்டது.

ஒரு மனிதன் ஆண்டவரின் சத்தத்தினைக் கேட்டாலும், அவன் ஒரு கூட்டு முயற்சியில் (team work) ஈடுபட்டு காரியத்தினைச் செய்து முடிக்க முடியும் என்பதனை விளக்கும் வண்ணம் (நெகேமியா, மோசே, ஏன் இயேசுவும் ஒரு குழுவை ஏற்படுத்திக் கொண்டாரே) இதனை எழுதுகிறேன்.

தேவனுடைய வேலை மிகவும் பெரியது; அதனைச் செய்து முடிக்க அனைவரும் இணைந்து செயல்படவேண்டும். ஒவ்வொருவருக்கும் அதில் பங்கு உண்டு என்பதனை விளக்குவதே இதன் நோக்கம்.

உண்மையாய், எளிமையாய், தியாகமாய், பூரண மனதோடு கூடிய சேவை செய்தால் தேசம் தேவனை அறிந்து; உள்ளங்கள் உருமாறி உபயோகப்படும் என்பதனையும் கூடவே விளக்க இதை எழுதவேண்டியதாயிற்று.

முதலில் வைராக்கியமாக வாழ்ந்துவிட்டு; இறுதியில் கோட்டைவிட்டவர்கள் ஏராளம். ஆனால், வேதமோ “நீதிமான் களுடைய பாதை நடுப்பகல் வரைக்கும் அதிகமதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கிற சூரியப்பிரகாசம் போலிருக்கிறது” (நீதி 4:18) என்கிறது. எனவே இறுதி மூச்சு உள்ளவரை அதே வேகம், துடிப்பு, ஆத்தாமபாரம், அர்ப்பணம், செய்துமுடிக்கும் உத்வேகம் போன்றவற்றைக் காத்து ஓடமுடியும் என்பதனை விளக்கி; அதேபோன்ற வாழ்வு வாழ மற்றவர்களையும் உற்சாகப்படுத்தும் நோக்கோடு எழுதப்பட்டது. தேசத்தின் ஒரு பாகத்தில் அல்ல அனைத்து பாகங்களிலும் எரிந்து பிரகாசிக்கும் ஊழியங்கள் எழும்பித்தான் ஆகவேண்டும்.

அழைக்கப்பட்ட அநேகர் செயலாற்ற வலிமையற்றவர்களாக, அங்கேயும் இங்கேயும் அலைந்து திரியும் காட்சியினைக் காண்கிறேன். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு, “உன்னாலும் இது சாத்தியம்” எனக் கூறும் வண்ணமும் புதிய பிரதேசங்களுக்கு, இதுவரை அறிவிக்கப்படாத பகுதிகளுக்கு புறப்பட்டுப் போவோரை உற்சாகப்படுத்தும் வண்ணமும்; நடைமுறைக்கு ஒவ்வாதவைகளை அல்ல அன்றாட அனுபவங்களிலும் ஆண்டவர் தன்னை வெளிப்படுத்தி அழைத்துச் செல்வார் என்பதனை அறைகூவிச் சொல்லும் கருவியாகவும் இது எழுதப்பட்டுள்ளது.

முன்னோடிகள் இல்லையா? என ஏங்கும் இளைய சமுதாயத்திற்கு, இது இந்தியராலும் கூடும் என ஒளி விளக்காக உபயோகப்பட்டுமே என்கிற நோக்கினை மனதில் கொண்டு எழுதப்பட்டது.

இயேசு கிறிஸ்து இந்த தேசத்திற்காக ஏங்குகிறார் என்பதனை எதிர்பார்ப்போருக்கு எடுத்துக்காட்டும் வண்ணமும், உண்மை கிறிஸ்தவம் எதனைச் செய்யும் என்பதனை விளக்கும் வண்ணமும் இது வரையப்பட்டுள்ளது.

படிப்போரைப் பரவசப்படுத்த அல்ல, மாறாக பாடு அனுபவித்தவருக்காக பாடு அனுபவிக்க அழைக்கும் ஒரு சிறு கருவியாகவும்,

படிக்கின்றவர், ஆஹா, ஓஹோ என்று ஒரு மனிதனைப் புகழ்வதற்காக அல்ல; மாறாக மகிழ்ச்சியோடு மகிபனை உயர்த்திக் கூற ஏதுவாக மானிடரின் மீட்புக்காக ஏங்கும் மன்னவர் இயேசுவை உயர்த்திக்காட்டவும் எழுதப்பட்டது.

இது இந்தி மொழியிலும், ஆங்கிலத்திலும் மொழிப்பெயர்க் கப்பட்டு இந்தியாவின் அனைத்து நபர்களையும், விசேஷமாய்க் கிறிஸ்துவை அறிந்தவர்களைத் தட்டி எழுப்பவேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்போடு எழுதப்பட்டது.

எழுதும்போது மிகவும் ஜெபத்தோடும், தேவ பிரசன்னத்தினை உணர்ந்தும், எதையும் மிகைப்படுத்திக் கூறாமல் என்னைக் காத்துக்கொண்டும், உள்ளவைகளை உள்ளவாறே கூற முயன்று, என் அறிவுக்கு எட்டினமட்டும் சம்பவங்களைக் கூறியுள்ளேன்.

நம் தலைமுறைக்குள் இந்த பரந்த பாரதம் இரட்சகரை அறியவேண்டிய விதமாய் அறியவேண்டும் என்பதும், அவரை வாழ்ந்து காட்டும் பலரை இந்த தேசம் பார்த்துவிடவேண்டும் என்பதும், சுவிசேஷமே உலகின் அனைத்துப் பிரச்சனைகளுக்கும் தீர்வு என்பதனை நாவுகள் அறிக்கையிடவேண்டும் என்பதும், ஆளுவோரும், அரசியல் பேசுவோரும், அன்றாடக்காய்ச்சிகளும், அரும் பெரும் மக்களும் அவரின் இரட்சிப்பில் களிகூர சபைகள் ஒளிவிடவேண்டும் என்பதும் என்னுடைய இதயத்தின் ஆழமான தாகம்.

ஜெபம் என்னும் கருவில் உருவாகும் எந்த ஊழியமும், ஆவியின் பெலத்தில் நடத்தப்படும் எந்த செய்கையும், ஆண்டவரின் ஆதிக்கத்தில் அடங்கிய எந்தக் கிரியையும் எதிரியால் அழிக்கக்கூடாதவை என்பதனை விளக்க இந்த சிறிய புத்தகம் உதவும் என நம்புகிறேன்.

பிரதிஷ்டைகள் நொறுங்கிப்போகாவண்ணம் இறுதிவரைக் காத்துக்கொண்டால்; உடன்படிக்கை செய்தவர் அதனை நிறைவேற்றும் வண்ணம் செயல்படுவதனைக் காண முடியும் என்பதனை ஆணித்தரமாகக் கூற விழையும் இப்புத்தகத்தினை எழுதிய நோக்கம் இவைகளே. இது ஒரு தனி மனிதனின் வாழ்க்கையோடு பிணைந்து போய்விட்ட ஒரு ஸ்தாபனத்தின் வரலாறு; ஆனால், அதன் பின்னால் ஆயிரங்கள் நிற்கின்றனர். ஒரு சில பெயர்கள் தான் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும், மறைந்து நின்று செயலாற்றியோர் ஏராளம். அனைவரையும் ஆண்டவர்தாமே ஆசீர்வதிப்பாராக. நான் மறந்திருந்தாலும் அவர் மறக்கவேமாட்டார்.

அநேகர் தங்களுடைய ஈகையை, ஈடுபாட்டை வெளிப்படுத்த விரும்பாதவர்கள். சத்துருவை மாத்திரம் குறிவைக்கக் கற்றுக் கொண்டவர்கள். தங்களைக் குறிவைப்போரைக் குறித்து எள்ளளவும் கவலை கொள்ளாதோர். எப்படியும் தேவ இராஜ்யம் கட்டப்படவேண்டும் என்பதும் “உம்முடைய இராஜ்யம் வருவதாக” என்ற ஜெபத்தினை செயல்படுத்தவும் விரும்புவோர்கள்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நானும் “உண்மையும் உத்தம முமான ஊழியக்காரனே” என்ற நேசரின் வாயிலிருந்து புறப்படும் வார்த்தைகளையே வாஞ்சித்து, இந்த புத்தகத்தின் நோக்கம் நிறைவேற விரும்பி இதனை வெளியிடுகிறேன். தேவன் தமக்குச் சித்தமானதைச் செய்வாராக.

அழைத்த தேவனுக்கு அனுதினமும் உண்மையாயிருக்க ஆசிக்கும்

அன்பு சகோதரன்

D. சிகஸ்டன் ஷெபக்குமார்

ஆரம்பம்

“மகனே நீ இல்லாவிடில் வேறு எனக்கு யாருமில்லை”

“மகனே நீ இல்லாவிடில் வேறு எனக்கு யாருமில்லை”

என்ற வார்த்தைகள் இடிமுழக்கமாய், ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதனிடம் பேசுவது போல் தெளிவாய் உரைக்கிறது. உயரே இரண்டு அழகிய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிந்து, இந்த சத்தத் திற்கும் கீழ்ப்படியத் தயங்கும் வாலிபன் மேல் விழுகிறது. மரியாள் கேட்டதுபோல, இது எப்படியாகும்? என்ற கேள்வி உள்ளத்தில் ஓங்கி ஒலித்தாலும், நிற்க பெலனற்று நெடுஞ்சாண்கிடையாய் விழுந்து “இதோ அடியேன்” என்ற அர்ப்பணத்திற்குப் பின்னரே சத்தமும் ஓய்ந்தது, கண்ணீரும் நின்றது.

அதற்குப் பின் உள்ளத்தில் ஒரு கேள்வியும் இல்லை; இனி எப்படி செயல்படவேண்டும் என்ற சிந்தனை மாத்திரமே முன் நின்றது. 1972ம் ஆண்டு அக்டோபர் 13 ஆம் தேதி வேலையை விடவும் ஆணை பிறந்துவிட்டதினால் எந்த குழப்பமும் இல்லை. பெற்றோரைச் சரி செய்வதும், வேலை செய்யும் கம்பெனியைச் சரி செய்வதும், தன் பொறுப்பு என தேவனே சொல்லிவிட்டபடியால் அதனைக் குறித்தும் கவலையில்லை. காணப்போகும் பிரதேசம் புதிது, மொழி தெரியாது, யார் தாங்குவார்கள்? மாற்றுக் கலாச்சாரத்தில் எப்படி ஊழியம் செய்வது? என்ற கேள்விகள் பின்னால் தூக்கி எறியப்படுகின்றன. யார் அந்த வாலிபன்? என்ன நடந்தது? படியுங்கள் உள்ளே.....

முன்குறிக்கப்பட்ட முன்னோர்

கர்த்தரால் வரும் சுதந்திரம்

1947 ஆகஸ்ட் 15ம் நாளை இந்தியா ஆவலோடு எதிர் பார்த்து நின்ற வேளையில்; அந்த நாளில், சாயர்புரம் கிராமத்தில், எனக்கொரு மகன் பிறந்தால் அவனுக்கு “சுதந்தரராஜன்” என்று பெயரிடுவேன் என்று தாய் ஒருவர் ஏங்கி நிற்கிறார். ஆனால், எதிர்பார்த்த ஆண்மகன் சுதந்திர மண்ணிலே மற்றவர்களை விடுவிக்கக் கூடியவனாக ஆகஸ்ட் 20ம் நாள் பிறந்த போது, ஆகஸ்டில் பிறந்தபடியால் “அகஸ்டின்” என்றும் ஜெபத்தின் பலன் என்பதனால் “ஜெபக்குமார்” என்றும் பெயரிட்டு மகிழ்ந்தனர் பெற்றோர். “பரி.அகஸ்டின்” என்ற ஒரு பெரிய வேத பண்டிதர் இருந்த வரலாறு அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. கூடவே அநேகரை ஜெபிக்கச் செய்யும் மகனாக இவன் உருவாவான் என்றும் அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

தேவனுக்குப் பயந்த, ஆனால் அதிக ஆவிக்குரிய ஆழமில்லாததும், தேவ கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படியவும், வேதமும் ஜெபமும் வாழ்க்கையில் ஒன்றிவிட்டதுமான குடும்பம் அது. ஆலய ஆராதனைகளைத் தவறவிடுவதில்லை; குடும்ப ஜெபமும், பாடல்களும் அனுதினமும் அறைகளை நிரப்பும். முதல் மகன் என்பதனால் அவனை மிகுந்த கட்டுப்பாட்டுடன் வளர்க்கவேண்டும் என்ற நினைவு அவர்களை ஆரம்பம் முதலே கவ்விப்பிடித்திருந்தது. இராணுவ வீரராக இருந்த கணவனும் ஆசிரியையாகப் பயிற்சி பெற்றிருந்த மனைவியும் கொண்ட இந்தக் குடும்பத்தில் ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு, ஒழுங்கு, சீக்கனம் மற்றும் மற்றவர்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்ற நெறிமுறைகள் எல்லா நிலைகளிலும் தொனித்தன. அவர்கள் இணைந்ததும் ஒரு விந்தைதானே!

அருள்சகாயமாக மாறிய பூசாரி

என்னுடைய அப்பா குடும்பத்தில் கடைமகனாக, எட்டு பிள்ளைகளில் ஒருவராக பிறந்தார்; அவருடைய தாய் “தேவ பிச்சை” என்று அவருக்கு பெயரிட்டு வளர்த்தார். பிறந்த சில வருடங்களில் எனது தந்தையின் அப்பா மரித்துப்போனார்கள். எனது தந்தையின் அப்பா இயேசுவை ஏற்றுக்கொண்ட விதம்

ஆச்சரியமானது. தமிழகத்தில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் தென் கோடியில் உள்ள “பள்ளிப்பத்து” என்றதோர் குக் கிராமத்தில், இயேசுவின் அன்பை அறிவிக்க வெள்ளை மிஷனரி ஒருவர் வந்த போது, “அருள் சகாயம்” என்று பின்னதாக அழைக்கப்பட்ட இந்த வாலிபனான பூசாரி (அவருடைய தலை முடி கிட்டத்தட்ட 4 அடி நீளமானது) அவரை எதிர்த்து, அடித்து “கிறிஸ்தவ நாயே” வெளியே போ எங்களைக் கெடுக்காதே என்றபோது அந்த தேவ மனிதன் முழங்கால்படியிட்டு ஜெபித்துச் சென்றுவிட்டார்.

உன்னைத் தொடுகிறவன் என் கண்மணியைத் தொடு கிறான் என்று சொன்னவர் விடுவாரோ! அவர் கடந்து சென்ற இரண்டு வாரத்தில் அடித்த பூசாரி பைத்தியமாக மாறினார்; எத்தனை மருத்துவம் செய்தும் மாந்திரீகம் பண்ணியும் பணம் செலவழிந்ததே அல்லாமல் குணமாகவில்லை. தெருக்களில் அலைந்து திரிந்து மரத்தடியில் உட்கார்ந்து ஏதாவது பாடல் பாடித்திரிந்த அவருடைய நிலைமை பரிதாபத்துக்குரியது; அப் படியே இரண்டாண்டுகள் கடந்துபோயிற்று. இரண்டாண்டுகளுக்குப் பின்னர் ஒருநாள் மரத்தடி ஒன்றில் அமர்ந்து அவர் பாடிக் கொண்டிருந்தபோது வெள்ளை அங்கி தரித்த இயேசு அவருக்கு முன் நின்று அவரைத் தொட்டினால் அவருடைய “பைத்தியம்” நீங்கிற்று.

அவரும் இயேசுவின் அருள்தான் தன்னை இரட்சித்தது என்று விசுவாசித்து “அருள்சகாயம்” என்று தன் பெயரை மாற்றிக் கொண்டார். அவருடைய நடவடிக்கைகள் மாறின. பின்னதாக ஊரிலே நடக்கும் வழக்குகளை அவரிடத்தில் கொண்டுவந்த போது ஜெபம் செய்து அவர் அவைகளைத் தீர்த்து வைத்ததி னால் அவருடைய குடும்பத்திற்கு “தீர்த்தாளி வீட்டார்” என்றே பேர் வழங்கிற்று. காலப்போக்கில் அக்கிராமத்தில் ஒரு பகுதியினர் இயேசு கிறிஸ்துவை இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டபோது அந்தப் பகுதி “எருசலேம்” என்ற பெயரைப் பெற்று இன்றைக்கு திருச் சபை ஒன்று எழும்பி நிற்கிறது (இந்த ஆலய வளாகத்தில் மூன்று நாட்கள் எழுப்புதல் கூட்டத்தில் நான் பேச வாய்ப்பு பெற்றபோது என் தந்தை அதனை எத்தனை பெருமையாகப் பேசினார் என்ப தனை இப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறேன்)

ஆனால், “அருள்சகாயம்” எட்டு பிள்ளைகளையும் தன் மனைவியாகிய “அன்னம்மானையும்” விட்டுவிட்டு இளம் வயதி

லேயே இறந்துவிட்டார். அன்னம்மாள் செபத்தையாபுரம் என்ற (தற்போது தூத்துக்குடி மாவட்டத்தில் உள்ளது) கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இந்தக் கிராமத்தைக் குறித்து கீழ்க்கண்ட கருத்து மக்களிடையே நிலவி வருகிறது. இந்த கிராமத்தின் ஆதி பெயர் “சிவத்தையாபுரம்” என்பதும் சிவ பக்தர்கள் வைராக்கியத்துடன் காணப்படுவதும் வெளிப்படையாகத் தெரியும் உண்மை. இந்த கிராமத்தின் தலைவர் அந்த நாட்களில் சாயர்புரத்தை மையமாகக்கொண்டு மிஷனரி பணி செய்த G.U.போப் என்பவருக்கு நண்பனாக இருந்தார்.

தன்னுடைய சிவன் கோயிலின் திருவிழாவைக் காணவும், அந்த நாளில் சிவனுடைய கழுத்தில் உள்ள நாகப்பாம்பு வந்து மக்கள் வார்க்கின்ற பாலைக் குடிப்பதனைப் பார்க்கவும் போப் ஐயருக்கு அழைப்புக் கொடுத்தார். அந்த சந்தர்ப்பத்தினைப் பயன்படுத்திய G.U.போப், அந்த நாகப்பாம்பு இந்த முறை வந்து “பாலைக்குடிக்காமல் செத்துமடியும்” என்று கூறினபோது, ஊர்த் தலைவன் உம் வார்த்தையின்படி நடந்தால் நான் இயேசுவை தெய்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன் என்றான். நன்றாக ஜெபித்து விட்டு G.U. போப் அந்த விழாவிற்குச் செல்ல அவர் கூறியபடியே பாம்பு வந்து படமெடுத்து ஆடி செத்து மடிந்தது. இதனைக் கண்ட ஊர் மக்கள், காலா காலமாக நடக்காத காரியம் இந்த கிறிஸ்தவ மிஷனரியின் வரவால் நடந்துவிட்டது என்று வெகுண்டு எழுந்தனர். ஊர்த்தலைவனோ இயேசுதான் உண்மையான தெய்வம் என்று சொல்ல ஊர் இரண்டுபட்டது. ஆயினும், ஊர்த் தலைவன் ஆண்டவரின் பிள்ளையானதால் “சிவத்தையாபுரம்” பின்னர் “செபத்தையாபுரம்” என்று மாறிற்று. ஆனால், இன்றும் இந்த கிராமத்தில் இரண்டு தரப்பினருக்கும் போட்டி உண்டு.

கணவனின் மரணத்தால் தாக்குண்ட அன்னம்மாள், எட்டு பிள்ளைகளைக் கஷ்டப்பட்டு குடும்பத்தார் உதவியோடு வளர்த்தார்கள். மூத்த மகன் “இராஜேந்திரன்” பர்மாவில் (தற்போதைய மியான்மார்) போஸ்ட்மாஸ்டராகப் பணிபுரியச் சென்றார்; இடை மகன் “தேவதாசன்” ஆசிரியராகப் பயிற்சி பெற்று T.D.T.A பள்ளியில் பணிபுரியலானார்; அன்னக்கிளி என்ற ஒரே மகள் இலங்கையில் தொழில் செய்துவந்த வியாபாரி ஒருவரை மணந்தார். ஒரு மகன் திருமணத்திற்குப் பிறகு இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்த உடன் மரித்தார். இரண்டு பேர் திருமணமாகாமலேயே மரித்தனர்.

கடைசி மகன் “தேவபிச்சை” இராணுவத்தில் இணைந்தார். குடும்பம் “இடையர்காடு” என்ற கிராமத்திற்கு குடி பெயர்ந்தது. அங்கே அவர்களுக்கு கொஞ்சம் வயலும் இருந்தது.

மாயம் பண்ணிடேன், மடிவேன் தேசத்திற்கு

“தேவபிச்சை” என அழைக்கப்பட்ட கடைசி மகனுக்கு “டேவிட்” என்ற பெயரில் நாட்டம் இருந்தது. கூடவே, இளமையாய் இருக்கும்போதே ஆவிக்குரிய காரியங்களிலும் ஆராதனைகளிலும் நாட்டம் ஏற்படவே, C.P.M சபையில் (இன்றைய The Pentecostal Mission) ஈடுபாடு கொள்ள ஆரம்பித்த அவர்களுக்கு, அங்கே காணப்பட்ட சிலரின் ஒழுக்கக் கேடுகள் அது ஒரு மாயம் போல காட்சி அளிக்க, இராணுவத்தில் விசேஷமாக விமானப் படையில் சேர்ந்து நாட்டிற்காக உழைக்கவேண்டும் என்ற ஒழுக்க வாழ்வுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கத் தூண்டியது. படிப்படியாக முன்னேறி “பாராகூட்” அணியில் செய்தி தொடர்புத் துறையில் (SIGNALS) இணைந்து செயல்பட்டார். இரண்டாம் உலக யுத்த நேரத்தில் 33 முறை “பாராகூட்”-இல் குதிக்க முடிந்ததனைக் குறித்து அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்வார்கள். ஜப்பானியரோடு ஆங்கில இராணுவம் போரிட்டபோது பர்மாவின் எல்லையிலும், மணிப்பூரின் எல்லைகளிலேயும் தான் பட்ட வேதனைகளையும்; தேவன் தன்னை அற்புதமாகக் குண்டுகளுக்குத் தப்பிவித்ததையும், மணிப்பூரின் பெண்கள் இராணுவ வீரர்களை எப்படி தங்கள் முதுகிலே தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு வழுக்கும், செங்குத்துமான பாறைகளில் ஏறினார்கள் என்பதனையும் அடிக்கடி நினைவு கூருவார். ஒரு முறை “பாராகூட்” குடை விரியாததினால் கட்டிடம் ஒன்றில் விழுந்து நொறுங்கியிருக்க வேண்டியவர்களை, “கர்த்தரை” நோக்கிக் கூப்பிட்டபோது எப்படி கர்த்தர் அற்புதமாகக் காத்தார் என்பதனையும், அதனால் இடுப்பிலே அடிபட்டதனையும் கூறி தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துவார்.

என்னுடைய பெற்றோருக்குத் திருமணம் செய்யவேண்டும் என குடும்பத்தார் யோசித்தபோது, ஆழ்வார்தோப்பைச் சேர்ந்த உபதேசியாரும் ஆசிரியருமான திரு. D.N. ஆபிரகாமும், T.D.T.A பள்ளியில் வேலை செய்த திரு. தேவதாசன் என்ற சகோதரரும், திரு. தேவதாசனுடைய தம்பிக்கு, திரு. D.N. ஆபிரகாமின் கொழுந்தியைப் பேசி முடிப்பதென தீர்மானித்தனர்.

திரு. D.N. ஆபிரகாம், திரு. தங்கசாமி பேரின்பம் (என் அம்மாவின் தந்தை) என்பவரின் முதல் மகளைத் திருமணம் செய்திருந்தார். சுண்டன் கோட்டையைச் சார்ந்த திரு. தங்கசாமி பேரின்பம் திருநெல்வேலியில் சா.ப்டர் பள்ளியில் தலைமை ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்துவந்தார். ஆங்கில அறிவுத் திறன் படைத்த அவர் இலக்கணத்தில் புலி; மிடுக்கான நடை, அலங்காரம், ஆணவம் ஆனால் ஒழுங்குக்குப் பேர்போன அவர் ஆங்கிலேயரின் காலத்தில் “Jury” (ஆங்கிலேயர் காலத்தில் கிராம வழக்குகளைத் தீர்த்து வைக்க இவருக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருந்தது) ஆக பணி செய்தார். அவர்களுக்கு ஐந்து பெண்பிள்ளைகளும் ஒரு ஆண் மகனும் பிறந்த பின்னர் மனைவியை இழக்கும் நிலை நேரிட்டது. குழந்தைகள் சிறுவர்களாக இருந்தபடியால் மறுமணம் செய்யத் தீர்மானித்து, (பணத்திற்கும் குறைவில்லையாகையால்) ஆழ்வார்தேரிகையைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து ஒன்பது பிள்ளைகளைப் பெற்றார்; பெரிய குடும்பம். எனவே “புதுக்குளம்” என்ற சிற்றூரை (பாளையங்கோட்டைக்கு அருகில்) தெரிந்தெடுத்து ஒரு பெரிய வீடு ஒன்றினைக் கட்டி, ஜமீன்தாரைப் போன்ற ஒரு வாழ்க்கை நடத்தி நண்பர்களோடும் உறவினர்களோடும் குடித்து மகிழ்ந்து உல்லாசமாக வாழ்ந்துவந்தார்.

எல்லாம் அவர் சித்தம்

மூத்த மனைவியின் ஐந்தாம் மகள் தான் ஜாய் பிளரினாள். குறும்புக்கும் வாய்க்கும் பேர்போனவர்; ஆசிரியைப் பயிற்சியைப் பெற்றிருந்தார். ஒருநாள் குளத்தில் தன் தோழிகளோடு குளித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில், குளத்தின் கரை வழியாக ஒரு சிலர் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவர் கையில் ஒரு பெரிய “பேட்டரி லைட்” வைத்திருந்தார். அதனைக் கண்ட ஜாய் யாரையும் கிண்டல் செய்யும் குணம் படைத்தவராய் இருந்ததால் அவரை நோக்கி “கஞ்சிக்கு லாட்டரி கையில் பேட்டரி” என்று கேலி செய்தார். அந்த மனிதன் இனம் தெரியாதவர், எனவே திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே நடந்தார்.

குளித்துவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிய ஜாய்க்கு அதிர்ச்சிகாத்திருந்தது. ஏன் என்றால் “பேட்டரி வைத்திருந்தவர் தான் அவர்களைப் பார்க்க வந்திருந்த மாப்பிள்ளை” அந்த மாப்

பிள்ளை இந்த கிண்டல் அடிக்கும் பெண் எனக்கு வேண்டாம் என்று ஓடியே போய்விட்டார்.

இதனால் கோபம் கொண்ட திரு. தங்கசாமி பேரின்பம் அழகான தன் மகளுக்கு அசிங்கமான ஒரு மாப்பிள்ளையைப் பார்த்து ஆலயத்தில் ஓலையும் கூறவைத்து விட்டார். அதனைப் பொறுக்க முடியாத ஜாய் அழுத அழுகை, சகோதரியின் கணவர் திரு. D.N. ஆபிரகாமைக் கொண்டுவந்தது; அதனால் அந்த திருமணம் இரண்டு ஓலை வாசித்த பின்னர் நிறுத்தப்பட்டதோடு, மாப்பிள்ளை பார்க்கும் பொறுப்பு திரு. D.N. ஆபிரகாம் தலையில் விழுந்தது. தேவதாசன் ஆசிரியரின் தம்பி தேவபிச்சை (தற்போது A.D. டேவிட்) விமானப்படையிலிருந்து விடுப்புக்கு வந்தபோது அவரை நடக்கச் செய்து சோதித்தார் திரு S.T. பேரின்பம். இப்படியாவது ஒரு மிலிட்டரிகாரன் கையில் தன் மகளின் சேட்டை குறையும் என்று எண்ணி திருமணத்திற்கு ஒப்புதல் அளிக்க திருமணமும் நடைபெற்றது.

அரவணைத்துக் காப்பார் ஆயத்தம் செய்திருவார்

ஆசிரியையான தன் மனைவிக்கு வசதியாகவும், எதிர் காலத்திற்கு உதவும் வண்ணமும் அந்த தம்பதியர் சாயர்புரத்திற்குக் குடிபெயர்ந்தனர். சாயர்புரம், சாயர் என்ற வணிகர் கிறிஸ்தவர்கள் துன்பப்படுத்தப்பட்டபோது அவர்கள் பாதுகாப்பாக இருக்கவும், புகலிடமாகக் கொள்ளவும் பெரிய நிலமதனை வாங்கி அங்கே அவர்களை குடியேற்றிவித்தார். மிகவும் நேர்த்தியாக திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்ட வீதிகளும் மத்தியிலே அழகான தேவ ஆலயமும், பின்னர் மிஷனரி G.U. போப் போன்றவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட கல்விச்சாலைகளும், மருத்துவமனையும் இந்த கிராமத்தை அலங்காரமாக மாற்றின. இதுவே தாங்கள் தங்குவதற்கு நல்ல இடம் என்று எண்ணி நிலமொன்றினை விலைக்கு வாங்கி வீடு கட்டி குடிபெயர்ந்தார்கள்; அருகே சில உறவினர்களும் குடிபெயர்ந்தனர்.

தனது இராணுவப் பணி, குடும்பத்தினைக் கவனிக்க முடியாமற் போய்விட வாய்ப்புண்டு என்று உணர்ந்து அதிலிருந்து விடுப்பு பெற்றுக்கொண்டு வந்த அவர்கள், “கால் துட்டுக்கு (இன்றைய ஒன்றரை பைசா) உழைத்தாலும் அரசாங்கத்திற்குத்தான் உழைக்கவேண்டும்” என்ற விடாப்பிடியான கொள்கையில், தான்

இராணுவத்தில் செய்தித் தொடர்பு இலாகாவில் பணி புரிந்ததாலும், தனக்கு அந்த அனுபவம் இருந்தபடியினாலும் (தந்தி துறையில் தன்னை சேர்த்துக்கொள்ளுமாறு அரசாங்கத்திற்கு மனு செய்ய, அரசாங்கமோ தற்போது தபால் துறையில்தான் காலி இடம் உண்டு அதுவும் கடைநிலை ஊழியராகச் சேர்ந்து பின்னர் தேர்வுகள் எழுதி மேலே உயரலாம் என்று உத்தரவு சொன்னது. எப்படியாகிலும் அரசாங்கப் பணியில் இணையவேண்டும் என்ற பிடிவாதம் தபால் துறையின் கடைநிலை ஊழியராக அவரைச் சேர்க்கவைத்தது.

தேவன் ஒரு மனிதனைக் குறித்து உலகத் தோற்றத்திற்கு முன்னே தீர்மானித்தால் அவனுக்கு ஏற்ற குடும்ப சூழ்நிலையை கிப்படித்தான் உருவாக்குவாரோ! அப்படிக் கொள்கைக்காக வாழும் குடும்பப் பின்னணி எனக்கு (சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக் குமாருக்கு) எத்தனையாய் உதவிற்று?

சோதனையால் வந்த சாதனை

சாயர்புரத்தின் ஆராதனை ஒழுங்குகள்; தவறாமல் ஆலயம் செல்லவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தை சிறுவயதிலேயே என்னில் விதைத்துவிட்டது. என் தாய் ஆசிரியை என்றபடியினால் என்னுடைய முன்றரை வயதிலேயே எனக்கு வேதம் வாசிக்கக் கற்றுக்கொடுத்தார். 5 வயதானபோது வேதத்தின் ஒரு அதிகாரத்தை வாசிக்காமல் காலையில் எனக்குக் காப்பி கொடுக்கப் படுவதில்லை. 7 வயதானபோது ஒவ்வொரு ஞாயிறும் கேட்ட பிரசங்கத்தின் சாரத்தைச் சொல்லவேண்டும். ஜெபப்புத்தகத்தின் சுருக்க ஜெபம் ஒன்றும், வேத புத்தகத்தின் ஒரு அதிகாரமும் மனப்பாடமாகப் படித்து ஒப்புவிக்கவேண்டும். ஆண் மகன்தானே என்றோ, ஒரே மகன்தானே என்றோ ஒருநாளும் எனக்கு இரக்கம் காண்பிக்கப்பட்டதில்லை.

அதற்கிடையில் அரசாங்கப் பணியினிமித்தம் பல ஊர்களுக்கு என் தந்தை மாற்றப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். வாரத்தின் ஒரு நாள் மட்டும் தன் குடும்பத்தோடு செலவழிப்பதே கஷ்டமாக இருந்தது. அதனிடையே என்னுடைய 3ம் வயதின் இறுதியில் தங்கை அனி ரெஜினா வயலட்டும் பிறந்தாள். அவளுடைய ஆறாவது மாதத்தில் தான் வேலை செய்யும் கடம்பூருக்கு அடுத்த பன்னீர்துளத்திற்கு (பன்றிகுளம் என்றும் அழைக்கப்

பட்டது) குடும்பமாக செல்வது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அந்த ஊரில் 2 ஜாதியினருக்கு இடையே பெரும் பகை இருந்தது. என்னுடைய தாயார் நன்றாக இருப்பதினால் அவர்கள் தண்ணீர் எடுக்கச் சென்றபோது முதலாவது தண்ணீர் எடுக்க இடம் கொடுத்தவர்கள் ஜாதியைப் பற்றி அறிந்த பின்னர் குடத்தை எடுத்துத் தூக்கி எறிந்தனர். அந்த ஆரம்பத்திலிருந்து அந்தக் கிராமத்தின் பிரிவினைச் சுவரை உடைக்கவேண்டுமென்று என்னுடைய தந்தையும் தாயும் போராடினர். ஜாதி வெறியின் கொடுமையை என்னுடைய மூன்றரை வயதிலேயே கண்கூடாகக் கண்டேன். அதனை எதிர்ப்பதற்கு இரவெல்லாம் கண் விழித்து அன்றைய தமிழக முதலமைச்சராய் இருந்த திரு.காமராஜருக்கும், I.G யாய் இருந்த திரு. அருள் அவர்கட்கும் என் தந்தை எழுதிய மடல்கள்தான் எத்தனை? சில தீவிர வாலிபர்களை இணைத்துக் கொண்டு என் தந்தை உயிருக்கும் அஞ்சாமல் நீதியை நிலை நிறுத்த வேண்டி தன்னுடைய தபால் பையிலே தற்காப்புக்காக பெரிய அரிவாள் ஒன்றையும் சுமந்துகொண்டு செல்வார். ஒரு முறை, மூன்றரை வயதான என்னைத் தோளின் மேலேயும், பயந்து நடுங்கும் சபாவம் கொண்ட என் தாயின் மடியில் 6 மாதக் குழந்தையாம் என் தங்கையும் இருக்க, இருட்டின பின்பு வந்து சேரும் இரயிலிலிருந்து கடம்பூர் ஸ்டேஷனில் இறங்கி இருப்பிடம் நோக்கி அழைத்துச் சென்ற காட்சி என் மனதில் இன்னும் பசுமையாகவே இருக்கிறது.

ஒரு நாள் இரவு 9 மணிக்கு என் தந்தை போதகரின் வீட்டிற்குப் போயிருந்தார்; அது சற்றுத் தொலைவிலேயே இருந்தது. நாங்கள் இருந்த வீடு ஒரு ஓட்டு வீடு; என் தாய் நடு நடுங்க திடீரென்று நான்கு பக்கங்களிலிருந்தும் எதிரிகள் என் வீட்டைக் கற்களால் எறிந்து தாக்கினர். தங்கையைத் தொட்டிலில் சுற்றிப் போட்டுவிட்டு என்னை ஜன்னலின் மேல் நிறுத்தி என் தாய் இட்ட அபயக்குரல் இன்னமும் என் காதுகளில் ரீங்காரம் செய்கிறது. இந்தப் போராட்டத்தின் இறுதியில் ஆயுதம் ஏந்திய காவல்படை அனுப்பித்தரப்பட்டது; நீதி நிலைநிறுத்தப்பட்டது; பிரிவினை சுவர் உடைக்கப்பட்டது; ஜனங்கள் ஒன்றாயினர். இதன் பின்பே என் தந்தை அங்கிருந்து மாறுதலாகி தூத்துக்குடி பட்டணத்துக்கு வந்தார்.

சிறு வயதிலேயே ஜாதி வெறியினைக் கண்ணாரக் கண்டது மாத்திரமல்ல, அது ஒரு வெறுப்பையும் காழ்ப்புணர்ச்சி

யையும் மனித இரத்தத்தில் எத்தனையாய் கலக்கும் என்பதனைக் கண்ட நான், பின்னதாக சுவீசேஷம் எப்படியாய் பிரிவினையாகிய சுவரை உடைத்து இருதிறத்தாரையும் ஒன்றாக்கி, பகையைக் கொன்று புதிய மனிதனாகச் சீருஷ்டிக்கிறது என்பதனை அறிந்து, ஜாதீ வெறி பிடித்த பிரிவினரை மாற்ற வல்ல சுவீசேஷத்தைப் பரப்ப தீவிரம் காட்ட அன்றைக்கே வித்திட்டுவிட்டது. ஜாதீ வெறி வேண்டாமே, அது சாத்தானின் சதித் திட்டமே.

மீண்டும் குடும்பம் சாயர்புரத்தை வந்தடைந்தது. நான் படிப்பதில் ஆர்வம் காட்டினபடியினாலும், புத்திக் கூர்மையானவனாய் இருந்தபடியினாலும், என்னுடைய பிறந்த வருடத்தை மாற்றி (1946 என்று) ஒரு வருடத்துக்கு முன்னதாகவே பள்ளியில் சேர்த்துவிட்டனர். சாயர்புரம் மார்ட்டின் ஆரம்பப்பள்ளியில் நான் பயின்றது ஒன்றாம் வகுப்பு மட்டுமே. சாயர்புரத்தில் இருக்கும் போது பாண்டியன் டாக்டர் என்பவர் ஒருவர் மிகவும் பிரபலமாக இருந்தார். எனவே என் இளம் வயதில் பிரபலமான ஒரு டாக்டராக மாறி எல்லாருக்கும் நன்மை செய்யவேண்டும் என்கிற ஓர் ஆர்வம் யார் கேட்டாலும் டாக்டர் ஆவேன் என்ற பதில் கொடுக்கும்படியாக என்னை உற்சாகப்படுத்தியது.

வெள்ளி இரவு ஆராதனைகளிலும், ஞாயிறு காலை ஆராதனையிலும் என்ன மழை பெய்தாலும், புயல் அடித்தாலும் ஆலயத்தில் என்னைக் காணாதவர்கள் இருக்கமுடியாது; அப்படி ஒரு ஆலய பக்தியை ஆண்டவர் ஆரம்பத்திலேயே வைத்துவிட்டார். என் தந்தையின் அலைச்சல் அதிகமானபடியினாலும், ஒழுங்காகச் சாப்பிடமுடியாமல்போனபடியினாலும், குடும்பம் தூத்துக்குடிக்கே மாறிச் செல்வது நலம் என உணர்ந்து தூத்துக்குடிக்கு குடி பெயர்ந்தோம். அதற்கிடையில் என் 2வது தங்கை இந்திராவும் பிறந்தாள். நான் தூத்துக்குடியில் வடக்கூர் பேட்டிக்ஸ் நடுநிலைப்பள்ளியில் கல்வியைத் தொடர்ந்தேன்.

மனமிருந்தால் மார்க்கமுண்டு மற்றவர்களுக்கும் உதவி உண்டு

பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தை மனதில் கொண்டும், என் தந்தை தாயின் குடும்பத்தாருக்கு மிகுந்த பண உதவி செய்ய

நேரிட்டதினிமித்தமும், என் தாய் ஆசிரியை வேலைக்கு முயற்சி செய்தார்கள். என் தந்தையினுடைய சகோதரர்களின் பிள்ளைகளின் படிப்புக்கு மிகவும் பண உதவி தேவைப்பட்டது. என் தாத்தாவின் குடும்பம் ஏழ்மையின் அடிக்கோட்டைத் தொட்டிருந்தது. செய்வினைக் கோளாறின் விளைவாக என் தாத்தா தன் பெரிய வீட்டை புதுக்குளத்தில் அற்ப விலைக்கு விற்று, தூத்துக்குடிக்கு இடம் பெயர்ந்தார்கள். டியூஷன் வகுப்புகள் எடுத்துக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றவேண்டிய சூழ்நிலை. இதனிமித்தமாக எங்கள் குடும்பம் மிகுந்த சிக்கனமாக வாழும் வாழ்க்கைக்குத் தள்ளப்பட்டது. மிகுந்த பிரயாசப்பட்டு பள்ளி செல்லாத 40 பிள்ளைகளைச் சேர்த்து, மூன்று மாதத்தில் பயிற்சி கொடுத்து அவர்களை 2ம் வகுப்புக்கு ஆயத்தப்படுத்துகிற பொறுப்பு மிக்க சவாலை ஏற்றுக்கொண்டால், இல்லத்தார் பள்ளியின் நிர்வாகம் வேலை தர ஆயத்தமாய் இருந்தது. சூழ்நிலையினிமித்தம் இதை சாதித்து முடித்தார் என் தாயார். நானும் என் தாயார் பணி செய்யும் பள்ளிக்கு மாற்றப்பட்டேன். இந்தக் காலகட்டத்தில் என் மூன்றாம் தங்கை ஜெபக்கனி மிகுந்த பெலவீனத்தோடு பிறந்தாள். அவளுடைய பெலவீனத்தையும் வியாதியையும் கண்ட நாங்கள், ஆண்டவரே இவளை எடுத்துக்கொள்ளும் என்று ஜெபித்த குடும்ப ஜெபங்களும் உண்டு. நாம் கஷ்டப்பட்டாலும் நம்முடைய வசதிகளைக் குறைத்துக் கொண்டு மற்றவர்களுக்கு உதவவேண்டுமென்று கற்றுக்கொடுக்க கர்த்தர் கூட்டிச் சென்ற பாதை இது. மோசேக்கு அரண்மனைக் கல்வியையும் சுகத்தையும் அருளிச் செய்த அதே ஆண்டவர்; மீதியானின் வனாந்திர வாழ்க்கையையும் கற்றுத் தந்து நம்மை ஆயத்தப்படுத்துகிறார் அல்லவா?

நீதிக்கென்று போராடுவதற்கு என் தந்தை ஒரு நாளும் பின் வாங்கியதில்லை. இல்லத்தார் பள்ளியின் நிர்வாகம் கருணை அற்ற அநேக முறைகளை அடக்குமுறையாக ஆசிரியர்கள் மேல்திணித்து வந்தது. குறிப்பாக திரு.சங்கரன் என்ற மேனேஜர் ஒழுங்கு என்ற பெயரில் ஏற்கமுடியாத முறைகளைக் கையாண்டு கொண்டிருந்தார். பள்ளி ஆண்டு விழா நடைபெற்ற ஒரு நாள், மாலை 6 மணிக்கு ஆரம்பித்த அந்த விழாவில் 9 மணிவரை சங்க நிர்வாகிகள் தங்கள் சொற்பொழிவை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தனர்; பெலவீனமான என் தங்கையோடு கூட என் தாய் அங்கே இருந்தார்கள். வெளியூரிலிருந்து வந்த என் தந்தை இத்தனை

நேரமாய் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் காணவில்லை என்று தேடி வந்தவர்கள் அங்கே நடந்த கூத்தைக் கண்டு வெகுண்டு அவர்களைக் கேள்வி கேட்க அது ஒரு கலாட்டாவில் முடிந்தது. அன்று முதல், என் தாய் நிர்வாகத்துக்கு ஆகாதவராய் மாறிப் போனார். என் தந்தையோடு இணைந்துகொண்ட பாதிக்கப்பட்ட குடும்பத்தில் சிலர் நண்பர்களும் (குறிப்பாக விநாயகம், முருகேசன் என்ற சகோதரர்கள்) இணைந்து நடத்திய, பல்லாண்டு தொடர்ந்த அந்த போராட்டம் அந்த பள்ளியை இன்றைக்கு இல்லாமலே செய்துவிட்டது.

கலைந்த கனவும் கர்த்தரின் வழியும்

அந்தச் சூழ்நிலையில், என்னுடைய உயர்நிலைப்பள்ளி படிப்பை மிஷனரி பிஷப் கால்டுவெல் அவர்கள் நிறுவிய பள்ளியில் தொடர நேரிட்டது. வகுப்பிலே முதல் மாணவன்; ஆசிரியர்களுக்கு முன்பாக நல்லவன்; மாணவர்களுக்கு முன் மாதிரி. மூன்று ஆண்டுகள் உருவத்தில் சின்னவனாக, குணத்தில் சிறந்தவனாக இருந்தபடியால், பெண் பிள்ளைகளோடு இணைந்து படிக்கும் ஒரே வகுப்பான 'C' Section மாணவனாக இருந்தேன்; வீட்டிலேயும் பெண் பிள்ளைகள், வகுப்பிலேயும் பெண் பிள்ளைகள். இதினிமித்தம் தந்தையின் வீர தீரங்களைக் காட்டிலும் தாயின் பயந்த சுபாவங்கள் என்னைப் பற்றிக்கொண்டன. விகடமாகப் பேசத் தெரியும்; இரட்டைப் பொருள்பட பேசி மற்றவர்களைச் சிரிக்கவைக்க முடியும். பரியாசம் பண்ணி அதனால் மற்றவர்களை மனம் நோகச் செய்யத் தெரியும். ஆனால், உறவினர்களுையோ தெரிந்தவர்களுையோ எதிர்கொள்ளவோ, பேசவோ தெரியும் கிடையாது.

சாகசவேலைகள் செய்வதற்கு ஆசை உண்டு; ஆனால் நடந்த விபரீதங்கள் சில துணிச்சல் கொள்ளாவண்ணம் தள்ளி வைத்தன. உதாரணமாக: தூத்துக்குடி பட்டணத்தில் எப்போதுமே தண்ணீர் பஞ்சம் உண்டு; வருகின்ற முனிசிபாலிட்டி தண்ணீருக்காக குழாயடியில் வரிசையாக மண்குடங்கள் நூற்றுக்கணக்கில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும். வாடகை சைக்கிள் எடுத்து சைக்கிள் ஓட்டக் கற்றுக்கொள்கிற சிறுவன் ஒருவன் தவறுதலாக இந்த மண் குடங்களை உடைத்துவிட, அவன் படும் பாடும் செலுத்தும் விலைக்கிரயமும் என்னைப் பீதி கொள்ளவைத்து பின்னடையச்

செய்ததினால், நான் கல்லூரி செல்லும்வரை சைக்கிள் கூட ஓட்டக்கற்றுக்கொள்ளவில்லை.

கோழையாய் பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்ள வலுவற்றவனாய், ஆசைகள் அநேகம் இருந்தும் நிறைவேற்ற மன பெலமோ, உடல் பெலமோ இல்லாதவனாய் வளர்க்கப்பட்டேன். சிக்கனம் என்ற பெயரில் என் தந்தைக்கு அரசாங்கம் தரும் சீருடை மாற்றியமைக்கப்பட்டு, அதனுடைய நிறமும் உருவமும் விகற்பமாக இருப்பினும் எனக்கு பள்ளிச் சீருடைகளாக்கப்பட்டன. தலைமகன் ஒரே மகன் என்று கொஞ்சமும் எனக்கு அதிகம் செலவு செய்யப்பட்டதில்லை. நன்றாகப் படிக்கிறேன் பாடுகிறேன் என்றும் என் பிறந்த நாளுக்காகிலும் உயர் ரக துணிகள் வாங்கித்தரப்படவில்லை. தெருவில் தலையில் சுமந்து செல்வோர் விற்கும் உடைகளே என் பிறந்த நாள் ஆடைகள் ஆயின.

இந்நிலையில் என் தந்தை பதவி உயர்வு பெற்று தொலைபேசி நிலையத்தில் இணைந்து பாண்டிச்சேரி சென்றார்கள். குடும்பத்தினருக்குச் செய்த உதவிகள் மறக்கப்பட்டு சிலர் எதிரிகளானதினால் வயல்களும், நகைகளும், வீடும், பணமும், பெருமளவில் என் குடும்பத்தை விட்டுக் கடந்து சென்றன. மற்றவர்களுக்கு நன்மை செய்து பாடு அனுபவிப்பதையும், நன்றிகெட்டவர்கள் மத்தியில்தான் நாம் வாழ்கிறோம் என்பதனையும் சிறுவயதிலேயே தேவன் காட்டிக்கொடுத்தார். பின்னதாக பீஹாருக்கு நான் அழைக்கப்பட்டபோது, 'நன்றி கெட்டவர்களின் மத்தியில் உன்னை அழைத்துச் செல்கிறேன்' என்று தேவன் சொன்னபோது அது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

பாளையங்கோட்டை வந்த டாக்டர் பில்லிகிரஹாம் கூட்டங்களில் என்னுடைய தந்தை கலந்துகொண்டு ஆவிக்குரிய வாழ்வில் நாட்டமுடையவரானார். அதற்கு அனுசரணையாக பாளையங்கோட்டை பார்வையற்றோர் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தவரும், கர்த்தருடைய ஊழியத்தினை கதாகாலச்சேபம் மூலம் செய்தவரும், எங்களால் ஜெபம் பண்ணும் ஐயா என்று அழைக்கப்பட்டவருமான ஒரு மனிதர் தினந்தோறும் மாலை ஜெபத்தை நடத்த எங்கள் வீட்டிற்கு வரலானார். அவருக்கு ஊழியம் செய்ய அனுசரணையாக என் தந்தை உதவினார். இதைக் கண்ட சிறுவர்களாகிய நாங்கள் கன்வென்ஷன் கூட்டம்போல சிறுவர்களைக் கூட்டி

வைத்து நடத்துவதும், பிரசங்கம் பண்ணுவதும், காலை தியான புத்தகத்தை எடுத்து வாசிப்பதும் விளையாட்டாயின. கூடவே அரசியல் நாட்டமும், திராவிட முன்னேற்றக் கழக பேச்சாளர்களின் பேச்சால் இழுக்கப்பட்ட துடிப்பும் பெருகின. தெருவிலே சிறு பிள்ளைகளை வைத்து (கிட்டத்தட்ட 200 பிள்ளைகள்) தேர்தல் நடத்தி நானும் சகோ.சாம்ராஜ்ம வேலைகளைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு செய்யும் விளையாட்டுகள் அரசியல் ஆர்வத்தை அதிகப்படுத்தியது. செய்திகளை சேகரிப்பதும், பலவித பத்திரிக்கைகளை நூலகங்களில் சென்று படிப்பதும் திறமை மிக்க எழுத்தாளனாக மாறவேண்டும் என்ற உற்சாகத்தை அதிகப்படுத்தின. உயர்நிலைப் பள்ளியை முடித்து கல்லூரி செல்லவேண்டும் என்ற நாட்டம் பெருகும்போது, டாக்டர் ஆகவேண்டுமென்ற கனவு கலைந்து இன்ஜினியர் ஆகவேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலிட்டு உயர்நிலைப்பள்ளியிலேயே இன்ஜினியர் மாணவனாக தேர்ச்சி பெறச் செய்தது. இதற்கிடையில், எனக்குப் பின் பதினாறு வருடங்கள் கழித்து என் தங்கை விஜி பிறந்தாள். மூன்று மாத விடுமுறையில் இருந்த நான் அவளை வளர்க்கும் முழு பொறுப்பினையும் ஏற்றுக் கொண்டேன். எனவே பிள்ளை வளர்ப்பு எனக்கு கை வந்த கலையாயிற்று. அம்மாவின் வேலைப் பழுவை நான் குறைத்திருந்தாலும், அவர்கள் வேலை பார்த்த பள்ளிக்கு அருகிலேயே வீடு ஒன்று வாங்கி குடியேறினோம். கொலைகாரர்களும், கிரீமன்களும் நிறைந்த அவர்கள் மத்தியில், பின்னதாக பீஹாரில் கொலைகாரர்களை கிறிஸ்துவன்டை கொண்டுவருவதற்கு ஆயத்தமாகக் குடியிருக்கச் செய்தாரோ ஆண்டவர்? என்பது அன்றைக்கு விளங்கவில்லை. சில கொலை வெறி தாண்டவத்தையும் அவர்கள் தங்களைப் பாதுகாக்க எடுக்கும் முயற்சிகளையும், அவர்களைப் பிடித்திழுக்கும் பயத்தினையும் நான் கண்ணாரக் கண்டேன். ஆண்டி, கொம்பன் என்றால் அன்றைக்கு தமிழகமே அலறும். முன்னும் பின்னும் அவர்கள் வீடுகளே; முழுக் குடும்பமும் எப்படி இவைகளில் ஈடுபடுகிறது என்பது புரியாத புதிர். ஆனால் அவர்களே எங்களுக்குப் பாதுகாப்பு தரும் சுவராகவும் நின்றார்கள்.

V.O.C கல்லூரியில் சேர்ந்து ஆங்கிலப் புலமை பெறவேண்டும் என்று Advanced English group-ல் சேர்ந்தேன்; என் உடன் படித்த சில நண்பர்களும் அதே வகுப்பில் இருந்தனர். அந்த

கல்லூரி எத்தனை பெரிதாக இருந்தாலும் அநேக ஒழுக்கக்கேடுகள் இருந்தன. எப்படியோ ஓர் ஆண்டு கழிந்தது. இன்னினியராக வேண்டும் என்ற கனவு நாளுக்கு நாள் பெருகி வந்துகொண்டிருந்தது. என் தந்தையின் நண்பர்களும் எப்படியாகிலும் இடம் வாங்கித் தருவதாக வாக்களித்திருந்தனர். அன்றைய நாட்களில் பொறியியல் கல்லூரி மிகவும் குறைவு; இடம் கிடைப்பதும் குதிரைக் கொம்பு; ஆனால், அதிர்ச்சி ஒன்று எனக்குக் காத்திருந்தது; என்னுடைய P.U.C படிப்பு முடிந்ததும் என் அம்மாவுக்கு வேலை போயிற்று, அவர்கள் வேலை செய்த பள்ளி அரசாங்கத் தால் மூடப்பட்டது; கனவுகள் கலைந்தன. ஒருவர் சம்பளத்தில் 5 பிள்ளைகளைக் கொண்ட என் பெற்றோர் பணம் செலுத்தி என்னைப் படிக்கவைப்பது கூடாத காரியம். எனவே நான் வேலைக்குப் போகிறேன் என்று அடம்பிடிக்க ஆரம்பித்தேன். என் தாய் தந்தைக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. இதற்கிடையில் உறவினர் ஒருவர் பாலிடெக்னிக்கில் டிப்ளோமோ படி; வேலை செய்து கொண்டே டிகிரி பண்ணிக்கொள்ளலாம் என்று என்னை வற்புறுத்தினார்; அவர் சங்கர் பாலிடெக்னிக்கில் வேலை செய்த படியால் என்னை மிகவும் வற்புறுத்தினார். என் குடும்பத்தார் அனைவரும் ஒருமிக்க அதனையே தெரிந்துகொள் என்றனர். பெரியவர்களின் வார்த்தையை மதிக்கப் படித்திருந்த எனக்கு பூரண சம்மதமில்லாமல் இருந்தாலும் ஒத்துக்கொள்ளச் செய்தது. எனக்கு அட்மிஷன் பெற்று நான்கு கிலோமீட்டர் தூரம் என் தந்தை என் புத்தகங்களையும் சாதனங்களையும் தூக்கிச் சுமந்த காட்சி என்னால் மறக்க முடியாதவை. “என்னால் நீ விரும்பும் பொறியியல் டிகிரியில்தான் சேர்க்க முடியவில்லை, இதையாவது செய்ய எனக்கு இடம் கொடு” என்று என்னை ஒரு புத்தகத்தையும் தொட விடாமல் காயும் வெயிலில் என்னோடு நடந்து வந்த தனை நினைத்தால் என் தந்தையின் உள்ளான அன்பும் கரிசனையும் நன்றாக விளங்கும்.

என் தந்தை சபாவத்தின்படி முன் கோபக்காரர். கோபம் வந்தால் அவர் யாரிடமும் பேசமாட்டார். அது சில நாட்களுக்குத் தொடரும், வீடே மயான அமைதியாகிவிடும்; நாங்களும் சிரிக்கவோ, சத்தமாகப் பேசவோ அனுமதிக்கப்படமாட்டோம்; அத்தனை பெரிய மவுன விரதம் தொடரும். மிலிட்டரி சர்வீஸ் அவர்களை இன்னமும் கொஞ்சம் கடினமாக மாற்றியிருந்தது. ஆனால்

உள்ளான மனிதனில் அவர் அன்பும் பாசமும் மிக்கவர்கள். யாருக்கும் உதவி செய்யத் தானாக முன்வந்து, தன்னால் இயன்ற அனைத்தையும் செய்வார். “கருமமே கண்ணாயினார்” என்றால் மிகுதியாகாது. செய்யும் காரியத்தை தெளிவாகச் செய்வார்கள். எடுத்த காரியத்தை முடிக்கும் முன் கண் உறங்கமாட்டார்கள். அவர்களுடைய முயற்சியாலேயே இன்று தூத்துக்குடி தபால் தந்தி அலுவலர்களின் கோவாப்ரட்டிவ் சொசைட்டி நன்றாக செயல்படுகிறது.

உறவினர்கள் வீடுகளில் தங்கி படித்த அந்த நாட்களிலும், ஆலயத்தையோ வெள்ளி ஞாயிறு ஆராதனைகளையோ எந்தக் காரணத்தாலும் நான் தவறவிட்டதில்லை. சகோ.கோயில்பிள்ளை துரைபாண்டியன் என்பவர் வந்து வெள்ளி ஆராதனையை நடத்துவார். ஒரே பிரசங்கம் அநேக நாட்களாய் நடந்தாலும், பாடல்களில் விருப்பமுற்ற எனக்கு ஆலயம் கதியாயிருந்தது; ஆனால், இரட்சிக்கப்படவில்லை; அம்மா கொடுத்த பழக்கமான வேத வாசிப்பும் குறையவில்லை.

இடையிடையே இன்னல்கள் வந்து மறைந்தன. வாலிபத்தின் கறைகளும், சினிமா பாடல்களின் பைத்தியமும் பற்றிக் கொள்ளாமல் இல்லை. உறவினர்கள் அனைவரும் கேலி பேசுகிறவர்கள், உலகத்தின் ஆவியால் நிறைந்தவர்கள். துன்மார்க்க வாழ்க்கையில் விழாவிட்டாலும், தேவ காரியத்தில் அத்தனை விருப்பம் இல்லாதவர்கள். சபை அரசியலில் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் ஆலய வெறி உண்டு, ஆனால் ஆண்டவரின் பேரில் அன்பாயிருந்ததில்லை. உலகத்தாருக்கும் இவர்களுக்கும் அதிக வித்தியாசம் இருந்ததில்லை.

படிப்பு எனக்கு எளிதாகவே இருந்தது. காரணம் தெரியாமல் சில விரிவுரையாளர்களால் வெறுக்கப்பட்டேன். வேண்டுமென்றே என்னுடைய மார்க்குகளைக் குறைத்துப்போடுவார்கள். அது என்னை மனமடிந்துபோகச் செய்யவில்லை. மாறாக வாழ்க்கை இப்படித்தான் இருக்கும் என்று யோசிக்கச் செய்தது.

எனக்கு என் வீட்டில் பாக்கெட் பணமாகக் கொடுப்பது ரூபாய் ஐந்து மாத்திரம். இதில்தான் நான் சோப், பேனா, நோட்டுப்புத்தகம் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும் மேலும் மூன்று

மாதத்திற்கு ஒரு முறை வீட்டிற்கும் வர பயணச் செலவைப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால், எனக்கிருந்த பொறுப்புணர்ச்சி அதில் பாதி பணத்தை அதாவது இரண்டரை ரூபாயை மாதம் மிச்சம் பிடித்து கிறிஸ்மஸ் பண்டிகைக்கு வீட்டுக்கு வேண்டிய காரியங்களுக்காக என் பெற்றோரிடம் கொடுக்கச் செய்தது. இது அவர்கள் என்மேல் என்றுமே மிகுந்த நம்பிக்கை கொள்வதற்கு ஏதுவாயிற்று. என் பிள்ளை உதாசீனமாக வாழ அறியாதவன், பொறுப்புணர்ச்சிக் கொண்டவன், வீண் செலவு செய்யமாட்டான் என்ற பெருமை நிறை வார்த்தைகள் அவர்கள் வாயில் எப்போதும் காணப்படும்.

முன்றாண்டு படிப்பு முடிந்து முடிவுவரும் வரை காத்திருப்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது. என்றைக்கு வேலைக்குச் செல்வோம் என்ற உணர்வு உந்தித்தள்ளிக்கொண்டே இருந்தது. முடிவு வந்தபோது ஓடிச் சென்று அதனை பெறுவதற்கு விரும்பினாலும் என்னைப் பிடிக்காத விரிவுரையாளர் கையில் மார்க் லிஸ்ட் இருந்தது. அனைத்து மாணவர்களும் அவரை சூழ்ந்து தங்களுக்கு எத்தனை மார்க் என்பதில் தீவிரம் காட்டினர். அவரும் “அப்பாவு” என்ற மாணவனே முதல் மார்க் எடுத்ததாக அறிவித்தார். அனைவரும் கொஞ்சம் இடம் தந்தபோது, ஓரமாக நின்ற நான் அவரை நெருங்கி என்னுடைய மார்க்கை அறிய விரும்பம் தெரிவித்தேன்.

அதிர்ந்துபோன அவர் என்னை மேலும் கீழும் பார்த்தார். நீயா? நீயா? என்று அலறினார். எனக்கு விளங்கவில்லை. மற்றவர்கள் அருகில் நெருங்காவண்ணம் என்னுடைய மார்க் இருந்ததைப் பார்த்து அதிர்ந்துபோன அவர் அகஸ்டின் ஜெபக்குமார்தான் “Roll of honour” என்று அறிவித்து என்னை அனைத்துக் கொண்டார். என் உள் மனம் சொல்லிற்று, “நீ கர்த்தருடைய வீட்டை புறக்கணிக்கவில்லை, என்ன வந்தாலும் என் ஆராதனையில் கலந்துகொண்டதை கவனித்த நான் உன் பேரைப் பெருமைப்படுத்தினேன்” என்று தேவன் சொல்லுவதுபோல் இருந்தது.

அழைப்பு

பயணம் மாற்றிய பாதை

கர்த்தரை நான் அறியவில்லை. ஆனால், 'தன்னைக் கனம் பண்ணுகிறவர்களை நானும் கனம் பண்ணுகிறேன்' என்றவரின் வாக்கில் மாற்றமில்லையே. என் குடும்பத்தாருக்கு என்னைக் குறித்து பெரிய பெருமை. என் பெற்றோர் அனைவரிடமும் சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்ந்தனர். நல்ல மார்க் இருந்ததினால் சென்னை தண்டையார்பேட்டையில் உள்ள Metal Box என்ற ஓர் உயர்தர கம்பெனியில் Govt.Apprentice ஆக உடனடியாக சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டேன். தட்டுத் தடுமாறி சென்னையில் ஆலயத்தினைக் கண்டுபிடித்தேன். ஆனால், நான் தங்கி இருந்த அறையில் ஓர் இந்து நண்பர், ஓர் முஸ்லீம் நண்பர், ஓர் கிறிஸ்தவ நண்பர் இருந்தனர். கடற்கரை ஓரத்தில் வாழ்ந்த நான் அநேக நேரங்களில் கடலின் அலைதனை பார்த்துப் பார்த்து என் வாழ்க்கையையும் அதனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொள்வது வழக்கம். வேதம் வாசிப்பேன், பழக்கத்தோஷத்தினால்; ஆனால் தேவ சத்தம் கேட்கவோ, கீழ்ப்படியவோ விரும்பினதில்லை. பயிற்சி பெற்ற ஆறு மாதத்தில் கண்டவை ஏராளம். மாற்று கம்பெனிக்கு மனு செய்ய ஆரம்பித்தேன். சென்னை எனக்கு புரியாத புதிராகவே இருந்தது.

ஒரு சாதாரண விண்ணப்பத்தினை எழுதி சாதாரண தபாலில் English Electric Co. என்ற கம்பெனியின் தேவைக்கு வெளியாயிருந்த விளம்பரத்தினைக் கண்டு அனுப்பி வைத்தேன். அந்த கம்பெனியை நான் படிக்கும் நாட்களில் அறிவேன். அந்த கம்பெனியே நாங்கள் இரண்டாம் ஆண்டு படிக்கும்போது

மாணவர்களுக்கு விண்ணப்பங்களை அனுப்பியிருந்தது. எல்லா மாணவர்களும் (என்னைத் தவிர) விண்ணப்பித்திருந்தனர்; அனைவரையும் நான் கேலி செய்தேன். சென்னையில் மிகவும் அதிகம் சம்பளம் தரும் இந்த உயர்தரக் கம்பெனி, திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த உன்னை விரும்பாது என்று சவால் விட்டேன். கம்பெனியை நாங்கள் உல்லாச பயணத்தில் கண்டபோது அதை உறுதி செய்வதுபோல் காட்சியளித்தது. எனவே வேண்டா வெறுப்பாகவே விண்ணப்பித்தேன். ஆனால் ஆச்சரியம்; சில நாட்களுக்குள் அழைப்பு வந்தது; இன்டர்வியூவில் முதல் ஆள் நான்தான். 33 பேர் அழைக்கப்பட்டிருந்தோம்; ஓரிருவரைத் தவிர அனைவரும் அனுபவம் மிக்கவர்கள்; பல இடங்களில் வேலை செய்தவர்கள்; புதிதாக படிப்பை முடித்திருக்கும் எனக்கு, அனுபவமில்லாத எனக்கு, பயம் நிறைந்த எனக்கு எப்படி? என்ற கேள்விகள் மேலோங்கியிருந்தது. ஆனால், “தேவனே எனக்கு இங்கிருப்பது உசிதம் என்று நீர் கண்டால் இதனைத் தருவீராக” என்று ஒரு சிறு ஜெபம் செய்தேன். சாயங்காலத்திலே முடிவை அறிவித்தார்கள். கம்பெனியில் உடனடியாக சேரும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டேன். என் சின்ன ஜெபத்தினை; தேவனை சரியாக அறியாதவனின் ஜெபத்தினை; தேவன் கேட்டு உத்தரவு அளித்துவிட்டாரே என்பதனை என்னாலேயே நம்பமுடியவில்லை. நான் சென்னையில் பல்லாவரத்திற்கு இடம் பெயர்ந்தேன்.

உன் உள்ளத்தின் வெறுமை

உன்னையே வெறுக்கும்

பல்லாவரம் வந்தவுடன் அருகாமையில் ஆலயம் ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்க எனக்கு பல மாதங்கள் பிடித்தது. ஞாயிறு ஆராதனையைத் தவறவிடாத எனக்கு; தண்ணீரிலிருந்து மீனைத் தரையில் போட்டதுபோல் இருந்தது; தேடி கண்டுபிடித்தால் அது ஒரு ரோமன் கத்தோலிக்க சபையாகவே இருக்கும். ஒரு பெரிய வெள்ளிக்கிழமை அன்று நான் நான்கு சபைகளைப் பார்த்தும் ஒன்று சீரியன் ஆர்த்தோடக்ஸ் என்றும் மற்றவை மலையாள சபைகளாகவுமே கிழக்கு தாம்பரத்தில் தென்பட்டது; அது என்னை வெகுவாகப் பாதித்தது. சில மாதங்களுக்குப் பின்னர் வேத புஸ்தகத்தோடு சிலர் கடந்துசென்றதைக் கண்டு ஓடிச் சென்று விசாரித்தபோது, ஒரு மிலிட்டரி பேராக்ஸ்-ல் C.S.I சபை நடப்பதாகவும், அது கொஞ்சம் உள்ளே தள்ளி இருக்கிறது எனவும்

அறிந்து, அடுத்த ஞாயிற்றுக் கிழமைக்குக் காத்திருந்தேன். ஆலய பக்தி என்னை பித்து பிடித்தவனாக்கிற்று. ஆனால், ஆண்டவரை அறிய எந்த நாட்டமும் இல்லை.

அடுத்த வாரம் வந்தபோது அனைவரும் போகும் முன்னர் நான் அங்கே போனேன். அது ஒரு குதிரை லாயம், ஆனால் உள்ளே ஆலயத்தினைப்போன்று அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. என்னுடைய கம்பெனியில் வேலை செய்து வந்த ஒரு சகோதரனும் (சகோ. செல்வின்) அங்கே இருந்தார். என்னை யாரும் கண்டு கொள்ளவில்லை என்றபோதிலும் நானாக வந்து அவர்களோடு பழகினேன். நாளாவட்டத்தில் சிறுவர் ஊழியம், வாலிபர்க் கூட்டம், பாடகர்க் குழு அனைத்திலும் அங்கம் வகிக்கலானேன். இடைவிடா கிரியைகள் உண்டு; ஆனால் ஆண்டவர் மாத்திரம் வாழ்க்கையில் இல்லை; இது ஒரு வெறுமையை உண்டாக்கிற்று. நல்ல வேலை, நல்ல சம்பளம், நல்ல குடும்பத்தார் ஆனால் ஏனோ சமாதானம் இல்லை. பல நாட்கள் அறையை பூட்டிக்கொண்டு அழுதேன்; பிரயோஜனமில்லை.

ஒரு விடுமுறை நாளில் அறையைப் பூட்டிக்கொண்டு பல மணிநேரம் கத்தினேன். ஏன் எனக்கு சமாதானம் இல்லை? எல்லாமே வெறுமையாய்க் காட்சியளிக்கிறதே, வாலிபமும் கசக்கிறதே, அணு அணுவாகக் கொல்லப்படுகிறேனே என்ற கேள்விக்குத் திடீரென்று அன்று சாயங்காலத்தில், 'துன்மார்க்கனுக்கு சமாதானமில்லை' என்று யாரோ என் மனதில் கிசு கிசுப்பது போல ஒரு சத்தம்; என் மனம் போராட ஆரம்பித்தது நான் குடிப்பதில் லையே! புகை பிடிப்பவன் அல்லவே! நான்கு சகோதரிகளோடு பிறந்ததினால் பெண்களைக் கேலி செய்ய அறியேனே! வீண் செலவுக்காரனாகவோ, ஆடம்பரமாகவோ வாழ்ந்து பணத்தை வீணடிப்பவன் அல்லவே, என் தாய் என்னைத் தெருவில் உள்ள பிள்ளைகளோடு விளையாட அனுமதிக்காததினால் கெட்ட வார்த்தைகூட பேச அறியேனே, இப்படி இருக்க என்னைத் துன்மார்க்கன் என்று எப்படி ஒத்துக்கொள்வது? என்று எனக்குள் வாக்குவாதம் செய்தபோது என் சிந்தை, வாழ்வில் காணப்பட்ட அனைத்து அசுத்தங்களையும் என் இரண்டரை வயது வாழ்வி லிருந்து 21 வயது வரை காணப்பட்ட அசுத்தங்களை ஒரு சினி மாத்திரையில் காண்பதுபோல என் தேவன் காண்பித்தார். அதைக் கண்ட நான் அதிர்ந்துபோனேன், இப்படிப்பட்ட மனிதன் வாழ்வது சரியல்ல என்று கத்தினேன், கைகளை ஓங்கினேன். அதே நேரத்

தில், அதே இடத்தில் இயேசு கிறிஸ்து சிலுவையில் அறையப் பட்ட நிலையில் எல்லாவற்றையும் தான் சுமந்து தீர்த்து விட்டதாகக் காண்பித்துப் பேசினார். நீ என்னை மாத்திரம் ஏற்றுக்கொள், உலகம் தரக்கூடாத பெரிய சமாதானத்தை நான் உனக்குத் தருகிறேன் என்றபோது உடனடியாக என் மனம் அதை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தது. இப்பொழுதே ஏற்றுக்கொண்டால் உலகத்தை அனுபவிக்க முடியாமற்போய்விடுமே! வாலிபம் வீணாக்கப்பட்டு விடுமே! என்ற சிந்தை மேலோங்கியது. 'என் தகப்பனின் தாயார் 95 வயதிலேயும் 32 பற்களோடு எலும்பு கடிக்க பெலன் உள்ளவர்களாக இருந்ததைச் சுட்டிக்காட்டி, அவர்களுடைய பேரனாகிய நான் 60 வயதாகிலும் உயிரோடு இருப்பேன்; 55 வயதிலே ஆண்டவரை ஏற்றுக்கொண்டு அவருக்காக ஊழியம் செய்வேன்' என்று வாதித்தேன். ஆண்டவரோ "இன்று உன் ஜீவன் போனால்" என்று என்னோடு போராடினார்; இறுதியில் அவரே வென்றார். அன்றே என்னை சம்பூரணமாக அவருக்கு ஒப்புக்கொடுத்தேன். வெள்ளம் போல் ஒரு நிம்மதி கரைபுரண்டு என்னை நிரப்பிற்று.

என்ன என் ஆனந்தம், என்ன என் ஆனந்தம் சொல்லக்கூடாதே மன்னன் கிறிஸ்து என் பாவத்தையெல்லாம் மன்னித்துவிட்டாரே

புது வாழ்வு புதிய ஆரம்பம்

மறுநாள் காலையில் அனைத்தும் புதிதாய் தோன்றின. எப்படியாகிலும் எல்லாருக்கும் இயேசுவைச் சொல்லவேண்டும் என்ற ஆவல் பீறிட்டுப் பாய்ந்தது. காலை ஜெபத்திலேயே கெத்சேமனே தோட்டத்தின் அங்கலாய்ப்பின் சில துளிகள் என் உள்ளத்தில் விழுந்தது. பாவியின் சாவையும் கூற உரைக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் என்னை அறியாமல் அழச்செய்தது. இதயத்திலே ஒரு புதுப்பாடல்; கண்களிலோ கண்ணீர்; ஓடிச் சென்று கம்பெனியில் என்னோடு பணிபுரிந்த சகோ.செல்வினை அணுகி ஆண்டவரைச் சொல்வதற்கு நான் எதையாவது செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னேன். அவர் ஒரு மலையாளி தமிழைச் சுத்தமாகப் பேசத் தெரியாதவர். எங்கே போவது? என்ன செய்வது? என்பதை நாங்கள் அறியவில்லை. படித்தவர்களிடம் சென்றால் பலவித கேள்வி கேட்பார்கள், நமக்குப் பதில் சொல்ல முடியாது. படிக்காதவர்களிடம் சென்றால் அதனைக் காட்டிலும்

அதிகம் கேள்வி கேட்பர், எனவே, சிறு பிள்ளைகளைத் தேடிப் போகலாம் என்று நான் சொன்னேன். உடனே அவர், நம்முடைய கம்பெனிக்கு எதிராக உள்ள மூன்று மலைகளுக்கு நடுவிலே கல் உடைக்கிறவர்கள் வாழுகிறார்கள். அவர்கள் பிள்ளைகளைத் தேடிச் செல்லலாம் என்று சொன்னார்.

அடுத்த நாள் மிகுந்த ஜெபத்தோடும், ஆயத்தத்தோடும் சைக்கிளில் கிளம்பினோம். நாங்கள் எதிர் பார்த்ததற்கு மாறாக 200 பிள்ளைகள் கூடிவிட்டார்கள். அவர் ஒரு சிறிய பாடலைச் சொல்லிக்கொடுத்தார்; பிள்ளைகள் உற்சாகமாகப் பாடினார்கள். அதற்குப் பின்னர் புத்தகம் ஒன்றின் உதவியோடு மோட்சம், நரகம் என்பதனை விவரித்து, மோட்சத்துக்கு செல்லும் வழி இயேசுதான் என்றும், அவருடைய ஜீவ புத்தகத்தில் பேர் எழுதப் பட்டவர்கள் மாத்திரம் பரலோகத்தில் பிரவேசிப்பார்கள் என்றும் சொன்னபோது அநேக பிள்ளைகள் கண்ணீரோடு தாங்கள் சொன்ன கெட்ட வார்த்தைகள் நிமித்தமும், செய்த களவுகள் நிமித்தமும், போட்ட சண்டைகளினிமித்தமும் மனங்கசந்து அழுதார்கள். ஆறு வயது கொண்ட அருண் என்ற பெண் தன் பெயரை அ.....ரு.....ண் என்று உச்சரிப்புச் சொல்லி, ஆண்ட வரை ஜீவ புத்தகத்தில் எழுதிக்கொள்ளுமாறு வேண்டிக்கொண்ட காட்சி அலாதியானது, எங்களை மிகுந்த ஆனந்தத்திற்கு உட்படுத்தியது. வாராவாரம் வருவோம் என்ற உறுதிமொழியோடு நாங்கள் புறப்பட ஆயத்தமானோம்.

அப்போது 9 வயது நிறைந்த சிறுமி ஒருத்தி ஓடிவந்தாள். என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு தனது தாய் பிசாசின் பிடியில் எத்தனை வேதனைப் படுகிறாள் என்று அதனை விளக்க ஆரம்பித்தாள். நீங்கள் ஜெபிக்க வரவேண்டும் என்று சொல்லி எங்களை வலுக்கட்டாயப்படுத்தினாள். ஆங்கலிக்கன் சபையைச் சேர்ந்த எங்களுக்கு அது புதுமையானது. யாரும் வியாதியஸ் தருக்காக ஜெபித்ததனைப் பார்த்ததில்லை, பிசாசை துரத்திய தனையும் கண்டதில்லை. நாங்கள் தயங்குவதைக் கண்ட அவள் நீங்கள்தானே சொன்னீர்கள் இயேசு சுகமாக்குகிறார் என்று, நம் இருதயத்தில் வாசமாயிருக்கிறார் என்று, பின்னே ஏன் பயப்படுகிறீர்கள் என்று பிரசங்கமே செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டாள். வேறு வழியில்லாமல் சகோ.செல்வினை நான் பார்த்தேன்; அவர் நான் மலையாளி எனக்குத் தமிழ் விளங்கவில்லை எனச் சொல்லி விட்டார். நான் அவளை சமாளிக்கும் வண்ணம் இப்பொழுது

இருட்டிவிட்டது, அடுத்தவாரம் வருகிறோம் என்றபோது 'அதுவரை என் தாயார் உயிரோடு இல்லாமல் போய்விட்டால்' என்று ஒரு போடு போட்டாளே பார்க்கணும்; இப்பொழுது அவள் என் கையைப் பிடிக்க நான் என் சகோதரனின் கையைப் பிடிக்க இருட்டும் வேளையில் ஊர்வலமாகச் சென்றோம்.

அது ஒரு சின்னக் குடிசை; 4 அடி உயரமுள்ள ஒரு கதவைக் கொண்டது; சகோ. செல்வின் என்னைக் காட்டிலும் 6 அங்குலம் உயரமாக இருந்தபடியால் என்னால் குனிய முடியாது என்று கூறி வெளியே நின்றுவிட்டார். அந்தப் பெண்ணோ என்னை விடுவதாக இல்லை. அவள் பின்னால் நான் சென்றபோது அந்தக் குடிசைக்குள் ஒரே புகை, ஒரு பழைய பாட்டிலில் துணியால் செய்யப்பட்ட திரியின் உதவியினால் மொபைல் ஆயிலின் பெலத் தினால் எரிந்துகொண்டிருந்த அந்த விளக்கு புகையைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தது. குடிசையின் மூலையில் ஒரு பெண் அலறிக் கொண்டிருந்த சத்தம் மாத்திரம் கேட்டது. என் கையைப் பிடித் திருந்த சிறு பெண் நேராக என் கையைத் தன்னுடைய தாயின் மேல் வைத்தாள். பிசாசினால் அலறிக்கொண்டிருந்த அந்த பெண்ணின் சத்தம் என்னை நடுங்கச் செய்தது. பயத்தின் மிகுதியினால் "இயேசுவே" என்று நான் கூப்பிட்டேன். இயேசு என்ற பெயரின் உச்சரிப்பைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் பிசாசு அவளை விட்டு நீங்கிற்று.

'வேதாளம் பாதாளம் யாவையும் ஜெயித்த வீரமுள்ள திரு நாமமது நாமும் வென்றிடுவோம் இந்த நாமத்திலே'

என்ற வரிகள் எத்தனை வல்லமையானவை. இதுதான் எங்களுடைய சிறுவர் ஊழியத்தின், சுகமளிக்கும் ஊழியத்தின் ஆரம்பம். அதன் பின்னர் ஒவ்வொரு வாரமும் அநேகர் சுகம் பெற்றனர்.

அந்த வெற்றியினைத் தொடர்ந்து மேலும் 4 இடங்களில் (ஒரு பள்ளி உட்பட) சிறுவர் பணியினை ஆரம்பித்தோம். கிட்டத்தட்ட வாரந்தோறும் 800 பிள்ளைகளை சந்தித்தோம்; கூடவே சகோ. செல்வினுக்கு 2 சகோதரிகள் உண்டு அவர்கள் நன்றாகப் பாடக்கூடியவர்கள். சகோ.செல்வின் நன்றாக ஆர்மோனியம் வாசிப்பார். C.S.I சபையின் சில வாலிபர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு இசைக்குழு ஒன்றை உண்டாக்கி, ஆவிக்குரிய கூட்டங்

கள், பாடல்களை நடத்தலானோம். நான் பாட்டுகளை நடத்துகிற வனாகவும் சகோ.செல்வின் ஒருங்கிணைப்பாளராகவும் செயல்பட்டோம். அதுவுமல்லாமல் நானும் சகோ.செல்வினும் அதிகாலையில் வாரத்தில் 2 நாட்கள் தெருக்களில் வசனத்தைக் கூறி (Dawn preaching) தேவனை மகிமைப்படுத்தினோம். சில வேளைகளில் E.C.I அமெரிக்கன் அட்வென்ட் சபை, C.S.I வாலிபர்களை ஊக்குவித்து அவர்களையும் இப்படிப்பட்ட ஊழியத்தில் உற்சாகப்படுத்தினோம். C.S.I சபையின் வாலிபர் முகாம்களில் முக்கிய பங்கு ஏற்கலானோம். அந்த நாட்களில் சகோ.விக்டர் சுந்தர்ராஜ் (தாம்பரம்) சகோதரி லீலா முத்தையா (மீனம்பாக்கம்) சகோ.ஜெசுதாஸ் (கோடம்பாக்கம்) ஆகியோரின் தொடர்பு கிடைத்தது. பின்னதாக சகோ.விக்டர் சுந்தர்ராஜின் வற்புறுத்தலின் பேரில் செவ்வாய் இரவு நடக்கும் ஜெபங்களில் கலந்துகொண்டேன். தாம்பரம் C.S.I சபையின் வாசற்படியில் நடக்கும் இந்த ஜெபம் சகோ. தாமஸ் டேனியல் (அன்றைய நண்பர் சுவிசேஷ ஜெபக்குழுவின் துணைத் தலைவர், கிறிஸ்தவக்கல்லூரி தாம்பரம் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றினார்) அவர்களது தலைமையின் கீழ் நடைபெற்றது. **அறியப்படாத பகுதிகளுக்காக ஜெபிக்கவும், ஏக்கம் கொள்ளவும் இங்கேதான் கற்றுக்கொண்டேன்.**

பெலப்படுத்திய ஆவியானவர்

எங்களுடைய ஊழியத்தினை அறிந்த எங்களுடைய கம்பெனியில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த சகோதரர் ஒருவர் எங்களது ஊழியங்களைக் காண வந்தார், அவர் பெந்தே கோஸ்தே சபையினைச் சேர்ந்தவர் (A.C.A); அவர் ஒரு பழைய மந்திரவாதி. இன்னும் மாந்திரீகத்தில் முன்னேறவேண்டும் என்று சென்னை வந்தவர். அந்த நாட்களில் தேவனால் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்த சகோ.பால் ஆசீர் லாறியின் (பின்னதாக இவர் அநேகரின் இடறுதலுக்குக் காரணமானார்) கூட்டத்தில், அவரை தன்னுடைய மாந்திரீக சக்தியினால் கீழே விழச் செய்யவேண்டுமென்று மேடைக்குச் சென்றவர் அங்கேயே தூக்கி எறியப்பட்டு, மூன்று நாட்கள் செயலற்றுப் போன பின்பு இயேசுவை ஏற்றுக்கொண்டு விசுவாசியாக மாறினார். அவர், தேவன் எங்களை உபயோகப்படுத்தினதைப் பார்த்து நீங்கள் மனந்திரும்புதலுக்கென்று ஞானஸ்நானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு

பரிசுத்த ஆவியின் அபிஷேகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டால் இன்னமும் தேவனால் உபயோகிக்கப்படுவீர்கள் என்று அடிக்கடி சொல்ல ஆரம்பித்தார்; அவரை நாங்கள் முகமுகமாக எதிர்த்தோம்.

அந்த நாட்களில் சகோதரி சாராள் நவரோஜி ஒவ்வொரு ஆண்டும் புதிய பாடல் பாடி கூட்டங்களை நடத்துவார்கள். கருத்துச்செறிவுள்ள அபிஷேகமிக்க அந்தப் பாடல்கள் மிகவும் பிடித்தமானவை ஆகையால் அதில் தவறாமல் கலந்து கொள்வோம். ஆனால் அவர்கள் ஞானஸ்நானத்தைக் குறித்துப் பேசும் போது அதை வன்மையாகக் கண்டிப்போம், சிலரோடு சண்டையும் போட்டோம்.

இதற்கிடையில் ஒரு நாள் என்னுடைய ஞாயிறு பள்ளி மாணவருக்கான வேதபாடத்தை ஆயத்தப்படுத்த நேரிட்டது. அன்றைய பாடம் அப்போஸ்தலர் 10 வது அதிகாரம் வாசித்துக் கொண்டிருந்தபோது, தேவ ஆவியினால் நிரப்பப்படும் அனுபவத்தை நான் அதிகமாக வாஞ்சித்தேன். கொர்நேலியுவை நிரப்பின அதே ஆண்டவர் என்னையும் நிரப்புவார் என்றால் ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொள்வேன் என்று பொருத்தனை செய்தேன். அது ஒரு வெள்ளிக்கிழமை இரவு; சனிக்கிழமை ஏதாவது ஜெபக் கூட்டம் ஒன்றில் கலந்துகொள்ள வாஞ்சித்து சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு தேடித்திரிந்தேன். இறுதியாக கிழக்குத் தாம்பரத்தில் நான் முன்பின் அறியாத Pr.Fredy Magden (A.C.A) சபையில் ஒரு உபவாச கூட்டம் நடந்துகொண்டிருந்தது. அதனை Pr.Samsundaram (அன்றைக்கு எனக்கு அவரைத் தெரியாது) நடத்திக் கொண்டிருந்தார். ஆலயத்தின் பின் சென்று முழங்கால்படியிட்ட நான் இருதயத்தில் ஆண்டவரே என் மேல் யாரும் கைகளை வைக்கக் கூடாது, நீர் என்னை அபிஷேகிக்கவேண்டும் என்ற ஜெபத்தோடு இருந்தபோது என்மேல் தேவ ஆவியானவர் ஊற்றப்பட்டு, அழகான அந்நியபாஷையோடு மிகுந்த ஆர்ப்பரிப்பு இல்லாமல் அமைதியாக நிரப்பப்பட்டேன். அடுத்த வாரமே தண்ணீரற்ற சென்னையில் சானிட்டோரியம் ஏரியில் Pr.Fredy அவர்களால் ஞானஸ்நானம் பெற்றேன். இதுவே நான் பெற்ற பெந்தேகோஸ்தே அனுபவம். இதன் மூலம் பல வருடங்கள் இவர்கள் சபையில் ஞாயிறு பள்ளி பொறுப்பை ஏற்று நடத்தினேன். அவர்கள் சபையில் அங்கமாகவேண்டுமென்று நான் கட்டாயப்படுத்தப்படவில்லை.

அலையும் ஓய்ந்திரும், ஆவியானவரின் அருளால்

எங்களுடைய சிறுவர் ஊழியம் வளர்ந்து வந்தபடியினால், எங்களை பெலப்படுத்தவும் இன்னமும் தீவிரம்கொள்ளவும் 10 நாட்கள் Child Evangelism Fellowship நடத்திய பயிற்சியில் பங்கு பெற்றோம். அங்கேதான் Pr.தயானந்தன் (அப்பொழுது C.E.F நிறுவனத்தில் அவர் பணிபுரிந்து வந்தார்) எங்களுக்குப் பழக்கமானார். அவர் மிகவும் துடிப்புடன் காணப்படுவார், எவருக்கும் உதவி செய்ய ஓடிவருவார், கல கலவென்று பேசி எளிதாக எவரையும் கவர்ந்துவிடுவார். அவர் தாம்பரத்தில் வாழ்ந்து வந்த படியால் சிறு பிள்ளைகள் ஊழியத்தின் உபகரணங்களை பெறுவதற்கு இவரை நான் அடிக்கடி சந்தித்தேன்; இதனால் எங்கள் நட்பு வளர்ந்தது. கூடவே நண்பர் சிலரோடு வெள்ளிக்கிழமை இரவு முழுவதும் ஜெபிப்பது என்று தீர்மானித்து தாம்பரம் C.S.I சபையில் கூடினோம். சகோ.திரித்துவதாஸ் தலைமையில் சகோ. விக்டர் சுந்தர்ராஜ், Pr.தயானந்தன், சகோ.அருள்தங்கராஜ், சகோ. ஜெய்பால் (இன்று அனைவரும் ஊழியத்தில் ஏதோ ஒரு காரியத்தில் ஜொலிக்கிறார்கள்) ஆகிய நாங்கள் ஜெபித்த இந்த ஜெபக் குழு 1969 வது ஆண்டிலிருந்து இன்று வரை (நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக) திறமையாக செயல்பட்டுவருகிறது. அன்றைய நாட்களில் ஜெபக்குழுவினராக T.B Sanitorium நோயாளிகளை சந்திப்பதிலும், கிராமங்களில் ஊழியம் செய்வதிலேயும், மூன்று நாட்கள் தொடர் விடுமுறைகளில் சைக்கிள்களில் பல நூறு மைல்கள் சென்று இறைப்பணி செய்ததையும் எங்களால் மறக்க முடியாது. இந்த குழு இன்றுவரை திறமையாகச் செயல்படுவதற்குக் காரணம் ஜெபிப்பதோடு நின்றுவிடாமல் ஊழியத்தினையும் செய்து, அழியும் ஆத்துமாக்களைத் தேடிச் செல்வதுடன் தலைமைக்கு எல்லா சூழ்நிலைகளிலும் கீழ்ப்படியக் கற்றுக் கொண்டதுமே ஆகும். அதில் பிறந்த தீப்பொறிகளான எங்களுக்கு ஜெபக்குழுவின் தலைவரை அபிஷேகத்திற்குள் வழி நடத்தும் கிருபைகளை தேவன் தந்தார். மூன்று நாட்கள் அபிஷேகம் பெற்ற அவர் அலுவலகத்திற்குக்கூட செல்லமுடியாதபடி அபிஷேகத்தால் நிறைந்து மகிழ்ந்தார்.

என்னைச் சுற்றி வாழ்கின்றவரை ஆண்டவருக்குள் வழி நடத்தவேண்டும் என்று வாஞ்சித்தேன். அவர்கள் அனைவரும்

வைராக்கியமான இந்துக்கள்; எனவே வாரம் ஒருமுறை நான் குடியிருந்த வீட்டின் மாடியில் ஒரு சவிசேஷக்கூட்டத்தினை நடத்தி என் நண்பர்களைக் கொண்டு சவிசேஷம் அறிவிக்க முயன்றேன். இப்படி வேலை நேரம் போக (9 மணிநேரம்) கிட்டத்தட்ட 6 மணி நேரம் (ஒரு நாளுக்கு) ஆண்டவருடைய பணியில் செலவழித்தேன்.

இதற்கிடையில் பாஸ்டர் தயானந்தன் குரோம்பேட்டை C.S.I சபையில் V.B.S நடத்தவும் ஆசிரியர் ஆசிரியைகளைப் பயிற்றுவிக்கவும் கேட்டுக்கொண்டார். காலை தியானம் அநேகருக்கு ஆசீர்வாதமாக இருந்ததனை அனுபவித்த அவர்கள், வாரந்தோறும் வேதபாட வகுப்புகளை நடத்தக் கேட்டுக்கொண்டனர். இது தனக்கு பாரமானது என்று கூறி என்னை உதவுப்படி கேட்க, நானும் அவரும் மாறி மாறி வேதபாடம் எடுத்தோம். அநேகர் எங்களின் முயற்சியில்லாமலேயே அபிஷேகம் பெற்றனர். பின்னர் பூரண சவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்தனர். வாராவாரம் கூட்டம் பெருகினதினால் பொறாமை கொண்ட சிலர், அப்போதைய போதகரும் பின்னால் வேலூர் திருமண்டலத்தின் பேராயருமான திரு.R.T.பாஸ்கரன் அவர்களிடத்தில் குறை சொல்லி; சபையைக் கெடுக்கிறார்கள் என்று புகார் கொடுக்க, அவரும் எங்களிடம் எதுவும் விசாரிக்காமலேயே அந்த கூட்டத்தில் ஈடுபாடு கொண்ட சில குடும்பத்தினரையும், வாலிபர்களையும் பரிசுத்த நற்கருணையினின்று ஒதுக்கிவைத்தார். அது அன்றைய பிஷப் Rt.Rev.வெஸ்லி நியூபிகின் அவர்களுக்கு எட்ட, வேதத்தின்படி உங்கள் போதனை சரியென்றாலும் C.S.I சட்டத்தின்படி குற்றமென்றார். விளைவாக C.S.I சபையிலிருந்து ஒரு போதும் பிரிய விரும்பாத என்னை எல்லா காரியங்களிலிருந்தும் விலக்கினார்கள். ஞாயிறு பாடசாலை, வாலிபர்க் கூட்டம், பாடகர்க்குழு போன்றவைகளில் தீவிரமாக ஈடுபாடு கொண்டிருந்த நான் சபைக்கு ஒரு பொம்மை போல போய்வந்தேன். சபை கமிட்டி அங்கத்தினர் சிலர் எனக்காகப் போராடினர். குடிகாரர் முதலாய் எல்லாவற்றிலேயும் கலந்துகொள்ளும்போது, உற்சாகமாகச் செயல்படும் வாலிபன் ஏன் தள்ளிவைக்கப்படுகிறான் என்ற கேள்வியை எழுப்பினர். ஆயினும் அவர்கள் சொல் அம்பலம் ஏறவில்லை. 10 வாரங்கள் இப்படி நடக்கும் வேளையில், குரோம்பேட்டை சபையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டவர்கள் தங்களுக்கு ஒரு ஆராதனை வேண்டும் எனக் கருத பாஸ்டர் தயானந்தத்தின்

கீழ் வாடகை வீட்டில் ஆராதனையை ஆரம்பித்தனர். இதை நான் முதலில் முழு மூச்சாக எதிர்த்தேன். வெளி ஊழியங்கள் உற்சாகமாக நடந்தன. புதிய வாலிபர்கள் சபையில் சேர்ந்தனர். வீட்டுக்கு ஆகாதவர்கள் இரட்சிக்கப்பட்டனர். உற்சாகத்தோடு சுவிசேஷ ஊழியத்தினையும், வேதபாட வகுப்புகளையும் நான் மேற்பார்த்து நடத்தி வந்தேன். வாலிபர்கள் ஊழியத்திற்கு பழக்குவிக்கப்பட்டார்கள். வேத அறிவு பெருகிற்று, ஜெப வாழ்க்கையில் புதிய உத்வேகம் உண்டாயிற்று, புதியவர்கள் மிகுந்த ஆர்வம் காட்ட ஜெபமும், வசனமும், ஊழியமும் நித்தமும் பெருக, பல இடங்களில் சுவிசேஷபடைமுயற்சிக் கூட்டங்களும் நடத்தப்பட்டு தேவராஜ்யம் பெருகிற்று; இதுதான் குரோம்பேட்டை சபையின் ஆரம்பம்.

கரங்களை போருக்கும் விரல்களை யுத்தத்திற்கும்

குரோம்பேட்டை சபைக்குப் பெயர் ஒன்றும் கிடையாது. ஆனால் அதிகமான வாலிபர்களைக் கொண்ட அந்த சபையில் எப்பொழுதுமே ஆராதனையில் ஆர்ப்பாட்டி உண்டு; ஜெபத்தில் கண்ணீர் உண்டு; செய்தியில் மீஷனரி தரிசனமே தொனத்தது; ஊழியத்திற்கு எதையும் கொடுப்பதற்கும், ஆத்துமாக்களை சந்திக்க ஆவன செய்யும் செயல் திட்டங்களே எப்போதும் தீட்டப்பட்டன. ஏதாவது கர்த்தருக்குச் செய்ய வேண்டும் என்ற நினைவே அனைவரையும் ஆட்டிப்படைத்தது. அதற்கு ஒத்தாசையாக பாஸ்டர் தயானந்தனோடு இணைந்து தங்கி ஊழியத்தினை மேற்கொள்ள குரோம்பேட்டைக்கு இடம் பெயர்ந்தேன்.

காலையில் 4 மணிக்கு எழும்பி நான் பாடுவதனை அந்த 13வது குறுக்குத் தெருவில் உள்ளவர்கள் கேட்டனர். 6 மணி வரை தனி தியானத்திலும் ஜெபத்திலும் தரிந்திருந்த பின்னர் காலைக்கடன்களை முடித்துவிட்டு, கம்பெனிக்குப் புறப்பட்டுச் செல்வேன். சாயங்காலம் 5.15 மணிக்கு உடனடியாக சிறுவர் ஊழியத்தினைச் செய்ய ஏதோ ஒரு சந்தியில் நிற்பேன். அதனை முடித்துவிட்டு சில வீடுகளைச் சந்தித்து ஜெபித்துவிட்டு திரும்புவேன். செவ்வாய், வெள்ளி இரவு ஜெபங்களுக்குக் கடந்து சென்று சகோதரர்களோடு எங்களை ஊற்றி ஜெபிக்க ஒப்புக் கொடுத்தேன்.

இடையிடையே கடப்பேரி, கூடுவாஞ்சேரி, பெருங் குளத்தூர், வண்டலூர், குரோம்பேட்டை போன்ற இடங்களில் 3 நாட்கள் படைமுயற்சி கூட்டங்களைப் பெரிய அளவில் நடத்தி கர்த்தரின் நாமத்தைக் கூறி அறிவித்தோம். உற்சாகமாகக் கொடுக்கவும், உழைக்கவும், ஜெபிக்கவும் வாலிபர்களை உரு வாக்கவும் இரவு பகலாய் முயன்றுகொண்டிருந்தோம். அநேக திறந்த வெளிக் கூட்டங்களில் நின்று பேசுவதற்கும் சாட்சி கூறுவ தற்கும் வாலிபர்களைப் பழக்குவித்தோம்: முதலில் கூச்சப்பட்டவர் கள் பின்னர் தைரியமாக வசனத்தை அறிவித்து வியாதியஸ்தர் களுக்காக தைரியமாக ஜெபிக்க ஆரம்பித்தனர்.

ஆத்தும் பாரமும் அழைப்பின் சத்தமும்

இப்படிப்பட்ட நாட்களில் சகோ.மாரீஸ் செருல்லோ என் பவர் நடத்திய கூட்டங்களும் பயிற்சியும் (10 நாட்கள்) எங்களை இன்னமும் உற்சாகப்படுத்தியது. ஆவியின் வரங்களும் வல்லமை களும் வெளிப்படவேண்டும் என்ற ஆவல், வாய்ப்புகளைத் தேடி ஓட வைத்தது. தனி சபையாக செயல்பட்டதனைக் கண்ட என் நண்பர் செல்வின், என்னோடு இணைந்து ஊழியம் செய்ய மறுத்துவிட்டார். தனியாக்கப்பட்டாலும் சிறுவர் பணியினை உத்தம மாய் செய்து வந்தேன். காரணம், ஒரு கிறிஸ்தவ விடுமுறைக்கு தூத்துக்குடி சென்று 10 நாட்கள் கழித்து திரும்பினேன். என்னை திரிசூலம் கிராமத்தில் உள்ள “அருண்” என்ற பிள்ளையின் தாயார் மார்க்கெட்டில் சந்தித்தார்கள். மகள் மிகவும் வியாதியாக இருக்கிறாள் என்றபோது நானும் சகோ.செல்வினும் ஒரு புதன் கிழமை அவளைக் காணச் சென்றோம்: அவளுடைய நிலமை மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது, அவளுடைய வயிறும் முதுகும் ஓட்டிப் போயிருந்தது. அவளின் பெயர் சொல்லி அழைத்தபோது கண்களைத் திறந்து ஒரு சிறு புன்னகை மாத்திரம் செய்தாள். வழக்கம்போல் சனிக்கிழமை வருகிறோம் என்று கூறி விடை பெற்றோம்.

இந்த 7வயது நிரம்பிய “அருண்” எங்களுக்காக ஜெபிக்க 10 பிள்ளைகளை ஆயத்தம் செய்துவைத்தாள். தினமும் மலையில் குறைந்த பட்சம் ½ மணி நேரமாவது ஜெபிப்பாள். சனிக் கிழமை நாங்கள் போகும் முன்னரே பிள்ளைகளைக் கூட்டி இடத்தை ஆயத்தம்பண்ணி எங்கள் வரவுக்காக ஆயத்தமாக

இருப்பாள். அவளுடைய தாய் ஒரு கோயிலில் நெருப்பு எடுத்து ஆடுகிறவள்; தந்தையோ பயங்கர குடிகாரர். நாங்கள் போகும் முன்னரே வெள்ளிக்கிழமை 12 மணி அளவில் தன் தாயைப் பார்த்து அம்மா நான் இயேசுப்பாவிடம் போகிறேன், அங்கிள் வந்தால் அவர்களுக்காக காத்திருப்பேன் உங்களுக்கு “டாட்டா” என்றபோது தாய் அதிர்ந்து போனார். எனக்கு “டாட்டா” அங்கிளுக்காக காத்திருப்பாயோ? என்ற அவர்களை அவள் இரட்சிப்புக்குள் நடத்தி பாவ அறிக்கை செய்யச் செய்து ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தபோது தந்தை வந்தார், அதே காரியம் மீண்டும் நடக்க அவரும் அன்று இயேசுவை சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக் கொண்டார். 3 மணி அளவிலே இரண்டு பேருடைய கைகளையும் பிடித்து “ஆண்டவரே நான் வெறுங்கையாக உம்மிடத்தில் வர வில்லை” என்று சொல்லி ஜீவனை விட்டாள். அடுத்த நாள் நாங்கள் சென்றபோது “அருணை”க் காணவில்லை ஆனால் அவளுடைய பெற்றோரை அன்று விசுவாசிகளாகக் கண்டோம். இது என்னை மிகவும் அசைத்தது, ஆத்துமாக்களைக் குறித்த உண்மைக் கரிசனையை அன்று நான் பெற்றுக் கொண்டேன். 7 வயது சிறுமிக்கு இத்தனை பாரம் என்றால் என்னை அது எவ்வளவாக ஆட்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று அங்கலாய்த்தேன். இன்று நாங்கள் சிறுபிள்ளைகள் மத்தியில் ஊழியம் செய்த அதே இடத்தில் பெந்தேகோஸ்தே திருச்சபை எழும்பி நிற்பதனைக் கண்டு ஆனந்தம் கொள்ளுகிறேன்.

வாலிபர்களை உற்சாகப்படுத்த எடுத்துக்கொண்ட ஒரு முயற்சியினை மறக்க முடியாது. நானும் பாஸ்டர் தயானந்தனும் இணைந்து 3 வாலிபர்களை ஒரு திறந்த வெளிக் கூட்டத்தில் பிரசங்கிக்கச் செய்ய தீர்மானித்து வண்டலூரில் கூட்டங்களை ஒழுங்கு செய்தோம். சகோ. D.E.M. ராஜா, சகோ. ஜெயபால், சகோ. தர்மசகாயம் என்று அந்த வாலிபர்களைக் கேட்காமலேயே நோட்டீஸில் பெயர்களை அடித்தோம். பின்னர் அவர்களை அழைத்து அவர்களுக்குக் நோட்டீஸை கொடுத்து உற்சாகப்படுத்தினோம். முதலாவது மறுத்து தயங்கிய அவர்கள் பின்னதாக உபவாசித்து தங்களை ஆயத்தப்படுத்தினர். கூட்ட நாட்கள் வந்தன, அதிகமாக சபையினரும் ஜெபித்திருந்தோம், எங்கள் திராணிக்கு மிஞ்சி செலவும் செய்திருந்தோம், ஆனால் கூட்டம் ஆரம்பித்த உடன் சரியான மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது, விடாத அந்த மழை எங்கள் அனைத்து ஒலிபெருக்கி சாதனங்களையும்,

மின்சார விளக்குகளையும் பாழாக்கி விட்டது. கூட்ட மைதானத்தில் 9 அங்குல தண்ணீர், நாங்கள் விடவில்லை. ஆயத்தம் பண்ணி வந்திருந்த அந்த வாலிபர்களைப் பேச விட்டோம், அவர்களுடைய குரல் மிகவும் குறைவாக இருந்ததால் அவர்கள் தமிழில் பேசினதை நான் மீண்டும் உரத்த குரலில் கூறினேன் (என் குரல் வெகு தூரம் கேட்க வல்லதாய் இருந்தது). 3 நாட்களும் இதே நிலமை, சோர்ந்து போகவில்லை. “எல்லாவற்றையும் நன்மையாக முடிக்கின்றவர் ஆண்டவர்” என்ற தைரியம் இருந்தது. கூட்டங்களுக்காக நன்றி சொல்லி நாங்கள் கடந்து சென்று விட்டோம்.

ஒருவாரம் கழித்து எங்களுக்குச் செய்தி வந்தது. அந்த மழைக்காக ஆங்காங்கே ஒதுங்கிய 12 வாலிபர்கள் இந்த செய்திகளால் ஆழமாகத் தொடப்பட்டு அழுது ஒப்புக் கொடுத்து, பின்னர் அனைவரும் சேர்ந்து அதே இடத்தில் கூடி ஜெபிக்க ஆரம்பித்திருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் இந்து பின்னணியில் உள்ளவர்கள். அந்த வருடத்தில் அங்கே உள்ள கோவில் திருவிழாவில் “சாமி சப்பரம்” தூக்கும் அவர்கள் இரட்சிக்கப்பட்டபடியினால் அதற்கு ஆளில்லை. என்னே ஆண்டவரின் கிரியை! அதில் ஒரு வாலிபன் பெயர் தசரதன்; பின்னதாக அந்தமான் தீவுகளுக்கு மிஷனரியாகச் சென்றார். இன்று அங்கே ஒரு ஆவிக்குரிய சபை எழும்பியுள்ளது. இப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் எங்களை அதிகமாக உற்சாகப்படுத்தியிருந்தது; கூடவே தாம்பரம் ஜெபக்குழுவோடு சேர்ந்து தூரத்தில் இருந்த கிராமங்களுக்கும் கடந்து சென்றோம்.

புல்லுள்ள இடங்களில்,

அமர்ந்த தண்ணீர்களண்டையில்...

எங்கள் தலைவர் சகோ. திருத்துவதாஸ்; ஆவியானவரால் நடத்தப்பட்ட ஒரு தேவ மனிதர். அவருடைய வார்த்தைக்கு நாங்கள் ஒருபோதும் எதிர்த்து நின்றதில்லை. சிலநேரம் கஷ்டமாக இருக்கும், ஆனால் அவரை நாங்கள் மிகவும் மதித்தோம். 3 நாட்கள் விடுமுறை ஒன்றில் திருத்தணி (ஆந்திரா) பகுதிகளுக்கு ஊழியம் செய்யச் சென்றோம். நாங்கள் மொத்தம் 7 பேர். எங்களோடு சகோதரன் ஒருவர், அவருக்கு இரண்டு மணி நேரத்திற்கு ஒருமுறை ஏதாவது சாப்பிடவேண்டும். எனவே இரண்டு பை நிறைய முறுக்கு, மிக்சர் போன்ற தின்பண்டங்களைக் கொண்டு

வந்திருந்தார், வாலிபர்களாக நாங்கள் அதனை இரண்டு நாட்களில் தீர்த்துவிட்டோம். மூன்றாம் நாள் காலை 4 மணிக்கு கிராமம் ஒன்றில் தங்கியிருந்த எங்களை எங்கள் தலைவர் எழுப்பி விட்டார். குளித்து ஜெபித்து ஆயத்தமான எங்களை 6 மணி அளவில் கிராம டீ கடை ஒன்றிற்கு அழைத்துச் சென்று ஒரு முறுக்கு மற்றும் “சிங்கிள் டீ” வாங்கித் தந்து இன்று 10 கிராமத்தில் பிரசங்கம் செய்த பின்னர் தான் சாப்பாடு என்று சொன்னபோது முன்னதாகவே களைத்துப்போயிருந்த எங்களுக்கு கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தது. இரண்டு மணி நேரத்திற்கு ஒருமுறை சாப்பிடும் என் நண்பரின் முகம் மிகவும் வேறுபட்டது.

11 மணி அளவில் 6 கிராமங்களில் தான் ஊழியம் செய்திருந்தோம். பசி அகோரமாய் இருக்க, களைத்தும் போனோம். ஓர் பெரிய சாலையில் சென்றுகொண்டிருந்த எங்களை, எங்கள் தலைவர் திடீரென்று பக்கத்தில் (4 கி.மீ தூரத்தில்) காணப்பட்ட ஒரு சிறு கிராமத்திற்குப் போக ஆவியானவர் சொல்கிறார் என்ற போது முறுமுறுப்பு குழுவில் பெருகிற்று. என் நண்பர் (பசியாளி) சொன்னார்: ஆவியானவருக்குத் தெரியாதா? பெரிய சாலையில் சென்றால் முறுக்கும் டியுமாவது கிடைக்கும், இந்த கிராம சாலையில் என்ன கிடைக்கும்? ஆயினும் கீழ்ப்படியக் கற்றுக் கொண்டிருந்த நாங்கள் தலைவரைப் பின் தொடர்ந்தோம். போய் நின்று “வருவாய் தருணமிதுவே அழைக்கிறாரே” என்ற பாடலைப் பாடத் தொடங்கியவுடன் 15 வாலிபர்கள் கம்போடு கூட எங்களை அடிக்க ஓடி வந்தார்கள். கிறிஸ்தவ நாய்களே இங்கே இருந்து ஓடுங்கள் என்று எங்களை விரட்டினார்கள். அன்று விசுவாசமும் அவ்வளவாக இல்லை, அவர்களுடைய சொந்த ஊரில் நாங்கள் என்ன செய்யமுடியும்? எனவே சைக்கிளைத் தள்ளிக்கொண்டு ஓடினோம் விரட்டியவர்கள் பெரிய சாலையின் பக்கமாக துரத்தாமல் ஒரு வழிப்பாதை ஒன்றுக்கு நேராக துரத்தினபோது என் நண்பர் சொன்னார்: “மேயின் ரோடு பக்கமாக துரத்தினாலும் முறுக்காகிலும் கிடைக்கும், இவர்கள் நம்மை இன்னமும் குக்கிராமத்திற்குத் துரத்துகிறார்களே” என்று. ஆயினும் வேறு வழியின்றி அடுத்த கிராமத்திற்கு விரைந்தோம்; அது 2 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் இருந்தது.

போகும் வழியில் வயலில் வேலைசெய்து கொண்டிருந்த ஒருவர் எங்களை வரவேற்கும் வண்ணம் “ஸ்தோத்திரம் பிரதர்”

வாங்க வாங்க, நீங்க வருவீர்கள் என எனக்குத் தெரியும் என்று சொன்னபோது எங்களுக்கு பெரிய அதிர்ச்சி. முந்தின ஊரார் துரத்தாவிடில் இங்கே வந்திருக்க மாட்டோமே? எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்? என்று கேட்டபோது அவர் சொன்னார்: “எனக்கும் திருநெல்வேலி மாவட்டம் தான்” (எங்களில் அனைவரும் அப்போது திருநெல்வேலி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களே) வேலையின் நிமித்தம் நானும் என் மனைவியும் ஆசிரியர்களாக இங்கே வந்து நிலம் வீடு எல்லாவற்றையும் சம்பாதித்துக் கொண்டோம். எங்களுக்கு ஒரே மகள், அவளைப் பெண்பார்க்க இன்று மாப்பிள்ளை வீட்டார் வருவதாகக் கூறியிருந்தார்கள். எனவே என் மனைவி காலை 4 மணிக்கே எழுந்து சமைக்க ஆரம்பித்தாள், ஆனால் 11 மணி அளவில் செய்தி சொல்லிவிட்டார்கள், இன்று வசதியில்லை, அடுத்த வாரம் வருகிறோம் என்று. இது என் மனைவியைப் பாதிக்க என்னை அவள் திட்டித்தீர்த்துவிட்டாள். 15 பேருடைய சாப்பாடு என்னவாகும்? என்பது அவளுடைய கேள்வி. நான் ஆட்களைக் கொண்டு வருகிறேன் என்று புறப்பட்டபோது தேவனே உங்களை அனுப்பி வைத்துள்ளார். ஊழியம் செய்யும் உங்களுக்காகவே தேவன் ஆயத்தம் செய்தார் போலும். என்று கூறி எங்களைக் கட்டாயப்படுத்தி இழுத்துக் கொண்டு சென்றார்.

பெரிய வாழை இலையில் ஏழு வகை பொரியல், பிரியாணி, வடை, பாயாசம் என்று உணவு பரிமாறப்பட்டபோது என் நண்பர் கூறினார்: “ஆவியானவரின் வழி நடத்துதல் அற்புதமானது” என்று. **அன்றைக்கு ஆவியானவரின் வழி நடத்துதலுக்கு ஒப்புக் கொடுத்த வாழ்வின் நிறைவை நாங்கள் நன்றாகக் கற்றுக் கொண்டோம்.** இதைப்போன்ற அனுபவங்கள் எங்களை ஊழியத்தில் மிகவும் உத்வேகப்படுத்தியிருந்தது. இதனை என் வீட்டார் அறிந்தனர்.

என் கம்பெனியில் உடன் வேலை செய்து வந்த என் பிராமண நண்பர் ஒருவர் “உங்கள் மகன் ஊழியம் ஊழியம் என்றுதான் அலைகிறார், கம்பெனியில் ஓவர் டைம் கூட பார்க்கிறதில்லை” என்று கூற என் பெற்றோரையும் மற்றோரையும் திகில் பிடிக்க ஆரம்பித்திருந்தது. நான் இரட்சிக்கப்பட்டவுடன் என் பெற்றோருக்கு என் அனுபவத்தை எழுதினேன். உடனே என் தந்தை மிகுந்த மகிழ்ச்சி தெரிவித்ததோடு “தயவுசெய்து பெந்தேகோஸ்தே

காரனாக மாறிவிடாதே” என்று எச்சரித்திருந்தார். அவர்களுடைய பழைய அனுபவம் அவர்களை அப்படி எழுத வைத்திருந்தது.

ஊழியம் பெருகப் பெருக ஜெபத்தினையும் உபவாசத்தினையும் பெருக்க நினைத்து பல்லாவரம் மலையின்மேல் பல நாட்கள் உபவாசித்து ஜெபிக்கச் சென்றதுண்டு. தனியாக தேவனோடு போராடிக் கொண்டே இருப்பேன். உலகத்தின் ஆசாபாசங்களும், ஆசைகளும் என்னைப்பற்றி பிடிக்கா வண்ணம் காத்துக் கொள்வதில் அதிகக் கவனம் செலுத்தினேன். பல பக்தர்களின், மிஷனரிகளின் வாழ்க்கை சரித்திரம் என் வாழ்விலும் நிகழ வேண்டும் நானும் ஆண்டவருக்காக எதையாவது சாதிக்க வேண்டும் என்ற ஆதங்கம் ஓங்கி வளர்ந்தது. சீந்தை வாழ்வில் பரிசுத்தம், செயல்பாட்டில் தீவிரம் மற்றவர்களுக்கு முன்மாதிரி, வேதத்தை வாழ்க்கையாக்கவேண்டும் என்கிற துடிப்பு, மற்றவர்களையும் இயக்குவிக்க வேண்டும் என்கிற ஆதங்கம் என்னைக் கவ்விப்பிடித்திருந்தது. பணிக்கு பைபிள் புத்தகம் கொண்டு சென்ற என்னை உடன் பணி செய்பவர்கள் கேலி செய்தனர். பள்ளியில் படிக்கும் நாட்களில் எனக்கு “சாமியார்” என்று பெயர், இப்போதும் அப்படியே அழைத்தனர் என் நண்பர்கள்.

குரோம்பேட்டை 13வது குறுக்குத் தெருவின் இறுதியில் ஒரு ஏரி இருந்தது. அது ஒரு PWD Engineer க்குச் சொந்தமானது என்று அறிய வந்த நாங்கள் அதில் ஒரு திறந்த வெளிக் கூட்டங்கள் நடத்தவும், Rev. ஹென்றி ஜோசப், பாஸ்டர் ஜோசப் பாலசந்திரன் ஆகியவர்களை வைத்து சுவிசேஷக் கூட்டம் நடத்தவும் தீர்மானித்து பெரிய அளவில் திட்டமிட்டோம். இரவு பகலாய் உழைத்தோம். அந்தக்கூட்டத்திற்குப் பின்னர், அதே இடத்தில் இரவில் (ஒவ்வொரு நாளும்) நானும் பாஸ்டர் தயானந்தனும், சகோ. D.E.M. ராஜாவும் ஜெபிக்கலானோம். அப்போது சகோ. D.G.S. தினகரன் சென்னைக்கு வந்தார். அவருக்கு ஊழிய அலுவலக வேலைக்கு உதவ ஒரு வாலிபனை பாஸ்டர் தயானந்தத்திடம் கேட்க, தன் படிப்பை முடித்திருந்த சகோ. D.E.M. ராஜாவை அறிமுகப்படுத்த, அவரோ, இவர் படித்திருக்கிறார் எனவே வங்கியில் வேலை செய்யட்டும் என S.B.I. ல் அவரை சேர்த்துவிட்டார். நாங்கள் மூவரும் கூடி ஜெபித்த அந்த இடத்தினை பின்னதாக

இன்ஜினியர் பிளாட்டுகளாக விற்க முற்பட்டபோது, சபைக்கென்று ஓர் இடத்தை இலவசமாகத் தந்தார். கூடவே கிறிஸ்தவர்களுக்கு மிகவும் மலிவாகவும் இலகுவான தவணைகளிலும் மற்ற பிளாட்டுகளை விற்க ஆயத்தமானதினால் சில கிறிஸ்தவ விசுவாசக் குடும்பங்களும் அங்கே குடியேற வசதியாயிற்று. இதுதான் குரோம்பேட்டை சபைக்கு நிலம் வந்த வரலாறு. அந்நாட்களில் பாஸ்டர் தயானந்தன் மாரநாதா வேதாகமப் பள்ளியில் போதனை செய்து கொண்டும் வந்ததினால் மாரநாதாவோடும் நல்ல தொடர்பு இருந்தது. Rev. ஹென்றிஜோசப், Rev. ஜான் பென்டிஸ் (Co-Founder-Maranatha, இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்தவர்) அடிக்கடி வேத பாடம் எடுக்கக் கடந்து வருவார்கள்.

அழைப்பின் நிமித்தம் தடுமாற்றம்

அது ஒரு செவ்வாய்க் கிழமை, இரவு ஜெபக் கூடுகையில் அனைவரும் தேசத்திற்காக ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தோம். தீடீரென்று என் முன்னே பீஹாரின் வரைபடத்தினை ஆண்டவர் தெளிவாகக் காண்பித்தார்: என்ன ஆண்டவரே! பீஹாருக்காக நான் ஜெபிக்க வேண்டுமோ? என்ற போது “இல்லை உன் வேலையை ராஜீனாமா செய்துவிட்டுப் பீஹாருக்குப் போ” என்ற குரல் தெளிவாகத் தொனித்தது! என்னையுமறியாமல் சிரித்தேன். நானா? கூடாது, முதலாவது என் தாய் தகப்பனுக்கு ஒரே ஆண்பிள்ளை. எனக்கு நான்கு தங்கைமார், அவர்களின் திருமணப்பொறுப்பு எனக்குண்டு. எனக்கு இந்தியில் ஒரு வார்த்தைகூட தெரியாது. இங்கேயே ஒரு நாளுக்கு 6 மணி நேரத்திற்கு மேல் ஊழியம் செய்கிறேன் பீஹாரைக் குறித்து நான் அறிந்ததெல்லாம் அது “மிஷனரிகளின் கல்லறை பூமி” என்ற அநேக வாக்குவாதத்தினை அடுக்கடுக்காக ஆண்டவருக்கு முன் சொன்னேன். யாரிடமும் அதனைக் குறித்து நான் பகிர்ந்து கொள்ளவில்லை.

இதற்கிடையில் பாஸ்டர் தயானந்தன் எப்போதும் இராஜஸ்தானைக் குறித்து பேசுவார். தான் அங்கே மிஷனரியாகப் போகப் போகிறேன் என்பார். அதற்குரிய வாக்குத்தத்த வசனங்களாக உபாகமம் 8:7-9 வசனங்களைக் காட்டுவார். குறிப்பாக “அது கல்லுகள் இரும்பாயிருக்கிறதும் செம்பு வெட்டி எடுக்கத்தக்க மலைகளுள்ளதுமான தேசம் என்பதனை வலியுறுத்துவார். தன்னுடைய மனைவி சகோதரி சந்திராவை அதற்கென ஆயத்தப்

படுத்தினார். அவர்கள் மிகுந்த பயந்த சுபாவமுள்ளவர்கள், ஒரு தையல் ஆசிரியையாக பணி புரிந்து வந்தார்கள். பாஸ்டர் தயானந்தனின் துடிப்புக்கு மாறான சுபாவமுள்ளவர்கள். பாஸ்டர் தயானந்தன் இருமுறை மாரநாதா ஊழியத்திற்கு உதவிசெய்வதற்கு “துங்கர்பூர்” என்ற பணித்தளத்தில் “எசேக்கியா” என்ற வாலிபனோடு போய் 3 மாதங்கள் தங்கியும் திரும்பினார். இரண்டாம் முறை மனைவியோடு சென்று திரும்பினார்.

தாம்பரம் ஜெபக்குழுவினர் அடிக்கடி பல்லாவரம் மலைமீதிலும் திருப்பத்தூர் நதியிலும், படப்பை தோட்டத்திலும் ஜெபத்திற்காகக் கூடுவது வழக்கம். அப்படிக்கூடும்வேளையில் ஒருமுறை பாஸ்டர் அகஸ்டின் அவர்கள் மூலமும் (இவருடைய தீர்க்கதரிசனங்கள் துல்லியமானவை. அதிகம் படிக்காத, கள்ள சாராயம் விற்று வாழ்க்கை நடத்திய அவரைத் தேவன் இரட்சித்து ஊழியத்தில் உபயோகித்து வந்தார். M.P.A. சபை ஒன்றிற்கு இவர் போதகராகவும் இருந்தார்), ஒருமுறை சகோ. விக்டர் சுந்தரராஜ் (தாம்பரம், சென்னை போர்ட் டிரஸ்டில் வேலை செய்துகொண்டே ஊழியம் செய்து கொண்டிருந்தார்) மூலமும் என்னை பீஹாருக்கு ஆண்டவர் அனுப்பப் போகிறார் என்பது தீர்க்கதரிசனமாக வெளிப்பட்டது. அதற்கும் நான் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. தாம்பரம் ஜெபக்குழுவில் அதிகமான பேர்கள் பகுதி நேர ஊழியர்களாகவே இருந்தோம்.

பாஸ்டர் தயானந்தன் இராஜஸ்தான் செல்லும்போது நான் ஒரு மாரநாதா ஆண்டுக் கூடுகையில் பாஸ்டர் சுந்தரம் (ACA) அவர்களால் குரோம்பேட்டை சபைக்கு உதவிப் போதகராக அபிஷேகம் செய்யப்பட்டேன். இதன் மத்தியில் தேவன் என்னை நெருக்க ஆரம்பித்தார், பீஹார் அனுதினம் போராட்டமாக மாறத் தொடங்கியது: ஜெபித்தால், வேதம் வாசித்தால், கம்பெனியில் டிராயிங் போர்டு முன்னதாக (நான் ஒரு Tool-Designer ஆக பணி புரிந்தேன்) நிற்கும்போது பீஹாரின் வரை படம் தோன்றி மறையும். என்றோ ஒரு நாள் தேவன் என்னை பீஹார் கொண்டு சென்றுவிடுவார் என்ற பயம் என்னைக் கவ்விப் பிடித்தது. அதிகமாக ஜெபம் செய்ய விரும்பவில்லை, தேவனோடு போராடிக் களைத்துப் போனேன். இறுதியாக என் இடத்தில் “இரண்டு மிஷனரிகளை” அனுப்பும், நானே அவர்களை பொருளால் தாங்குகிறேன் என்றேன் அதற்கும் தேவன் மறுத்துவிட்டார்.

இந்நிலையில் இன்றைய Blessing Youth Mission அன்றைய Full Gospel Young Men Association என்ற பெயரில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு தஞ்சையில் ஆண்டுதோறும் நடத்தும் Blessing வுக்கு, 1972ம் வருடம் ஜனவரி மாதம் (பொங்கல் விடுமுறையில்) கடந்து போனேன். போகும்போதும் திரும்பும் போதும் ஓடும் பஸ்ஸிலேயே அநேகரை அபிசேஷகத்திற்குள் வழி நடத்த தேவன் உதவினார். திரும்பும்போது ஒரு சகோதரனுக்கு வயிற்றிலே கொஞ்சம் வலி உண்டாக பஸ்ஸை நிறுத்த, நாங்கள் நடு ரோட்டிலே விளக்குகள் இல்லாத ஒரு பகுதியில் நின்றுகொண்டிருந்த போது, எங்க ளோடு பயணம் செய்த மிஷனரி சகோ.கிளாடி ஈஸ்வரராஜ் தீரென்று எங்கிருந்தோ ஓடி வந்து என் தலையில் கை வைத்து தேவன் உன்னை பீஹாருக்கு அழைக்க இங்கே என்ன செய் கிறாய்? என்று தீர்க்கதரிசனமாக உரைத்தார். இப்படி பல வேளை களில் அநேகரைக்கொண்டு தேவன் என்னை விரட்ட ஆரம்பித் தார்.

ஒருநாள் வேதபாடம் எடுப்பதற்கு Rev. ஜான் பென்டிஸ் (John Pentice) (வேல்ஸ் நாட்டை சேர்ந்த இவர் மாரநாதா ஊழி யத்தினை இணையாக ஆரம்பித்த வேத பண்டிதர்) வந்தார். வந்தவர்களை வழியனுப்பச் சென்ற நான் குரோம்பேட்டை இரயில் நிலையத்தில் அவரிடத்தில் தனியாக “தேவன் என்னை பீஹாருக்கு அனுப்பத் துடிக்கிறார். நீங்கள் இரண்டு வருடம் உத்திரப்பிரதேசத்திலுள்ள அலகாபாத் பட்டணத்தில் வசித்தீர்களே. உங்களுக்கு பீஹாரில் யாரையாவது தெரியுமா?” என்று கேட்க, அவர் எதற்கு என்று வினவினார். நான் ஒரு மாதம் விடுப்பு எடுத்து பீஹாரை வேவு பார்த்து பின்னர் தீர்மானிக்க விரும்பு கிறேன் என்றபோது “எனக்கு இரண்டு மூதாட்டிகளைத் தெரியும், அவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதுகிறேன் என்று கூறிச் சென்றார். அவர்கள் இவரோடு ஒரே மிஷனரி சொசைட்டியாம் Elim Pentecostal Church ஐச் சார்ந்தவர்கள் என்பதினை அவர் தெரிவிக்க வில்லை. அழைப்பை உறுதி செய்ய வாஞ்சித்தும் தயக்கமே மேலோங்கியது.

அர்ப்பணிப்பு

திரும்பிப் பார்க்காதே

குடும்ப பொறுப்பினை உணர்ந்த நான், இதற்கு மத்தியில் என் முதல் தங்கையின் திருமணத்திற்காக என் E.P.Fல் ஒரு Advance போட்டு என் பெற்றோருக்கு உதவினேன். அவளுடைய திருமணத்தின்போதும், நான் கிறிஸ்மஸ் விடுப்புக்கு ஊர் சென்ற போதும் என் அப்பா அம்மாவோடு பணி செய்துகொண்டிருந்த அனைவரும் என்னை ஒருமிக்க, “அதிகம் ஊழியம் செய்யாதே! உனக்குக் குடும்பப் பொறுப்பு அதிகம் உண்டு” என்று அதட்டினார்கள். நான் வேலையைவிட்டு விடுவேன் என்கிற பயம் என் பெற்றோரையும் மற்றவர்களையும் ஆட்டிப்படைக்க ஆரம்பித்திருந்தது. அது தேவனே யாரும் சொல்லாமலேயே அவர்களுக்குள் போட்டிருந்தார்.

மறுமுறை Rev. ஜான் பென்டிஸை நான் சந்தித்தபோது அவர் “அந்த மிஷனரிகள் மிகுந்த உற்சாகத்தோடு பதில் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். உன் பிரயாணச் செலவையும் ஒரு மாதம் உன்னைக் கவனிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்துதர ஆயத்தமாக உள்ளார்கள்” என்று பதில் கூறினார். ஆனால் தேவனோ என் ஜெபத்தில் “நீ போய் பார்த்துவிட்டு வரக்கூடாது. ஒரேயடியாக புறப்பட்டுப் போக வேண்டும்” One-way ticket தான் வாங்கவேண்டும் என்று வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தார். 1972 நவம்பர் மாதம் ஒரு மாதத்திற்குச் செல்ல நான் என்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தேன். இதை அறிந்த என் உடன் நண்பர்கள் பைத்தியக்காரன் என்று கூறத் தொடங்கினர்.

டெஹ்ரி-ஆன்-சோன் என்பது கங்கை நதியின் உப நதியாம் சோன் நதியின் மேலுள்ள ஒரு சிறிய கிராமமாக இருந்தது. இந்த சோன் நதியின் அகலம் மூன்றரை கிலோ மீட்டராக இருந்ததால், அதின்மேல் அணைகள் கட்டப்படும் முன் தண்ணீர் நிறைந்த இந்த நதியின் ஓரத்தில் வேனிற்கால வீடுகளை அமைத்துக்கொண்டு அநேக வங்காள மக்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள். கல்கத்தாவையும் டெல்லியையும் இணைக்கிற தேசிய நெடுஞ்சாலை அந்த ஊர் வழியாகச் சென்றது. அநேக உலோகப் பொருட்களையும், நிலக்கரியையும் சுமந்து செல்லும் முக்கியமான இரயில் பாதை (கிரேன்ட்கார்ட்) இந்த ஊர் வழியாகச் சென்றது. பீஹார், ஜார்க்கண்ட், சத்தீஸ்கட் உத்திரப்பிரதேசம் எல்லைகள் இணையும் இடத்தில் அந்த ஊர் இருந்தபடியினாலும், அருகிலேயே அநேக சுண்ணாம்புக்கல், கரும்பு, மூங்கில் எண்ணெய் வித்துக்கள் கிடைத்தபடியினாலும், A.K.ஜெயின் என்று சொல்லுகிற தொழிலதிபர் ரோஹ்தாஸ் இண்டஸ்ட்ரீஸ் என்று சொல்லப்படும் சிமெண்ட், பேப்பர், வனஸ்பதி, சீனி, பிஸ்கட், சாப்ட் அயண், பைபர் கிளாஸ், அஸ்பெஸ்டாஸ் போன்ற பொருட்களைச் செய்யும் தொழிற்சாலைகளை இந்திய சுதந்திரத்துக்கு முன்னமே நிறுவ ஆரம்பித்து வேலைகளைத் துவக்கினார். இந்தப் பணியில் வேலைசெய்து பிழைக்க வங்காளத்தைச் சேர்ந்த ஒரு விதவையான சகோ. ரூபாவதி கோஷ் தன் மூன்று குமாரருடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். வந்த இடத்தில் மகன் ஒருவனை இழக்க நேரிட்டது. கிறிஸ்தவர்களான அவர்களுக்கு கிறிஸ்தவ முறைப்படி அடக்க ஆராதனை செய்ய அங்கே ஒருவரும் இருந்ததில்லை, எனவே அயலகத்தார் அந்த உடலை இந்து முறைப்படி எரித்தனர்.

இதனைக்கண்டு வேதனையுற்ற ரூபாவதி எப்படியாகிலும் ஒரு கிறிஸ்தவ ஊழியத்தை இங்கே தொடங்க வேண்டுமென்று சொல்லி மிஷனரி ஒருவரைத்தேடி அலைந்தார். அந்நாட்களில் இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த மருத்துவச்சி ஒருவர் வட இந்திய ஊழியத்திற்குத் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்து வந்திருந்த அவர்களைத் தேவனுடைய கிருபையினால் சந்தித்தார். அவர்களை மிகவும் வேண்டிக் கொண்டபின்னர் (அந்த சகோதரி கேர்லின் பெயரிண்ட் எலிம் மிஷனரி சொஸைட்டியைச் சேர்ந்தவர்கள்), தனக்கு உதவி செய்ய இன்னொரு மருத்துவச்சியையும் (சில்வியா பியட்வல்) இணைத்துக் கொண்டு டெஹ்ரி-ஆன்-சோனில் வாடகை வீட்டில்

தங்கள் மருத்துவ பணியினை ஆரம்பித்தனர். அவர்களோடு ரூபாவதியும் ஊழியத்தில் இணைந்து கொண்டார்கள்.

தொழிற்சாலைப் பட்டணம் டால்மியா நகர் என்று அழைக்கப்பட்டது. அங்கே பணிபுரிய வந்த பல்வேறு மாநிலத்தவரையும், பல்வேறு சபைப் பிரிவினைச் சேர்ந்தவர்களையும் இணைத்து அவர்களை ஆவிக்குரியவர்களாக மாற்றும் முயற்சியில் தோல்வி கண்டாலும், ஒரு சிறு சபைதனை நிறுவி, ஒரு நிலத்தை வாங்கி ஒரு ஆலயத்தையும் குருவானவர் மனையையும் அதில் கட்ட முயற்சி எடுத்தனர். அந்த சபைக்கு சாமுவேல் என்றவரைப் போதகராகவும் நியமித்தனர். உற்சாகமாக ஓடின அவர் ஒழுக்கக் கேட்டினால் தள்ளப்பட்டார் பின்னர் மெதடிஸ்ட் சபையைச் சேர்ந்த வரும், பிராமணப் பிரிவிலிருந்து வந்தவருமாகிய திரு.ஷர்மா என்பவர் சபைக்குப் போதகரானார்.

இதற்கிடையில் வங்காள மக்கள் டெஹ்ரியில் மிகுந்து இருந்தபடியினால் வங்கமொழியில் ஒரு ஆரம்பப் பள்ளியை ஆரம்பித்து (அதுவும் வாடகைக் கட்டிடத்தில்) பத்மாவதி என்பவரைத் தலைமை ஆசிரியையாக்கி தன்னுடைய ஊழியக் குழுவுடன் இணைத்துக் கொண்டனர். கூடவே Rev.D.C.லூயிஸ் என்பவரின் முயற்சியால், மத்தியப்பிரதேசத்தில் (தற்போது சத்தீஸ்கட்) இராமானுகஞ்ச் என்ற இடத்திலும் எலீம் மிஷனரி சொஸைட்டி ஊழியத்தினை ஆரம்பித்திருந்தது. டெஹ்ரி-ஆன்-சோன் சபையில் பாஸ்டர் ஷர்மா முந்தின போதகரைப்போலவே ஒழுக்கக் கேட்டினிமித்தம் தள்ளிவைக்கப்பட்டார். ஊழியரின் ஒழுக்கக்கேடு, சபையினரின் உயிர்ற்ற நிலைமை, வசதியற்ற சூழ்நிலைகள் மற்றும் வேற்றுமையான கால நிலைகள் மிஷனரிகளின் மனநிலையையும், உடல் நிலையையும் மிகவும் பாதித்தது. மருத்துவச் சேவை பெற்ற மக்கள் (ஒவ்வொரு நாளும் 100க்கு மேலானோர்) மருந்தை நாடினரேயொழிய சுவிசேஷத்துக்குச் செவிகொடுக்க வில்லை. சில வருடங்களில் சகோதரி. கேர்லின், சகோதரி சில்வியா, சகோதரி ரூபாவதி மூன்றுபேரையும் கேன்சர் வியாதி பிடித்தது. 1963ல் அழகான ஒரு சிறிய ஆலயத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தார்கள். ஆனால் சபையில் தேவனை அறிந்தவர்களும், தேவனை அண்டிக்கொண்டவர்களும் இல்லை. வேறு வழியின்றி பின்னதாகச் சுவிசேஷஊழியத்தைச் செய்துகொண்டு வந்த சாமுவேல் ஜான்சன் சபைக்குப் போதகராக நியமிக்கப்பட்டார். சகோ.

கேர்லின் பெயிண்டின் உடல்நிலை மோசமாக, இங்கிலாந்து அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். அவர்கள் இடத்திற்கு துதி(U.P.)யில் பணி புரிந்துகொண்டிருந்த ஆலிவ் ஜார்விஸ் மாற்றப்பட்டு பணியைத் தொடர்ந்தார்.

சகோ. ரூபாவதியும் மரித்தார். இருபத்தாறு வருடம் போராட்ட ஊழியத்துக்குப் பிறகு ஒருவரையும் இரட்சிக்கத் திராணி இல்லாமல் போனதையும், வலுவற்ற தலைமையில் சபை செயல்பட்டதையும், மக்கள் கடமுறைக்கென்று ஆராதனைக்கு வந்து போனதையும் கண்டு அங்கலாய்த்த சகோதரி ஒருநாள் கண்ணீரோடு 'ஆண்டவரே தர்சனம் பெற்ற வாலிபன் ஒருவனை இங்கு அனுப்பித் தாரும்; அவரில் கீழ்க்கண்ட குணங்கள் காணப்பட வேண்டும்' என்று தங்கள் டைரியில் எழுதி வைத்து ஜெபித்து வந்தனர்.

1. சிறுபிள்ளைகளிடத்தில் அன்பாக பழகுவவராக இருக்க வேண்டும்
2. வாலிபர்களை வழி நடத்துகிறவராக இருக்க வேண்டும்
3. வெளி ஊழியத்தில் உற்சாகம் காட்டுபவராக இருக்க வேண்டும்
4. நன்றாகப் பாடுகிறவராக இருக்க வேண்டும்
5. தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தக்கூடியவராக இருக்க வேண்டும்

இந்த ஜெபவேண்டுகலைக் கேட்டுத்தான் இரண்டாயிரத்து ஐநூறு கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் ஜெபித்துக்கொண்டிருந்த என்னைத் தேவன் பீஹாருக்கு அழைத்தார். அவர்கள் ஜெபிக்க ஆரம்பித்த நாளும், எனக்கு ஆண்டவர் பீஹாரைக் காண்பித்த நாளும் ஒரே நாள் என்பதனைப் பின்னதாக அறிந்தபோது என் தேவனுடைய வழிகள் எத்தனை ஆச்சரியமானவை என்பதனை நன்றாக விளங்கித் தேவனைத் துதித்தேன். அவர்கள் ஜெபித்திருந்ததின் விளைவாகத்தான் என்னைக் குறித்து ஜாண் பென்டிஸ்ட் அவர்கள் கடிதமெழுதினபோது உற்சாகத்தோடு பிரயாணச் செலவையும் நாங்களே பார்த்துக் கொள்கிறோம் என்று பதில் எழுதினார்கள். எப்படிப்பட்ட உடை அணிந்து வரு

வார், இயேசு ஜீவிக்கிறார் என்ற பாட்ஜ் அணிந்து இருப்பார் என்றெல்லாம் அவர்களுக்குச் செய்தி அளிக்கப்பட்டது. தேவனோ நீ திரும்பி வரக்கூடாது என்று என்னோடு போராடிக் கொண்டிருந்தார்.

அறியாத வழியானாலும், அவரே நடத்துவார்

1972 ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாத இறுதியில் நண்பர் சுவிசேஷ ஜெபக்குழுவினர் சென்னை பெயின் ஸ்கூலில் வைத்து ஒரு முகாம் நடத்தினார்கள். 220 மாவட்டங்களில் 440 ஊழியரை அனுப்பவேண்டுமென்று அதில்தான் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கூட்டத்தில் உணவு பரிமாறும் வேலையில் உதவி செய்ய தாம்பரம் பகுதியிலிருந்து இருபது வாலிபர்கள் கடந்து சென்றோம், நானும் அதில் ஒருவன். நான் கூட்டம் ஒன்றிலும் உட்கார்ந்து கொள்ளவில்லை. 2ஆம் நாள் கூட்டம் முடிந்து வேலைப் பழுவினிமித்தம் களைத்துப் போயிருந்த நான் இரவு 10 மணிக்கு மேல் பள்ளி வளாகத்திலிருந்த ஒரு சிறு விளையாட்டு மைதானத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தேன். நான் ஜெபிக்கவோ எதைக் குறித்தும் சிந்திக்கவோ இல்லை. சிலர் இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தனர். திடீரென்று நடுவானத்தில் ஒரு அடி உயரமான “அக்டோபர் பதின்மூன்று” என்று எழுதப்பட்ட ஜோலிக்கும் எழுத்துக்களைக் கண்டேன். அன்று என்ன நடக்கப்போகிறது என்று நான் ஆச்சரியப்படும் வேளையில் “வேலையை ராஜ்ஜனாமா செய்துவிட்டு பீஹாருக்குப் போ” என்ற ஆணை பிறந்தது. அதனைக் கண்ட நான் சிரித்தேன். என் கம்பெனி என்னை விடாது. என் குடும்ப சூழ்நிலையை அறிந்திருந்த என் தலைமை பொறியாளர் என்னை விடமாட்டார், என் குடும்பம் ஒத்துக் கொள்ளாது என்ற வாதம் பிறந்தபோது எல்லாவற்றையும் நான் பார்த்துக் கொண்டேன் என்று தேவன் மறுமொழி கூறினார். அதனையும் ஏற்க ஆயத்தமில்லாதபோது உரத்தகுரல் ஒன்று “Son if you don't go I have none” (மகனே நீ இல்லாவிட்டால் வேறு எனக்கு யாருமில்லை) என தொனித்ததோடு வானத்தில் இரண்டு அழகான நேர்த்தியான கண்கள் தோன்றின (இதுவரை அப்படிப்பட்ட கண்களை நான் கண்டதில்லை). அவைகளிலிருந்து கண்ணீர் என்மேல் விழுந்தது; அது என்னை உடைத்தது. அதற்குமேல் என்னால் நிற்கமுடியவில்லை,

முகம் குப்புற விழுந்து இதோ அடியேன் என்றேன் அன்றைக்குத் தான் என்னால் கீழ்ப்படிய முடிந்தது. கிட்டத்தட்ட 20 மாத போராட்டத்துக்குப்பின் தேவனின் அங்கலாய்ப்பையும், அழிந்து போகிற மக்களைக் குறித்து அவருக்குள்ள அநாதி சிநேகத்தையும் இன்றும் ஏங்கும் குரலையும் அழும் கண்களையும் அன்று நான் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டேன்.

அடுத்த நாள் காலையில் அன்றைய நண்பர் சுவிசேஷ ஜெபக்குழுவின் பொதுச் செயலாளராய் இருந்த எமில் ஜெபசிங் அண்ணனிடம் சென்று எனக்கு இரண்டு உதவிகள் செய்யும்படிக்கேட்டேன்; அன்றைக்கு அவருடைய அலுவலகம் தூத்துக்குடியில் இருந்தது. என்னைத் தேவன் திட்டமாக பீஹாருக்கு அழைத்திருந்தபடியினால், நண்பர் சுவிசேஷஜெபக்குழுவில் பீஹாருக்கு என்னை அனுப்பும்படி வேண்டிக்கொள்ளவேண்டும் என்றும், என் பெற்றோரிடம் சென்று என்னுடைய அழைப்பை உறுதிசெய்ய வேண்டுமென்றும் வேண்டிக்கொண்டேன். அவரோ இரண்டும் என்னால் கூடாது. நண்பர் சுவிசேஷ செயற்குழு சொல்லும் இடத்திற்குத்தான் செல்ல வேண்டும் என்றும், பெற்றோரிடம் சொல்வது நீங்கள் தான் செய்யவேண்டும் என்றும் கூறிவிட்டார்கள். அவர்கள் ஒத்துக் கொண்டிருந்தால் ஒருவேளை நான் நண்பர் சுவிசேஷ ஜெபக்குழுவில் ஒரு மிஷனரியாகத்தான் பணி செய்திருப்பேன்; ஜெம்ஸ் தோன்றியிருக்காது.

தேவனின் அழைப்பும், தேவன் தெரிந்துகொண்ட இடமும் தெரிய வந்தபோது கீழ்ப்படிதல் சாதாரணமாக நிகழவில்லை. கீழ்ப்படிய முன் வந்தபோது, தேவனின் நேரம் (God's time) தெளிவாகத் தெரிய வந்தது. முதல் காரியமாகக் காண்பிக்கப்பட்ட தேசத்திற்குப் (பீஹாருக்கு) போவதற்கு முன் அதைக் குறித்த தெளிவான காரியங்களை அறிய முற்பட்டேன். வினவிய போது கிடைத்த பதில் எல்லாம், “எதிர் நீச்சலடிக்க ஆயத்தமாகிவிடு” என்பதுதான். ‘மிஷனரிகளின் கல்லறைத் தோட்டம்’, ‘முரட்டாட்டமான ஜனம்’, ‘மொழி மத வெறியர்’ ‘வசதியற்ற பாலைவனம்’ ‘தனித்து சிந்திக்கத் தெரியாத ஜனம்’ ‘கொலைக்கும் கொள்ளைக்கும் பேர் போன நாடு’ ‘காட்டு மிராண்டித்தனத்தின் வெளிப்பாடு’ ‘உயிருக்கோ பொருளுக்கோ எந்தவித பாதுகாப்பும் கில்லாத பிரதேசம்’ என்ற பதில்கள் எனக்குள் வைராக்கிய வாஞ்சை

யைத்தான் உருவாக்கிற்றே தவிர ஏமாற்றத்தை உருவாக்கவில்லை. வேறே ஆவியை உடையவனான காலேபின் ஆவியைச் சொன்னதுபோல அந்த 'மலை' நாட்டை எனக்குத் தாரும் ராட்சதர் இருந்தால் என்ன? கர்த்தர் என்னோடே இருக்கிறார் அவர்களுக்குப் பயப்படத் தேவையில்லையென்றே சத்தம் எனக்குள் தெளிவாகத் தொனிக்க ஆரம்பித்தது. அதைத் தவிர வேறு விவரங்கள் கிடைக்கவில்லை ஒன்றுமட்டும் தெளிவாயிற்று, “பலத்தினாலுமல்ல பராக்கிரமத்தினாலுமல்ல தேவ ஆவியின் ஒத்தாசையினாலேயே எதையாகிலும் செய்யமுடியும்” என்பதுதான் அது.

முகாம் முடிந்தது; வேலைக்குச் சென்றேன், மீதம் இருந்த வேலைகள் அனைத்தையும் கவனமாய் முடித்தேன். அதற்குள் குறித்த நாள் நெருங்கிற்று. மீதமிருந்த விடுப்புகளை எடுக்கும் வண்ணம் ஒரு வாரம் லீவு எடுத்து தபாலிலே ராஜினாமா கடிதத்தை அனுப்பி வைத்தேன். நேரில் சென்று கொடுத்தால் தட்டிவிடுவார்கள் என்ற பயத்தினால் அப்படிச் செய்தேன்.

பெற்றோருக்கும் விளக்கமாக நீண்டதோர் கடிதம் எழுதினேன். இறுதியில் வந்து சந்தித்து விடை பெறுவேன் கலங்காதீர்கள் என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தேன். வீட்டிலிருந்து தந்தியும், தொலைபேசி மூலம் அழைப்பும் வரும் என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது; எதிர்பார்த்தபடியே அவைகள் தொடர்ந்து வந்தன. “தந்தை செய்திகேட்டு படுக்கையிலிருக்கிறார் உடனே வா” “தாய் பித்துப் பிடித்தவர்கள் போலிருக்கிறார்கள் புறப்பட்டு வா” என்று அழைப்பின் மேல் அழைப்பு.

நேரில் சென்று விடைபெற்று வர விரும்பினேன். சென்னை யிலிருந்து தூத்துக்குடிவரை 14 மணி நேரம் பஸ் பயணத்திலும் தேவ பிரசன்னத்தோடு எந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி ஜெபிக்க வேண்டுமென்று ஆவியானவர் போதித்துக் கொண்டே வந்தார். வீட்டிற்குள் செல்லக் காலடி எடுத்து வைத்தபோது, தந்தையும், தாயும், சகோதரிகளும் “ஓ” என்று வீட்டில் யாரோ மரித்துவிட்டது போன்று அழுதனர். என் தந்தை இராணுவத்தில் பணியாற்றியவர். அவர்கள் அழுததை நான் இதற்குமுன் கண்டதில்லை. இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு தெருவிலிருந்தோர் கூடி விட்டனர். நானோ அமைதியாக வீட்டிற்குள் வந்து நின்று ஜெபிக்கலாம் என்று அனைவரையும் ஜெபத்திற்கு அழைத்தேன். ஆவியானவர் பிர

யாணத்தில் கற்றுத்தந்த ஜெபத்தை அப்படியே வார்த்தை விடாமல் சொன்னேன்; அது ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய் அடிப்பது போல இருந்தது. இயேசுவும் அப்படித்தானே ஜெபித்தார். லாசருவின் கல்லறையின் முன் நின்று அவர் பிதாவினிடத்தில் ஜெபித்தாலும் சுற்றிலும் நிற்கிறவர்களுக்கு விசுவாசத்தை வரச் செய்யவே வெளியரங்கமான ஜெபத்தை ஏற்றெடுத்தார் என்று வேதம் உரைக்கிறது. அப்படியே என் ஜெபமும் இருந்தது. ஆமென் சொன்னபோது என் தந்தை “இது தேவ சீத்தம் இதற்கு குறுக்கே நான் நிற்கமாட்டேன் மகனே! தாராளமாய்ப் போய்வா உன்னை மனப்பூர்வமாய் அர்ப்பணிக்கிறேன்” என்ற போது என் கண்களை என்னாலேயே நம்பமுடியவில்லை. தாயாரோ இன்னமும் கொஞ்சகாலம் கழித்துப்போ என்று மன்றாடினார். ஆனால் அவர்களை சரிசெய்வது என் தந்தைக்குக் கடினமாக இருக்கவில்லை.

உடனே தானே, என் தந்தை உறவினர் அனைவரையும் தொலைபேசி மூலம் அழைத்து, “என் பிள்ளை ஊழியத்திற்குச் செல்கிறான் வந்து ஜெபித்துவிட்டுப் போங்கள்” என்று வேண்டிக் கொண்டார். கூட்டம் கூட்டமாக உறவினர் வீட்டிற்கு வந்தனர். சிலர் திகைத்துப்போய் வந்தனர், சிலர் திட்டிக் கொண்டே வந்தனர். வந்தவர்கள் அனைவருக்கும் என் தந்தை சமாதானம் சொல்லி “இது எப்படி நடந்தது” என்பதை விளக்கி அனுப்பி வைத்தார்.

இப்படியாக தேவனின் அழைப்பு, குடும்பத்தில் குழப்பமின்றி என்னை விடைபெறும்படியான வாசலைத் திறந்தது. சென்னை திரும்பிய எனக்கு இன்னமும் சில ஆச்சரியங்கள் காத்திருந்தன. என்னுடைய இராஜினாமா கடிதம் கொடுப்பதற்கு முன்னர் இந்திய அரசாங்கத் தொழிலாளர் நலனில் செய்த மாற்றுச் சட்டம் ஐந்தாம் வருடத்தில் பணிபுரிவோருக்கும் விடுப்பு பணம் (gratuity) கிடைக்க வகை செய்திருந்தது. இதனால் என்னுடைய கம்பெனி கடன் அனைத்தையும் செலுத்தி தீர்த்த பின்னர் எனக்கு தேவையான அனைத்துப் பணத்தையும் தந்தது. இப்படிப்பட்ட சலுகையை முதன் முதல் பெற்றவன் நான்தான். என்னுடைய கீழ்ப்படிதலுக்கு தேவன் தந்த பரிசு இதுதானோ, இந்திய சட்டத்தையே எனக்காகத் தான் மாற்றி அமைத்தாரோ!

கீழ்ப்படிதல்

===== முன்னறிவிப்பவர் முன் செல்கிறார் =====

கீழ்ப்படிதலின் விலைக் கிரயம் அதிகமாயினும்
கீழ்ப்படிந்தால் வரும் ஆசீர்வாதமும் அதிகமே,
வாசல்களைத் திறப்பவரும் அடைப்பவரும்
வா என்கையில் புறப்படுவோரின் தியாகமும் கொஞ்சமே
தொடர்ந்து வா என்றவர் நடந்த பாதை
தொல்லைகள் நிறைந்ததாயினும் இன்பமே!
தொடக்கத்திலேயே தவறிவிட்டால்
“தொடர்ந்து வா” என்பதின் பொருள் தொல்லையே!

வீட்டார் சம்மதிக்க, கம்பெனி என்னை விடுவிக்க தேவன்
அற்புதமாக கிரியை செய்ததினைப் பார்த்த சபையாரும் நண்பர்
களும் தேவனே என்னை நிச்சயமாக அழைத்திருக்கிறார் என்பத
னைப் புரிந்து கொண்டனர். ஆனால் உற்சாகமான ஒரு சகோ
தரனை நாம் பிரியப்போகிறோம் என்ற கவலை அநேகரைக் கண்
னீர் வடிக்க வைத்தது. சிலர் பீஹார் தான் செல்லவேண்டுமா?
பின் தங்கிய பிரதேசத்தில் முரட்டாட்டமான மக்களுக்குள் மொழி
தெரியாமல் என்ன செவ்வாய் என்று அங்கலாய்த்தனர்.

பிரிவு உபச்சாரமாகவும், மிஷனரி பிரதிஷ்டையாகவும் ஒரு
கூட்டத்தை நடத்தி பாஸ்டர் பாஸ்கரதாசன் (தாம்பரம்) அவர்
களை பிரசங்கிக்க சபையாக அழைத்திருந்தனர். நண்பர்களும்
உடன் ஊழியருமாகக் கிட்டதட்ட 200 பேர் கூடியிருந்த அந்தக்
கூட்டத்தில் பலத்த ஒரு செய்தியினைத் தந்து, “உன்மேல் கர்த்
தர் காலேபின் ஆவியை வைத்திருக்கிறார்” என்று தேவன் எனக்கு

முன்னமே சொல்லியிருந்த வார்த்தைகளை உறுதிப்படுத்தி, இறுதி ஜெபத்தில் “ஆண்டவரே இந்த சகோதரனை நாங்கள் இனி முகமுகமாய் காண்போமோ, மாட்டோமோ? என்று கதறின போது அனைவரும் தலைச்சன் பிள்ளைக்காக கதறி அழுதபோது அந்த இடமே அசைந்தது. என் கம்பெனியின் உடன் வேலை செய்த சிலரும் (விசுவாசிகள் அல்ல) வந்திருந்தனர். அவர்களும் கலங்கிப்போனார்கள்.

அக்டோபர் 19ம் நாள் வியாழன் இரவு சென்னை சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனில் சென்னை-ஹவுரா ரெயிலில் என்னை வழியனுப்ப ஒரு திரள் கூட்டம் வந்திருந்தது. அதில் திரு. அல்பிரட் என்ற ஒரு முதியவர் என்னைக் கட்டிப்பிடித்து “உன்னைப்போல் இருக்கும்போது தேவன் என்னை அழைத்தார் நானோ அல்லல் தட்டி ஒரு சுரங்கத்தின் மேலாளர் (mines manager) ஆக வாழ்ந்து விட்டேன்” என்று கதறினார். என் வாழ் நாட்கள் வீணாகி விட்டதே என்று ஏங்கினார்.

இரயில் புறப்பட அனைவரும் கை அசைத்தனர். எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை, போகிற பிரதேசத்தைக் குறித்த நினைவுகள், மாற்றுக் கலாச்சாரத்தில் எப்படி ஊழியம் செய்வது? என்ற கேள்விகள் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன. தேவ சத்தம் பலமாக உள்ளத்தில் தொனிக்க ஆரம்பித்தது, உங்கள் தகப்பனாகிய ஆபிரகாமை யும், உங்களைப் பெற்ற சாராளையும் நோக்கிப் பாருங்கள்: அவன் ஒருவனாயிருக்கையில் நான் அவனை அழைத்து அவனை ஆசீர்வதித்து அவனைப் பெருகப் பண்ணினேன்: கர்த்தர் சீயோனுக்கு ஆறுதல் செய்வார். அவர் அதின் பாழான ஸ்தலங்களையெல்லாம் தேறுதலடையச் செய்து அதின் வனாந்திரத்தை ஏதேனைப் போலவும் அதின் அவாந்தரவெளியைக் கர்த்தரின் தோட்டத்தைப் போலவும் ஆக்குவார். சந்தோஷமும் மகிழ்ச்சியும் துதியும் கீத சத்தமும் அதில் உண்டாகும் (ஏசாயா 51:2-3).

சின்னவன் ஆயிரமும் சிறியவன் பலத்த ஜாதியுமாவான் கர்த்தராகிய நான் ஏற்றகாலத்தில் இதைத் தீவிரமாய் நடப்பிப் பேன் (ஏசாயா 60:22)

நான் உன்னுடனே கூட இருக்கிறேன், உனக்குத் தீங்கு செய்யும்படி ஒருவனும் உன்மேல் கைபோடுவதில்லை. (அப்.18:10)

நீ போகும் இடமெல்லாம் உன் தேவனாகிய கர்த்தர் உன்னோடே இருக்கிறார் (யோசவா 1:9)

என்ற வாக்குத்தத்தங்கள் அலை அலையாய் என்மேல் புரண்டு வந்தன. கூடவே “நன்றியறியாத ஜனத்தண்டைக்கு நீ அனுப்பப்படுகிறாய். ஒருவரிடத்திலும் ஒன்றையும் எதிர்பார்க்காதே, உன் பரிசு எல்லாம் நான் தான்” என்பதினை மிகவும் அழுத்தமாகப் பேசினார். என்னோடு ஆயிரக்கணக்கில் வடக்கிலும் தெற்கிலும் இருந்து ஜனங்கள் எழும்பி நின்று காரியங்களைச் சாதிப்பார்கள் என்று அவர் சொன்னபோது என் இருதயம் கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது.

தேவன் தன் பட்சத்தில் வாக்குத்தத்தங்களைத் தர, நான் என் தரப்பில் பல தீர்மானங்களை எடுத்தேன்.

- என் சொந்த தேவைகளையோ, ஊழியத் தேவைகளையோ யாரிடத்திலும் நேர்முகமாகவோ மறைமுகமாகவோ, ஜெபக்குறிப்பு என்கிற வடிவத்தில் கூட கூறுவதில்லை.
- எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் எந்த ரூபத்திலும் உயிரே போனாலும் சரி; கடன் வாங்குவதில்லை,
- எந்த பணத்தினையும் எடுத்து வேறு காரியத்திற்குச் செலவழிப்பதில்லை.
- ஒரு சிலருக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்து சபையை உருவாக்காமல் தமிழகம் திரும்பக் கூடாது, என்ன ஆனாலும் சரி.
- எளிமை வாழ்வினையும், தாழ்மையையும், தியாகத்தினையும் என்றுமே கடைபிடிக்க வேண்டும்.
- கிறிஸ்துவை வாழ்ந்து காண்பித்து, பவுலின் பாதைதனை ஊழியப் பாதையாக மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும்.
- வீண் புகழ்ச்சிக்காகவோ, மற்றவர்கள் என்னைப் பாராட்டவேண்டும் என்பதனை மாத்திரம் மனதில் வைத்தோ ஒருகாரியமும் செய்யக்கூடாது.
- சத்தியத்தினைக் கூறுவதில் எத்தனை பாடுகள் வந்தாலும்

அதனை மாற்றியோ, கலப்படம் செய்தோ, அதின் வீரியத்தினை குறைத்தோ ஒருநாளும் பேசக்கூடாது.

- பாவத்திற்காக போராடுவதில் இரத்தம் சிந்த நேரிட்டாலும் பின்வாங்கக்கூடாது.
- ஆத்தம பாரம் எந்தக்காலத்திலும், சூழ்நிலையிலும், வாழ்விலும், தாழ்விலும் குறையாதபடி காத்துக் கொள்ள வேண்டும்.
- தேவன் கட்டளையிடுவதா, அல்லது எனக்குத் தரவிரும்பாத எந்த ஊழியத்தினையும் செய்ய முயற்சிக்கக்கூடாது.
- கையளவு மேகம் தெரியும்வரை அல்லது முசுக்கொட்டை செடியின் நுனியில் அசைவின் சத்தம் கேட்கும்வரை காத்திருக்க வேண்டும், எதிலும் அவசரம் காட்டிவிடக்கூடாது.
- என்னோடு இணைந்து செயல்படுபவர்களுக்கு நான் ஒரு திறந்த புத்தகமாகவே இருக்க வேண்டும்.

என்பன போன்ற தீவிரமான தீர்மானங்களை உறுதியான மனதோடு என் பிரயாண வேளையிலே எடுத்தேன்.

தீர்மானித்தால் மட்டும் போதுமா?

1972ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 21ம் தேதி அதிகாலை யில் ஹவுரா ஸ்டேஷன் வந்தபோது மொழி தெரியா பிரச்சனை முன்னால் நின்றது. எப்படியோ ஒரு டாக்ஸி பிடித்து ஸ்யால்டா (Sealdah) என்ற ஸ்டேஷனுக்குச் சென்றேன். அங்கிருந்து புறப்படும் ரெயில் 11 மணிக்கு என்று அறிந்தேன். கிட்டத்தட்ட 11 ½ மணி நேரப் பயணம் டெஹ்ரி-ஆன்-சோன் என்னும் இடத்திற்கு; எனக்கு முன்பதிவுச் சீட்டு இல்லை; பிளாட்பாரம் ஜனங்களால் நிறைந்திருந்தது. சாமான்களை வைக்கும் அறை (cloak Room) எங்கே என்று ஆங்கிலத்தில் வினவினபோது ஒருவரும் பதில் சொல்லவில்லை; பசி ஒரு புறம் வாட்ட எப்படி முன்பதிவு இல்லாமல் இடம் பிடிப்பது என்பது மற்ற கேள்வி.

முன்னதாகவே கேட்ட சாட்சி ஒன்று ஞாபத்திற்கு வந்தது. மாமன் பிரசங்கி என்ற ஒரு கேரள ஊழியர் எப்போதும் ஊழியத்

திற்குச் செல்லும் போது மனைவி பிள்ளைகளை அழைத்து நன்றாக இருக்கிறீர்களா? என்று வினவி ஜெபித்துச் செல்வார். ஊழியத்திலிருந்து திரும்பும் போது வெளியிலே நின்று அனைவரையும் வீட்டிற்கு முன்னே அழைத்து எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா? என்று விசாரித்துத்தான் வீட்டிற்குள் வருவார். ஒருநாள் அவருடைய மனைவி “நாங்கள் அனைவரும் பத்திரமாக உள்ளோம். நம்முடைய கொல்லைப்புறத்தில் இருந்த வாழைக்குலையைத் தான் யாரோ அறுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்” என்றபோது மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் வீட்டிலிருந்து வெளியே அழைத்து முழங்கால் படியிட்டு “மிகாவேலே, நீ எங்கே போய் விட்டாய், நான் கர்த்தருடைய ஊழியத்திற்குப் போயிருந்தபோது என் வீட்டைக்காக்காமற் போனது என்ன? என்று அதட்டும் குரலில் ஜெபிக்க சில நிமிடத்திற்குள் மனிதன் ஒருவன் வாழைக்குலைதனை முதுகில் சுமந்து கொண்டு “ஐயா நிறுத்துங்கள். யாரோ சவுக்கால் அடிக்கிறார்கள்” என்று அலறிக்கொண்டே வந்து நின்று தெரியாமல் செய்துவிட்டேன், என்னை மன்னியுங்கள் என்று வேண்டி நின்றான். எபிரேயர் 1:14 வசனத்தை உரிமை பாராட்டியவர்களுக்கு இது சாதகமே.

இந்த சாட்சியினை நினைவு கூர்ந்த நான் என் பொருட்கள் அனைத்தையும் பிளாட்பாரத்தில் வைத்துவிட்டு ஒரு சின்ன ஜெபத்தைச் செய்துவிட்டு, கிட்டத்தட்ட 45 நிமிடம் வெளியே சென்று சிற்றுண்டி அருந்தி, படிப்பதற்கான வார இதழ்களை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பி வந்தேன். என் பொருட்கள் விசேஷமாக கல்கத்தா இரயில் நிலையத்தில் பாதுகாப்பாகவே இருந்தது.

கூலி ஒருவனை அழைத்து செய்கையின் மூலமாக என்னையும் பொருட்களையும் ஏற்றி விடுமாறு கேட்டேன்; அவனும் ஒப்புக் கொண்டான். ஆனால் இரயில் வரும் வரை அவனைக் காணவில்லை; கூட்டமோ அலைமோதியது அவை தூர்கா பூஜை நாட்கள். விடுமுறை என்பதினால் அநேகர் பிரயாணப்பட ஆயத்தமாயிருந்தனர். திடீரென இரயில் வந்து நிற்க, மின்னல் என தோன்றிய அந்த கூலி என்னை அலாக்காக தூக்கினான், கம்பிகளற்ற ஜன்னல் வழியாக ஒரு இருக்கையில் தூக்கி வீசினான். இடம் கிடைத்தால் போதுமென்று எனக்குப்பின் என் பொருட்களை எறிந்தான். அதை நான் சரி செய்து கொண்டிருக்கும்போது முன்பதிவற்ற அந்த பெட்டியில் திரள் கூட்டம் ஏறிற்று.

ஜனங்கள் நிற்பதற்கும் இடம் இல்லாமல் இருக்கும்போது, ஒரு முஸ்லிம் குடும்பம் 5 பிள்ளைகளோடு ஏறினார்கள், அவர்கள் என்ன செய்வார்கள் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்தப் பெண் ஒரு பெரிய பர்தாவை அணிந்திருந்தாள், நான் எதிர்பார்க்கா வண்ணம் அவளும் அவளுடைய கணவனும் என் மடி மீது அமர்ந்தார்கள். பிள்ளைகள் அவர்களைச் சுற்றிலும் ஒலிவமரக் கன்றுகள்போல உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். 25 வயது நிரம்பிய எனக்கு ஒரு பெண்ணைத் தொடவோ, கால்வலிக்கிறது என்று கூறவோ தைரியமுமில்லை, பாஷையும் தெரியாது. 11 ½ மணி நேர பிரயாணத்தில் நான் தண்ணீர் கூட குடிக்கவில்லை. இரவு 11 மணி அளவில் பிளாட்பாரத்தைவிட்டு தள்ளி என் பெட்டி டெஹ்ரி-ஆன்-சோன் ஸ்டேஷனில் நின்றது. இறங்க வேண்டும் என்பதனை அந்த முஸ்லிம் மனிதனைத் தட்டி நான் செய்கை காட்ட, அவரும் என்னை வாசல் வழியாக அல்ல ஜன்னல் வழியாக பவுலை இறக்கிவிடுவதுபோல் இறக்கிவிட்டார். ஒரு வழியாக பீஹார் மண்ணில் காலடி எடுத்து வைத்தேன்.

என்னைச் சந்திக்க (முன்பின் பழக்கமில்லாதவர்கள்) ஸ்டேஷனுக்கு வந்து என்னைக் காணவில்லை என்று தேடின போது, என் பொருட்களை மேலே போட்டுக்கொண்டு தூரத்தில் நான் வந்ததைக் கண்டார் போதகர் சாமுவேல் ஜான்சன், அவருடன் இரண்டு சிறுவர்கள் தீபக், நவீன் (நவீன் இன்று போதகராக E.C.I. சபையில் வாரனாசியில் பணிபுரிகிறார்) மற்றும் சகோ. மேத்யூ என்ற ஆங்கிலம் பேசத்தெரிந்தவரும் (அவர் PPCL நிறுவனத்தில் ஒரு Steno வாக பணிபுரிந்தார்) வந்திருந்தார்கள். மிஷனரி ஒருவர் வருகிறார், கோட் சூட்டுடன் வருவார் என்று எதிர்பார்த்த அந்த சிறுவர்கள், மிகுந்த ஏமாற்றத்துடன் இது என்ன ஒரு “பொடிப்பையன்” வருகிறார் என்று ஆச்சரியமாக கேட்டனர். என் வயது 25 ஆனால் பார்ப்பதற்கு 18 வயதாகத்தான் நான் காட்சியளித்தேன். “எதற்காக பிடிக்கப்பட்டேனோ அதை நிறைவேற்றும் பயணம்” என்று ஆரம்பித்தது.

கண்ணீர் தரும் கன மகிமை

அடுத்த நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை அன்று போதகரோடு தங்கி ஒரு மாதம் கழிப்பதற்கான அத்தனை ஆயத்தங்களும் அங்கே செய்யப்பட்டிருந்தன. அவர்கள் யாரும் அறிந்ததில்லை,

தேவன் என்னை பீஹாருக்கு நிரந்தரமாக அனுப்பியிருக்கிறார் என்று. ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆராதனையில் கைவிட்டு எண்ணக் கூடிய சிலர் வந்திருந்தனர். அந்த வெள்ளைக்கார மிஷனரிகள் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு என்னை வரவேற்றனர். நீ எங்கள் ஜெபத்தின் உத்தரவு என்று பெருமீதம் கொண்டார்கள். உற்சாகமான அர்த்தம் பொதிந்த ஆராதனைகளில் பங்கு பெற்றிருந்த நான் ஆவியில்லாத ஒரு வறட்டு ஆராதனையில் கூடவே பாஷையும் தெரியாத நிலையில் முதன்முறையாகப் பங்கு பெற்றேன். என்கூட இருந்த போதகரோ என்னோடு ஒருநாளும் ஜெபித்ததில்லை. அந்த மிஷனரிகளை வாரத்தில் ஒரு நாள் அவர்கள் வீட்டில் நடக்கும் ஜெபக்கூட்டத்தில் சந்திக்க வாய்ப்பு உண்டு. கூடிக் கூடி ஜெபித்து ஓடி ஓடி ஊழியம் செய்து எப்பொழுதும் ஒரு சீறு கூட்டத்தோடு காணப்பட்ட நான் தற்போது சேர்ந்து ஜெபிக்கக் கூட ஆளில்லாமல் புலம்பிக் கொண்டிருந்தேன், ஆனாலும் அதிசீக்கிரத்தில் நீங்கிவிடும் இந்த இலேசான உபத்திரவம்; அதிக கனமகிமையைக் கொண்டுவந்து விடும் என உணர்ந்து எனக்குள்ளே அனல் கொண்ட வாழ்க்கை வாழ ஒப்புக் கொடுத்து ஓடினேன்.

முதல் வாரத்திலேயே நான் வடித்த கண்ணீருக்கு கணக்கில்லை. வீட்டாரையும், உறவினர் நண்பர்களையும், வேலையையும் வசதிகளையும் விட்டு வந்ததினால் அல்ல, அங்கே நான் கண்ட, கேட்டவைகள் என்னைத் திடுக்கிடச் செய்தன. எனக்கு இதில் ஒரு பகுதியேனும் அறிவிக்கப் பட்டிருக்கவில்லை. நான் தங்கின இடத்தினின்று மறு ஆலயம் ஒன்றைக் காண எந்த திசையிலும் 120 கிலோ மீட்டர் செல்ல வேண்டும், அதுவும் ஆளற்ற ஆலயங்களைக் காணத்தான். இங்கே நான் சந்தித்த வயதான இரண்டு இங்கிலாந்து பெண்மணிகள் மருத்துவ மிஷனரிகளாகப் பணி புரிந்து வந்தார்கள். 30 ஆண்டு காலத்தில் அவர்கள் கண்டது “கனி ஒன்றும் இல்லை” என்பதே.

மொழி தெரியாத எனக்கு கண்களில் கண்ணீர் இருந்தும், உள்ளத்தில் ஆவல் இருந்தும், தேவை நிறைந்த மக்கள் கூட்டம் முன்னே இருந்தும், பிரமிப்பு மாத்திரம் தான் தங்கினது. ஒரு

வார்த்தையும் தெரியாத நான் எப்படியாயினும் ஹிந்தியைக் கற்றுக் கொள்வதற்கு முயற்சித்தேன்; சில வேளைகளில் அந்தப் போதகரோடு மார்கெட் பகுதிகளுக்குச் சென்று புத்தகங்களை விற்பதற்கு உதவி செய்தேன். 10 பைசா 25 பைசா என்ற வார்த்தைகளுக்கு மேல் எனக்குப் பேசத் தெரியாது. கேள்வி கேட்போரிடம் பேசத் தெரியாது என்று மாத்திரம் செய்கை காட்டுவேன். கிறிஸ்தவ சகோதரியும், தலைமை ஆசிரியையுமான சகோதரி குளோரியா ஷா எனக்கு ஹிந்தி சொல்லித்தர ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு மணி நேரம் ஒதுக்கித்தர ஒப்புக் கொண்டார்கள்; அவர்கள் இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள் அல்ல. அவர்களுடைய கணவர் திரு. A.C. ஷா ஒரு நல்ல மனிதர் இரட்சிக்கப்படாவிட்டாலும் நற்குணங்களும், தாழ்மையும் கொண்டவர். உத்திரப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த இவர் மின்சார இலாகாவில் சூப்பிரண்டென்டிங் இன்ஜினியராக இருந்து ஓய்வுபெற்று டால்மியா கம்பெனியில் பணி புரிந்தவர். பின்னதாக இவர்கள் வீட்டில் ஒரு ஆங்கிலக் கூட்டத்தை நான் ஆரம்பித்தேன். கேரளாவைச் சேர்ந்த சிலரும், ஆங்கிலம் பேசத் தெரிந்த சிலரும் இக்கூட்டத்திற்கு வருவார்கள். திருமதி ஷா எனக்கு ஹிந்தி சொல்லிக் கொடுத்ததைக் காட்டிலும், அவர்களுக்கு நான் வேதம் கற்றுக் கொடுத்தது அதிகம். அவர்கள் இரட்சிக்கப்பட்டு பின்னர் அபிஷேகம் பெற்றுக் கொண்டார்கள். அவர்களுக்கு ஜீனத் என்ற மகளும், இன்ஜினியரான ஒரு மகனும் இருந்தார்கள். ஜீனத் சிறுவயதிலேயே அம்மை நோயினால் பாதிக்கப்பட்டு 2 கண்களையும் முற்றிலும் இழந்தார்; ஆனால் பார்ப்பவர்களுக்கு அதனைக் கண்டுகொள்வது இயலாத காரியம். மிகவும் புத்தி கூர்மையான அந்தப் பெண் பட்டதாரியாகி ஆங்கில ஆசிரியையாகப் பணிபுரிந்து வந்தார். அவளும் இரட்சிக்கப்பட்டாள் அவளுடைய தாய் எனக்கு ஹிந்தி மொழியைச் சொல்லிக் கொடுக்க முயற்சித்ததற்கு நன்றிக் கடனாக அவளுடைய திருமணத்திற்கு ஒழுங்குகள் செய்யவும், மிலிட்டரி மேஜர் ஒருவரைப் பார்த்துப் பேசி முடிக்கவும் தேவன் உதவி செய்தார்.

மிகுந்த கஷ்டத்தோடு தினம் 14 மணி நேரம் முயற்சி செய்தும் ஹிந்தியைக் கற்றுக் கொள்வது எளிதாக இருக்கவில்லை. நவம்பர் மாத ஆரம்பத்தில் அருகில் உள்ள தேவன்கிற இடத்தில் நடக்கும் மேளாவுக்கு நான் அழைக்கப்பட்டேன். குளிர் தொடங்கியிருந்தது இரண்டு பேர் படுக்கக் கூடிய ஒரு கூடாரம், ஆனால் 4 பேர் கடந்து சென்றோம். பெட்டி பெட்டி

யாக சுவிசேஷபுத்தகங்களையும், கைப்பிரதிகளையும், சமையலுக்கு உரிய சாமான்களையும் எடுத்துச் சென்றோம். மேளா என்பது ஒரு திருவிழா போன்றதே. அங்கே ஒரு சூரிய தேவதையின் கோவில் இருந்தது. பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடும் இந்த மேளாக்களில் கழிவறையோ, மற்ற வசதிகளையோ அரசாங்கம் செய்ததில்லை. கால்வைக்கும் எந்த இடத்திலேயும் அசுத்தமே. இந்த அசுத்தத்தின் மத்தியில் ஒரு வாரகாலம் தங்கி புத்தகங்களை விநியோகித்து, வந்த பக்தர்களுக்கு இயேசுவைப் பற்றி அறிவுண்டாக்க முயற்சித்தோம். அன்றைய நாட்களில் பீஹாரில் 82 சதவீதம் பேர் எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவர்கள்; அதுவும் மேளாவில் கலந்து கொள்வோர் 90 சதவீதத்தையும் தாண்டுவர். எழுதப் படிக்கத் தெரியாவிட்டாலும் ஆர்வமுடன் புத்தகங்களை வாங்கினர். ஊரில் இரண்டுபேர் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்களிடம் தந்து தெரிந்துகொள்வோம் என்பார்கள். கிறிஸ்துவைக் குறித்தோ ஒரு அறிவும் அவர்களுக்குக் கிடையாது. அவர்கள் அறிந்ததெல்லாம் இது ஆங்கிலேயரின் மதம். மாட்டிறைச்சியைத்தின்று ஒழுக்கக் கேடாய் வாழ்பவர்கள் கிறிஸ்தவர்கள் என்பதே. அலை அலையாய் பேதமைக்குத் தன்னை விற்றுப்போட்ட அந்த மக்களின் நிலையைக் கண்டு அசுத்தங்களின் நடுவில் கோரநாற்றமெடுக்கும் சூழ்நிலையில் எங்கு பார்த்தாலும் தூசி மண்டலமாக இருக்கும் சூழ்நிலையில் ஒரு வாரத்தைக் கழிப்பது எளிதாகவே தோன்றிற்று. பின்னதாக பெரிய பெரிய மேளாக்களில் சோன்பூர், ஆரா போன்ற பட்டணங்களில் என் கைகளினால் கொடுக்கப்பட்ட கைப்பிரதிகள் கணக்கி லடங்கா. அதிகக் குளிரின் மத்தியில் அதிகாலையில் எழுந்து குளிர்ந்த நீரில் குளித்து சாலையில் உருண்டு சென்று, சூரியன் உதிக்குமுன்னர் சூரிய கோயிலின் வாசலைத் தொட்டுவிட்டால் தங்கள் பாவம்போகும் என்று நம்பும் பெருங்கூட்டத்தைக் கண்டு பெருமூச்சு விட்டுப் பலமணிநேரம் ஓ என்று அழுதேன். சில மேளாக்களில் ஒரே நாளில் 30,000க்கும் அதிகமான கைப்பிரதிகளைக் கொடுத்ததுண்டு, ஆனாலும் அது கடலில் கரைத்த பெருங்காயம் போன்றே இருந்தது. விழலுக்கு இறைத்த நீராகவே காணப்பட்டது.

கிறிஸ்தம்ஸ் வந்தது; அம்மாவட்டத்திலேயே ஒரே ஆலயம் என்பதினால் பண்டிகைக் கிறிஸ்தவர்கள் நூறுபேர் ஆராதனைக்குக் கடந்து வந்தனர். எல்லாருடைய வாயிலும் வெற்றிலை,

பாக்கு, புகையிலை சிலர் துணிகரமாகவே ஆலயவளாகத்துக்குள் புகை பிடித்தனர். கிண்டலும் கேலியும், உதாசினமும் அவர்கள் மத்தியில் காணப்பட்டது. என் உள்ளத்திலோ வேதனை வெடித் தெழும்பியது: அவர்கள் “ஹேப்பி கிறிஸ்மஸ்” என்று சொன்ன போது என் முகத்தில் அறைந்தது போலவே இருந்தது.

புத்தாண்டு, ஆனால் எனக்கோ வேதனை தரும் ஆண்டாகவே இருந்தது. நான் எதிர் பார்த்ததைக் காட்டிலும் குளிர் அதிகமாக இருந்தபடியினால் என் மூக்கிலிருந்து இரத்தம் புறப்பட ஆரம்பித்தது. நிலக்கரி அடுப்பில் சமையல் கற்று கொள்வது சிம்ம சொப்பனமாகவே இருந்தது. ஆனாலும் எப்படியாகிலும் சுவிசேஷத்தை அறிவிக்க வேண்டும் என்ற உள்ளுணர்வு, இரவலாக எனக்குத் தரப்பட்டிருந்த சைக்கிள் மூலம் தனியாகச் செல்ல என்னை ஏவிற்று. சில ஹிந்தி பாடல்களை மனப்பாடம் செய்து பெரிய பேப்பரில் இரட்சிப்புக்கேற்ற வேத வசனங்களை எழுதி வைத்து கிராமங்கள் மாத்திரம் நிறைந்த பீஹாரில் (கிட்டத்தட்ட 45,000 கிராமங்கள்) கிராமத்தின் மத்தியில் நின்று சத்தமாகப் பாடுவேன். ஜனங்கள் கூடும்போது வேதவசனத்தை உரக்க வாசிப்பேன். ஹிந்தி மொழி பேசத் தெரியாவிட்டாலும் எழுதப் படிக்கக் கற்றுக் கொண்டேன். பின்னர் சுவிசேஷப் பிரதிகளை விநியோகித்து புத்தகங்களை விற்பனை செய்ய முயற்சி செய்தேன். ஆனால் அநேக இடங்களில் மக்கள் பலர் தலைகீழாகவே வைத்து அதைப் பார்த்தனர். சில கிராமங்களில் ஒருவர் கூட படித்தவர் இருக்க மாட்டார்கள். எனவே ஆசிரியர் ஒருவருக்கு கிராமங்களில் மிகுந்த மரியாதை குருஜி, குருஜி என்று அழைக்கப்படும் அவர் வைப்பதுதான் சட்டம்.

ஆழம் தெரியாமல் காலை விடாதே

ஒருநாள் வியாழக்கிழமை ஜெபநேரத்தில் ராஜேஷ் ஷியாம் என்று சொல்லப்படும் ஒரு வாலிபன் வந்திருந்தான். அவன் மிஷனரிகளுக்குப் பழக்கமானவன். சுவிசேஷத்திற்கு செவி கொடுப்பவன்போல் காட்சியளித்தான். 17 கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் உள்ள நாசரிகஞ்ச் என்னும் ஊரில்தான் ஒரு ஆங்கில பள்ளியை ஆரம்பித்ததாகவும், அதில் பணிபுரிய ஆங்கிலோ இந்தியன் ஒரு வனை அமர்த்தினதாகவும், இலவசமாகக் கொடுக்கப்பட்ட கட்டிடத்தில் பள்ளியை நடத்துவதாகவும் பெரும் புள்ளிகள் பலர் தங்கள்

பிள்ளைகளை அனுப்பித்தந்ததினால் பணம் புரளுவதைக் கண்ட அந்த ஆங்கிலோ இந்திய வாலிபன் பங்கு கேட்க அவர்களுக்குள் சண்டை உண்டாக தான் தனியாக பள்ளியை ஆரம்பிக்கப் போகிறதாகவும், இன்னும் ஆசிரியர்களை அழைத்துக் கொண்டு வரப் போயிருக்கிறதாகவும், அதனால் தன்னுடைய முயற்சியும் மூலதனமும் கெட்டுப் போகிறது என்றும், தான் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுகிறதினால் வீட்டாரும் தன்னை விரட்டி விட்டார்கள், எனவே எனக்கு அடைக்கலம் இல்லை, உதவி செய்ய ஆளும் இல்லை என்று கூறி விம்மி, விம்மி அழுதான். அவனுடைய நோக்கமெல்லாம் எப்படியாகிலும் ஆங்கிலம் அறிந்த என்னை இழுத்துக் கொண்டுபோய் விடவேண்டும் என்பதே. அதனை நான் அறியவில்லை. கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பும் ஒரு வனுக்கு உதவி செய்தால் அவனைக் கிறிஸ்துவின் பிள்ளையாக மாற்றிவிடலாமே என்ற தோரணையில் அவனோடு செல்ல ஒப்புக் கொண்டேன்.

நான் ஆங்கில போதனாமொழியில் பயின்றவன் அல்ல, ஆனால் சிறுவர்களை எனக்குப் பிடிக்கும் என்பதினாலும் சிறு பிள்ளை ஊழியத்தில் பழக்குவிக்கப்பட்டவன் என்பதினாலும் கிட்டத்தட்ட 150 பிள்ளைகளுக்கு ஒரே ஆசிரியராக “Twinkle twinkle little star”... என்று சொல்லிக் கொடுத்து சமாளித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஊராருக்குப் பெரிய சந்தோஷம் தென்னாட்டில் இருந்து நன்றாக ஆங்கிலம் பேசும் ஒருவர் வந்துவிட்டார் என்று. இரண்டு நாள் கழித்து ராஜேஷ்ஷியாம் இரண்டு பெண்பிள்ளைகளை “ராஞ்சி” என்ற பட்டணத்திலிருந்து அழைத்துக் கொண்டு வந்ததாகக் கூறினான் (தற்போது அது ஐர்க்கெண்டின் தலைநகர்); உதவிக்கு ஆசிரியைகள் வந்துவிட்டார்கள் என்று நினைத்தேன். அவர்களுக்கோ ஒரு வார்த்தைதானும் ஆங்கிலம் தெரியவில்லை. பள்ளி முடிந்து நாங்கள் தங்கும் இடத்திற்கு வந்தோம், நாங்கள் தங்கி இருந்தது ஒரு காட்டுக்குள் இருந்த தனி வீடு; நடுவில் ஒரு அறை மாத்திரம் இருந்தது. சுற்றி வராண்டா உள்ளே குளிரின் நிமித்தம் வைக்கோலின் மேல்தான் படுத்திருந்தோம்.

தற்போது இந்த இரண்டு பெண்களும் எங்கே தங்குவார்கள்? என்ற கேள்வி எனக்குள் பிறந்தது. ராஜேஷ்ஷியாம் சொன்னான், நம்முடைய அறையில் தான் என்று. எனக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. நம்மோடா? நாம் இரண்டு பேரும் வாலிபர்கள்;

கூட இரண்டு வாலிபப் பெண்களா? ஊர் என்ன சொல்லும்? சும்மாவே கிறிஸ்தவர்கள் என்றால் ஒழுக்கக் கேடு நிறைந்தவர்கள் என்று பெயர், தற்போது அதை நிரூபிக்கும் வண்ணம் அது நடக்கிறதே. அவனிடம் சண்டையிட்டேன், நான் ஆங்கிலத்தில் அவன் ஹிந்தியில். அந்த பெண்கள் புரிந்து கொண்டனர், அவர் சொல்லுவது சரிதானே என்றனர். கிட்டத்தட்ட இரண்டு மணிநேர வாதத்திற்குப் பின்னர் அவன் அவர்கள் தன்னுடைய சொந்த சகோதரிகள்தான் என்ற உண்மையைக்கூறி என்னை அதிர்ச்சிக் குள்ளாக்கினான். தான் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொண்டதினால் வீட்டார் தன்னை வெளியே அனுப்பிவிட்டார்கள் என்றதெல்லாம் சுத்தப் பொய், பணம் சம்பாதிக்கவே அவன் வேஷம் போடுகிறான் என்பதனைக் கண்ட நான் அந்த இடத்திலிருந்து ஓடியே வந்து விட்டேன். முதல் ஏமாற்றம் என்னை பித்துப்பிடிக்க வைத்தது.

போதிய ஆடை இல்லை; பேராணந்தம் இருந்தது

சில நாட்களுக்குப் பின் பிராமணக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மற்றொருவன் என்னிடம் வந்தான். நான் தெருவில் வினியோகித்த கைப்பிரதியைப் படித்து பின்னர் சுவிசேஷ புத்தகத்தின் மூலம் கிறிஸ்துவை அறிந்து கொண்டேன் என்றும் இதனை அறிந்த குடும்பத்தார் தன்னைக் கொல்ல முயற்சிப்பதாகவும் கூறினான், அழுதான். நிலையறியாது நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டேன். கிறிஸ்துவை ஆழமாக அறியக் கூடிய இடத்தில் பாதுகாப்பான இடத்தில் தன்னைச் சேர்த்துவிடுமாறு கெஞ்சினான். O.M. Team ஐ நான் அறிந்திருந்தேன். சிலவேளைகளில் அவர்களோடு “மேளாக்களில்” பணிபுரிந்திருந்தேன் “ராஞ்சி” பட்டணத்தில் அவர்கள் அலுவலகம் இருந்தது. அவர்களோடு தொடர்பு கொண்டு அவனை அழைத்துக்கொண்டு போக விரும்பினேன். குளீர்காலம், அவனிடத்திலோ ஒரு பொருளும், மாற்று உடையும் இல்லாதிருந்தது. எனவே எனது அனைத்து ஆடைகளையும் பெட்டியையும், கம்பளியையும், சூட் முதலாய் அனைத்தையும் தந்து ராஞ்சி அழைத்துச் சென்றேன். போய்சேர நேரமாகிவிட்ட படியால் ஹோட்டலில் தங்கி பின்னர் காலையில் அவர்கள் வசத்தில் அவனைச் சேர்த்து பத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி சொன்னேன். அவர்களும் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு அவனை ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

ஒரு பிராமண சகோதரனைத் தேவன் எனக்குத் தந்தார் என்று துதித்துக்கொண்டே வீடு திரும்பினேன். ஆனால் ஒரே வாரத்தில் திரும்பி வந்தான். அங்கேயிருந்து கொஞ்ச புஸ்தகங்க ளையும், பணத்தையும் திருடிவிட்டு என்னிடம் பொய் சொல்லி விட்டு மறைந்தான்; மீண்டும் ஏமாற்றம். எனக்குப் போதிய ஆடையுமில்லாமற் போயிற்று.

முஸ்லிம்கள் பகுதியில் கடை ஒன்றினை வாடகைக்கு எடுத்து ஒரு (Reading Room) வாசகசாலையை ஆரம்பித்தால் படித்தவர்களையும் வாலிபர்களையும் பிடிக்கமுடியும் என்று எண்ணி அதனை ஆயத்தம் செய்து பல நாளேடுகளையும் வாராந்திர இதழ்களையும் வரவழைத்து ஒரு நாளைக்கு 6 மணிநேரம் அதில் உட்கார்ந்து வருபவர்களை உபசரித்து அன்பு காட்டி எப்படியாகிலும் ஆண்டவரைக் காண்பிக்க முயன்றேன். மிகுந்த பிரயாசத்திற்குப் பின்னர் மதன், ஜீத்தேந்தர் என்ற இரண்டு கல்லூரி மாணவர்களைப் பிடித்தேன். அவர்கள் இயேசுவை ஏற்றுக்கொண்டதால் என்னோடு 4 முதல் 6 மணி நேரம் நதிக் கரையிலும், ஆலயத்திலும் ஜெபிக்கும்படி பழக்குவித்தேன். மிகுந்த கண்ணீரோடு தங்கள் ஜனத்திற்காக அவர்கள் போராடி ஜெபித்தது என்னை மிகுந்த உற்சாகப் படுத்தியிருந்தது. ஆனால் மூன்று மாதத்திற்குள் குடும்பத்தினரின் போராட்டத்தால் பின்வாங்கிப் போனார்கள்; மீண்டும் ஏமாற்றம்.

ஐந்து மாதங்கள் கடந்துவிட்டன. என்னுடைய முயற்சிகளையும், வேகத்தினையும் கண்ட ஆங்கிலேய மிஷனரிகளுக்கு மிகுந்த உற்சாகம். அவர்களிடம் நான் உதவித் தொகையாக எதையும் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. அது அவர்களுக்குப் பயத்தை வருவித்தது. அந்த வாலிபன் அங்கிருந்து போய்விடுவானோ? என்று. ஆனால், நானோ மனிதர்களுக்காக அல்ல என்னை அழைத்த தேவனுக்காக ஓடிக்கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் என்னை மிகவும் நேசிக்க ஆரம்பித்தார்கள். போதகரைத் தவிர சபையாரும் என்னை நேசித்தார்கள், அவருக்குள் கொஞ்சம் பொறாமை வர ஆரம்பித்தது.

இன்னமும் ஹிந்தி படிப்பதில் தோல்வியே. ஓர் இரவு என்னுடைய பொருள்கள் அனைத்தையும் கட்டி வைத்துவிட்டு முழங்காலில் நின்று கதறினேன். “உலகத்தாரைக் கெடுக்கும்

சினிமா நடிகைகளான (தமிழ் நடிகைகள்) வைஜயந்திமாலா, பத்மினி போன்றோர் அழகாக ஹிந்தியில் பேசும்போது ஜீவனுள்ள தேவனை அறிவிக்க புறப்பட்ட எனக்கு ஏன் அது கைகூடவில்லை. நான் சில மணிநேரம் மாத்திரமே உறங்கினேன், என்னுடைய நண்பர்களுக்கு தீர்க்கதரிசனமான கடிதங்களை எழுதவும், சமைக்கவும் (அது நிலக்கரி அடுப்போடு கூடிய போராட்டமே) ஜெபிக்கவும் ஊழியத்திற்குச் செல்லவும் நான் எடுத்த நேரம் போக ஹிந்தி மொழியைத் தானே படிக்கிறேன். ஏன் எனக்குத் தேவன் உதவவில்லை என்று போராடிக் கொண்டிருந்தேன். இரவு 2 மணி அளவில் “இது உன் நன்மைக்கே” என்ற குரல் கேட்க நிம்மதியாகத் தூங்கினேன். காலையில் எழுந்தபோது என்னை அறியாமலேயே, என் ஆசிரியையும் ஆச்சரியப்படும் அளவுக்கு ஹிந்தியில் பேசியது தேவனால் உண்டானதே! பின்னதாக அநேகருக்கு மொழியைக் கற்றுக்கொடுக்க தேவன் இந்தப் பாதையில் நடத்தினார் என்பதனைப் பின்னதாகத்தான் அறிந்தேன்.

சூடும் வெயிலும், சூடான நற்செய்தியும்

நான் பீஹாரில் முதலாவது வேளிற் காலத்தைச் சந்தித்தேன். 126°F (52°C)கொளுத்தும் வெயில், வெப்பக்காற்று என் கண்முன்னே சிலர் செத்து விழுவதைக் (இரயில் நிலையத்தில், பஸ் நிலையத்தில்) கண்டபோது எனக்குள் வைராக்கிய வாஞ்சை இன்னமும் பெருக்கெடுத்தது. ஒருவனாய் எப்படி அவர்களைச் சந்திப்பது என்ற ஏக்கம் என் கண்களை எப்பொழுதும் கண்ணீரால் நிரப்பும் அளவுக்கு பயிற்றுவித்தது. சில வேளைகளில் முக்கிலிருந்து உஷ்ணத்தின் மிகுதியால் கிரத்தம் கொட்டும். ஆனால் அது என்னை எவ்விதத்திலும் தடுத்து நிறுத்தவில்லை. இனம் தெரியாத ஒரு உத்வேகம் என்னை ஆட்கொள்வதை உணர்ந்தேன். வெளிப்படையாகக் கனி ஒன்றும் தென்படவில்லை. ஆயினும் தேவன் ஏதோ ஒரு நோக்கத்தோடுதான் என்னை அழைத்து வந்திருக்கிறார்; அது நிறைவேற காலம் தாமதித்தாலும் நிறைவேற்றுவார் என்று அசைக்கமுடியாத உறுதி இன்னமும் ஆழமாய் வேருன்ற ஆரம்பித்தது.

என்னுடைய மொழியறிவைப் பெருக்கிக்கொள்ள நான் எடுத்த முதல் முயற்சி. நான் இருந்த இடத்தைச் சுற்றி வசிக்கும் பிள்ளைகளுக்கு நற்செய்திக் கூட்டம் நடத்த ஆரம்பித்ததின் மூலமே (Good News Club). முதல் நாளிலேயே 32 பிள்ளைகளை எப்படியோ கூட்டிச் சேர்த்தேன். அவர்களை உட்காரவைத்து Flannel Board மூலம் சுவிசேஷம் சொல்ல ஆரம்பித்தேன். படத்தை வைத்துவிட்டு “இது என்ன?” என்று கேட்டால் அவர்களே எனக்கு அதற்குரிய ஹிந்தி வார்த்தையைச் சொல்லித் தந்தார்கள். அப்படி ஆசிரியனான நானே மாணாக்கனாய் வகுப்பை ஆரம்பித்தேன். வகுப்பின் இறுதியில் அத்தனை பிள்ளைகளுக்காகவும் ஜெபித் தால்தானே அவர்களை ஆதாயப்படுத்த முடியும் என்று எண்ணி ஒரு தாளில் அவர்கள் பெயர்களை எழுத முனைந்தேன். முதல் பையனைப் பார்த்து “உன் பேர் என்ன?” என்று கேட்டபோது அவன் மற்றவனிடம் “டேய் என் பெயர் என்னடா?” என்று கேட்ட போது எனக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது; அதுதான் நான் சந்தித் தோரின் நிலை. தன் பெயரே தெரியாதோர் தான் முதல் வேதாக மப் பள்ளி மாணவர்கள் ஆனாலும் சில புதிய இந்தி வார்த்தை களைக் கற்றுக் கொண்டேனே என்ற திருப்தி என்னை அந்தப் பணியைத் தொடரச் செய்தது.

இந்த முறைமையையே (Flannel board) கிராம ஊழியத்திற் கும் சரி என்று தியானித்து பெரிய மடக்கும் போர்டு ஒன்று செய்து எங்கு திறந்த வெளியில் பிரசங்கித்தாலும் உபயோகப் படுத்த ஆரம்பித்தேன். சிலர் இயேசுவின் சிலுவைக் காட்சியைக் கண்டு “இந்த ஆடையற்ற ஆண்டவர் எங்களுக்குத் தேவை யில்லை” என்று விரட்டினர். ஆயினும் அது அனைவரையும் ஈர்க் கும் கருவியாகவே பயன்பட்டது.

சத்தியத்தைச் சுமந்த சாது

அதற்கிடையில் சாது சுந்தர் சிங்கின் வாழ்க்கையோடும், பவுலின் வாழ்க்கையோடும் என்னை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத் தொடங் கினேன். கிராம மக்கள் மத்தியில் சந்நியாசிகளுக்கு நல்ல வர வேற்பும், மரியாதையும் இருப்பதையும், அவர்களுடைய தரிசனத் திற்காக மக்கள் ஏங்கிக் கிடப்பதையும் கண்டேன். துறவியாக ஜீவித்தால்தான் இவர்களைக் கவர முடியுமோ? அவர்களுடைய நம்பிக்கையைச் சம்பாதித்தால்தான் இவர்கள் என்னுடைய செய்

திக்கு செவி சாய்ப்பார்கள், அதற்கு என்ன செய்வது? என்ற கேள்வி மேலோங்கி நின்றது.

அடுத்த ஊரிலும் அறிவிக்க வேண்டுமே என்ற உத்வேகம் ஒரு பக்கம் அழுத்தியது. அந்த ஊரிலிருந்து யாராவது கடிதம் எழுத வேண்டும் என்றால் ஆறு அல்லது ஏழு மைல் தூரத்தில் உள்ள அடுத்த ஊருக்குச் செல்லவேண்டும் என்று சிலர் கூறும் போது, இந்த ஊரார் புரிந்துகொண்ட பின்னர் தானே அடுத்த ஊருக்குச் செல்ல முடியும் என்ற போராட்டம் வேறு.

இதற்கிடையில் என் பொருட்களை எல்லாம் நான் என்னுடைய அறையில் இல்லாத போது, கதவை உடைத்து யாரோ திருடிக்கொண்டு சென்று விட்டனர். டெஹ்ரி-ஆன்-சோனில் இருந்த ஒரு சில பேர் கிறிஸ்தவர்களுக்கு நான் ஒரு புதுமை போலக் காட்சி அளித்தேன். இந்த சந்தர்ப்பங்களும், கேள்விகளும் போராட்டமும் சேர்ந்து என்னை சந்நியாசியாக வடிவமைத்துக்கொள்ள உந்தித்தள்ளிற்று. ஒரே ஒரு உடையில் வாழக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று முடிவெடுத்துக் காவீ உடை ஒன்றை வாங்கித் தைத்துக்கொண்டேன். மற்ற எல்லாப் பொருட்களையும் பகிர்ந்து கொடுத்தேன். காலில் செருப்பு போடுவதில்லை, சைவ உணவு மாத்திரம் புசிப்பது, இரண்டு வேளைக்குமேல் சாப்பிடுவதில்லை (அதுவும் மிகக் குறைந்த அளவோடு). வாரத்தில் இரண்டுமுறை இரண்டு நாட்கள் உபவாசம் இருப்பது என்று அநேக தீர்மானங்களை எடுத்தேன்.

சந்நியாசிபோல் ஜீவித்தால்தான் பீஹார் மக்களின் நம்பிக்கைக்கு பாத்திரமாக முடியும் என்ற முடிவுடன் காவீ அணிந்த எனக்கு கிராமங்களில் விசேஷவரவேற்பு கிடைத்தது உண்மை தான்; எனினும் எதிர்பார்த்த முடிவுகள் ஏற்படவில்லை காரணம் நான் கிறிஸ்துவைப் போதிப்பவன் என்று அறிந்ததும், சில இடங்களில் விரட்டியடிக்கப்பட்டேன். சிலர் சந்தேகக் கண்களோடு பார்க்க ஆரம்பித்தனர். (ஆனந்த மார்க்கம் என்ற குழுவினரும் இப்படிப்பட்ட ஆடைகளை அணிந்து வந்ததாலும் அவர்களில் காணப்பட்ட ஒழுக்கக் குறைவுகளும் கொலை வெறியும் அந்த நாட்களில் பீஹாரில் பீதியை உண்டாக்கி விட்டிருந்தபடியினாலும், நானும் அவர்களில் ஒருவன் என அநேகர் நினைத்தனர். அந்த ஆனந்த மார்க்கத்தாரின் மண்டை ஓட்டு நடனம் பலரை நடுங்கச்

செய்திருக்கிறது) இன்னும் சில இடங்களில் கொள்ளைக் காரர்களும் சந்நியாசியைப்போல வேடமணிந்து திரிகிறார்கள் என்ற வதந்தி எனக்குத் தொல்லைகளைக் கொண்டுவராமலில்லை. பெரும்பாலும் தங்க இடமும் உணவும் கூட அநேகர் தந்து மதித்தார்கள்.

முதல் படைமுயற்சிக் கூட்டம்

அந்த நாட்களில் அந்தமான் தீவுகளில் மாரநாதா ஊழியத்தினைப் பலப்படுத்தி புதிய ஊழியங்களை ஆரம்பிக்க உத்தேசித்து Rev.ஹென்றி ஜோசப் அவர்கள் போகும் வழியில் எலீம் மிஷனரி சங்கத்தோடு அவர்களுக்குத் தொடர்பு இருந்தபடியால் டெஹ்ரி-ஆன்-சோனில் உள்ள சகோதரிகளைச் சந்திக்க வந்தார். வந்த இடத்தில் அவர் ஒரு கயிற்று கட்டிலில் படுத்திருக்க, நான் அவர்களுக்கு தேநீர் உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது நான் கொஞ்சம் சத்தமாகப் பாடின ஹிந்திப் பாடலைக் கேட்டுதான் 'நேசர் அவர் என் நேசர் அவர் நேசரி லெல்லாம் விசேஷித்தவர்' என்ற பாடலை Rev.ஹென்றி ஜோசப் எழுதினார். கூடவே அடுத்துவரும் (1974ல்) நடத்தப்போகும் பெரிய படைமுயற்சி கூட்டத்தில் (அந்தமானின் தலைநகர் போர்ட் பிளேயரில்) வந்து உதவவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

அவர்களோடு பேசும்போது, அவர்களிடம் இந்தப்பட்டணத்தில் வந்து சலிசேஷிக் கூட்டங்களை நடத்த நான் கேட்டுக் கொண்டேன். டிசம்பரில் (1973ல்) வரக் கூடும் என்றபோது மிஷனரிகளை உற்சாகப் படுத்தி வெளிக்கூட்டம் நடத்த நான் உதவுகிறேன் என்றபோது அது சாத்தியமில்லை என்று சபைப் போதகரும் மற்றவர்களும் என்னை அதையியப்படுத்தினர். ஆனால் நானோ விடாப்பிடியாக வெளியில் வைத்தால் தான் ஜனங்களை சந்திக்க முடியும் என்று கூறி அத்தனைப் பொறுப்புகளையும் நானே எடுத்துக் கொண்டேன். குளிர் காலம் என்பதனால் கூடாரம் போடவேண்டியிருந்தது. மைதானத்திற்காக உத்தரவு, காவல் துறை உத்தரவு, அரசாங்க உத்தரவு என்று அனைத்தையும் நானே வாங்கினேன். அந்த உள்ளூர்ப் போதகருக்கு நான் கொடுத்தது எல்லாம் 200 நாற்காலிகளை வாடகைக்கு எடுக்க உதவவேண்டும் என்பதே. அவரால் அதுவும் கூடாமற்போயிற்று.

எனவே சபையில் உள்ள பெஞ்சுகளையே தினந்தோறும் கொண்டுவந்து உபயோகித்தோம்.

அந்தக் கூட்டத்தில் Rev.ஹென்றி ஜோசப் பேசினதினை Mr.A.C.Shaw என்ற ஓய்வு பெற்ற பொறியாளர் மொழி பெயர்த்தார்; அது சரியாக இல்லை. பாடற்குழு ஒன்றினை என்னுடைய ஞாயிறு பள்ளிப்பிள்ளைகள் மூலம் நான் ஆயத்தப்படுத்தி நடத்தினேன். கூட்டங்கள் வெற்றியாக அமையவில்லை; ஆயினும் நான் கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள் ஏராளம். புது இடத்தில் முதல் முறையாக திறந்த வெளிக்கூட்டத்தினை நடத்த உள்ள தடைகள் அனைத்தும் எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. மேற்கொள்ளும் வழிகளையும் அறிந்து கொண்டேன். சபையாருக்கு இந்த கூட்டங்கள் விநோதமாகக் காணப்பட்டது. ஊராருக்கு அதனைக் குறித்து ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

== வாஞ்சிப்போருக்கு வாசல் திறக்கும் ==

நான் இரட்சிக்கப்பட்டவுடன் கேட்ட முதல் கேள்வி “இத் தனைக் கோடி ஜனங்கள் உலகத்தில் இருக்க என்னை என் அறையில் வந்து தேடி இரட்சிக்கக் காரணம் என்ன” என்பதே. ஆறு மாதங்கள் இந்த கேள்வியோடு நான் காலையும் மாலையும் ஜெபித்தேன், ஆறுமாதம் கழித்து ஜெபித்த எனக்கு தேவன் இரண்டு தரிசனங்களைக் காண்பித்தார்.

ஒன்றில் ஒரு பெரிய ஆழமான கிணறு, அதில் தண்ணீர் இருக்கும் சத்தம் கேட்கிறது, ஆனால் தண்ணீர் இருப்பது தெரியாத வண்ணம் அத்தனை இருட்டு. மேலே ஒரு வாளி வைக்கப்பட்டுள்ளது தேவன் பேசுகிறார் உன்னை ஒரு வாளியைப்போல நான் உபயோகிப்பேன். இருளில் வாழும் ஜனங்களை வெளியே கொண்டு வந்து அவர்களை நீ உபயோகப்படுத்துவாய். ஆனால் நீ கயிறினால் என்னோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கும் வரை அது சாத்தியம்” இல்லையென்றால் உன்னால் ஒரு பீரயோஜனமுமில்லை.

மற்றொன்றில் ஒரு பெரிய சுண்ணாம்பு சூளை, அதில் ஒரு காற்று ஊதும் இயந்திரம். உன்னை சிறு நெருப்பு இருக்கும்

இடத்தில் அதனை பெரிதாக்க உபயோகிப்பேன், ஆனால் என்னோடு (ஒரு பெரிய சக்கரத்தைக் காண்பித்து) இணைக்கப்பட்டால் மாத்திரமே நீ பிரயோஜனமானவன் இல்லையென்றால் நீ ஒன்றும் இல்லை. இவைகளின் கருத்தை நான் அன்று பூரணமாக அறிந்துகொள்ளவில்லை. பின்னதாக நான் முன்னோடி ஊழியத்தினையும் (Pioneer meeting) எழுப்புதல் ஊழியத்தின் ஒரு பகுதியையும் செய்ய உபயோகப்படுவேன் என்பது தெளிவாக விளங்கிற்று; அது ஆங்காங்கே தொனிப்பதும் தெரிகிறது. அதின் விளைவாக தேவையான கிருபையும் அபிஷேகமும் அவ்வப்போது வெளிப்பட்டு பெருகுகிறதை நான் காண்கிறேன்.

“அக்பர்பூர்” என்ற ஊரில் மார்க்கெட் பகுதியில் தனியாக நின்று பாடி, பிரசங்கித்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னிடத்தில் உள்ள சுவிசேஷ பிரதிகளைப் பிடுங்கி அதனைக் கிழித்து என் முகத்தில் எறிந்த ஒரு வாலிபன் அருகில் உள்ள மலையைக் காட்டி “அங்கே போய் சொல்லு” என்று கத்தினான். அவனிடமே நான் கேட்டேன் “அங்கே ஜனங்கள் இருக்கிறார்களா?” என்று அவனே பதில் கொடுத்தான் 400 கிராமங்கள் உள்ளது என்று. தேவன் நம்மை வழிநடத்தும் வழிகள் தான் எத்தனை வீசித்திரம் எதிரியைக் கொண்டு எல்லைகளைப் பெரிதாக்குகிறவர் அவர். மீண்டும் அந்த மலையைக் குறித்து அறிய வாஞ்சித்தேன். அங்கே உராவன், கர்வார், செரோ என்ற ஆதிவாசி மக்களும் கீழே இருந்து போய் வாழும் சில ஜாதியினரும் வாழ்கிறார்கள் என அறிந்தேன்.

அடர்ந்த காடும் அல்லல்பட்ட மக்களும்

“உராவன்” இனத்தின் பிறப்பிடம் இந்த மலைதான். ஒரு காலத்தில் விரட்டியடிக்கப்பட்டு ராஞ்சி போன்ற பகுதிகளுக்கு குடியேறினர். திராவிட கலாச்சாரத்தைச் சேர்ந்த இந்த மக்களின் மொழியில் கன்னட வார்த்தைகள் அதிகமாக காணப்படுகின்றன. ராஞ்சி பகுதி சென்ற அநேகர் மிஷனரி ஊழியங்களால் தொடப்பட்டு, கல்வி கற்று உயர்பதவிகளில் காணப்படுகின்றனர். ஆனால் ரோஹ்தாஸ் (அல்லது கைமூர்) மலைப்பகுதியில் வாழும் உராவன் மக்களோ எல்லா வகைகளிலும் பின் தங்கியவர்கள். உராவன் மொழியில் புதிய ஏற்பாடும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருந்தது. Gospel recording நிறுவனம் அவர்களுக்காக சுவிசேஷ

இசைத் தட்டுக்களையும் வெளியிட்டு இருந்தனர். ஆனால் மேலே உள்ள மக்களின் எந்த நிலையையும் நான் அறியவில்லை.

“கர்வார்” இனம் முரட்டாட்டமானது. ஏப்ரல் மாதத்தில் நடைபெறும் “கர்மா” என்ற பண்டிகை நாட்களில் சிலருடைய கழுத்து நன்றாகத் திரும்பிக்கொள்ளும், அதனை சரிசெய்ய யாரோ ஒருவருடைய தலையை வெட்டி அதனை நிலத்தில் புதைத்து வைத்தால் அவருக்கு கழுத்து சரியாகும், நிலமும் நன்றாக விளையும் என்ற பிசாசின் கிரியைகளுக்கு செவி கொடுத்தவர்கள். அவர்கள் வாழும் பகுதிகளில் வருடத்திற்கு 15 பேர் வரை வெட்டப்பட்டு வந்தனர்.

“செரோ” இனம் எண்ணிக்கையில் குறைந்தவர்கள்;. மற்றவர்களை அண்டி வாழ்ந்தவர்கள். அவர்கள் இருந்த மலைப் பகுதி அந்த நாட்களில் அடர்ந்த காட்டுப் பகுதியாக இருந்தது. மலைக்கு ஏறும் வழியில் மூங்கில் காடுகள்தான் டால்மியா தொழிற்சாலையில் பேப்பர் செய்ய உபயோகிக்கப்பட்டது. மலையின் ஒரு ஓரத்தில் கிடைத்த நல்ல சுண்ணாம்புக் கல் சிமெண்ட் தயாரிப்பதற்கு உபயோகிக்கப்பட்டது. பைரைட்ஸ், பாஸ்பேட் போன்ற பொருட்களின் நிமித்தம் உரத்தொழிற்சாலை ஒன்றையும் மலையடிவாரத்தில் அரசாங்கம் நடத்தி வந்தது. ஆங்கிலேயர் காலத்திலேயே இங்கேயிருந்து சுண்ணாம்பு கல் சோன் நதியின் அடுத்த பக்கத்தில் உள்ள “ஐப்ளா” என்ற இடத்தில் இருந்த சிமெண்ட் தொழிற்சாலைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. கூடவே ஒரு குறுகிய இரயில் பாதை (narrow gauge) இந்தப்பகுதிகளை இணைத்தது. இத்தனைக் காரியங்கள் மலையடிவாரத்தில் இருந்தும், மேலே அக்பரின் வைஸ்ராயாக இருந்த மான்சிங் என்பவரின் கோட்டை இருந்தும் மேலே உள்ள மக்களின் நிலமை மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது; காடுகள் நிறைந்திருந்தபடியால். முதலாவது கொள்ளைக்கூட்டத்தாரால் ஆக்கிரமிப்பு பெற்றிருந்தது. அதில் “மோகன்பிந்த்” என்பவர் “ராபின் ஹூட்” (Robin Hood) போல பணக்காரர்களைக் கொள்ளை அடித்து ஏழைகளுக்கு உதவி வந்தார், பின்னதாக அந்த அணி உடைந்து அவர் கொல்லப்பட்டு, நக்சல் பாரிகளின் உறைவிடமாயிற்று.

டெஹ்ரி-ஆன்-சோன் திரும்பி வந்த நான் இரண்டு சிறுவர்களை (என்னுடைய ஞாயிறு பள்ளி மாணவர்கள்) ஆயத்தப்படுத்

தினேன். 11 வயது நிரம்பிய தீபக் 12வயது நிரம்பிய அசோக் மிகவும் உற்சாகமாக என்னோடு மலையில் ஏறுவதற்கு ஆயத்த மாயினர். மேலே உள்ள நிலமை தெரியாததினால் ஏராளமான புத்தகங்கள், 10 நாட்களுக்குரிய உணவுப் பொருட்கள், கிராம போன் (Gramophone player) பெட்டியோடுகூட உராவன் மொழியில் உள்ள இசைத்தட்டுகளையும் எடுத்துக்கொண்டு மலை ஏறத் தொடங்கினோம். ஒவ்வொருவர் தலையிலும் 16 கிலோ; சிறுவர்கள் தலையில் 12 கிலோ எடைகொண்ட பொருட்கள். அந்த நாட்களில் தான் நான் செருப்பையும் கழற்றியிருந்தேன். ஏதோ குத்துமதிப்பாக மலை ஏறினோம். வழிகாட்ட ஆட்கள் இல்லை, காட்டில் பாதையை அறிவதும் கடினமாக இருந்தது. முதல் நாளிலேயே 32 கி.மீ நடந்திருப்போம் ஏறுவது கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. தலையில் பாரம்வேறு காலில் செருப்பு இல்லாததால் வந்த வேதனை வேறு இறுதியாக எப்படியோ தட்டுத் தடுமாறி சாயங்காலம் ஏழு மணி அளவில் “ரேகல்” என்ற கிராமத்தில் வந்து சேர்ந்தோம்.

அங்கே ஒரு அரசாங்க கட்டிடம் இருந்தது அதில் போய் சேர்ந்தபோது அங்கே ஒருவர் (என்னோடு வந்த தீபக்கின் இனத்தார்) அரசாங்க பணியின் நிமித்தம் அங்கு இருந்தார். அவர் எங்களைக் கண்டபோது மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு மலைவாழ் மக்களும் இத்தனை பாரம் சுமந்து நடப்பதில்லை எப்படி வந்தீர்கள்? என்றார். காவி உடையோடு கூடிய என்னை தமிழ் நாட்டுக்காரர் இந்த மக்களுக்குக்காக இத்தனை பாரம் கொண்டு வந்தாரே என்று கூறி: எங்கள் கால்களுக்கு எண்ணெய் வார்த்து நன்றாகப் பிடித்துவிட்டு தேநீர் கொடுத்தார். களைப்பின் மிகுதியால் நாங்கள் தூங்கிவிட்டோம். 10 மணி அளவில் எங்களை எழுப்பி “கோழிக் குழம்பு” கொண்டு வந்து எங்களை உபசரித்த காட்சி ஏதோ தேவதூதனை தேவனே முன்னதாக அனுப்பியிருந்ததுபோல் இருந்தது.

அடுத்த நாள் காலையில் அவரோடு பேசியபோது ஓரளவு மலைமேல் உள்ள கிராமங்களைக் குறித்தும் மக்களைக் குறித்தும், அவர்களின் அவல நிலை குறித்தும் அறிந்து கொண்டோம். அவரோடு பணிபுரியும் மற்றும் சிலரும் பயங்கரமான பல சம்பவங்களை அடுக்கிக்கொண்டே சென்றனர். இனமறியாத ஒரு பீதி ஏற்பட்டாலும், சுவிசேஷம் அறிவிக்கப்படாமையே இவைகளுக்குக்

காரணம் என்பதை உணர்ந்து கண்ணீரோடு காலையில் ஜெபித் தேன்.

அநேகமாக எல்லா ஆதிவாசி மக்களிடமும் காணப்படும் மூன்று விதமான பாவங்கள் அங்கே மலிந்திருந்தன.

1. குடிப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாவது.
2. மந்திரவாதிகளையே நம்பி சிறு வியாதிக்கும் மந்தரித்து ஒருவருக்கொருவர் தீமை இழைப்பது.
3. வேசித்தனமும், விபச்சாரமும் தண்ணீராய் பருகப்படுவது.

கூடவே “கைமூர்” மலைத்தொடர் என்று அழைக்கப்படும் இவ்விடத்தில் மூன்று தரப்பட்ட சமூக விரோதிகள் செயல்பட்டனர்.

1. கொலை, கொள்ளை நடப்பித்து, அதையே வாழ்க்கையாக மாற்றிக்கொண்ட சில குழுவினர்.
2. கடன் என்ற பெயரில் கொஞ்சப் பணம் கொடுத்து வெறும் காகிதத்தில் கைநாட்டு பெற்றபின் இஷ்டம் போல் தொகையை எழுதிக்கொண்டு மோசடி நடத்தும் வட்டிக்காரர்கள்.
3. பணத்திற்காக கொலைக் கருவிகளாய் செயல்பட்டு காடுகளில் தன்னை மறைத்துக் கொள்ளும் அரசியல் வாதிகளுடன் தொடர்பு கொண்ட சில கும்பல்கள். இவர்கள் இங்கு நடத்தும் அட்டகாசங்களுக்கு கணக்கிருந்ததில்லை.

என்னோடு கூட வந்த இரண்டு சிறுவர்களுக்கும் இந்த இடங்கள் மிகவும் புதிதானவை. எனக்கோ மொழிப் பிரச்சனை. ஆயினும் எங்களிடத்தில் பெரிய அளவில் கதை சொல்லும் புத்தகம் இருந்தது. கூடவே பழைய கால பத்து பவுண்டு எடையுள்ள கிராம போன் பெட்டியும் சுவிசேஷஇசைத்தட்டுக்களும் இருந்தன, இதை உபயோகித்து அவர்களுக்குச் சுவிசேஷம் சொல்ல முயன்றோம். இது என்னடா! கறுப்பாக இருக்கும் தட்டு பாடுகிறது என்று வியந்தார்களே தவிர அதின் செய்திக்கு செவி சாய்க்கவில்லை. அது எங்களை மிகவும் வருத்தத்தில் ஆழ்த்தியது. படங்களைக் காட்டினோம் ஆனால் எனக்கு அவர்கள்

மொழியிலோ, அவர்கள் புரிந்து கொள்ளும் மற்றொரு மொழியான “போஜ்புரியிலோ” பேசமுடியவில்லை.

ஊமையன் தன் உணர்ச்சிகளைச் சொல்ல எவ்வாறு தவிப்பான் என்பதை அன்று சரியாகப் புரிந்து கொண்டேன். என் கண்களில் கண்ணீர் மல்கியது. என்னோடு வந்த சிறுவனுக்கும் “என் அழகை புரியவில்லை” முன்னே நின்ற சிறு கூட்டத்திற்கு நான் வேடிக்கைப் பொருளைப் போலவே காணப்பட்டேன். தேவனே நீராவது என்னைப் புரிந்துகொள்ள மாட்டீரா? என்று தனியே சென்று கதறினேன்.

புகலிடம் தருவார், புவிதனைத் துறந்தால்

இப்படியே மலையின் மேல் ஐந்து, ஆறு கிராமங்களுக்குச் சென்று தோல்வியுற்றவர்களாக ஒரு மரத்தடியில் வந்து இளைப்பாறினோம். அருகில் ஒரு அரசாங்கப் பள்ளிக்கூடம் இருந்தது. இரு உபாத்தியாயர்கள் அங்கிருந்து எங்களிடம் வந்தார்கள். நிச்சயமாக இவர்களுக்குப் படிக்கத் தெரிந்திருக்கும் என்று சொல்லி அவசர அவசரமாக சவிசேஷப் புத்தகங்களைப் பையிலிருந்து எடுத்தேன். அவர்கள் மலையில் வாழ்கிறவர்கள் அல்ல, அதிலிருந்து “தண்டனை பகுதி” என்று கூறப்படும் இந்தப் பகுதிக்கு மாற்றுதலாகி வந்தவர்கள். வந்தனம் சொல்லி புத்தகத்தைக் கொடுத்தேன் என்னோடு வந்த சிறுவர்கள் இது ஜீவனைத் தரும் புத்தகம் என்று அறிமுகப்படுத்தினார்கள். அவர்கள் இருவரும் புத்தகத்தைத் திறந்து பார்த்தவுடன் எங்களை எரிப்பதுபோல் பார்த்தார்கள். தங்கள் வாயில் வந்தபடி திட்ட ஆரம்பித்தார்கள், ஒருவர் கையை ஓங்கி அடிப்பது போல் வந்து விட்டார், அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்? என்று எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

ஆனால் கேவலமாக திட்டுகிறார்கள் என்று மட்டும் அறிய முடிந்தது. நம்முடைய கழுத்தில் கையை வைத்துத் தள்ளிவிட்டாலும் விடுவார்கள் என எதிர்பார்த்துக் கொண்டு “சத்தமிடாதிருக்கிற ஆட்டைப்போல” நின்றேன். பத்து நிமிடத்துக்குப் பின்னர் அவர்களுடைய கோபம் தணிந்தபோது, என்னோடு வந்த சிறுவர்கள் “ஐயா இவருக்கு மொழி தெரியாது” என்று சொன்னார்கள். மொழி தெரியாதவனைத் திட்டி என்ன பிரயோஜனம் என்று நினைத்தார்கள் போலும், காறி உமிழ்ந்து விட்டுச் சென்று விட்டனர்.

பலருக்கு நான் புரிய வைக்க முடியவில்லை; புரியவைக்க லாம் என்று புத்தகத்தைக் கொடுத்த இடத்திலாவது தேவன் எங் கள் வருத்தத்தைப் பார்த்து அனுகூலமான காரியத்தைச் செய்தி ருக்கக் கூடாதா? என ஏங்கிற்று என் உள்ளம். ஆனாலும் என்ன? “ஆபத்துக் காலத்தில் நீ சோர்ந்து போவாயாகில் உன் பெலன் குறுகினது” என்றாரே என்று கூறி முன்னே நடந்தோம். இந்த சம்பவம் பின்னால் என்னுடைய ஊழியத்திற்குத் தனியாக வந்த போது எப்படி உதவிற்று என்பதையும், அதற்காகத்தான் அப்போது தேவன் அமைதியாய் இருந்தாரோ என்பதையும் அறிந்தபோது, என் உள்ளம் நன்றியால் பொங்கிற்று. அந்த நாளில் அவர்களு டன் வேலை செய்த ஆசிரியர் ஒருவர் விடுமுறையில் இருந்திருக் கிறார். அவர் வந்தபோது நடந்ததை இவர்கள் விவரித்திருக்கிறார் கள் அவர் மிகவும் விசனப்பட்டு “பரதேசியான மனுஷனுக்கு ஏன் அப்படிச் செய்தீர்கள்?” என்று கேட்டிருக்கிறார். 3 மாதங்களுக்குப் பின் நான் தனியாகச் சென்றபோது மழையின் அகோரத்தால் வழி தவறி, பலமுறை வழக்கி விழுந்து, என்னிடத்திலிருந்த பொருட் கள் யாவும் நனைந்துவிட்டன.

தீப்பெட்டியும் நனைந்து விட்டது. ஒரே ஒரு டின்னில் வைத் திருந்த கோதுமை மாவு மாத்திரம் பாதுகாப்பாயிருந்தது. வழி தவறிவிட்டபடியால் காட்டிலேயே சுற்றிக் கொண்டிருந்தேன். பசியோ கண்ணை மறைத்தது. கால்கள் கடுக்க பெருக்கெடுத்து ஓடும் ஆற்றைக் கடக்க அநேக நேரம் “தண்ணீரை நீ கடக்கும் போது உன்னோடிருப்பேன்” என்றீரே! என்ற வாக்குத்தத்தத்தையே பிடித்துக் கொண்டேன்; பசி இனி என்னை முன்னேறிவிடாது எனக் கண்டபோது, சாயங்காலமாகி இருட்டும் கவிழ்ந்தபோது ஒரு கிராமமோ, ஆட்களோ தென்படவில்லை. எனவே காட்டாற்று நீரைக் குடிக்க உட்கார்ந்து டின்னிலிருந்த கோதுமை மாவை வாயில் அள்ளிப் போட்டேன். உலர்ந்திருந்த என்னுடைய தொண்டையில் பசியின் கொடுமையால் அது போய் பந்துபோல் அடைத்துக் கொண்டது. செய்வதறியாது ஒரு கை தண்ணீரை அள்ளி வாயில் ஊற்றினேன். பிசின்போல இன்னமும் அடைத்துக் கொண்டது. ஒரு குச்சியை வைத்து துவாரம் ஒன்றை அந்தப் பந்து போன்ற மாவுருண்டையிலே தொண்டைக்குள்ளே உருவாக் கின பின்னரே என்னால் சரியாக மூச்சுவிட முடிந்தது.

இந்த நேரத்தில்தான் (யார் எனக்காக என்னைப் பார்க்காமலேயே பரிந்து பேசினாரோ) அந்த ஆசிரியர் அவ்வழி வந்து என் உடையின் மூலம் என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டார். அவர் என்னை வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று என் ஆடைகளை உலர்த்த வகை செய்து, சூடான ஆகாரமும் பரிமாறினார். அது எனக்கு தேவதூதனே உபசரிப்பதுபோல தோன்றிற்று. ஆடைகள் எல்லாம் நன்றாக நனைந்து விட்டபடியால் பசியாறின நான் அவைகளை உலர்த்த முற்பட்டேன். அவர் எனக்கு ஒரு அறையைக் காண்பித்தார். அதன் கூரைகளில் இருந்த விரிசல்களுக்குக் கணக்கில்லை. படுக்கக் கட்டில் போட்டார். குறைந்த ஆடைகளோடு உட்கார்ந்த நான் ஆயிரமாயிரமான மூட்டைப் பூச்சிகளுக்கு இலக்கானேன். எனவே நான் உட்கார முடியவில்லை. மழையோ மீண்டும் பொழிய ஆரம்பித்தது. மேலேயிருந்து ஒழுகவும் ஆரம்பித்தது. களைப்பு மிகுதி, ஆனால் இரவு முழுவதும் கண்விழிப்பு. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குளிர் அதிகமாக ஆரம்பித்தது, ஆயினும் நான் உண்ட ஆகாரம் என்னைப் பலப்படுத்தியிருந்தது. இகற்காகத்தான் அந்த ஆசிரியர்களைத் திட்டும்படி தேவன் அனுமதித்தாரோ? மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னே, தேவன் என்னைப் போதிக்க இப்படிப்பட்ட சோதனையை அனுப்பித் தந்திருந்தார்.

முதல் பயணத்தில், ஒரு வாரம் இப்படி சுற்றி நடந்து 33 கிராமங்களில் ஜனங்களைக் கண்டு வழிகளையும், வாழ்க்கை முறைகளையும் புரிந்துகொண்டு திரும்பினோம். என்னோடு வந்த சிறுவர்களுக்கு மிகுந்த சந்தோஷம். ஏதோ சாதனை ஒன்றைப் புரிந்து விட்டதைப்போல கெம்பீரித்தார்கள். நானோ வேதனையோடு பொருமிக்கொண்டிருந்தேன்.

இரண்டாம் முறை இதே மலைக்குச் செல்ல முயற்சித்துத் தனியாகவே சென்றேன். வேறே வழியில் ஏறி, மிகவும் செங்குத்தான பாறைகளில் இறங்கினேன். இது எனக்குப் புதிய காரியங்களைக் கற்றுத் தந்தது. இம்முறை 29 கிராமங்களைக் குறித்த அறிவு பெற்றேன். இவைகள் என் சிந்தையை விட்டுக் கலையவில்லை. ஆண்டவரின் நேரத்துக்காய் காத்திருந்தேன்.

இத்தனைப் பாடு பட்டும், அலைந்து திரிந்தும் ஒரு ஆத்துமாதானும் ஆண்டவரை ஏற்றுக்கொள்ள முன் வரவில்லை.

இயேசு என்கிற வார்த்தையே புதுமையாகத்தான் தோன்றியது. சில இடங்களில் தேச பக்தி மிகுந்த சில முதியவர்கள் மீண்டும் ஆங்கிலேயருக்கு தேசத்தை அடகு வைக்க விரும்புகிறாயோ? என்ற தொனியுடன் என்னை வலுக்கட்டாயமாகத் துரத்தி அடித்தனர். பொல்லாதவர்கள் சிலர் என்னிடத்தில் தகாத விதமான கேள்விகளைக் கேட்டனர். 'இயேசு மசி' என்று சொன்னால் 'உஷா மிஷினா' என்று கேட்டு 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக பாவிகளைத் தேடி விண்ணகம் விட்டு மண்ணகம் வந்த தெய்வ குமாரனை அறியாமல் சில வருடங்களுக்கு முன் வந்த 'உஷா மிஷினை' அறிந்திருந்தனர். அது என்னை மிகவும் வருத்தப்படுத்தி இரவின் தூக்கத்தையெல்லாம் கெடுத்தது. அந்தகார சக்தியான கோரத்தினைக் கீழ்த்தெறிய இத்தனை உபவாசமும், கண்ணீரும், ஜெபமும். கூடவே தென்னகத்தில் எனக்காக ஜெபித்த ஒரு சிலரின் போராட்ட ஜெபமும் போதவில்லை. இந்த சூழ்நிலையில் எதுவரைக்கும் ஆண்டவரே என்று கதறிய என்முன் முதல் வருடத்தில் தானாய் முளைத்ததையும், இரண்டாம் வருடத்தில் தப்பிப் பயிரானதையும் மூன்றாம் வருடத்தில் நீ விதைத்ததையும் அறுப்பாய் என்று சத்தம் கேட்டது. ஏசா 37:30

பாடினால் மாத்திரம் போதுமா?

அப்போது, டெஹ்ரி-ஆன்-சோனில் ஆதிவாசிப் பெண் ஒருத்தி மிகவும் வியாதிப்பட்டாள். அவளை எடுத்துக் கொண்டு 200 கி.மீ தூரத்தில் உள்ள ஹசாரிபாக் என்ற இடத்தில் இருந்த கிறிஸ்தவ மிஷன் ஆஸ்பத்திரிக்கு நானும் அவளுடைய கணவனும், மருத்துவ மிஷனரிகளும், ஆலிப்ஜார்விஸும் ஓடினோம். சென்ற இடத்தில் டாக்டர்கள் பரிசோதித்து விட்டு உடனடியாக அறுவை சிகிச்சை செய்ய வேண்டும் என்றனர். நான் தான் டாக்டரைப் பார்த்து 3 பிள்ளைகளுக்குத் தாய். உடனடியாகச் செய்யுங்கள் என்றேன். தலையை சொறிந்து கொண்டே அவர்கள் எங்கள் இரத்தவங்கியில் இரத்தமில்லை. நீங்கள் இரத்தம் தருவதாக இருந்தால் நாங்கள் ஆயத்தம் என்றார்கள். கணவனாய் இருந்தபடியால் திருமணத்தின்போது சுகத்திலும் துக்கத்திலும் என்று வாக்களித்தபடியால் அவர் சரி என்றார். என்னோடு வந்த மிஷனரி சகோதரி வாட்டசாட்டமானவர்கள். நான் அப்பொழுது மிகவும் மெலிந்து நலிந்து காணப்பட்டேன். வாரத்தில் நான்கு

நாட்கள் உபவாசம் இருந்து மிகவும் கடினமாக சைக்கிள் மிதித்து ஓடிக்கொண்டிருந்தபடியால் ஒரு பாட்டில் இரத்தம் கூட என்னால் தரமுடியாது என்று எண்ணினேன். என்னுடைய தயக்கத்தைக் கண்ட டாக்டர் நீங்கள் தரமாட்டீர்களா? என்று கேட்டபோது வேதம் தூக்கி இயேசுவின் அன்பைப் பிரசங்கிக்கும் நான் எப்படி மறுப்பது அறியாமல் சரி என்றேன்.

இதுவரை முன் பின் மருத்துவமனைக்கே சென்றிராத நான் முதன் முறையாக லாபரட்டரியின் பெஞ்சில் அமர்ந்திருந்தேன். எங்கள் மூவருடைய இரத்தமும் சோதிக்கப்படுவதற்காக முதலாவது அந்த சகோதரனிடத்திலும், பின்பு என்னிடத்திலும், விரலிட்டு சில துளிகள் இரத்தம் எடுக்கப்பட்டது. இதற்கு முன்னமே மனதிற்குள் ஊக்கமாக ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தேன். நான் ஒரு இன்ஜினியரிங் மாணவன். மருத்துவக் கலையைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. ஆனால் யாரோ ஒருவர் இரத்தத்தில் A, B, O என்று குரூப் இருப்பதாகவும் ஒரு குரூப் மற்ற குரூப்புக்கு ஒவ்வாது என்றும் சொன்னது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. எனவே ஆண்டவரே எனக்கு இரத்தம் கொடுக்கப் பெலனில்லை என்பதை நீர் அறிவீர். தண்ணீரை திராட்சரசமாக மாற்ற வல்ல நீர் வியாதியுள்ள இந்தப் பெண்ணுக்கு 'A' குரூப் இருக்குமானால் என்னுடைய குரூப்பை B குரூப்பாக மாற்றும் என்று ஜெபித்தேன். அதற்குள் மிஷனரி சகோதரியின் இரத்தம் 2ம் முறையாகச் சோதிக்கப் பட்டது. அவருடைய இரத்தம் சரியாய் இருப்பதினால் தான் தொடர் சோதனை நடத்துகிறார்கள் என்று நினைத்து அவர்கள் ஏழு பாட்டில்களும் கொடுக்கமுடியும் என்று எண்ணி ஆண்டவரைத் துதிக்க ஆரம்பித்தேன்.

திடீரென்று தேவ சத்தம் கேட்டது. உனக்கு விருப்பமான பாடலைக் கொஞ்சம் பாடேன் என்று. அந்த நாட்களில் ஹிந்தியில் ஒரு பாட்டு உண்டு “சேவா கரேங்கே பியாரே பிரபு கி மர்பி மிட்டேங்கே பியாரே பிரபு மே...” (ஆண்டவருடைய ஊழியத்தைச் செய்வேன் ஆண்டவருக்காக மரிக்கவும் ஆயத்தமாவேன்) இந்தப் பாடலை முணு முணுக்க ஆரம்பித்தபோது இனி இந்தப் பாடலை நீ பாடக்கூடாது என்றார்; அது என்னை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கிற்று. தொடர்ந்து ஆண்டவர் என் மகள் மரணத்தோடு போராடிக் கொண்டிருக்கிறாள் அவளுக்கு ஒரு பாட்டில் இரத்தம் கொடுக்க மறுக்கும் நீ எனக்காக உயிர் கொடுப்பாயோ? என்று கேட்டபோது

என் ஆவிக்குரிய பெலனற்ற உள்ளான மனிதனை நான் கண்டு கண்ணீர் வடிக்க ஆரம்பித்தேன், அதனைக் கண்ட அந்தப் பெண்ணின் கணவர் அழாதீர்கள் என் மனைவிக்கு ஒன்றும் செய்யாது என்றார். நான் எனக்காக அழுது கொண்டிருந்தது அவருக்குத் தெரியாது. இதற்குள் பரிசோதனையை முடித்த பரிசோதனையாளர் நீங்கள் மூவரும் இரத்தம் தரலாம் என்றார். ஓடோடிச் சென்று அவரிடத்தில் கேட்டேன் என்னுடைய குருப் என்ன? என்று அவர் 0+ யுனிவர்சல் டோனர்; யாவருக்கும் இரத்தம் தரலாம் என்ற போது எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியே. அநேக நேரங்களில் நம்முடைய அர்ப்பணிப்பின் ஆழமும், ஆவிக்குரிய செயல்களும் இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் தான் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. அன்றிலிருந்து இன்றுவரை செயல்படுத்த முடியாத பாடல்களை நான் பாடினதே இல்லை.

காத்திருந்தால் காட்டுவார் பாதை

சைக்கிள் ஒன்று ஊழியத்துக்கு தரப்படவே, அதின் துணையோடு அண்டை மாவட்டமாம் ஒளரங்கபாத்திலுள்ள தாவுது நகருக்கு (கிட்டத்தட்ட 55 கி.மீ தூரத்திலுள்ள) குறுக்கு வழியில் வாய்க்கால் ஓரமாக செல்லத் தீர்மானித்து பெரிய பெட்டி ஒன்றில் புத்தகங்களை ஏற்றிக் கொண்டு காலையில் புறப்பட்டேன். மழை பெய்திருந்தது, வெயிலின் கொடுமையும் அதிகமாக இருந்தது. மிகவும் களைத்துப் போய் தாகமூண்டவனாய் கிராமங்களில் டிக்கடை தானும் இல்லாதபோது கிராமத்தின், நடு மையத்திலிருந்த அடி பைப் ஒன்றில் தண்ணீர் குடிக்கலாமா? என்று அங்கே உள்ளவர்களிடம் வினவின போது, நீ எந்த ஊரான், என்ன ஜாதி எனக் கேட்டனர்; இது பீஹாரின் வழக்கம். நானும் மதராஸைச் சேர்ந்தவன் (தென்னகத்திலுள்ள அனைவரையுமே மதராசி என்று அழைப்பது வழக்கம்) இயேசுக்கிறிஸ்துவின் ஜாதி என்று சொன்னபோது ஹிந்து, முஸ்லீம் என்று இரண்டு பிரிவை மாத்திரம் அறிந்திருந்த அந்த ஜனங்கள் எங்களுக்கு நீ எந்த ஜாதி என்று புரியவில்லை. இங்கே தண்ணீர் குடிக்கக் கூடாது என்றனர், எனக்கோ தலை சுற்றிற்று.

2 கி.மீ தூரத்திலுள்ள அடுத்த கிராமத்திற்குச் சென்றேன். 65 வயது நிரம்பிய முதாட்டி தாயைப் போன்ற உள்ளம் உள்ள வர்களாய் இருப்பார்கள் என்று எண்ணி தண்ணீர் கிடைக்குமா?

என்று கேட்டேன். திடீரென்று மிகுந்த கோபத்தோடு பெண்ணிடம் பேசுவதற்கு உனக்கு வெட்கமாக இல்லை என்று கூறி கதவை ஓங்கி அடித்தாள். அதனைக் கேட்ட முதியவர் ஒருவர் “யாரடா என் மனைவியோடு பேசுவது” என்று கம்போடு ஓடி வந்தார். என் நிலைமை எனக்கே பரிதாபமாக இருந்தது. அடுத்த ஊருக்குச் சென்றேன்.

அங்கேயும் எந்த ஊர்? எந்த ஜாதி? என்ற கேள்வி; நான் என் வார்த்தைகளைக் கொஞ்சம் மாற்றி தமிழ்நாடு என்றேன். நீங்கள் தானே ‘ஹிந்தி ஒழிக’ என்று கத்தினவர்கள் என்று சொல்லி 45 வயது நிரம்பிய அவர் அருகிலிருந்தவர்களையும் அடிக்கக் கூப்பிட்டார். கூடவே வாய்க்காலில் ஓடும் தண்ணீர் கண் தெரியவில்லையா என்று கேட்டார். புது மழைத்தண்ணீர் சிவப்புக் கலரில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. செத்த நாயும் அதில் மிதந்து கொண்டிருந்தது. தாகத்தின் மிகுதியினாலும், வேறு வழி இல்லாமையாலும் அதை ஆசையாய் அள்ளிக் குடித்தேன். இப்படிப் பல முறைகள் இதைப் போன்ற தண்ணீரைக் குடித்திருக்கிறேன். இதனால்தானோ என்னவோ நோயின்றி வாழ எனக்குள் பெலன் இருந்தது. வட திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் கூழை தன் தொப்பியில் வாங்கிக் குடித்த முன்னோடி மிஷனரியான ரேக்லேண்ட் போன்றோரின் தியாகம் என் கண் முன் நின்றது.

பகலிலே ஒன்றும் சாப்பிடக் கூடாமல் இருட்டும் வேளையில் தாவுது நகர் போய்ச் சேர்ந்தேன். எல்லாக் கடைகளும் அடைக்கப்பட்டு விட்டன. பண்டித் ஒருவர் தன் கடையை அடைத்துக் கொண்டிருந்தார். டீ ஒன்று கிடைக்குமா? என்று அவரை நான் கேட்க “ஐயோ நெருப்பை அணைத்து விட்டேன், பாலும் முடிந்து விட்டது” என்று சொல்லி பழைய எலி கடித்திருந்த பிஸ்கட் பாக்கெட்டைத் தந்தார். இரவாகி விட்டபடியால் அவருடைய கடைத் திண்ணையில் தூங்க எண்ணி அவரை வினவினேன். அவர் தன் கடையிலே தங்க இடம் கொடுத்தார். சைக்கிளை வாங்கி உள்ளே வைத்துப் பூட்டினார். நானோ திண்ணையில் முடங்கினேன். தூக்கம் வரவில்லை, கொசுக்களும் தூங்கவிடவில்லை. ஆண்டவரே இப்படி சுவிசேஷ ஊழியம் செய்ய ஆளற்ற இந்த மாவட்டத்தில் உம்மைச் சொல்ல எத்தனை ஆண்டுகள் செல்லுமோ? என பொருமிக் கொண்டிருந்தேன்.

“இந்தப் பட்டணத்தில் எனக்கு அநேகர் உண்டு” என்ற ஒரு மெல்லிய குரல் காதில் ஒலித்தது; எழுந்து உட்கார்ந்தேன். ஜெபபாரம் அழுத்த முழங்காலில் நின்றேன். ஊர் அடங்கியிருந்தது. நானோ பஜாரின் கடைவீதியில் இரவில் தேவ சமூகத்தில் நின்றேன். “இது உம்முடைய சத்தமானால் காலையில் எனக்கோர் அடையாளம் வேண்டும்” என்றேன். பின்னர் தூங்கி எழுந்தவுடன் என்னைக் கண்ட ஒருவர் “நீர் கிறிஸ்தவரா?” என்றார் ‘ஆம்’ என்றேன். இங்கே ஒரு கிறிஸ்தவ குடும்பம் உண்டு நான் உங்களை அழைத்துப் போகட்டுமா என்றார். என்னே ஆண்டவரின் முன்னேற்பாடு! ஜெபத்திற்குத்தான் எத்தனை எளிதான உடனடி பதில் பெறுகிறோம்?

(இந்த வாக்குத்தத்த தரிசனமே பின்னர் இந்த மாவட்டத்தின் முதலாவது ஆலயத்தைக் கட்டி எழுப்பச் செய்தது). அந்த வீட்டார் கிறிஸ்தவர் என்று பெயர் பெற்றிருந்த போதிலும் புறமத்தாரைப் போலவே ஜீவித்து வந்தனர். மாவட்டத்திலேயே ஒரே ஒரு கிறிஸ்தவ குடும்பம், அதுவும் மேய்ப்பனில்லாதவர்கள் வேறு எப்படி இருப்பார்கள்? ஆயினும் அவர்களுக்கு வந்தனம் சொல்லி அவர்களோடு ஜெபித்தேன். அந்நியன் ஒருவன் திடீரென்று வந்து ஜெபிக்கின்றானே என்ற பிரமிப்பில் என்னை உபசரிக்கக்கூட அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை “மீண்டும் வருகிறேன் என்று விடை பெற்றேன்” ஆனால் இன்றைக்கு அனைத்து குடும்பமும் கிறிஸ்துவுக்குள்ளும் மூன்று ஊழியர்கள் (தலைமகனும், தலைமருமகனும், கடை மகனும்) அந்தக் குடும்பத்திலிருந்து முழு நேர ஊழியத்திலும் ஈடுபட்டிருப்பதைக் காணும் போது தேவனின் அனாதி தீர்மானத்தை என்னென்று சொல்வது. கூடவே மேய்ப்பன் ஒருவன் இல்லாமல் சிதறிப்போய் தொய்தலும், ஆத்துமாக்களுக்காக இயேசு ஏன் மனதுருகுகிறார் என்பதும் நன்றாகத் தெரிகிறதல்லவா? தாவுது நகர் தாவீதின் குமாரனுக்குச் சொந்தமாகட்டும் என்று கூறியவாறே தொடர்ந்தேன் பயணத்தை. வரும் வழியில் கிராமங்களிலும் மார்க்கெட்டுகளிலும் ஊழியம் செய்தேன். ஒரு மூடை புத்தகமும் 4 நாட்களில் தீர்ந்து விட்டது. அடுத்து என்ன? என்று ஆண்டவரிடம் போராட ஆரம்பித்தேன்.

1973-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதத்தில் ஒரு நாள், மத்தியான வேளையில் என் அறையில் ஜெபிக்கும்போது 'பாபுவா செல்' என் சபையை நான் கட்டுவேன் என்ற சத்தம் கேட்டது. "பாபுவா" எங்கிருக்கிறது என்று தெரியாது. விசாரித்ததில் 85 கி.மீ தொலைவில் உள்ள அந்த சிறிய பட்டணத்திற்கு ஒரே ஒரு பேருந்து தான் உண்டு என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

தேவன் சொன்னபடியே என் ஜெப நண்பர்களுக்கு ஜனவரி மாதக் கடைசியில் ஒரு பெரும்படை முயற்சிக் கூட்டம் நடத்தப் போவதாக அறிவித்தேன்.

இன்னமும் அந்த இடத்தை நான் பார்க்கவில்லை, ஆயினும் விசுவாசம் தேவனுடைய வார்த்தையை அப்படியே நம்புமே. டெஹ்ரி-ஆன்-சோனில் இருந்த ஊழியர்கள் இது எப்படி சாத்தியம் என்றனர்.

தேவன் தேவைகளைச் சந்திக்க ஆரம்பித்தார். டிசம்பர் மாத மத்தியில் தேவன் காட்டிய அந்தப் பட்டணத்தைப் பார்க்கச் சென்றேன். அதிகாலையில் 7.30 மணிக்குப் போய் அங்கே இறங்கினேன். தேவனோ எனக்கு முன்னே போய் இறங்கியிருந்தார். அப்போது, தேவனே பெயர் கூறி அழைத்துச் சென்ற பாபுவா பட்டணத்தில் போய் இறங்கின நான் ஓர் ஹோட்டலில் சென்று இங்கே கிறிஸ்தவர் யாராவது உண்டா? என்று வினவினேன். ஏனெனில் தேவன் அந்த பட்டணத்தில் எனக்கு "ராகாப்" உண்டு என்று கூறியிருந்தார். ஹோட்டல் முதலாளி ஒருவகையாக என்னைப் பார்த்தாலும், பதில் சொல்லத் தயங்கவில்லை. "ஓரிசாவைச் சேர்ந்த ஒரு காண்டிராக்டர் குடும்பம் உள்ளது என்றும், அவர்களுக்கு 'தாஸ் குடும்பம்' என்று பெயர் என்றும் அவர்கள் வீட்டிற்குச் செல்லும் வழி இது" என்றும் சுட்டிக்காட்டி என்னை அனுப்பி வைத்தார்.

காவி உடை, காலில் செருப்பில்லை, தோளில் பை ஒன்று, தாடியும் மீசையும் கையில் வேதமும் ஏந்திய நான் அந்த வீட்டை நோக்கி நடந்தபோது வாட்ட சாட்டமான ஓர் ஆள் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து தெருவை வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். என்னைக் கண்டவுடன் அவரை அறியாமலேயே பயபக்தியாய் உட்கார்ந்தார். நான் அவரை நெருங்கி அணில் குமார்தாஸ் என்பவர் வீடு இதுதானே என்றவுடன், "Praise the Lord"

(கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம்) என்று என்னைக் கரம் நீட்டி வரவழைத்தார். அவரை அந்த நகரில் “Boss” என்று கூறுவர். கெட்ட நண்பர்களுக்கு கணக்கில்லை, கிறிஸ்துவையோ கொஞ்சமும் அறியாதவர். அப்படிப்பட்ட ஒருவர் எனக்கு “Praise the Lord” என்று சொன்னது என்னை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது.

தன் பிள்ளைகளில் ஒருவரை அழைத்து தேநீர் வரவழைத்தார். நான் அவரிடம், தேவன் இந்த ஊரில் பெரிய அற்புதங்களைச் செய்யப்போகிறார். ஒரு படை முயற்சிக் கூட்டம் நடத்த ஒழுங்கு செய்ய வந்துள்ளேன். ஜனவரி மாத இறுதியில் அதை நகரின் நடுவில் ஓர் மைதானத்தில் நடத்த விரும்புகிறேன் என்று விளக்கினேன்.

உடனே அவர் இந்த ஊரைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாது. நான்கு மாதங்களுக்கு முன் இங்கே ஊழியம் செய்ய வந்த ஒரு ரோமன் கத்தோலிக்க சாமியாரை அடித்து விரட்டி விட்டனர். 1952ம் ஆண்டு வரை இங்கே மெதடிஸ்ட் மிஷனரிகள் ஊழியம் செய்ய வாஞ்சித்தும் “கனியற்ற பாழ்நிலம்” என்று எழுதிவிட்டு சென்றுள்ளனர். இப்போதுள்ள நிலைமையோ அதைக் காட்டிலும் மோசம். நீங்கள் யாரிடமும் சொல்லாமல் போய்விடுவது நல்லது. உங்களைப் பார்த்தால் சிறு பையன் போலிருக்கிறது, வீணாய் வாழ்க்கையை ஏன் பாழடிக்கிறீர்கள் என்று புலம்ப ஆரம்பித்தார். நானோ அவருக்கு என்னாலான மட்டும் விசுவாசத்தை வரவழைக்க முயன்று கொண்டிருந்தேன். என்னை அனுப்பி விடுவதே அவருடைய குறிக்கோளாய் இருந்தது. என் உள்ளத்தில் ஆயிரம் கேள்விகள். தேவன் சொன்னாரே! எனக்கு சாதகமான அறிகுறி தெரியவில்லையே. முசுக்கட்டை செடிகளின் நுனியில் அவர் சத்தம் கேட்காமல் நான் முன்னேறுவது எப்படி? கையளவு மேகமாவது தெரியாமல் நான் காலடி வைப்பது எவ்வாறு? என்று என்னை நானே கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

அப்போதுதான் அவருடைய மனைவி அங்கே வந்து நின்று “நீங்கள் சம்பல்பூரில் எங்கள் வீட்டில் வந்து தங்கியிருந்தீர்களே அந்த சாதுதானே?” என்று, தான் ஓரிசாவில் சந்தித்த சாது நான் என்று நினைத்து வினவ ஆரம்பித்தார். நான் இல்லை என்று கூறவும் அவரைப் போலவே இருக்கிறீர்கள் என்று சொல்லி சாப்பிட அழைத்தார்கள்.

இதற்குள் அனில்குமார், நான் அங்கு போயிருக்கும் நோக்கத்தை மனைவிக்கு விளக்கிவிட்டு தன்னுடைய வேலையினிமித்தம் வெளியே புறப்பட்டுச் சென்றார். சாப்பிட உட்கார்ந்த நான் மெதுவாக என்னைச் சுற்றிலும் நின்றோரை நோக்கிப் பார்த்தேன். 9 குழந்தைகள் (13 வயது முதல் 1 வயது வரை) என்னைச் சூழ நின்றனர். அனைவரும் அந்த தம்பதியரின் குழந்தைகள் தான் என்று அறிந்த போது ஒரு (Ready made) ரெடிமேட் ஞாயிறு பாடசாலை எனக்கு இங்கே இருக்கிறதே என்று அகமகிழ்ந்தேன். அதற்கேற்ப பிள்ளைகள் உடனேயே என்னிடத்தில் ஒட்டிக் கொண்டனர். ஒன்று மடியில், ஒன்று தோளில் என்று என்னைச் சுற்றி சிறிது அன்பு காட்டியவுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். சகோ. அணில் குமாரின் மனைவி எனக்கு வேண்டிய எல்லா வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தார்கள். ஒரே இரவில் பிள்ளைகளும் அந்த சகோதரியும் இயேசுவைக் குறித்து நான் சொல்லச் சொல்ல “இந்த இயேசுவால் எல்லாம் கூடும்” என்று சொல்லும் அளவுக்கு தேவன் அவர்களுக்குள் கிரியை செய்தார்.

தன் வேலைகளையும், விளையாட்டுகளையும், சூதாட்டங்களையும் முடித்துவிட்டு வீடு திரும்பிய சகோ. அனில்குமாருக்கு அதிசயம் காத்திருந்தது. ஓர் எல்லையில்லா சந்தோஷத்தில் வீடு நிறைந்திருந்தது. அமைதியும் சாந்தியும் நிலவியது. அவருடைய மனைவி “இவர் தேவனுடைய மனிதர் அவருக்கு உதவுங்கள்” என்று அவரிடம் கெஞ்சுவது என் காதுகளில் விழுந்தது, அவரோ வேண்டா வெறுப்பாக, “உனக்கு என்ன தெரியும்?” என்று அல்லத் தட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

அதிகாலையில் நான் முழங்காலில் நின்று கொண்டிருந்தேன். பிள்ளைகள் என் அறைக் கதவு திறக்காதா என்று ஏங்கி, இடை வழியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர், கதவைத் திறந்தேன். அவ்வளவு தான் அத்தனை பிள்ளைகளும் என் படுக்கையில் வந்து அமர்ந்தனர் “சாச்சா, சாச்சா” என்று பறவைகள் போல் கீச்சுக் குரலில் அழைத்துக் கொண்டேயிருந்தனர். இதனைக் கண்ட சகோதரர் என்னிடத்தில் வந்து நீங்கள் கூட்டங்கள் நடத்தினால் என்னால் முடிந்த உதவிகளையெல்லாம் நான் செய்கிறேன் என்று வாக்களித்தார். அவர் ஒரு காண்டிராக்டராக பலருக்கும் தெரிந்தவராய் இருந்தபடியாலும், அவர் அதை செயலாற்ற வல்லமை பெற்றிருக்கிறார் என்பதை உணர்ந்த நான் “கல்

மனதையும் கரையச் செய்ய என் ஆண்டவரால் முடியுமே” என்று அவரைத் துதித்தேன்.

“எனக்கு இருக்க ஓர் வீடு மாத்திரம் பார்த்துத் தாருங்கள் போதும்” என்றேன். அவர் வீடு பார்த்து விட்டு என் விலாசத்திற்கு தெரிவிப்பதாய் அறிவித்தபோது நான் புறப்பட தயாரானேன் பிள்ளைகளுக்கு என்னைப் பிரிய மனமில்லை, திரும்பவும் வருகிறேன் என்று கூறி ஜெபித்து விட்டு புறப்பட்டேன்.

பாதைகளைச் செவ்வைபண்ணும் பரமதேவன்

இரண்டு வாரங்கள் கழிந்தும் அவரிடமிருந்து ஒரு பதிலும் இல்லை, மூன்றாவது வாரம் என்னுடைய கொஞ்ச உடமைகளை எடுத்துக் கொண்டு பாபுவா செல்ல ஆயத்தமானேன். உள் ளுணர்வு “அழைத்தவர் உண்மையுள்ளவர்” என்று உறுதியளித்தது. போய் இறங்கியவுடன் தான் அவர் பதில் எழுதாததின் நோக்கம் புரிந்தது தன் வீட்டிலேயே தங்க வைத்து சாப்பாடு வசதிகளையும் செய்து வைத்து, கூட்ட நாட்களில் வந்த அனைவருக்கும் உணவு, தங்க வசதிகளைச் செய்து தருவது அவருடைய மனைவியின் நோக்கமாயிருந்தது. எனவே வேறு வீடு பார்க்கவில்லை, எத்தனை நல்ல ஆண்டவர்! ஆயத்தம் செய்த பின்னர் தானே அனுப்புகிறார்.

“என் பிதா என்னை அனுப்பியது போலவே உங்களையும் அனுப்புகிறேன்” என்றாரே (யோவான் 20:21) எத்தனை உண்மை அது.

அவருடைய குமாரனை அனுப்பும் முன் அவருடைய பாதைகளைச் செவ்வை செய்ய ஒரு யோவான் ஸ்நானன் (மாற்கு 1:3)

ஆயத்தம் பண்ணப்பட்ட ஒரு சரீரம் (எபிரேயர் 10:5)

ஆயத்தம் பண்ணப்பட்ட ஒரு கன்னி மரியாள் (ஏசாயா 7:14)

ஆயத்தம் பண்ணப்பட்ட ஒரு மீன் (மத்தேயு 17:27)

ஆயத்தம் பண்ணப்பட்ட ஒரு மேலறை (லூக்கா 22:12)

ஆயத்தம் பண்ணப்பட்ட ஒரு கழுதைக் குட்டி (மாற்கு 11:4)

ஆயத்தம் பண்ணப்பட்ட ஒரு நாள் (லூக்கா 13:32)

ஆயத்தம் பண்ணப்பட்ட ஒரு சிலுவை (யோவான் 19:17)

ஆயத்தம் பண்ணப்பட்ட ஒரு கல்லறை (யோவான் 19:41)

இப்படி எல்லாவற்றையும் ஆயத்தம் பண்ணின பின்னரே அவர் தம் செல்லக்குமாரனை அனுப்பினார் என்பது உண்மையானால், நம்மையும் அப்படியே அனுப்புவது தானே அவர் தம் வாக்குத்தம். இதை நம்புவோருக்கும் தம்மில் அன்பு கூருவோருக்கும் தேவன் ஆயத்தம் பண்ணினவைகளைத் தமது ஆவியினாலே நமக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறாரே (1கொரி. 2:9-10); ஆகையால், 'ஆவியானவரைச் சார்ந்து கீழ்ப்படிந்து முன்னேறும் யாரும் வெட்கப்பட்டுப் போவதில்லை' என்பது எத்தனை தெளிவு. இத்தோடு நில்லாமல் இன்றும் அநேக அதிசயங்கள் காத்து கொண்டிருந்தன; அவை...

பாபுவா நகரில் படைமுயற்சிக் கூட்டங்களுக்கான எல்லா ஆயத்தங்களையும் செய்தோம். எனக்கு உதவியாக இருந்தது 8 வயதும், 9 வயதுமுடைய இரண்டு சிறு பிள்ளைகளே. அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு கிராமம் கிராமமாக நடந்து சென்றேன். 10 மைல் சுற்றளவில் உள்ள அனைத்துக் கிராமங்களிலேயும் இந்தக் கூட்டங்களில் நடக்கப் போகும் அற்புதங்களைக் குறித்த ஓர் எதிர்பார்ப்பை உருவாக்கினேன். எப்போது அந்தக் கூட்டங்கள் இருக்கும் என்று ஜனங்கள் ஏங்கத் தொடங்கினர்:

1974-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதக் கடைசியில் மிகுந்த குளிர் இருந்தது ஆயினும் கூட்ட ஒழுங்குகளைத் தேவன் நன்றாக செய்து தந்தார். கூட்ட நாட்களில் உதவி செய்ய பாஸ்டர் தயானந்தமும் உடன் விசுவாசி ஒருவரும் சென்னையிலிருந்து வந்தனர். டெல்லியிலிருந்து தேவ ஊழியர் ஒருவர் இந்தக் கூட்டங்களில் பிரசங்கிக்க ஒத்துக்கொண்டார்.

பகலெல்லாம் ஒழுங்குகளைக் கவனித்தேன். இரவெல்லாம் போஸ்டர்களை ஒட்டினேன். இன்னமும் துணைக்கு அந்த சிறுவர்கள். கூட்டங்களுக்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன் மிகவும் வியாதிக்குள்ளானேன், பாபுவாவின் ஆற்றங்கரையிலேயே நேரத்தைக் கழித்தேன் “ஆண்டவரே அற்புதம் செய்யப்போகிறேன் அதிசயங்களைக் காட்டுவேன் என்கிறீர்” ஆனால் நானோ இங்கே அவதிப்படுகிறேனே என்று நாள் முழுவதும் புலம்பினேன். என் உடல் நிலை மிகவும் மோசமாயிற்று, சாயங்காலம் ஐந்து மணியளவிலே

நடக்கவும் பெலனற்றவனாய் நிற்கவும் கூடாதவனாய் அவதிப்பட் டேன். நான் தங்கியிருந்த குடும்பத்திற்கு, நான் ஆற்றங்கரையில் அவதிப்படுவது தெரியாது.

நடந்ததெல்லாம் நன்மைக்கே நன்மைக்கே

இருள் சூழ ஆரம்பித்தது நானோ நதிக்கரையில் கதறிக் கொண்டிருக்கிறேன், திடீரென்று தேவகுரல், “நீ பலங்கொண்டு தைரியமாயிருந்து, இதை நடப்பீ, நீ பயப்படாமலும் கலங்காமலும் இரு, தேவனாகிய கர்த்தர் என்னும், என் தேவன் உன்னோடே இருப்பார். கர்த்தருடைய ஆலயத்தைக் கட்டுகிறதற்கடுத்த சகல கிரியைகளையும் நீ முடித்து தீரு மட்டும் அவர் உன்னைவிட்டு விலகவுமாட்டார், உன்னைக் கைவிடவுமாட்டார்” (1நாளா.28:20) என்று தொனித்தது. நான் முழங்காலில் நின்று இதைக் கேட்ட போது நடுங்கினேன். ஆயினும் உற்சாகம் என்னை மேற் கொண்டது யாரோ என்னைத் தூக்கி விடுவது போன்ற உணர்வு; என் கால்களில் பலன் திரும்ப வந்தது; வீடு நோக்கிச் செல்ல ஆயத்தமானேன். அப்போது அந்த ஆற்றங்கரையின் ஓரத்தில் அமர்ந்திருக்கும் பட்டேல் கல்லூரியில் பயிலும் சில மாணவர்கள் அங்கே வந்தனர். அதில் ஒருவன் என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டு வினவத் தொடங்கினான். நான் டெஹ்ரி-ஆன்-சோனில் இருந்தபோது ஆலயத்திற்கு அடுத்த விடுதி ஒன்றில் அப்போது அவன் தங்கி படித்து வந்தான். அவன் அந்த நாட்களில் கற் களை வீசியும், கேலி செய்தும், தகாதவைகளைக் கேட்டும் துன் புறுத்தியது உண்டு. அவன் தற்போது தான் பாபுவாவில் படிக்கிற தாகவும், நான் நடத்தப் போகும் கூட்டங்களைக் குறித்துக் கேள்விப்பட்டதாகவும், அந்தக் கூட்டங்களைக் கெடுப்பதற்காக, கிறிஸ்தவ விரோதிகள் முயற்சி செய்து வருவதாகவும், போடப் படும் கூடாரத்தைத் தீயிட்டு கொளுத்தவும் வருகிறவர்களை அடிக்கவும் திட்டமிட்டிருப்பதாகவும் கூறினான்.

நானோ தேவன் சற்று நேரமுன் தந்த வாக்குத்தத்தையே தியானித்துக் கொண்டு அவன் சொல்லுவதை கேட்டுக் கொண் டிருந்தேன். தேவன் நம்முடைய பட்சத்திலிருந்தால் நமக்கு விரோதமாயிருப்பவன் யார்? (ரோமர் 8:31) என்று என் உள்ளம் விவாதம் செய்து கொண்டிருந்தது.

அத்தோடு அவன் நிறுத்தாமல், தானும் நண்பர்களோடு கூட்டங்களுக்கு வரப் போவதாகவும், எல்லா ஒத்தாசைகளையும் செய்து உதவி செய்வதாகவும் வாக்களித்தான். பழைய தவறுகளுக்கு மன்னிப்பும் கேட்டான். எத்தனை ஆச்சரியம் எனக்கு அவனுடைய வார்த்தைகளை நம்ப முடியவில்லை. ஆயினும் நன்றி கூறிவிட்டு புறப்பட்டேன். சகலத்தையும் முன்னறிந்த தேவன் சகலத்தையும் நன்மைக்கு ஏதுவாக மாற்றுகிறார் என்பது மாத்திரமே எனக்குத் தெரிந்திருந்தது.

கூட்ட நாட்கள் வந்தன; முதல் நாளிலேயே 500க்கும் அதிகமானோர் கூடினர், அந்த நகரின் வரலாற்றிலேயே இப்படிப்பட்ட ஒரு கிறிஸ்தவக் கூட்டம் முதன் முறையாக நடக்கிறது. கிறிஸ்தவர்களே அல்லாத அப்பகுதியில் அவர்களை தேவ ஆவியானவர் தான், நோவாவின் பேழைக்குள் மிருகங்களையும், பறவைகளையும் கூட்டி அழைத்தவர் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தார்.

வசனம் வல்லமையாய் பிரசங்கிக்கப்பட்டது; எதிரிகள் அங்கே ஆயத்தமாய் நின்றனர்; ஆனால் தேவ ஆவியானவர் கொடியேற்றினார். பிரசங்கத்தின் முடிவில் வியாதியுள்ளோருக்காக ஜெபிக்கப்பட்ட போது உடனடியாக 10 பேருக்குமேல் தானே முன் வந்து சுகம் பெற்றதைக் கூறி தேவனை மகிமைப் படுத்தினர். குஷ்டரோகி ஒருவனும் யாரும் தொடாமலேயே சுகமானேன் என்று எழுந்து நின்றபோது கூட்டம் அதிர்ந்தது. அது வந்திருந்தோரின் வாயை அடைத்தது, எதிரிகளை கலங்கடித்தது, வாலிபர்களை வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

எனக்கு உதவி செய்ய வாக்களித்த அந்த கல்லூரி மாணவன் ஜெய்ஹிந்த் தன் தோழர்களோடு வந்திருந்தான்; முதல் கூட்டத்திலேயே அவனும் அவனுடைய இரு நண்பர்களும் இயேசுவை ஏற்றுக் கொண்டனர். பின்னர் அந்தக் கூட்டங்களில் எனக்கு உறுதுணையாக நின்றனர். C.I.D. ரிப்போர்ட் எழுதப்பட்டது. “இந்த கூட்டங்களுக்கு விரோதமாக ஒன்றையும் எழுதக்கூடாதபடிக்கு அத்தனை அற்புதங்கள் நடந்தன” என்று ஐந்து நாட்கள் கூட்டங்களுக்குப் பிறகு C.I.D. அறிக்கை அரசாங்கத்திற்குப் போலீசாரால் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.

அடுத்த நாள் முதல், காலையிலிருந்து மக்கள் சாரை சாரையாக வந்தனர். குஷ்டரோகிகள் சுகமாயினர், முடவர் நடந்தனர், எங்கும் இதே பேச்சு இயேசு மிகவும் மகிமைப்பட்டார்.

பகல் கூட்டங்கள் சகோ.அணில் குமார் வீட்டில் நடந்தது. அந்த கூட்டங்களில் அழகையோடு சகோ.அணில் குமார் ஆண்டவரை ஏற்றுக் கொண்டார். கல்லூரி மாணவர் கூட்டம் அறைகளை நிறைத்தது. அப்படிப்பட்ட நிலையில்தான்

ஜெய்ஹிந்த்	-	சாலமோனாகவும்
சிவநாத்	-	ஸ்டீபனாகவும்
ராமபச்சன்	-	தானியேலாகவும் மாறினர்.

அவர்கள் கைவைத்தாலும் கூட மக்கள் சுகமடைந்தனர். அது அவர்களை இன்னமும் ஊக்குவித்தது. வாக்குத்தத்தம் செய்த கர்த்தர் வாக்குமாறாத உண்மை நாதர் என்று எங்களை முழங்கச் செய்தது.

என் சபையை நான் கட்டுவேன்; பாதாள வாசல் மேற்கொள்ளுமோ?

பாபுவாவின் தேவ சபையொன்று ஆர்ப்பாட்டமாக ஆரம்பமாயிற்று, பெரிய ஊர்வலம் ஒன்றை நடத்தி இரட்சிக்கப்பட்டோருக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்தோம். அதின் விசுவாசிகள் மற்றவர்களை எப்படியாவது ஆண்டவரிடத்தில் வழி நடத்த வேண்டுமே என்று ஆவல் கொண்டோராய் அனுதினமும் அநேகருக்கு சவிசேஷம் அறிவிக்க ஆரம்பித்தனர். சகோ. அணில்குமாரின் குடும்பம் வருகிறவர்கள் அனைவருக்கும் அன்புகாட்டி கிறிஸ்துவை வெளிப்படுத்தினர். பிள்ளைகளும் புதிது புதிதாக வரும் நபர்களைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் வீடு எப்போதும் திருவிழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. கல்லூரி மாணவர்கள் பலர் சவிசேஷத்தை கேட்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றனர். அனைவரும் கற்றுக் கொள்ளவில்லை என்றாலும், போக்கிரிகளாய்த் திரிந்த ஒரு சிலர் ஆழமாய்த் தொடர்புபட்டு கிறிஸ்துவுக்கு சொந்தமாயினர்.

ஆராதனையில் யாருக்கும் பாடத் தெரியாது; ஆனால் சந்தோஷத்தின் மிகுதியினால் அனைவரும் பாட முயற்சித்தனர். விளைவு 10 பேர் இருந்தால் 12 இராகம் கேட்கும். ஆனால் யாரும் அதைக் குறித்து கவலை கொள்ளவில்லை. சத்தத்திற்கும்

குறைவிருந்ததில்லை. இது ரோட்டில் செல்வோரையும் கவர்ந்தி முத்தது. அநேக நேரங்களில் ஆலய அராதனை, சுவிசேஷக் கூட்டமாக மாறியது. அநேகருக்கு இது புதுமையான காரியம். ஆயினும் புதிது புதிதாக ஆட்கள் வந்தனர்.

தினந்தோறும் குடும்ப ஜெபம் என்று தொடங்குவோம். நான் முன்னே சொன்னபடி சகோ. அனில் குமாரின் 9 பிள்ளைகளும் அவருடைய சகோதரரின் 3 பிள்ளைகளுமாக 12 பிள்ளைகள், பெரியவர்கள், சில கல்லூரி மாணவர்களும் கலந்து கொள்வர். வழக்கம் போல் பாடல் வேளை சத்தமாகப் பல இராகங்களில் தொடரும். தொடர்ந்து ரோட்டில் செல்வோர் வேடிக்கை பார்க்க வருவர். தொடர்ந்து ஒரு சுவிசேஷக் கூட்டம். இப்படி காரியங்கள் முன்னேற ஆரம்பித்தன. பகல் வேளைகளில் கிராமங்களில் நடந்து சென்று ஊழியம் செய்ய ஆரம்பித்தேன். எனக்குத் துணைக்கு வந்தது எல்லாம் 8 வயதும் 9 வயதுமுள்ள இரண்டு சிறு பிள்ளைகள்தான்; சில வேளைகளில் கல்லூரி மாணவரும் சேர்ந்து கொள்வதுண்டு. இந்தப் பிள்ளைகள் களைத்துப் போகாமல் இருக்க கிராமங்களில் விளைந்திருக்கும் இரண்டு கரும்பை அவர்களுக்கு முறித்து தந்தால் போதும் 10 மைல் வேண்டுமானாலும் நடப்பார்கள். பாபுவாவை சுற்றியுள்ள சகல கிராமங்களையும் சந்திக்கும் நோக்கம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நிறைவேற ஆரம்பித்தது.

உன் வாயைத் திற. நன்மையால் நிரப்புவேன்

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில், சென்னையிலிருந்து சகோ. தயானந்தம் எழுதிய கடிதம் எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. எனக்காக ஜெபித்தவர்களும் சென்னை சபையுமாக முடிவெடுத்து வட இந்திய அழைப்பைப் பெற்ற சகோ. சுப்பிரமணி சாமுவேலையும், இன்னுமொரு குடும்பத்தையும் அனுப்புவதாகக் கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

வரப்போகிற குடும்பத்தார் யாரென்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவர்கள் இந்தி மொழி தெரிந்தவர்கள் என்றும், இரண்டு பிள்ளைகளோடு வருகிறார்கள் என்றும் அறிந்த போது இந்த சபையின் பொறுப்பை அவர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டு, புதிய இடங்களை சந்திப்பது என்று நான் தீர்மானித்தேன். தம்பி சுப்பிரமணி சாமுவேலை எனக்கு கொஞ்சம் தெரியும். நான்

சென்னையிலிருந்த நாட்களில் சபைக்கு வருவார்; அதிகம் பேச மாட்டார், ஆனால் ஆலய ஆராதனைகளில் தவறாமல் பங்கு பெறுவார்; சவிசேஷஊழியங்களிலும் உற்சாகமாகப் பங்கு பெறுவார்.

சிவகாசியைச் சேர்ந்த சகோ. சுப்பிரமணி சூழ்நிலைகளின் நிமித்தம் படிக்க முடியாமற் போயிற்று. சிறுவயதிலேயே வேலை செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம், அதுவும் எல்லாரும் (சிறியவர், பெரியவர்) வேலை செய்யும் சிவகாசியில் பற்பல வேலைகளைச் செய்ய அவரை பயிற்சி செய்தது. வாலிபம் அவரை சென்னைக்கு அழைத்து வந்தது. கூட வேலை செய்த ஒரு கிறிஸ்தவ நண்பன் கிறிஸ்துவை அறிமுகப்படுத்தினார். கிறிஸ்துவின் அன்பை ருசித்த அவர், அன்று முதல் அவரின் அடியவராகி சுப்பிரமணி சாமு வேலாக மாறி சபையின் அங்கமானார். அந்த நாட்களில் நான் வட இந்தியாவிலிருந்து ஒரு செய்தி ஒலி நாடாவை அனுப்பி வைத்தேன். வட இந்திய தேவையையும் சூழ்நிலைகளையும் விவரிக்கும் அந்த ஒலி நாடாவை அவர் கேட்க நேர்ந்தது. தயா அண்ணனை அணுகி “ஜெபா அண்ணனுக்கு உதவி செய்ய நான் போகிறேன்; எனக்கு அனுமதி தாருங்கள், என்னை அனுப்புங்கள்” என்று கெஞ்சினார். மற்றவர்கள் “படிக்கத் தெரியாதவர்” என்றனர். தமிழ் கூட சரியாக வாசிக்கப் பழக்கமில்லை என்றனர். ஆனால் அவரின் தீவிரமும் சகோ.தயானந்தனின் துணிந்த விசுவாசமும், தாம்பரத்தில் கூடிய ஜெபக்குழு அன்பர்களின் தியாகக் காணிக் கையும் சகோதரனை வட இந்தியா கொண்டு வந்து சேர்த்தது.

கூட வந்த சகோ.விக்டர் குடும்பத்தை பாபுவா ஊழியத்தில் வைத்து விட்டு தம்பி சாமுவேலுடன் மீண்டும் நான் டெஹ்ரி-ஆன்-சோன் வந்தேன். 15 நாட்களுக்குள் அந்தமான் தீவுகளில் 1 ½ மாத காலம் ஊழியம் செய்ய வரவேண்டும் என்ற அழைப்பு; அங்கு புறப்படுவதற்குள் தம்பி சாமுவேலுக்கு ஹிந்தி சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமே என்ற கவலையை உருவாக்கிற்று. அவருக்கோ தமிழில் எழுதுவதே கடினம். எனவே தினமும் அவருடைய கையைப்பிடித்து எழுத்துக்களை எழுத வைத்தேன். அழாத குறையாக அவரும் 'கை வலிக்கிறது' என்று கூறிக் கொண்டே எழுதுவார். ஆனால் எங்களோடு இருந்த ஒரு வட இந்திய போதகரோடு எப்போதும் எதையாவது பேசிக்கொண்டே யிருப்பார். அவர் இந்தியில் பேச, இவர் தமிழில் பேச, இரண்டு

பேருக்கும் ஒரு வார்த்தையும் தெரியாது. ஆனாலும் இரண்டு பேரும் சளைக்காமல் பேசுவர். ஒருவரோடும் பேசாத தம்பி சாமுவேலா? என்று நான் ஆச்சரியப்பட்டதுண்டு. நாட்கள் கடந்து விட்டன, நான் அந்தமானுக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானேன். என்ன ஆச்சரியம்! நான் திரும்பி வந்த போது சாமுவேல் ஹிந்தி பேச கற்றுக்கொண்டிருந்தார். கர்த்தரின் கிருபை தான் என்னே! அவர் அழைத்தவர்களை, பேதைகளாய் இருந்தாலும் கைவிடாதவரை; அன்றைக்கு அவரை அனுப்பும் போது “அவரை அனுப்புகிறீர் களே” என்று வினவினவர்கள் இன்று, ஆச்சரியப்படும் விதத்தில் ஆங்கிலத்திலிருந்து ஹிந்தியில் மொழிபெயர்ப்பதிலும், போஜ்புரியில் பேசுவதிலும், எந்த வேலையையும், சளைக்காமல் செய்வதிலும் அவரைக் காண்போர் தேவன் அவரில் தம் கிருபையைப் பெருகச் செய்துள்ளார் என்பதை அறிந்துகொண்டனர். அவர் வாக்கு மாறாதவர் அல்லவோ! தேவனுக்குக் கீழ்படியும்போது, அவனுக்கு அவர் தரும் கிருபை மிகவும் அதிகமே. ஆபிரகாம் விசுவாசத்தில் பெலவீனனாயிருக்கவில்லை என்பதனால் அவனுடைய பெலவீன சரீரம் (செத்துப்போன நிலையிலும்) மகனைக் காண போதிய பெலன் பெற்றிருந்ததே.

பேதுருவும், யோவானும் கல்லாதவர்களாயினும் இயேசுவோடு இருந்ததினால் சனகரீப் சங்கத்தை கலக்கி விட்டார்களே; தைரியமும், பலமும் அருளும் ஆவியின் பலன் இப்படிப்பட்டவர்கள் மீது அதிகமாய்க் கிரியை செய்கிறது. ஏனெனில் அவர்கள் அறிந்து கொள்ள; அவர்கள் கல்வி, ஞானம், திறமை என்ற ஒன்றுமே இல்லாமலிருப்பதால் தேவனையே முழுவதுமாக சார்ந்து கொள்கின்றனர். தன்னை முழுவதுமாக சார்ந்து கொள்ளும் எவரையும் அவரின் பராக்கிரமம் வழி நடத்துகிறது என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

ஒரு சிலர் தங்களை அதிகம் தியாகம் செய்ய வேண்டியிருந்தது; எங்களைத் தாங்குவதற்கு. தீவிரென்று 4 பெரியவர்களையும் 2 குழந்தைகளையும் போஷிக்கும் பொறுப்பு சிறிய ஜெபக்குழுவுக்கு விழுந்தது, அநேக வேளைகளில் நெருக்கங்கள் அவர்களை உதவி அனுப்ப விடாமல் செய்ததுமுண்டு. அடுத்த நேரத்திற்கு என்ன செய்வோம் என்ற சூழ்நிலையில் தான் அடிக்கடி ஊழியம் செய்தோம் தேவனோ “கூப்பிடுகிற காக்கை

குஞ்சுகளுக்கும் போஜனம் அளிக்கிறவர்” என்றபடி கூப்பிட்ட போதெல்லாம் தேவைகளை சந்தித்து வந்தார்.

அன்பரை அறிவிக்க அந்தமான் நோக்கி

என் அந்தமான் பயணத்தைத் தொடர பீஹாரிலிருந்து விசாகப்பட்டினம் வந்து சேர்ந்தேன். சகோ. தயானந்தனும் சகோ. விக்டர் சுந்தர் ராஜும் (தாம்பரம்) எனக்காகக் காத்திருந்தனர். அந்தமான் என்றவுடன் எங்கள் உள்ளம் ஆடையற்ற மனிதர்களை சந்திக்கப் போகிறோம். எப்படி செயல்படப்போகிறோமோ என்று திகைத்தது. S.S. ராஜீலா என்ற கப்பல் எங்களை சுமந்து கொண்டு விசாகப்பட்டினத்தை விட்டுப் புறப்பட்டது. கப்பலில் அதிக கூட்டம் இல்லை; இரண்டாம் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்த படியால் எங்கள் மூவருக்கும் ஒரே அறை சகல வசதிகளோடும் கிடைத்தது. வங்காள விரிகுடாவுக்குள் நுழைய நுழைய கடலின் நீரை மாத்திரமே காண முடிந்தது. எங்களின் உள்ளத்திலும், கண்களிலும் கண்ணீர் நிறைந்தது. போராடி ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

கப்பலில் வேலை செய்வாரோடும், பயணிகளோடும் பழக முயற்சித்தோம். நான்கு நாட்கள் பிரயாணத்தில் எப்படியாவது சிலருக்கு சுவிசேஷம் சொல்ல வேண்டும் என்று வாஞ்சையும் வலுத்தது. எண்ணத்தில் அந்தமான் நினைவுகளே ஓங்கி நின்ற போதிலும் கண்களில் யாராவது தாகத்தோடு இதே கப்பலில் உள்ளார்களா? என்ற ஏக்கம் இருந்தது.

காலையில் நாங்கள் கப்பலின் மேல்தட்டில் கூடி ஜெபிப்பதும் பாடி, தியானிப்பதையும் கண்ட ஒரு வாலிபன் எங்களிடம் வந்து நீங்கள் கிறிஸ்தவர்களா? என்று கேட்டான். எங்கள் உற்சாகத்திற்கு அளவில்லை. எங்களைப் போலவே நான்கு பேர் கொண்ட மற்றொரு குழுவினரும் உரையாடுவதைக் கவனித்தோம், அவர்கள் சினிமாவுக்கு கதை வசனம் எழுதிக்கொண்டு அதைக் குறித்து விவாதித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒருவர் அதில் பாடல்கள் இயற்றுவவர். அவன் அவர்களைச் சுட்டிக்காட்டி என்னே ஒரு வித்தியாசம். ஒரு கூட்டம் சினிமாக் கதைவசனம் இதே இடத்தில் உட்கார்ந்து எழுதுகிறது. நீங்கள் வேதத்தை தியானிக்கிறீர்களே என்று அருகில் உட்கார்ந்தவன் தனக்கிருந்த வேத

அறிவை வெளிப்படுத்த ஆரம்பித்தான், தானும் புதிய ஏற்பாட்டை தினமும் படிப்பதாகவும், தியானிப்பதாகவும் கூறினான். மும்பையைச் சேர்ந்த அவன் 'மோகன்' என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்தினான்.

“எதற்காக நீங்கள் அந்தமான் போகிறீர்கள்” என்று அவனைக் கேட்டோம். சில நண்பர்களைச் சந்திக்க என்ற பதிலில் எனக்குத் திருப்தியில்லை.

ஏனென்றால் அவன் பேசிய விதம் வைராக்கியமுடைய ஒருவன் பேசுவதைப் போல் இருந்தது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எங்களை அநேக கேள்விகளைக் கேட்க ஆரம்பித்தான். அவன், மூலப்பொருள் யாவும் ஒன்றுதான் என்றும்; எல்லா மதமும் சம்மதம் என்றும் அவன் பேச ஆரம்பித்தபொழுது என்னுடைய “தர்க்கிக்கும் மனம்” அவனைத் தாக்க தொடங்கிற்று. என்னோடு வந்த சகோ. தயானந்தனும், சகோ. விக்டர் சுந்தர்ராஜும் இப்படிப்பட்ட தர்க்கங்களுக்கு எப்போதுமே விலகி ஜீவிப்பவர்கள்; அவர்கள் விலகிக் கொண்டனர்.

இதைக் கண்ட அவன் என்னைப் பின் தொடர ஆரம்பித்தான். அந்த இரவிலேயே அநேக புத்தகங்களைக் கொடுத்து படிக்கச் சொன்னான். அப்போதுதான் விளங்கிற்று உண்மை, அவன் பகாய் (Bahai) மதத்தைச் சார்ந்தவன். அவன் ஒரு மிஷனரி. அந்தமான் பயணம் அவனது மிஷனரிப் பிரயாணமே. அவனோ அதை வெளிப்படுத்தாமல் என்னை எப்படியாவது வென்றுவிட வேண்டுமென்று தீவிரமாயிருந்தான்.

அவனுடைய அந்தரங்கத்தைப் புரிந்து கொண்ட நான், அவன் தந்த புத்தகங்களுக்கு பதில் கேள்வி 32 ஐ எழுதி அவனிடம் தந்தேன். அவனுடைய வேத அறிவு சொற்பம் என்பதும் சில வசனங்களை மாத்திரம் வேதத்திலிருந்து எடுத்து கையாளப் பழக்கப்பட்டு இருக்கிறான் என்பதும் எனக்குத் தெளிவாய்த் தெரிந்தது. சரியாகப் பயிற்சியளிக்கப்பட்டு அனுப்பப்பட்ட அவனை கண்ட நான் திருச்சபைகளையும், மிஷனரி சங்கங்களின் அவல நிலைகளையும் சிந்திக்கலானேன். நற்செய்தியைக் கொண்டிருக்கும் நாம் செயலற்று இருப்பதால்தான், தூர்ப்போதகங்களை பெருக்கும் குழுவினர் தீவிரமாய் செயல்படுகின்றனர் என்பதை எண்ண என் வருத்தம் கண்ணீராய் மாறியது.

(பகாய் மதம் முஸ்லீம் மதத்திலிருந்து தோன்றிய ஒரு மதம்; அதன் கொள்கையின்படி கிருஷ்ணன், புத்தர், இயேசு, முக மது, பஹவுல்லா என்பவர்கள் தான் வழிகாட்டி என்றும், பொரு ளாதார, அரசியல் துறைகளிலும் அவருடைய கருத்துக்களைப் பரப்புவதையே நோக்கமாகக் கொண்டு செயல்படுகிறது. பஹ வுல்லா ஆப்கானிஸ்தானத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் மரித்து விட்டார். ஆயினும் அவருடைய திட்டத்தின் படிதான் (World Government) உலக ராஜ்யம் ஸ்தாபிக்கப்படும் என்றும் அதற்கு சில காரணமாக சகல மதங்களும் ஒன்றிணைக்கப் படவேண்டும் என்றும் இடைவிடாது உழைப்பவர்கள் அவருடைய சீஷர்கள்).

இந்த மோகன்; நாங்கள் அந்தமானில் கூட்டங்கள் நடத் தும் முன்னமே, பல தரப்பட்ட நபர்களைச் சந்தித்து கலாச்சார விழாக்களை ஆரம்பித்து, தன்னுடைய கிளைகளை ஸ்தாபித்தான். ஆனால் அதற்குப்பின் எங்களை சந்திக்க அவனுக்கு பெல னில்லை. அவனுடைய கொள்கையை பின்பற்றுவோரில் அநேக குருமார்களும், ரோமன் கத்தோலிக்க கன்னிமார்களும் உண் டென்பதும் பலவித படங்களின் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

இதைப் போலொத்த அகமதியா குழுவினரும் தீவிரமாக கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் செயல்பட்டு தேவனுக்கென்று வைராக்கி யமாய் இருக்கும் சிறு சிறு சபைகளைக் குழப்பி வருகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட 64 அகமதியா குழு ஊழியர்கள் (மிஷனரிகள்) காஷ் மீரிலிருந்து பீஹாருக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலோர் மிகவும் கல்வி கற்றவர்கள்.

மீரியமானோரே நாம் வாழாவிருந்தால் எப்படி சத்தியம் அறிவிக்கப்படும். வேதம் போதிக்காத கிறிஸ்தவ எழுப்புகல் கூட் டங்கள் ஏராளம். சத்துருவின் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லத் தெரியாத கிறிஸ்தவர்களின் தொகை எண்ணிக்கையில் அடங் காது. தலைவலிக்கும் காய்ச்சலுக்கும், வயிற்றுப்போக்குக்குமே ஜெபித்து ஜெபித்து போதிக்க நேரமில்லாமல் போகும் கூட்டங் களின் எண்ணிக்கையே மிகுதி. இந்த நிலை இன்னமும் அதிகமா னால் துர் உபதேசத்திற்கு இரையாவோர் பெருகிவிடுவர். இதை உணர்ந்து பிரசங்கிகள் செயல்பட்டால் எத்தனை நலமாயிருக்கும்.

நான்கு நாட்கள் பயணத்திற்குப் பின் போர்ட்பிளேயர் (அந்தமான்) வந்திறங்கினோம். ஆனால் நாங்கள் கண்ட காட்சி திக்கு முக்காட்சி செய்தது. நிர்வாணிகளும் ஆதிவாசிகளுமே இருப்பர் என யுகித்திருந்த எங்களுக்கு, நாங்கள் தான் ஆதிவாசிகள் போல் நின்று கொண்டிருப்பது புரிந்தது. பணத்திற்கு அதிக மதிப்பில்லை என்பதைக் கண்டவுடன் மனம் பதைபதைத்தது. இயற்கையின் அழகு எங்களை கவர்ந்தது. ஆனால் அதில் நாங்கள் முழுகிவிடவில்லை.

அழைத்துச் செல்ல வந்த சகோதங்கச்சன் (மாரநாதா சபையின் போதகராய் அப்போது அவர் அங்கேயிருந்தார்) மற்றும் சகோ. தாமஸ் இருவரிடமும் சரமாரியாகக் கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்தோம். அப்பொழுதே எங்களைச் சுற்றிலும் (C.I.D) வேவுபார்ப்பவர்கள் செயல்படுவதை அவர்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டோம்; நாங்கள் தேவனுக்காய் வேவு பார்க்க வந்தோம் ஆனால் எங்களை வேவு பார்க்க ஒரு கூட்டமா? என்ற கேள்வியோடு பதில் தேட ஆரம்பித்த நிலையில்,

அந்தமான் தீவுகள் என்றவுடன் “ஆடையணியாத ஆதிவாசிகள் வாழும் தீவுகள்” என்ற எண்ணமே அநேகரில் நிலவுகிறது. அந்த எண்ணம் அங்கு சென்றவுடன் தூள் தூளாகியது. எங்களைப் பார்த்தால் தான் பரிதாபமாக இருந்தது. “போர்ட் பிளேரில்” தான் முக்கிய ஜனக்கூட்டம். ஆதிவாசிகள் மிகவும் குறைந்த எண்ணிக்கையில் சிதறடிக்கப்பட்ட நிலையில் வாழ்கின்றனர். அவர்களை அவர்களுடைய கலாச்சாரத்திலேயே வைத்துப் பேண வேண்டும் என்றும், அவர்கள் என்றைக்கும் காட்சிப் பொருளாகவே இருக்க வேண்டும் என்றும் நினைக்கும் அரசாங்கத்தின் கொள்கை அவர்கள் மத்தியில் ஊழியம் செய்யும் வாய்ப்பையும் வசதிகளையும் அதிகமாகப் பாதிப்பது உண்மை. அவர்கள் சிதறடிக்கப்பட்ட நிலையில் ஆங்காங்கே மலைப்பகுதிகளிலும், காடுகளிலும் வாழ்வதால் ஒரு ஆத்துமாவை சந்திக்க மிகவும் மனத் தைரியமும், வீடாமுயற்சியும், கஷ்டங்களைப் பொருட்படுத்தாத மனநிலையும் அத்தியாவசியம்.

ஆனால் அவர்களை மாத்திரம் சந்திக்கும் நோக்கம் இருக்குமாயின், அங்கே இருக்கும் மற்ற திரள் கூட்டமான தமிழர், ஆந்திரர், கேரளாவைச் சேர்ந்தோர். ஒரிசா, பீஹாரைச்

சேர்ந்த ஆதிவாசிகள், வங்காளத்திலிருந்து வந்த கூட்டத்தினர் அனைவரையும் சந்திக்காமல் எப்படியிருக்க முடியும்? மலையாளம், தெலுங்கு, தமிழ் ஆராதனைகளுக்கு அநேக பிரிவுகளும், ஊழியங்களும் அங்குண்டு. ஆனால் அவர்கள் எல்லாரும் பேசும் மொழியான இந்தியில் ஆராதனையோ, ஊழியரோ இல்லாதது குறித்து நான் அதிகமாகப் பார்ப்பட்டேன்.

நிக்கோபாரி ஆலயமும், அவர்களுடைய முறைமைகளும் எங்களுக்கு மிகுந்த வியப்பைத் தந்தன. அவர்கள் ஒரு காலத்தில் ஆடையணியாதவர்களாய் வாழ்ந்து வந்தார்கள். எனவும், அவர்களுடைய மூதாதையர் இந்தோனேஷியாவிலிருந்து வந்தவர்கள் எனவும் அறிந்தோம். அவர்களை ஆண்டவருக்கு ஆதாயப் படுத்த முயற்சி எடுத்த ஒரு வெள்ளை மிஷனரி 100% அவர்கள் அனைவரையும் கிறிஸ்தவர்களாக்கி, வேதத்தை மொழிபெயர்த்து தந்ததும், இன்றைக்கு அவர்களில் அநேகர் நல்ல நிலைமைக்கு வந்துவிட்டதையும் கண்ட போது “சுவிசேஷத்தின் வலிமை தான்” என்ன! என்பதை நினைத்துப் பூரித்தோம். அழகாகப் பாடக்கூடிய அவர்கள் (சாதாரணமாக ஆதிவாசிகள்-மங்கோலிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பாடல்களில் திறம் பெற்றவர்கள்) தோற்றத்திலும், நடை உடை பாவனைகளிலும் அந்தமானின் ஆதிவாசிகளைவிட முற்றிலும் வேறுபட்டவர்கள். அவர்களுக்கு தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த (தற்போது அவர் மரித்துவிட்டார்) பிஷப் சீனிவாசன் என்பவர் பிரதம ஆயராக இருந்தார். அவருக்கு இருந்த செல்வாக்கு எங்களை வியக்கப் பண்ணிற்று. அதற்குக் காரணம் அவரின் உத்தரவு இல்லாமல் ஒருவரும் நிக்கோபார் தீவுகளுக்கு செல்ல முடியாது என்பதே.

அந்தப் பின்னணியில் நாங்கள் 1 ½ மாதம் அங்கே நடக்க விருந்த பெரும் படைமுயற்சிக் கூட்ட ஒழுங்குகளுக்கு மற்றவர்களை ஆயத்தம் செய்யவும், அந்த கூட்டங்களுக்கான ஒழுங்குகளை கவனிக்கவும் அனுப்பப்பட்டிருந்தோம். முதல் வாரம் எங்கள் ஆவிக்குரிய நிலை ஒரு போராட்டக் களமாகவேயிருந்தது. இயற்கை சூழ்நிலை எங்களை மிகவும் கவர்ந்தது என்றாலும் அங்கே இருந்த ஆவிக்குரிய சூழ்நிலை மிகவும் மோசமாகவேயிருந்தது. செய்வதறியாது திகைக்க நாங்கள் தேவனிடம் சரண்புகுந்தோம். கண்களில் கண்ணீரும், இதயத்தில் பெருமூச்சும் தான் இருந்தது. எப்படி ஜெபிப்பது என்று விளங்கவில்லை.

ஆவியின் அருள்மாரியே, அன்பரின் நேசம் பொங்கிடவே!

என்றபோதிலும், ஒருவார ஜெபத்திற்குப் பின் திடீரென்று வேகமாகக் கதவுகள் திறக்க ஆரம்பித்தன. ஓடி ஓடி ஓய்வின்றி உழைக்க சந்தர்ப்பங்கள் கிட்டின. என்னுடைய காவி உடையும் சொற்ப இந்தி மொழி அறிவும், இந்திப் பாடல்களும் எனக்கு சாதகமாக அமைந்தது. ஹிந்திப் பாடல்களை மிகவும் விருப்பத் தோடு கேட்க ஏராளம் பேர் கூடினர். சென்ற இடங்களில் எல்லாம் இந்த சிறிய குழுவை அநேகர் வரவேற்றனர். நான் சாதுஜீ என்று அநேகருக்கு அறிமுகமானேன். வசனம் வல்லமையாய் பிரசங்கிக் கப்பட தேவ ஆவியானவர் அநேகரை நிரப்ப ஆரம்பித்தார், புதுப் பிக்கப்பட்டனர் தேவ மக்கள்; இந்துக்களும் முஸ்லீம்களும் மனந் திரும்பினர். ஞானஸ்நான ஆராதனைகள் நடத்தப்பட்டன. கூடவே கூட்டத்திற்கான ஒழுங்குகளும் செய்யப்பட்டன. நடந்தவைகளை விவரமாக எழுதினால் சில சமுதாயங்கள் பாதிக்கப்படும் என்ப தால் அதையெல்லாம் சொல்லாமல் விடுகிறேன். “பலத்தினாலும் அல்ல, பராக்கிரமத்தினாலும் அல்ல ஆவியினால் ஆகும்” என்பது மாத்திரம் தெரிந்தது சீல வாலிபருக்குள் ஊழிய தாகம் வீழுந் தது. இந்த நாளிலும் அதில் அநேகர் ஊழியப்பாதையில் காணப் படுகின்றனர். தேவனுக்கே மகிமை உண்டாவதாக!

படைமுயற்சிக் கூட்டங்களை நடத்த போதகர் ஹென்றி ஜோசப் (மாரநாதா) அவர்களும் குழுவினரும் வந்து சேர்ந்தனர். அந்த நாட்கள் அந்தமானுக்கு மிகுந்த ஆசீர்வாதத்தைக் கொண்டு வந்தன. சகோ.ஓவன் இராபர்ட்ஸ் மற்றும் போதகர் ஹென்றி ஜோசப்பும் தேவனால் உபயோகப்பட்டனர். போர்ட்பிளேர் சரித்திரத்திலேயே அப்படிப்பட்ட கூட்டங்கள் நடந்ததில்லை என மக்கள் வியந்தனர். தேவ நாமம் மகிமைப்பட்டது. ஒலிபெருக்கி சாதனங்கள், இசைக்கருவிகள் எல்லாம் தமிழ்நாட்டிலிருந்தே கொண்டு சென்றிருந்தனர்.

கூட்டங்களில் தேவ ஆசீர்வாதம் இறங்கிற்று. ஆனால் நாங்கள் திரும்பிப் போவதற்குரிய பணம் எங்களிடத்தில் இல்லை. எப்படியாகிலும் ஒருசிலராகிலும் உடனடியாக புறப்பட்டாக வேண்டும் என்ற சூழ்நிலையில் கொண்டு சென்றிருந்த ஒலி

பெருக்கி சாதனங்களை மிகக் குறைந்த விலைக்கு விற்கநேரிட்டது; அதை விற்று நாங்கள் 4 பேர் புறப்பட்டோம், கல்கத்தா வழியாக, கப்பலில் செல்வது நோக்கம். ஈஸ்டர் பண்டிகையில் அந்த மானில் பல்வேறு சபைகளில் ஊழியம் செய்தது குழு. சரீரத்தில் மிகவும் களைத்திருந்த நாங்கள் ஒரு சில சொந்த சகோதரரால் மனவேதனைக்குள்ளாக்கப்பட்டோம். நான் சில அடிகளையும் வாங்க வேண்டியிருந்தது. அதைக்கண்ட விசுவாசக் கூட்டம் சீறி எழுந்தது. ஆயினும் தேவ கிருபை தாங்கிற்று. பெரிய மகிழ்ச்சி அலைகள் எங்களில் பெருக அந்தமானை விட்டுப் புறப்பட்டோம். கல்கத்தா வருவதற்குள் போதும் போதுமென்றாகிவிட்டது.

நாங்கள் கப்பலிலிருந்து இறங்கி (Howrah) ஹெளரா ஸ்டேஷன் வருவதற்கும் சென்னை செல்லும் புகைவண்டி புறப்படுவதற்கும் சரியாகயிருந்தது. கூட்டத்தின் மிகுதி எங்களை திக்கு முக்காட வைத்தது. ஆயினும் அடித்துப் பிடித்து வண்டிக்குள் ஏறி விட்டோம். என்னோடு இருந்தவர்கள், நான் ஏறவில்லை போலும் என்று நினைத்துக் கொண்டார்கள். ஏனென்றால் சற்று நேரம் அவர்கள் என்னைக் காணவில்லை. களைப்பின் மிகுதியால் நான் இரயிலின் ஒரு பெஞ்சக்கடியில் சாமான்களுக்குள் படுத்து நன்றாக தூங்கிவிட்டேன்; அத்தனை களைப்பு!

===== திருமணமும் திருப்பு முனையும் =====

அந்தமான் ஊழியத்தை முடித்து கல்கத்தா மார்க்கமாக சென்னை வந்து சேர்ந்தேன். இச்சூழ்நிலையில் எனது பெற்றோர், திருமணத்திற்கான காயங்களைச் செய்யத் தொடங்கினர். முதன் முதலாக வட இந்தியாவிலிருந்து திரும்பி சென்னை வந்து சேர்ந்ததும் எனக்கு அநேக வியப்புகள் காத்திருந்தன.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக திடீரென்று தூத்துக்குடி வா என்று என் தந்தை டெலிபோன் செய்தார்கள். என்ன விஷயம் என்று கேட்டேன். 'வந்து பார்த்துக்கொள்' என்று பதில் வந்தது. சென்னை ஊழியத்தை முடித்து விட்டு இரவு பஸ்ஸில் புறப்பட்டேன். காவிசட்டை, ஒரே ஒரு செட் துணி, காலில் செருப்பில்லை; இந்த கோலத்தில் நான் வீட்டில் நுழைந்தபோது 10,12 பேர் எங்கள் வீட்டில் உட்கார்ந்திருந்தனர்; அவர்கள் என்னையே பார்ப்பதைப்போல உணர்ந்த நான் நேராக என் தாயிடம் சென்று

என்னம்மா விஷயம் என்றபோது தான் விளங்கிற்று “எனக்கு திருமணம் நிச்சயம் செய்திருக்கிறார்கள்” என்று. அவர்கள் எல்லாம் நாள் குறிக்க, தேதி வாங்க வந்திருக்கிறார்கள் என்றும் அறிந்த போது என் வாழ்வின் அடுத்த திருப்புமுனை எப்படியிருக்குமோ? என்று உள்ளம் எண்ணத் தொடங்கிற்று.

“என் அக்காவை இந்த பண்டாரத்திற்கா கட்டிக் கொடுக்கப் போகிறார்கள்” என்ற முறுமுறுப்பு ஒன்று வாலிபன் வாயிலிருந்து அவனையும் அறியாமல் புறப்பட்டது.

“என்னைப் பண்டாரம் என்று சொல்லும் இவனுடைய அக்கா எப்படியிருப்பாள்” என என் உள்ளம் ஒரு பக்கம் யோசித்தாலும்; எப்படியிருந்தாலும் என் நிபந்தனைகளுக்கு உடன்பட்டவள் தானே என்ற திருப்தி, என்னை மேற்கொண்டு சிந்திக்க விடவில்லை. என் நிபந்தனைகளை நானே ஒருமுறை யோசித்துப் பார்த்தேன். அவை ஒருவரின் வாழ்வின் தரிசனம் நூணமாய் நிறைவேற வாழ்க்கை துணைவியின் பரிநூண ஒப்புக்கொடுத்தல் எத்தனை அவசியமானது. அவள் எத்தனை அழகுள்ளவள் எவ்வளவு கொண்டு வருவாள் என்கிற கேள்விகளைக் காட்டிலும், என்னைப் புரிந்து கொள்ளும் மனமும், என் தரிசனத்திற்கு ஒத்த தரிசனம் பெற்றவளாகவும், என் அர்ப்பணிப்பிற்கு பங்கம் வராத படி தன்னைப் பக்குவப்படுத்தினவளாகவும் இருக்கவேண்டும் என்ற நினைவே என்னில் மேலோங்கி நின்றது. எனக்குப் பெண்பார்க்கப் போகிறார்கள் என்று நான் அறிந்தவுடன் என் எண்ணங்களை அறிந்த ஒரு பெண், தன்னுடைய முழு சம்மதத்தின் பேரில் என் வாழ்க்கைத் துணையாகவேண்டுமென்று விரும்பிய நான், என்னை பீஹாரில் சந்திக்க வந்த சகோ. தயானந்தன் அவர்களிடம் நான் கூறிய வார்த்தைகள் இவைகளே. என்னை மணக்க விரும்பும் பெண்ணை நான் பார்க்கத் தேவையில்லை, அவளைக் குறித்த குறிப்புகளோ போட்டோவோ எனக்குத் தேவையில்லை ஆனால் நான் ஒரு கடிதம் தருகிறேன் அதை அந்தப் பெண்ணிடம் தந்துவிடுங்கள் அவள் அதைப் படித்து, ஒப்புக்கொடுத்து எனக்குப் பதில் எழுதும்வரை நான் காத்திருக்கத் தயார்” என் றேன்.

நிர்ப்பந்தம் பண்ணவில்லை; ஆனால், நிபந்தனைகள் உண்டு

அந்தப்படியே ஒரு கடிதம் எழுதினேன்; அது ஒரு விசித்திர கடிதம். அதின் வாசகங்கள் கீழ்க்கண்டவற்றை உள்ளடக்கி அமைந்திருந்தது.

“கிறிஸ்துவுக்குள் அன்பான சகோதரிக்கு; நீ இந்தக் கடிதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவுடன் அதிர்ச்சி அடையலாம்; ஆனால் இதை முழுவதும் புரிந்து கொண்டு “நான் எனக்கு மனைவியாகப் போகிறவள் எப்படி இருக்க வேண்டும்” என்று விரும்பும் விருப்பத்தை அறிந்து கொண்டபின் முழுச் சம்மதமுமிருக்குமானால் நீ எனக்குப் பதில் எழுதலாம்; கடிதம் ஒன்றைப் பெற்றுக்கொண்டு விட்டேன் என்ற கட்டாயத்தின் பேரில் நீ சம்மதம் தெரிவிக்க வேண்டாம். நீ உன்னால் முடியாது என நினைத்தால் அதைக் குறித்து கவலைப்படத் தேவையில்லை. நான் என் மனதை நன்றாக அறிந்த ஒரு “ஜெபப்பங்காளர்” கிடைத்திருக்கிறார் என்றே எடுத்துக் கொள்வேன். என்னை அறியாத ஒருவர் எனக்கு கடிதம் எழுதி விட்டாரே என்று அங்கலாய்த்து தவறான முடிவுக்கு வர வேண்டாம்.

இப்படிப்பட்ட முகவுரையோடு தான் என் கடிதம் ஆரம்பித்திருந்தது எந்த விதத்திலும் எந்த ஒரு பெண்ணின் வாழ்வில் வேற்றுமையான எந்த விதையும் விழுந்து விடக்கூடாதே என்று கவனமாய் இருக்க இந்த ஆரம்ப வரிகள் தேவைப்பட்டன. ஒரு வேளை பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்த நிலையில் இன்றைய பெண்களின் மனநிலை இல்லாமலிருக்கலாம். ஆயினும் எந்த ஒரு ஊழியக்காரனும் விசுவாசிப் பெண்களிடம் அணுகும் முறையில் அது ஜெபவேண்டுமோளோடு வரும் பெண்ணாக இருக்கலாம், அல்லது வேறு ஏதோ காரியமாய் இருக்கலாம் சகல ஜாக்கிரதையோடு இருக்கவேண்டிய கட்டாயம் உண்டு. (சாதாரணமான சபல எண்ணங்களுக்குக் கூட இடந்தராமல் பார்த்துக் கொள்வது கறையற்ற ஒரு வாழ்விற்கு வழிநடத்தும்)

தொடர்ந்த என்னுடைய கடிதத்தில் என்னுடைய நிபந்தனைகளைக் குறிப்பிட்டேன்.

- முதலாவது எந்த நிலையிலும் தேவ சித்தம் செய்வதற்குப் பூரணமாக ஒப்புக்கொடுத்தல். “உதாரணமாக” நாம் வட இந்தியாவில் ஊழியம் செய்கிறபடியால் குடும்பத்தில் யாதொருவருடைய மரணத்தின் நிமித்தமும் ஆறுதல் சொல்ல தென்னகம் வர நேருமாயின், தேவன் அனுமதி தந்தால் தான் வருவது” அவர் போகக்கூடாது என்றால் அது யாரைப் பகைக்க வேண்டியதாய் இருந்தாலும் போகாமலேயே இருப்பது.

(இப்படிப்பட்ட கடின நிபந்தனை தான் நான் எழுதிய முதல் நிபந்தனை. எந்தப் பெண்ணும் இதற்கு நடுங்கு வாள் என்பதை நான் அறிந்திருந்த போதிலும், எல்லா சூழ்நிலையிலும் தேவ சித்தம் செய்ய ஒப்புக்கொடுக்கும் யாருக்கும் இவை பெரிதாகத் தோன்றாது என்பது மாபெரும் உண்மை).

- இரண்டாவதாக; சாது சுந்தர்சிங், பவுல் போன்றோருடைய வாழ்க்கை என்னை மிகவும் கவர்ந்தவை; அவை என்னைத் தியாக வாழ்விற்கு சவால் விட்டவைகள்; எனவே எனக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாக வருபவள் எந்த தியாகத்தையும் செய்ய ஆயத்தமாய் இருக்க வேண்டும்.
- மூன்றாவதாக; ஜெபத் துணையே என்னுடைய அத்தியாவசியத் தேவை.
- நான்காவதாக; பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமைக்காக ஏங்கி, அதனால் நிறைந்த ஓர் வாழ்வு.
- ஐந்தாவதாக; நேசிக்கக் கூடாத பீஹாரின் மக்களைத் தன் ஜனமாக எண்ணி பூரணமாக நேசிக்க ஒப்புக்கொடுத்த வாழ்வு.
- ஆறாவதாக; இந்தி மொழியைக் கற்றுக் கொள்ள திருமணத்திற்கு முன்னே முயற்சித்தல்.
- ஏழாவதாக; நம்முடைய தேவைகளை நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ யாருக்கும் தெரிவிக்கக் கூடாது. விசுவாச வாழ்வுக்கு பூரண ஒப்புக்கொடுத்தல்.

மேற்கண்டவைகளே அக்கடிதத்தின் சாராம்சம். இக்கடிதத்தை முதலாவது பெறும் பெண் என்னை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் ஜெபித்திருந்தேன். சகோ. தயானந்தன் கடிதத்தை என்னுடைய தந்தையிடம் சமர்ப்பித்து விட்டு சென்னை வந்து விட்டார்கள். என் தந்தை மாத்திரம் அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்கப் போனார்கள். அதற்கு முந்தின இரவு பெண்ணின் தாய் (தற்போது என் மாமியார்) இனந் தெரியாத ஒருவர் அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்தது போலவும். இந்த காரியங்களைப் பேசி முடித்தது போலவும் சொப்பனம் கண்டார்கள் (தேவபக்தி நிறைந்த அவர்களை இப்படி தேவன் அடிக்கடி வழி நடத்தியிருந்தார்).

கடிதம் ஒன்று ஒருவர் எழுதியுள்ளார் என்பதைக் கேட்ட பெண் சீறி எழுந்தாள்; எனக்கு யாரும் கடிதம் எழுதக்கூடாது என ஏதோ பெரிய தவறு நடந்துவிட்டது போல சிலநாட்கள் அதை வாசிக்கவோ, ஏன் தொடவோ மனதில்லாமல் அழுதுகொண்டிருந்தாள். ஆனால் தாயாரும் மற்றவரும் தவறான கடிதமில்லை என்றும், தாங்கள் வாசித்தது தானே என்றும் கூறிய பின்னர் “சம்மதம்” என்று பதில் எழுதினாள் (இன்றைக்குத் தன் வாழ்வில் எந்த ஒரு களங்கமும் நேரிட்டு விடக்கூடாது என்று ஜாக்கிரதையாய் இருக்கும் பெண்கள் வெகு சிலரே).

ஏற்றத் துணையானால் இடர்கள் இல்லை...

திருமணத்திற்கான காரியங்கள் வேகமாக நடந்தன. எனக்கு இருந்த இரண்டு நாட்களில் (மீதி நாட்களில் நான் கூட்டங்களுக்கு ஒத்துக் கொண்டிருந்தேன்) ஒரு நாள் திருமணத்திற்காக நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்தது மே மாதம் 8 நாள் 1974 ஆம் ஆண்டு, குமாரி ருபலேகா திருமதி ருபலேகா ஜெபக்குமார் என்று மாறினாள்.

தொடர்ந்து சில கூட்டங்களை முடித்து விட்டு பீஹார் திரும்பினோம். முதன் முறையாக வட இந்தியாவுக்குள் காலடி எடுத்து வைத்த என் மனைவி அவள் ஒப்புக்கொடுத்த அதே பீஹாருக்கு ஆண்டவர் கொண்டுவந்த விதத்தைக் குறித்து ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள். திருமணமே வேண்டாமென்று இருந்ததும், பதினாரு வயதில் இரட்சிக்கப்பட்டு கூட்டம் ஒன்றில் பீஹாருக்கு தன்னை ஒப்புக் கொடுத்து ஜெபிக்கும் வரை வாய் திறக்கமுடியாமல் தலை வேதனையால் கஷ்டப்பட்டதும், ஒப்புக்

கொடுத்தபின் உடனடியாக விடுதலை கிடைத்ததும் அவளுடைய எண்ணத் திரைகளில் ஓடி மறைந்தன. “உன் நினைவுகள் என் நினைவுகள் அல்ல” என்று தான் ஆண்டவர் அவளிடம் சொல்லி இருந்தார். அப்படியே திருமணமாகாமல் அல்ல திருமணம் ஆன பின்பே அவளை, அவர் காட்டிய பிரதேசத்திற்கு அழைத்து வருவது அவரின் சித்தமாய் இருந்ததை எண்ணி வியந்தாள்.

குறுகிய கால இடைவெளியில் நாங்கள் புறப்பட்டபடியால், ஜாம்ஷெட்பூர் வந்து பின்னர் பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்ய நேரிட்டது. ஜாம்ஷெட்பூரில் வந்து இறங்கி டெஹ்ரி-ஆன்-சோன் பஸ்ஸில் செல்ல 14 மணி நேரம் எடுத்தது. இரவு பஸ் ஒன்றுதான் இருந்தது; அதிலும் எக்கச்சக்கமான கூட்டம் என் மனைவிக்கு மட்டும் தான் இடம் கிடைத்தது. நானோ சாமான்களோடு கொஞ்சம் பின்னால் நின்று கொண்டு வந்தேன்.

ஊரைவிட்டு வெளியே வந்ததும் பஸ்ஸில் விளக்குகள் யாவும் அணைக்கப்பட்டுவிட்டன. திருமணமான 8 ஆம் நாள் சுற்றிலும் வேறு பாஷை பேசுவோர், இருட்டில் சில கரங்கள் என் மனைவியை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தன; திகில் அவளைப் பிடித்தது. ஓரிரு முறை அந்தக் கரங்களைத் தட்டி விட்டாள்; ஆனால் தொடர்ந்து நடக்கவே என்னைக் கூப்பிட்டு அருகில் நிற்குமாறு கெஞ்சினாள். 14 மணி நேரம் கால்கடுக்க இரவில் நிற்பதோடு அல்லாமல் அவ்வப்போது யாருடைய கைகளாவது என் மனைவியை நோக்கி நீட்டப்படுகிறதா என்று இருட்டில் பரிசோதித்துக் கொண்டே நான் பயணம் செய்ய நேரிட்டது. புதுப்பெண் தன் இனத்தாரை விட்டு ஊரைவிட்டு வேறு பகுதிக்குப் போகிறவளின் மனநிலை எப்படி இருந்திருக்கும் இராட்சதர் மத்தியில்தான் வாழப்போகிறோமோ என்ற திகில் அவள் என்னைப் பிடித்திருந்த பிடியிலிருந்து விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியதாயிருந்தது. மிகுந்த களைப்புக்குப் பிறகு டெஹ்ரி-ஆன்-சோன் வந்து சேர்ந்தோம்.

இந்த முதல் பயணமே என் மனைவி சந்திக்க வேண்டியிருந்த அநேக பயங்கரங்களுக்கு அவள் ஆயத்தப்படப் போதுமான பெலத்தைத் தந்து விட்டது.

பாஷைதெரியாத நாட்களில் தனியாகத் தெருவில் நடந்து செல்லும் போது அவளைக் கேலி செய்யும் சிறுவர், மற்றும் வாலிபர் கூட்டத்தின் மத்தியிலும் நான் வீட்டிலில்லாத போது

பெண்களைக் கடத்தி விற்பவர்கள் என்று வீண் புரளிகளைக் கிளப்புவோரால் ஏவி விடப்பட்ட கொடூரர்கள் என் வீட்டை கம்பு தடிகளோடு சோதனையிட்ட போதும், தனிமையாய் இவைகளை யெல்லாம் சந்திக்க தேவன் அவளுடைய “முதல் நாளையே” மறக்க முடியாத நாளாக்கியிருந்தார். கரங்களைப் போருக்கும் வீரல்களை யுத்தத்திற்கும் படிப்பீக்கும் தேவன் அல்லவா அவர்.

திருமண வாழ்க்கை; நான் நினைத்தது போல் என்னைக் கட்டி வைக்கவில்லை. நான் அதற்காகத்தான் மிகவும் பயந்திருந்தேன். ஹிந்தி மொழி தெரியாத மனைவி, புதிய சூழ்நிலையாரும் கிறிஸ்தவரல்லாத இடம், மிரட்டல்கள் அவ்வப்போது கேலிகளுக்கோ குறைவில்லை; வேசி என்று அழைக்க அஞ்சாத அஞ்ஞானக் கூட்டம் (அவர்களைப்போல் என் மனைவி குங்குமமும் முக்காடும் இட்டு முகத்தை மறைக்காமல் இருந்தது தான் அவர்கள் அவளைப் பார்த்து இப்படி அழைக்க வைத்தது) தெருவில் நடந்தாலோ, என்னோடு ரிக்ஷாவில் வந்தாலோ, குதிரைகளைப் போல களைப்போர் ஏராளம். இதற்கிடையில் நானும் அவளை தனியே விட்டு விட்டு 15 நாட்கள் வரை வெளியூர் சென்று விடுவதும் உண்டு. அர்ப்பணித்த ஓர் மனைவி ஊழியனுக்குத்தான் எத்தனை ஆசீர்வாதத்தைக் கொண்டு வர முடியும்! என்னை மக்கள் முன்னைக் காட்டிலும் அதிகம் நம்ப ஆரம்பித்தனர். அதனீழ்த்தம் ஊழியம் பெருக ஆரம்பித்தது.

பாஷை தெரியாத அவளும் கிறிஸ்துவற்ற ஒரு பெயர்க் கிறிஸ்தவ குடும்பத்தைச் சந்தித்து வாலிபப் பெண் ஒருத்தியை துணைக்கு வைத்துக் கொள்வாள். அந்தக் குடும்பத்திலோ கிறிஸ்துவின் வாசனை கூடக் காணப்படாமல் இருந்தது. ஆனால் என் மனைவியின் விடா முயற்சி அந்தப் பெண்ணைக் கிறிஸ்துவுக்குள் வழி நடத்திற்று. அது ஒவ்வொருவரையும் பற்றிப் பிடிக்க ஆரம்பித்தது. இன்று தாவுது நகரில் ஓர் ஆலயம் உண்டென்றால், அங்குள்ள குடும்பத்தினரில் 4 பேர் ஊழியத்தில் உள்ளனர் என்றால் அதற்குக் காரணம், ஹிந்தி தெரியாத நாட்களில் என் மனைவி தன் கிரியைகளால் செய்த ஊழியத்தின் பலனாய் உண்டானதே. ஆகையால் நீ எந்த சூழ்நிலையில் வைக்கப்பட்டாலும் உன்னால் அவருக்கு ஊழியம் செய்ய முடியும் என்பதை மறந்து விடாதே.

== உன்னையல்ல என் கண்மணியைத் தொடுகிறான் ==

திருமணத்திற்குப் பின்னர் ஊழியத்தினை உற்சாகமாகத் தொடர்ந்தேன், துணைாக தேவன் தந்த மனைவி எனக்குத் துணைாக நின்று உதவினாள். தாவுது நகர் ஊழியத்தில் பொறாமை கொண்ட எதிரிகள் முதன் முதலாக கூட்டத்தைத் தாக்கினர். என்னையும் பாஸ்டர். தயானந்தன் அவர்களையும் காவல் நிலையத்தில் உட்கார வைத்து விட்டு, காவல் துறையின் உதவியோடு அங்கேயுள்ள முனிசிபாலிட்டி சேர்மன் முதல் சிறியவர் வரை விளக்குகளை நொறுக்கி கூட்டத்தை தடை செய்துவிட்டனர். எங்களைக் காவல் நிலையத்தில் சந்தித்த இன்ஸ்பெக்டர் வீணாகக் கதையடித்து விட்டு, பொது மக்கள் விரும்பாத கூட்டத்தை நடத்த வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொண்டார். பின்னர் எங்களை அனுப்பி வைத்தார். கூட்டம் நடந்த இடத்திற்கு வந்த போதுதான் அங்கே நடந்த கலவரங்கள் தெரிய வந்தது. 45 வருடத்திற்கு முன்னர் இங்கே ஓர் வெள்ளைக்கார மிஷனரியைத் துண்டமாக்கி தெருவொன்றிற்கு ஒவ்வொரு துண்டாக அனுப்பினோம். இப்போது நீ வந்திருக்கிறாய் என்று கூச்சலிட்டார் ஒருவர். “நாங்கள் ஜீவனைக் காப்பதற்கு அல்ல இழப்பதற்கே வந்திருக்கிறோம்” என்று சவால் விட்டோம். கிறிஸ்துவுக்காய் மரிப்பதில் உள்ள ஆனந்தம் எங்கள் முகங்களில் தெரிந்தது; தேவனும் இடைப்பட்டார். மறுநாள் காலை ஊர் முழுவதும் ஒருவித கலக்கம். என்னவென்று விசாரித்தபோது நேற்று ரேடியோவில் இங்கே நடந்த கலவரத்தை அறிவித்ததாகவும் “இத்தனை சீக்கிரம் எப்படி அரசாங்கத்திற்குச் செய்தி எட்டியது” என்ற கலக்கம் அவர்களைப் பிடித்திருந்தது. இவர்கள் “எப்படிப்பட்டவர்கள் என்று தெரியாமல் தொட்டு விட்டோமே” என்ற பீதி ஜனத்திற்குள் உண்டாயிருந்தது. சேனைகளின் கர்த்தர் என்பது அவர் நாமம் அல்லவா! பழைய ஏற்பாட்டில் இப்படிப்பட்ட காரியங்களை நடப்பித்தவர் எப்பொழுதும் மாறாதவரே.

நாட்கள் கடந்தன; மந்திரவாதிகளும், மார்க்க வெறியவர்களும் தொடர்ந்து மிரட்டினர். இஸ்மாயில் குழுவைச் சேர்ந்த ஒருவர் குடித்துவிட்டு தினந்தோறும் வம்பு செய்ய ஆரம்பித்தார். குகை போன்ற ஒரு வீட்டிற்கு மாற வேண்டிய சூழ்நிலை உருவானது. வீட்டில் ஒரு நாள் இருந்த பணம் எல்லாம் காணாமல்

போய்விட்டது. உதவி செய்வார் யாருமற்ற நிலையில் நானும், சகோ. சாமுவேலும் 55 கி.மீ தூரத்தில் உள்ள டெஹ்ரிக்கு ஒரே சைக்கிளில் (இரண்டு பேரும் ஒரே சைக்கிளில் பயணமானோம். என்னுடைய கடிதங்கள் எல்லாம் அங்கு தான் வரும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் தான் சென்றோம். சரியான எதிர்காற்று; உடம்பிலும் உள்ளத்திலும் பெலனில்லை. கூடவே 15கி.மீ வந்த போது சைக்கிள் பஞ்சர் ஆகி விட்டது. சைக்கிள் சீட் கவரை வைத்துக் கொண்டு பஞ்சர் பார்த்துத் தர பல கடைக்காரர்களைக் கெஞ்சிப் பார்த்தோம், 30 பைசா கூட இல்லாத குறை; ஆனால் பலனில்லை. ஒருவரும் இரக்கம் பாராட்டவில்லை. அந்த சைக்கிளையும் தள்ளிக் கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தோம். பல மைல்கள் நடந்த பின் லாரி டயர்கள் ரிப்பேர் செய்யும் ஒருவர் தன்னுடைய சாமான்களைத் தந்துதவினார். ஆனால் அந்த பொருள்கள் பஞ்சர் ஆகி இருந்த எங்களுடைய டியூபை இன்னும் அதிகமாக கிழித்து விட்டது. செய்வதறியாது 12 மணி நேரம் கழித்து டெஹ்ரி வந்து சேர்ந்தோம். தேவைகளை சந்திக்க தேவன் உதவினார். ஆனால் கால்களில் பெரிய பெரிய பொக்களங்கள் புறப்பட்டிருந்தன ஊழியப்பாதை வேதனை மிக்கது தான்! விசேஷமாய் சுவிசேஷ வாசனையே இல்லாத இடங்களில் பணியாற்றுவது வேதனையளிப்பதுதான். ஆனால் அவை தானே வைராக்கியத்தை உருவாக்குகிறது. அது இல்லாமல் ஊழியம் செய்ய இயலாதே, எங்களின் வைராக்கியத்தை அதிகமாக்கும் வண்ணம் தேவன் மேலும் கிரியை செய்தார். அப்படி என்ன செய்தார்?

“அஞ்சா” என்ற கிராமம் 6 கி.மீ. தொலைவில் இருந்தது. வீட்டிற்கொரு துப்பாக்கி என்றும், எதையும் செய்ய அஞ்சாதவர்கள் என்றும் மாவட்டம் முழுவதும் பெயர் பெற்றிருந்த அந்த கிராமத்திற்கு சுவிசேஷம் எடுத்துச் செல்ல வாஞ்சித்தோம். அந்த கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அடிக்கடி எங்களை மார்க்கட்டில் பார்த்து மிரட்டியது எங்களை இன்னமும் தீவிரம் காட்டச் செய்தது.

கிராமத்தை அடைந்தவுடன் தாடியுடன், முறுக்கிய மீசையுடன் நின்ற இரண்டு பேர் இந்த கிராமத்தில் நுழையக் கூடாது என்றனர். இது எங்கள் தேசம். இதிலே நடப்பதற்கோ, தெருவில் பிரசங்கிப்பதற்கோ எதற்கும் தடையில்லை என்று கூறி அவனுடைய தடிகளை தாண்டி கிராமத்திற்குள் நானும் சகோ. சாமு

வேலும் நுழைந்தோம். கோபம் கொண்ட இருவரும் எங்களை இழுத்துக் கொண்டு போய் அங்கே கூடி பேசிக் கொண்டிருந்த கிராமத்தின் பெரியவர்கள் மத்தியில் விட்டனர். அவர்கள் முதலாவது இங்கே பிரசங்கி; பின்னர் ஊருக்குள் போகலாம் என்று கட்டளையும் இட்டனர். 45 பேர் கூடியிருந்த அந்தக் கூட்டத்தில் ஊரின் அனைத்து பணக்காரரும், பெரியவர்களும் அமர்ந்திருந்தனர்; இப்படி ஒரு ரெடிமேட் கூட்டம் எப்படி கிடைக்கும் என்ற வியப்போடு, தேவ கரத்தை உணர்ந்தவர்களாய் பாடல் ஒன்று பாடி பிரசங்கித்தோம் தேவ ஆவியானவர் அசைவாட ஆரம்பித்தது தெரிந்தது.

பிரசங்கத்தை முடிக்கும் முன்னரே ஊரின் பெரியவர் ஒருவர் “இவர்கள் பிரசங்கிப்பது சரியாய் இருக்கிறது”. என்று கூறி ஏதாவது புத்தகம் உண்டோ என எங்களை வினவினார். உடனே எங்கள் கையிலிருந்த புதிய ஏற்பாட்டை நீட்டினோம். விலையைக் கொடுத்து வாங்கினார். இதைக் கண்ட அனைவரும் தங்களுக்கும் வேண்டுமென்று கூற, 35 பிரதிகளும் சில வினாடிகளில் தீர்ந்து போயிற்று. மீதி பேர் ஏமாற்றமடைந்தார்கள், எங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு சென்ற முரடர்கள் வெட்கம் தாளாது இடத்தை காலி செய்தனர்.

கூட்டத்திலிருந்த ஒருவர் எங்களுடைய வீட்டைக் குறித்து விசாரிக்க, நாங்கள் இருக்கும் குகை போன்ற வீட்டின் அவல நிலையைச் சொன்னோம்; “நற்செய்தியைச் சொல்லும் நீங்கள் நல்ல வீட்டில் இருக்க வேண்டும் அதுவும் ஊரின் பிரதான இடத்திலிருக்க வேண்டுமே!” என்று கூறி தாவுது நகரின் முக்கிய வீதியிலிருந்த தனக்குச் சொந்தமான வீட்டை எங்களுக்குத் தர வாக்களித்தார்.

“பட்சிக்கிறவனிடத்திலிருந்து பட்சணத்தை வரவழைக்கும்”
தேவனை கவனித்து வீடு திரும்பினோம். சீக்கிரத்தில் வீட்டை அவர் தந்த முக்கிய வீதிக்கு மாற்றி ஒழுங்காக கூட்டங்களை நடத்த ஆரம்பித்தோம். ஜாதி வெறியின் நிமித்தம் கட்டப்பட்டிருந்த அநேகர் தங்களின் அவல நிலையைச் சொல்லி, அழுது “இந்த இயேசு எங்களுக்கு வேண்டும். ஆனால், எங்கள் சமுதாயம் என்ன சொல்லும்” என்று அங்கலாய்த்தனர்.

மோசம் போக்கும் நயவஞ்சகன்

இந்நிலையில், பாபுவா பகுதியில் ஆண்டவரை சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக் கொண்ட முதற்கனியான ஸ்டீபன் சிவனாத் வீட்டிலிருந்து தள்ளப்பட்டார். ஆயினும், ஊழியம் செய்ய விருப்பம் கொண்டு “இட்டார்சி” வேதாகம கல்லூரியில் சேர்ந்தார்.

பாபுவா ஊழியத்திற்கு விரோதமாக பிசாசு கிரியை செய்ய ஆரம்பித்தான். இயேசு நாமக்காரர்கள் திரித்துவத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாதோர் அங்கு நடக்கும் கிரியைகளைக் கேள்வியுற்று தந்திரமாக வந்து கூட்டங்கள் நடத்தி அங்கே இருந்த ஊழியரையும் வசப்படுத்தி, மனந்திரும்பிய இந்து வாலிபர்களைத் திசை திருப்பி மீண்டும் (3 மாதத்தில்) ஞானஸ்நானம் கொடுத்து, பின்னர் அவர்கள் மனதை கெடுத்து இந்து மதத்திற்கே திரும்பச் செய்தனர்.

இதனால் வந்த சேதங்கள் ஏராளம். மிகுந்த கண்ணீரோடும், வேதனையோடும் தேவ சமூகத்தில் காத்திருந்தோம். எத்தனை பாடுபட்டு ஊழியம் ஆரம்பித்தோம். ஆனால், இத்தனை சீக்கிரம் சத்துரு கெடுத்து விட்டானே என்ற ஏக்கம் எங்களை வாட்டியது. இழந்த கணிகளில் சிலவற்றை வசனத் தெளிவுக்குள் கொண்டுவந்து மீண்டும் உற்சாகத்தையும் தரிசனத்தையும் தர எல்லா பிரயாசங்களையும் எடுத்தோம்.

ஆயினும், இரண்டு ஆண்டுகள் போராட்டக் களமாகவே இருந்தது. உடன் ஊழியராய் இருந்தவரே, எதிர்மாறாக செயல்பட்டு வந்தார். இந்நிலையில் சகோ.சாமுவேலைத் தனியாக பாபுவாவில் விட்டுவிட்டு வாரந்தோறும் 100 மைல் சென்று நான் கூட்டங்களை நடத்தி வந்தேன். 100 மைல் யாத்திரைக்கு காலை 7 மணிக்கு புறப்பட்டால் சாயங்காலம் 7 மணிக்குத் தான் போய்ச் சேர முடியும், அதுவும் மிகுந்த கஷ்டத்தோடு பிரயாணம் செய்ய வேண்டும் வாரத்தில் 2 நாட்கள் இப்படி முழுமையாக பிரயாணத்தில் செலவழிந்தது. நான் செல்லாத நாட்களில் சகோ. சாமுவேல் தனியாக கிராமங்களுக்குச் செல்வார்.

சத்துருவின் இந்தக் காரியங்களைக் கண்ட நாங்கள், கணிகளைத் தக்க வைக்க, தெளிவான வேத பாடங்களை ஆழமாகச் சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பித்தோம். அதன் விளைவுதான் பின்னர் Study Camps நடத்த அஸ்திபாரம் இட்டது. வசனத்தில்

உறுதிப்படுத்தப்பட்டவர்கள் தைரியமடைய ஆரம்பித்தனர், தீவிரமாக பிரசங்கிக்கவும் ஆரம்பித்தனர்.

உடைந்து உள்ளங்களில் பிறக்கும் உற்சாகம்

இதற்கிடைப்பட்ட நாட்களில் தென்னகத்தில் ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தோரிடத்தில் மிகப்பெரும் பாரமும், உத்வேகமும் பெருகிற்று. அடிக்கடி உபவாச ஜெபங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இடையிடையே சென்னை அருகில் படப்பையில் உள்ள தோட்டம் ஒன்றில் ஒரு நாள் போராட்ட ஜெபம் ஏற்படுத்தி, தேவ சமூகத்தில் கதறி அழுது ஜெபித்து வந்தனர்.

ரோஹ்தாஸ் மலை மக்கள் மத்தியில் நடந்த ஊழியத்தின் மகிமையைக் கண்ட கிராமத் தலைவன் ஒருவன் எங்களைத் தேடி வந்து எப்படியாவது ஒரு மிஷனரியைத் தாருங்கள் என்று கெஞ்சி நின்றார். இச்சம்பவத்தை அடுத்து கடிதம் ஒன்றும், செய்தி ஒன்றும் சென்னை தாம்பரம் ஜெபக்குழுவிற்கு அனுப்பி வைத்தோம். அதற்கான பிரத்தியேக ஜெபம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு குறித்த ஒரு நாள் ஒரு சிறு குழுவாகப் போராட்ட ஜெபத்திற்குக் கூடினர். கூட்டம் அதிகம் இல்லை; ஆயினும் கலந்து கொள்ள வந்தவர்களோ ஆத்துமாவை ஊற்றி ஜெபிக்க வந்திருந்தனர். ஊழியர்களாக நாங்கள் பீஹாரில் ஜெபித்தோம். படப்பையில் ஜெபித்தோர் மத்தியில் தேவ அக்கினி இறங்கி அவர்களை ஆட்கொண்டது. கெஞ்சும் ஜெபம் நெஞ்சை அடைக்க, கதறும் ஜெபமாகி, கதற இயலா நிலைக்கு வந்தபோது ஏக்க பெருமூச்சுகள் மாத்திரமே ஜெபமாயிற்று. கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருக, தேவனும் தேசமும் மாத்திரமே கூடியிருந்தோர் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. திடீரென, ஆவியின் உந்துதலால் முன்னின்று நடத்திய சகோதரர்

“காலமோ செல்லுதே
வாலிபமும் மறையுதே
எண்ணமெல்லாம் வீணாகும்
கல்வியெல்லாம் மண்ணாகும்”

என்ற அடிகளைப் பாடினார் அது அனைவரையும் பற்றிப் பிடித்தது. மீண்டும் மீண்டும் இந்த வரிகள் பாடப்பட்டதின் விளைவாக படித்துக்கொண்டிருந்த இரண்டு வாலிபர் எழும்பி நின்றனர்! “எங்களைப் போகச் சொல்கிறார் ஆண்டவர்” என்றனர்!

அநேகர் இதயத்திலும் ஆவியானவரின் ஆமோதிப்பின் தொனி தொனித்தது. பெற்றோர் என்ன சொல்லுவார்கள்? படிப்பு என்னவாகும்? எதிர்காலம் உண்டோ? இளைஞர்களாயிற்றே? என்ற எந்த கேள்வியும் கேட்கப்படவில்லை.

தேவனும், தேசமும், தேவையும் கண்முன் தெரிகிற கூட்டத்திற்கு மற்றவை ஏதும் புலப்படாதோ! அழைக்கும் தேவன் அனைவரையும் ஆயத்தமும் படுத்திவிடுவார் என்பதில் ஐய மில்லை. இது வேதம் ஆமோதிக்கும் சத்தியம். பெற்றோர்கள், “அது தேவ அழைப்பானால் நாங்கள் யார் குறுக்கே நிற்பதற்கு?” என தேவ சீத்தத்திற்கு தங்கள் பிள்ளைகளை ஒப்புக்கொடுத்தனர். இருபது வயது எட்டியிராத இருவர் சென்று எதைச் செய்து முடிப்பார்கள் என்ற கேள்விகேட்டோருக்கு, “தேவனுக்கல்லவா அது தெரிந்திருக்கவேண்டும்” என பதில் கொடுத்தனர் பெற்றோர். இப்படித்தான் பணித்தளம் நோக்கி புறப்பட்டனர். சகோ. சாலோமோன் ஜாணும், சகோ. டேனியல் இன்பராஜும், பள்ளி சிநேகிதர்கள் என்றதாலும் சாலோமோன் வட இந்தியாவில் வளர்ந்தவர் என்றதாலும் பயம் ஒன்றும் அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. இளங்கன்று பயமறியாதல்லவா!

நீ என்னுடையவன்,

உன் பெயர் சொல்லி அழைத்தேன்

பாபுவாவின் முதற்கனி சிவநாத் ஸ்டீபன், இட்டார்சி என்னும் இடத்திற்கு வேதம் கற்க அனுப்பி வைக்கப்பட்டதால், இந்த சகோதரர்களுக்கு மொழி சொல்லித் தருவதில் எனது சில நேரத்தை ஒதுக்கினேன். ஆயினும் தவறாமல் கிராம ஊழியங்களைச் செய்துவந்தோம். சைக்கிள் இரண்டுதான் இருந்தன. எனவே நான்கு பேர் இரண்டு சைக்கிளில் செல்வது வழக்கமாயிற்று.

வீட்டிற்கு வருபவர்களை உபசரித்து உட்கார வைப்பதற்கு எங்களுக்கு இருந்ததெல்லாம் சுவிசேஷபிரதிகள் வந்த பெட்டிகளே. வரும் காணிக்கை அனைத்தையும் சுவிசேஷம் பரவ செலவு செய்தோம். சாப்பாட்டு செலவினை அதிகம் குறைத்துக் கொண்டோம். யாவரும் இளம் வயதினர் என்பதால் அப்போது எந்த பெலவீனமும் தெரியவில்லை. எதையும் சாப்பிடும் வயது;

கல்லும் ஜீரணிக்கும் நாட்கள்; பாடலும் இளவயதின் வைராக்கியமும் அநேக மைல்கள் கடப்பதின் கஷ்டத்தை மறக்கடித்தன. பீஹார் புதிதானதால் அம்மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள் இந்த வாலிபர்களுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தன. அநேக நேரங்களில் களைப்பை மாற்ற அவையே பேசி சிரிக்கும் காரியங்களாய் அமைந்தன.

தங்கியிருந்த தாவுது நகர் பாரம்பரியத்தில் திழைத்திருந்தது. மதவெறியோடு கூட தத்துவ வெறியும் தாண்டவமாடிய இப்பகுதியில் இந்துக்களில் பல பிரிவினர் தாங்களே பெரியவர்கள் என சாதிக்க பல காரியங்களைச் செய்து வந்தனர். முஸ்லீம்களும் தாங்கள் யாருக்கும் குறைந்தவர்கள் இல்லை என வாழ்ந்தனர். அவர்கள் மத்தியில் இருந்த, இந்த சிறுபையன்கள் நமக்கு என்ன சொல்லித்தரமுடியும் என்ற இறுமாப்பு அநேக கண்களை அடைத்திருந்தது. நீங்கள் மதத்தைக் குறித்துப் பேசுவதற்கு குறைந்தது 50 வயதாவது உங்களுக்கு ஆக வேண்டாமா என நாங்கள் அநேகரால் தள்ளிவைக்கப்பட்டோம்; இது எங்களை மனமடிவாக்கியது. ஆயினும் விடாமுயற்சியோடு சுவிசேஷம் பரப்பவேண்டுமே என்ற வாஞ்சையோடு முன்னேறிச் சென்றோம், கூடவே இன்னமும் வாலிபர்களை எழுப்பும் என்று ஜெபித்த ஜெபத்திற்கு உத்தரவாக தேவனும் கிரியை நடப்பித்தார். அதன் விளைவாக பெற்றோருக்கு தலைவேதனையாய் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த வாலிபனைப் பார்த்து தந்தை இப்படியும் சொல்ல நேரிட்டது “ஏதாவது விஷம் வாங்கிக் குடித்துச் செத்துத் தொலை” என்று; அப்பேர்ப்பட்ட இழிநிலைக்கு தேவையற்றவைகளை வாழ்க்கையில் இணைத்துக் கொண்டு சென்ற அந்த வாலிபன் வேலை தேடி சென்னையிலுள்ள தன் தமக்கையின் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தான். துளிகூட சமாதானமற்ற வாழ்வு மேலும் நரக வாழ்வைத் தான் தந்தது. பல இடங்களில் வேலை தேடியும் கிடைக்காத பட்சத்தில் தபால் நிலையத்தருகில் “முதலாவது தேவனுடைய கிராஜ்யத்தை தேடு” என்று தேவன் பேசினார். போடச் சென்ற விண்ணப்ப படிவத்தை போட்டு விட்டு வீடு திரும்பினான். சில தினங்கள் கழித்து இரவில் தூங்கும் போது அதே வார்த்தைகள் தெளிவாய்க் கேட்டன. யாரோ காலையில் வசனத்தைக் கூறிக் கொண்டு செல்கிறார்கள் என்று எண்ணித் தெருவில் வந்து பார்த்தால் ஒருவரையும் காணோம். ஆனால் அந்த குரலோ விடுவதாக இல்லை.

அந்த நாளின் சாயங்காலத்தில் என்னைத் தேடி சகோ. அம்புரோஸ் வந்தான். “அண்ணன் என்னுடைய நிலமை இது” என்று நடந்தவைகளைக் கூற குரோம்பேட்டையிலிருந்து தாம்பரம் சானிட்டோரியம் வரை நடந்து கொண்டிருந்த நாங்கள் ஒவ்வொரு விளக்குக் கம்பத்தின் கீழேயும் நின்று வசனத்தை நான் காட்ட, படித்துப் படித்து தன்னுடைய நிலையை உணர ஆரம்பித்த அவன் இயேசுவை சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக் கொண்டான். “ஜெபக்குழுவுக்கு வா, அங்கே நீ தேவ ஆவியைப் பெற ஜெபிக்கலாம்” என்றும் அழைத்திருந்தேன். ஆனால் ஜெபக்குழுவின் ஜெபத்தில் கலந்து கொள்ளும் முன்னரே தேவ ஆவியானவர் அவனை நிறைத்து விட்டார். பாவத்தை அறிக்கை செய்து அழுது அவர் பாதம் சேர்ந்த போது அடுத்த வேலையைத் தேவன் தாமே நிறைவேற்றிவிட்டார்.

கதவுகள் திறக்க ஊழிய வேலையும் செய்து கொண்டே தேவ ஊழியத்திலும் வளர்ந்து கொண்டிருந்த அவனுக்கு அவரைக் குறித்து கூறவும், பிரசங்கிக்கவும், வியாதிப்பட்டோருக்காக ஜெபிக்கவும் வாய்ப்புகள் பெருகின. இணைப் போதகனாகவும் தூத்துக்குடியில் பணிபுரிய விசுவாசிகள் பெருகினர். இடையிடையே பீஹாரிலிருந்து தமிழகம் செல்லும் போதெல்லாம் இருவரும் சேர்ந்து ஜெபிப்பது வழக்கமாயிற்று. கூடவே வடதேச பாரம் அவனை அதிகமாக அழுத்த, ஒப்புக் கொடுத்தல் இருந்தாலும் தேவன் தெளிவாய் காண்பிக்கக் காத்திருந்தான். ஆயினும் தென்னக ஊழியத்தின் இன்பமும் அவ்வப்போது தேவ தரிசனத்தை குறைக்க முற்பட்டது. ஆனால் தேவ தீர்மானம் மாறாதது அல்லவா! அடுத்தடுத்து வந்த டைபாயிடு ஜூரம் இவனுடைய தீர்மானத்தை தனக்குள் உறுதி செய்யும் வரை திணறடித்தது. உடனிருந்தோர் வேண்டாமென்றனர் ஆயினும் தேவன் வென்றார், சபையார் ஜெபிக்க மிஷனரி பிரதிஷ்டை ஆராதனையுடன் வடக்கே புறப்பட்டார்.

தூத்துக்குடியில் நடந்த கூட்டங்கள் இன்னும் ஒரு சில வாலிபரைத் தீர்மானங்கள் எடுக்க வைத்தது. முரளிதரன் என்ற வாலிபர் இயேசுவால் இழுக்கப்பட்டு ஜோசப் என்று மாறியிருந்தார். அச்சக வேலை பயின்ற பால் என்ற நண்பரொருவரும் அவருக்கு இருந்தார். திருவண்ணாமலைப் பகுதியில் ஊழியத்தில் இணைந்த இவர்கள் வடதேசம் செல்லும் அறைகூவலுக்குச் செவிசாய்த்து ஊழியத்தில் இணைய விருப்பங்கொண்டனர்.

இதற்கிடையில் சென்னையில் வாலிபர் விழாவொன்றில் வட இந்திய சவாலை போதகர் தயானந்தம் அவர்கள் தர தன்னை ஒப்படைத்தோர் பலர். வாலிபப் பெண்ணொருத்தி தெளிவாக தேவ அழைப்பை (வடக்கே சென்று பணிபுரிய) பெற்றாள். பெற்றோர் அனுமதி மறுப்பர் என்று கருதி தேவசத்தம் தெளிவாய் தொனிக்க புறப்பட்டு விட்டாள். தேவ பணிக்கு தடைகள் தோன்றின. எதிர்ப்புகள் பலத்தன விளைவுகள் எப்படியிருக்குமோ? என்ற சூழ்நிலை உண்டாயிற்று. ஆயினும் தேவன் தன்னுடைய வேலையைத் தெளிவாய் முடித்துக் கொண்டார், ஊழியத்தில் தனியாக இணைந்த இந்த முதல் பெண் தான் சகோதரி ஜெயவதனா.

இளவயதின் நுகம் இன்பமானதே

யார் தாங்குவார்கள்? எப்படிப்பட்ட மக்களைச் சந்திக்கப் போகிறோம்? என்று தெரியாவிட்டாலும் தேவன் காண்பிக்கும் தேசம் செல்லுவோர் எண்ணிக்கை பெருகத் தொடங்கியது. ஒரு வரைத் தாங்குவோர் இருவரைத் தாங்குவதே கஷ்டம், ஆயினும் தேவையைக் கண்டபோது ஊழிய ஸ்தலம் சென்றோர் சொந்தத் தேவைகளைக் குறைத்துக் கொண்டோம். தேவன் காரியங்களைச் செய்வார் என்ற நம்பிக்கை பெருகிற்று.

ஆம், அடிக்கடி விசுவாசம் பரீட்சைப் பார்க்கப்படும் போது தான் பலப்படும் என்பதை புரிந்து கொண்டோம். நம் தேவைகள் பெருகும் போது தேவனும் வழிகளைத் திறப்பார் என்பதை அறிந்து கொண்டோம். இல்லாதவைகளை இருக்கிறவைகளைப் போல அழைக்கிறவர் என்பதின் ஆழ்ந்த பொருள் விளங்க ஆரம்பித்தது. தியாகம் என்றால் என்ன? என்பதைக் கூட்டு வாழ்க்கையில்தான் அதிகம் காணலாம் என்பது மாறாத சத்தியங்கள் ஆயின. வாலிபத்தின் துணிவும், இயேசுவுக்கென்று எதையாவது சாதிக்க வேண்டும் என்ற தீவிரமும், தேவை மிகுந்த பகுதியில் வசிக்கின்றோம் என்ற நினைவும் ஓயாத உழைப்புக்கு உட்படுத்தின. யாரையும் கேட்பதில்லை என்ற முடிவு விசுவாசத்தின் உச்ச நிலைக்கு அடிக்கடி அழைத்துச் சென்றது. இளமையின் துடிப்பை, தேசத்தில் அழிவோருக்காகக் கண்ணீராய் மாற்றுவதில் கவனமாயிருந்தோம்.

மொழிப் பயிற்சி மிகுந்த நேரத்தை விழுங்கிற்று. சில வேளைகளில் சோர்வை உண்டாக்கியது. பல வேளைகளில் கேட்போருக்குச் சொல்ல நற்செய்தியிருந்தும் பகிர்ந்து கொள்ள வார்த்தைகள் இல்லையே என்று ஏங்க வைத்தது. சில நேரங்களில் தேவன் நம்மை வட இந்தியாவிற்குத்தான் அழைத்தாரா? என்று சந்தேகங்கள் இந்த வாலிபருக்குள் தோன்றி மறையாமலில்லை.

வாலிபர் என்பதாலும், தனக்கும் கொஞ்சம் தெரியும் என்ற தெளிவற்ற நிலை சில நேரங்களில் கருத்து வேறுபாடுகளை உண்டாக்காமலில்லை. ஆனால் எதிரீ ஒருவனை மாத்திரம் குறி வைத்திருப்போருக்கு இவைகளையெல்லாம் மேற்கொள்வது எளிதாக இருந்தது. இடையிடையே சத்துரு வாலிபத்தின் பெலவீனங்களைப் பெரிதாகக் காட்டி வீழ்த்தப் பார்த்தான். கனியற்ற வறண்ட பூமியில் ஆவியானவர்தான் காரியங்களை ஆற்ற முடியும் என்ற தெளிவு அதிகமாயிற்று. ஊக்குவிக்கவும், உறுதியான பாதையில் நடத்தவும் தேவ ஆவியானவர் ஒத்தாசை அருளினார்; அவரில் களிகூருகிறேன். புதிய ஊழியத் திட்டங்களோடு ஊழியர்கள் கூடி ஜெபித்து செயல்படுத்தத் தொடங்கினோம். தேசத்தில் தேவன் பெரியவைகளைச் செய்ய எதிர்பார்த்த நிலையில் முன்னேறினோம்.

முதலில் நிபந்தனை பின்போ ஆனந்த பாக்கியம்

சகோ. சாமுவேல் தனியாக கிராமங்களுக்கு சென்று பிரசங்கிக்கத் தொடங்கினார். தமிழ்நாட்டுப் பாணி வேஷ்டி, ஒரு சைக்கிள், வாயிலே துதியின் கீதம், தனியாகத் திறந்த வெளியில் நின்று பிரசங்கிப்பதும், பின்னர் சுவிசேஷபிரதிகளைக் கொடுப்பதும் அனுதின நடவடிக்கையாயிருந்தது. பாபுவாவுக்கு 8 மைல் தூரத்தில் உள்ள புனாவு கிராமத்தில் அவர் தன்னுடைய பணியைச் செய்தார். ரோமன் கத்தோலிக்கர் அங்கே முன்னரே பணி செய்து கொண்டிருந்ததோ, அந்தக் கிராமத்தில் உள்ள சிலர் உதவிக் காக கிறிஸ்தவர்களாக மாற்றப்பட்டிருந்ததோ அவருக்குத் தெரியாது. இப்படிப்பட்ட மனம் மாறாத இந்த கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவர்களுக்கும் பாதிரிகளுக்கும் இடையிடையே ஏற்பட்ட தகராறுகள் விளைவாக சில பள்ளி மாணவர்கள் கத்தோலிக்க பள்ளிகளி

லிருந்து நீக்கப்பட்டனர். இந்த மாணவர்களும் தங்களுடைய துன் மார்க்க வாழ்வினால் பள்ளியின் நிலைகளை சீர்குலைத்தவர்களே. தள்ளப்பட்டவர்களுக்குள் ஒருவித கசப்புணர்வு கிறிஸ்தவத்தின் பேரில் அதிகமாக உருவாகி வந்தது. கூடவே அவர்களுடைய பெற்றோரும் மற்றோரும் இந்துக்களைப் போலத்தான் ஜீவித்து வந்தனர். பெயர்கள் கூட மாற்றப்பட்டதில்லை. இந்த கசப்புணர்வின் காரணமாக சமூக விரோதிகளாக மாறிக் கொண்டு வந்த மாணவக் குழுவுக்குத் தலைவனானான் “லஷ்மன்” என்னும் வாலிபன்.

சகோ.சாமுவேலின் தமிழ்நாட்டு உடை, நடை, கோலமும், கிறிஸ்தவ பிரசங்கமும் இவர்களுக்கு விளங்கவில்லை. மாறாக தர்க்கம் பிறந்தது தன்னுடைய பணியினை முடித்துவிட்டு ஊழியர் வெளியேறின பின்பு அனைவரும் அவரைப் பரிசுதித்தனர்.

இந்நிகழ்ச்சிக்கு பின்னர் “லஷ்மன்” அரசாங்க பயிற்சி பெறுவதற்கான போட்டியில் கலந்து கொள்ள பாபுவா நகருக்கு வந்தான். மனதில் பெரிய போராட்டம். தாடி வளர்த்து குழப்பத்தை வளர்த்து வந்த அவன் சமாதானமின்றி, ஏங்கிய நாட்கள் அவைகள். போட்டிக்கு வந்திருந்த அவன் உட்கார்ந்திருந்தவர்களிடம் பேசக் கூட பிரியமில்லை. ஆனால் திடீரென்று ஒரு சத்தம் “நீ சந்தித்த ஊழியனை சந்தித்து ஜெபித்துக் கொள்” அவர் இருப்பிடம் தெரியாதே என்ற அச்சம் வெளிப்பட்ட போது “எழுந்து பேருர் வழியாக செல் இடையில் காண்பாய்” என்ற தெளிவான கட்டளை பிறந்தது. புதிய ஏற்பாட்டின் நிகழ்ச்சி அப்படியே நடந்தது.

போட்டியில் உட்காராமல் புறப்பட்டார் அதே சைக்கிள் வேஷடியுடன்; ஊழியரை சந்தித்து தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். இருவரும் ஊழியருடைய அறையில் இருந்து பேசினர். சகோ. ஜெபக்குமார் வருவார் அவரை சந்தியுங்கள். அவர் தெளிவாகப் பேசுவார் என்று அறிவுரை கூறினார். சாமுவேல் ஜெபித்து அனுப்பிய லஷ்மன், ஞாயிறு ஆராதனைக்கு குழுவினரோடு வந்து சேர்ந்தான். எதிர்ப்பு குழுவாக செயல்பட்ட அவர்களுக்கு அந்த நாள் ஆராதனையும், அரவணைப்பும் ஆச்சரியத்தை விளைவித்தது. ஆராதனைக்குப் பின்னர் அவர்களோடு பேசினேன். ஆயிரம் கேள்விகள் அந்த இளம் உள்ளங்களில். ஆனால் அனைத்தும் வேத வசனத்தால் தீர்க்கப்பட்டன. பரிசுத்த

ஆவியானவர் விளக்கிக் காட்டிய போது அவர்கள் உள்ளங்களில் நம்பிக்கை பிறந்தது. கூட்டமாக ஒப்புக்கொடுத்தனர் தங்கள் கிராமத்திற்கு அழைத்தனர். தொடர்ந்து நடத்திய கூட்டங்கள் விளைவாக புனாவ்-ம், சுற்றிலும் உள்ள கிராமங்களிலும் புதிய உத்வேகத்துடன் சுவிசேஷம் பரவியது. கஞ்சாவுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்த தீமோத்தேயு (முன்னர் அர்ஜுன்) முதலாய் விடுவிக்கப்பட்டனர், 15 வாலிபர்கள் கொண்டகுழு அபிஷேகம் பெற்றது. சுவிசேஷதீபத்தை தொடர்ந்து தங்களுடையவர்களுக்கு வழங்குவதே அவர்கள் இலட்சியமாயிற்று.

எங்களுக்கு கிடைக்கப் பெற்ற இந்த கனிகளைப் பழக்கு விப்பதிலும் பயிற்சிவிப்பதிலும் ஜனங்களைக் குறித்த ஒரு தரிசனம் கொடுப்பதிலும் அதிக சிரமம் இருந்தது. ஆயினும் அவர்களைப் பழக்குவிக்காமல் காரியங்கள் நிறைவேறாதே என்ற வேதனை பொறுமையோடு செயல்பட உதவியது.

“சாந்த்” என்ற இடத்தில் வட இந்திய சகோதரர் ஒருவர் தன்னுடைய சொந்த செலவில் தன் மக்களுக்கு சுவிசேஷம் அறிவிக்க வகை செய்ய 3 நாட்கள் கூட்டங்களை ஒழுங்கு செய்தார். குழுவாகச் சென்று அங்கே ஒழுங்குகளை செய்து கொண்டிருந்தபோது அந்த ஊரின் பெரியவர்கள் 6 பேர் புறப்பட்டு வந்து என்னை அழைத்து “நாங்கள் அனைவரும் கிறிஸ்தவர்கள் ஆகி விடுகிறோம். ஆனால் இன்று இரவு உன் மனைவியை எங்களுக்குத் தர வேண்டும் என்று கூறினர். கிறிஸ்தவத்தை குறித்த தப்பெண்ணம் அவர்களைப் பேச வைத்தது, ஆயினும் தேவஞானத்தோடு அவரை ஏறிட்டு பார்த்து ஐயா உங்களைப் பார்த்தால் என்னுடைய தகப்பன் போல் இருக்கிறீர்கள். தன்னுடைய மகனைப் பார்த்து மனைவி கேட்கும் தகப்பனை இந்த ஊரில் தான் நான் காண்கிறேன் என்ற போது வெட்கத்தோடு வெளியேறினர். தேவன் அந்த முன்று நாட்கள் கூட்டத்தில் தன்னுடைய மகிமையை வெளிப்படுத்தி காரியங்களை சாதித்தார். இப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் ஏராளம் நடந்த போது ஆவியானவர் பலத்தில் முன்னேறினோம்.

வீலைக்கிரயம்

தரிசனம் நிறைவேறுதல் தூரத்திலில்லை

தேவன் எங்களை வட தேசத்துக்கு அனுப்பி இருப்பது அநேக ஊழியர்களையும் வேறு கலாச்சாரத்தில் உழைக்கும் மிஷனரிகளையும் வட இந்தியாவில் இருந்து எழுப்பவே என்பதை நன்கு உணர்ந்து 21 நாட்கள் பயிற்சி கொடுக்கும் முகாமை ஆரம்பித்தோம்; அம்முகாமில் 120 பேர் கலந்து கொண்டனர். வட இந்தியாவிலும் தென் இந்தியாவிலும் இருந்து ஊழியத் தலைவர்கள் அழைக்கப்பட்டு 23 பாடங்கள் கற்றுக் கொடுக்கவும், அவற்றை செயல்படுத்த மாலை நேரங்களில் செயற்பயிற்சி கொடுக்கவும் இந்த முகாம் உதவியது. ஒவ்வொரு நாள் இரவிலும் பங்கு பெற்றோர் ஆத்தம தாகத்தினால் அழுது பாரப்பட்ட காரியங்கள் எங்களை அதிகமாய் உற்சாகப்படுத்தியது. ஆவிக்குரிய வேர் பற்றி பரிசுத்தாவியின் நிறைவுடன் செயல்படுவதைக் குறித்த தரிசனம் பெற்ற சிறுகூட்டம் தொடர்ந்து கிறிஸ்துவை அறிவிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டது. முழுநேர ஊழியர்கள் சிலரும் இந்த முகாமின் மூலம் எழுப்பப்பட்டனர். இதுவே தொடர்ந்து ஊழிய நாட்களில் வட இந்தியர்களை பயிற்றுவிப்பதும், பழக்குவிப்பதும் செயலாற்ற அனுப்புவதும் GEMSன் குறிக்கோளாய் மாறுவதற்கு அஸ்திபாரம் இட்டது. மொழி, காலநிலை, கலாச்சாரம், உணவு பழக்க வழக்கங்கள் போன்ற அநேக இடர்ப்பாடுகளை சந்திக்கும் தென்கிந்திய ஊழியன் ஒருவன் சந்திக்கக் கூடாததை; தரிசனமும் பாரமும் சரியாய் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டால் எளிதாக வட இந்தியர்களால் சந்திக்க

முடியும் என்பதை கண்கூடாகக் கண்டு நாங்கள் இப்படிப்பட்ட முகாம்களை அடிக்கடி நடத்துவதென்று தீர்மானித் தோம்.

சிங்கப்பூரில் இருந்து வந்திருந்த ஜோசப்டங் என்ற ஒரு பயிற்சியாளர் இப்படிப்பட்ட “5 குழுக்கள் எழும்பிவிட்டால் பீஹாரைச் சந்திப்பது எளிது” என்று சாட்சி கூறியது எங்களை மேலும் செயலாற்ற வைத்தது.

பத்து நாட்களில், பத்து நகர்களில், 100 மையங்களில் அகல் வெளி பிரசங்கங்கள் செய்வதென்று 6 சகோதரர்கள் சைக்கிளில் கிளம்பினோம். இரவில் சைக்கிள் ஓட்டுவதும் பகலில் ஊழியஞ் செய்வதும் சரீரத்தை பாதித்தாலும் ஆவியை அனல் மூட்டி எழும்பிவிட்டது. முதல் நகரமாம் ஒளரங்காபாத்திலேயே வேசிகள் நிறைந்த ஓர் இடத்தில் அவர்களுக்கென்று பிரத்யேகமாக பேச தேவன் கிருபை செய்தார். நாங்கள் அனைவரும் வாலிபர்கள் 40க்கும் மேற்பட்ட வேசிகளும் அவர்கள் குடும்பத்தின் பெண்களும் எங்களை இடித்துக் கொண்டு வந்து நின்றனர். நடுங்கும் உடலுடன் கலங்கிய கண்களோடு சவிசேஷத்தை அறிவித்தோம். பிரசங்கத்தின் இறுதியில் ஒரு சிலர் கண்ணீர் வடித்தனர். அதற்கு மேல் எங்களால் அங்கே நிற்கமுடியாதபடி சூழ்நிலை தள்ளியது. சில புத்தகங்களை மாத்திரம் விட்டுவிட்டு மனதில் பெரிய போராட்டத்தோடு கிளம்பினோம். அவர்களை விடுவிக்கும் பணிகளைச் செய்ய எங்களுக்குப் போதிய பலமும் வசதியும் இல்லையே என்கின்ற ஏக்கம் எங்களை நிலைகுலையச் செய்தது. வேசிகளுக்கென்று ஒரு விடுதலை தரும் இல்லத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்ற ஒரு உந்துதல் உண்டாயிற்று. சூழ்நிலையினால் இப்படிப்பட்ட நிலைக்கு தள்ளப்பட்ட பெண்கள் அநேகர், வேசிகளுக்கு பிறந்ததினால் விலை மாதராய்ப் போனவர்களும் உண்டு. பொருளாதார தேவையினிமித்தம் தங்கள் சொந்த பிள்ளைகளையே விற்ற பெற்றோரின் கொடுமைச் செயலால் அங்கு போய்ச் சேர்ந்தோருமுண்டு. தப்பிப்போக வழி தெரியாது தத்தளிக்கும் அந்தப் பெண்களை விடுவிக்கரு, மறுவாழ்வு தர, இல்லம் ஒன்று அமைத்தால் நலமாய்க்குமென்று ஜெபிக்கவும், செயல்படவும் எண்ணம் கொண்டோம். ஆயினும் அதனை நிறைவேற்ற பலன் கிடைக்கவில்லை. மறந்துவிடலாம் அந்த ஊழியம் நமக்குரியதல்ல என்று நினைத்து மறக்க முயன்றாலும் குற்ற உணர்வு தாக்குவதுபோல் உணர்கிறேன்.

சீர்கெட்ட இந்த சமுதாயத்தை சீராக்கவல்ல சுவிசேஷம் எடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டிய திசைகள்தான் எத்தனை. வாய்ப்புகளுக்குத் தான் கணக்கில்லை, ஆனாலும் வகைதெரியாது இன்றுவரை இந்த காரியத்தில் திகைக்கின்றேன். இந்த தரிசனத்திற்கு ஒத்த தரிசனம் பெற்றோர் எழும்பும்வரை இது சாத்தியம் ஆகப் போவதில்லை. **பணிக்கென்று தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டோரும் அவமானங்கள் ஏற்பட்டாலும் அன்பு காட்டி அணைத்துச் செல்வோரும் எழும்பும் வரை இப்புனிதப் போரில் ஈடுபடுவது இயலாததே.** எண்ணப் பெருமூச்சுகள் யாரையாகிலும் தட்டி எழுப்பி விட்டு விடாதோ? என்ற ஒரு ஏக்கம் மாத்திரம் எஞ்சி நிற்கிறது. கண்ணீர் விட்ட பெண்களில் ஒருத்தி 20 வயது கூட நிறைவு பெறாதவள், சொல்லிவிட்டு போய்விடுவீர்கள் என்பது போல் இருந்தது அவளுடைய பார்வை. பாவ வாழ்க்கைக்கு அடிமையாக விற்கப்பட்டு இருக்கிற நான் இணங்க மறுத்தபோதெல்லாம் எப்படி கொடுமையாய் நடத்தப்படுகிறேனென்று உங்களுக்குத் தெரியாதே என்று எங்களை குட்டுவது போலிருந்தது அவளுடைய கண்ணீர்த் துளிகள்.

சைக்கிள் குழுவில் இருந்த 6 பேரில் நான் ஒருவன் மாத்திரமே திருமணமானவன் மற்றவர்களைவரும் வாலிபர்கள். அவர்களோடு வெளிப்படையாகப் பிரச்சனைகளைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாத நிலையிலே எனக்குள்ளாகவே போராடிக் கொண்டிருந்தேன். ஆண்டவர் இப்படிப்பட்ட ஊழியத்திற்கு என்னை அழைக்க வேண்டாமென்று சொன்னேன். ஆனால் இன்று வரை அந்த பாரம் என்னை விட்டு அகன்றதில்லை. ஆயினும் செயல் வடிவம் கொடுக்கவும் முடியவில்லை. குடும்பங்களை விட்டு ஆசை காட்டி கடத்தப்படும் பெண்களின் சோகக் கதைகளைப் பத்திரிகையில் படிக்கும் போதெல்லாம் என்னையும் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தத் தூண்டுகிறது. பட்டினிக்குப் பலியாகப் பயந்து படுக்கையைப் பரிமாறிக் கொள்ளவும் துணிந்துவிட்ட ஏழைக் குடும்பங்கள் தான் எத்தனை; **வஞ்சகன் எய்யும் இந்த அம்புகள் தாக்கினதால் வீழ்ந்துவிட்டோரின் அபயக்குரல் மாத்திரம் நம்மை அசைத்தால் எத்தனை நலமாயிருக்கும்.**

ராகாபைப் போன்று தேவ மனிதர்களை அடையாளம் கண்டுகொள்ள வாய்ப்புகள் இவர்களுக்கு வந்துவிடாதோ என்ற எண்ணமும் மோதாமலில்லை. பண்டித ரமாய்ய போன்றோரின்

துணிகரமும் தூயவரின் அறிவும் நம்மில் அநேகரைக் கவ்விப் பிடிப்பது நல்லது. இருளிலிருக்கும் ஜனங்கள் அதுவும் காரிருளில் இருக்கும் ஜனங்களுக்கு வெளிச்சத்தை அடையாளம் காட்டிக் கொடுப்பது இந்நாட்களில் எத்தனையாய்த் தேவைப்படுகிறது.

தொடர்ந்த தூயரின் பணி

இந்த நினைவுகளால் அழுத்தப்பட்ட வண்ணம் பல இடங்களைச் சந்தித்தோம், சத்ரா என்னும் இடத்தில் போலீஸ் அதிகாரிகளால் மிரட்டப்பட்டபோது சிறை செல்லவும் ஆயத்தம் என்ற எங்கள் பதில் மிரட்டிய அவர்களே எங்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்கவும் வழி வகுத்தது. இப்படி அநேக அனுபவங்களைக் கடந்து சென்ற நாங்கள் ஒரு பெருத்த மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பினோம் என்றாலும், ஆத்துமாக்களைக் குறித்த பாரம் இன்னும் அதிகமாயிற்றேயொழிய குறையவில்லை. நாங்கள் கொண்டு சென்றதெல்லாம் ஒரு மாற்றுடை மாத்திரம்தான் ஏராளமான சுவிசேஷ பிரதிகளையும் புத்தகங்களையும் விற்று அதையே எங்கள் வழிச் செலவிற்கு உபயோகித்தோம். இரவில் இளைப்பாற எங்களுக்குக் கிடைத்ததெல்லாம் சில பள்ளிக்கூடங்களின் திண்ணைகளும், மரத்தடிகளுமே; உண்ண உணவெல்லாம் இரவிலே லிட்டி (நெருப்பிலிடப்பட்ட கோதுமை பந்துகள்) பகலில் கிடைத்த ஆகாரம் மாத்திரமே.

அடுத்த பணியாக இயேசுவைக் குறித்த வாசகங்கள் அடங்கிய 20,000 சுவரொட்டிகளை 5 நகரங்களில் ஒரே வாரத்தில் ஒட்டினோம். எங்கு திரும்பினாலும் இயேசு, இயேசு, இயேசு வென்று வாசிப்போர் அநேகர் உள்ளத்தையும் கலக்கி விட்டது. இவ்வுழியத்தால் ஹரிஹர்கஞ்ச் என்ற இடத்தில் ஒரு பெரிய குழப்பமே உண்டாகி விட்டது. முழு நகரமும் கொந்தளிக்க மக்கள் கூட்டம் ஒன்று போலீஸ் ஸ்டேசனை நோக்கி நடந்தது. அதன் விளைவாக பாபுவா கூட்டங்களின் அதிர்வு டெஹ்ரி-ஆன்-சோன் கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் கொஞ்சம் சலசலப்பை உண்டாக்கிற்று. ஒரு மனிதனாய், தெரியாத பட்டணத்துக்குப் போய்க் கூட்டங்களை நடத்தவும், சபை ஒன்றை ஸ்தாபிக்கவும், இந்துக்களை ஞானஸ்நானத்துக்கு கீழ்ப்படியப் பண்ணவும் முடியுமானால் இத்தனை வருடங்களாக இந்தப் பட்டணத்தில் நாம் என்ன செய்தோம் என்ற கேள்வி, தாங்களும் டெஹ்ரி-ஆன்-சோனில் கூட்டம் ஒன்றினை நடத்தும் ஆவலை உண்டாக்கி,

திட்டமிட்டு அக்டோபர் மாதத்தில் நடத்த உதவியது. அனைத்து வேலைகளையும் நான் அவர்களுக்குச் செய்து கொடுத்தேன். அதைத் தொடர்ந்து தாவுது நகரிலேயும் நடத்தத் தீர்மானித்திருந்தோம். கூட்டங்களில் இரவிலே சகோ. ஷிப்ளேயும் பகலிலே பாஸ்டர் தயானந்தனும் பேசினார்கள். வெளி ஆட்கள் தொடர்பட வில்லை என்ற போதிலும் சபையில் நல்ல அசைவு உண்டாகி ஒரே நாளில் 45 பேர் மனந்திரும்புதலுக்கான ஞானஸ்நானத்தைப் பெற்றனர்.

எல்லாம் இயேசுவுக்கே!

தொடர்ச்சியாக தாவுது நகரில் நடந்த கூட்டத்தில் நான் முன்னே குறிப்பிட்டிருந்ததைப் போல கிறிஸ்தவ விரோதிகள் நடத்தின கலாட்டாவினால் கூட்டங்கள் நிறுத்தப்பட்டன! ஆனால் நானும், என் மனைவியும் அங்கேயே தங்கிவிடுவது என முடிவெடுத்து, வாடகை வீடு ஒன்றை எடுத்து ஊழியத்தினைத் தொடர்ந்தோம். என் திருமணத்தின் போது என் மனைவி அணிந்திருந்த நகைகளை பீஹாரின் நிலமையின் நிமித்தமும் பெந்தேகோஸ்தே வைராக்கியத்தின் நிமித்தமும், கழற்றி என் தங்கைகளின் திருமணத்துக்குத் தந்து விடுவேன் என்று என் தந்தை நம்பினார்கள். ஆனால் நாங்களோ திருமணத்தின் அன்றே ஊழியத்துக்குப் பிரதிஷ்டை செய்தோம். எங்கள் திருமணத்தின்போது என் மனைவியின் வீட்டில் அவளையும், மற்ற ஒரு சிலரையும் தவிர மற்றவர் அம்மை நோயினால் பாதிக்கப் பட்டிருந்தனர். மிகவும் குறுகிய நாட்களில் திருமண ஒழுங்குகள் செய்ய வேண்டியிருந்ததாலும் இடையன்விளை கிராமமானதாலும் எல்லா ஒழுங்குகளையும் அவர்கள் செய்ய சிரமப்பட்டிருந்தனர். திருமணத்திற்கு முன்னமே தேவன் எனக்குச் சொல்லியிருந்தார், “தண்ணீரை நீ கடக்கும் போது அது உன் மேல் புரளுவதில்லை, அக்கினி நடுவிலும் நீ வேகாதிருப்பாய்” என்று; எனவே சலசலப்புகள் சிலவற்றை நான் எதிர்பார்த்தேன். திருமணத்திற்கு முந்தினநாள் மாப்பிள்ளை வீட்டாராகிய நாங்கள் கடந்து சென்றோம். கிராம வழக்கத்தின்படி அன்று இரவு பெண் வீட்டில் ஒரு ஜெபக்கூட்டம் நடந்தது. அதை நடத்தின உபதேசியாரிடம் நான் கேட்டேன் யார் பிரசங்கிப்பது என்று, பிரசங்கியாராகிய நீங்கள் இருக்கும் போது வேறு யாரைத் தேட வேண்டும் என்றாரே பார்க்க வேண்டும். வேறு வழியின்றி அதை ஒரு

கன்வென்ஷனாகவே நடத்தினேன்; அதில் முதலில் ஒப்புக் கொடுத்தது மாமனாரே. அது எனக்கு மிகுந்த ஆதாயமாயிற்று. திருமணத்திற்கு முந்தின வாரத்தில் மதுரையில் நடத்திய முழு இரவு ஜெபத்தில் தேவன் பலமாக அசைவாடியிருந்தார். அதில் தான் மோகன் சி. லாசரஸ் போன்ற சில வாலியர்கள் முழு நேர ஊழியத்திற்கு ஒப்புக்கொடுத்தனர். திருமணத்தில் அன்றுவரை கூட்டங்களை நடத்தி விட்டுத் திருமணத்திற்குப் பின்னரும், உடனேயே தொடர்ச்சியாகக் கூட்டங்களில் பேசிக் கொண்டிருந்த எனக்கு செய்தி தயாரிப்பதிலேயே மனம் லயித்துக் கொண்டிருந்தது. மனைவியிடம் பேசுவோ, புரிந்து கொள்ளவோ சமயம் இருந்ததில்லை. திருமணத்திலும் பிரச்சனைகள் உண்டாகி உறவுகள் சீர்கெட்டன. அந்தச் சூழ்நிலையிலும் முதல் நாளிலேயே நகைகளைப் பிரதிஷ்டை செய்யக் கர்த்தர் உதவி செய்தார். அந்தப்படியே அநேக நாட்களாக கனவு கண்டிருந்த 16 M.M புரோஜெக்டர் ஒன்று வாங்கி இயேசுக் கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் படிப்பறியா மக்கள் மத்தியில் போட்டுக் காண்பிக்க (கிங்-ஆப்-கிங்ஸ் திரைப்படம்) நெக்லஸை விற்றோம். செயின் ஒன்றை விற்று P.A சிஸ்டம் வாங்கினோம். மோதிரம் மற்றும் காப்புகளை விற்று படை முயற்சிக் கூட்டங்கள் நடத்தினோம். பூமியில் திருடன் பறித்துக் கொள்ளக் கூடியதுமான பொருட்களைப் பரலோக வங்கியில் மூலதனம் செய்தது மிகுந்த சந்தோஷத்தைத் தந்தது.

சந்நியாசியைப் போல வாழ்ந்த நான் பொருட்களற்று இருக்கையில் எங்கள் பிள்ளை சந்நியாசியாக மாறிவிடக்கூடாது என்பதில் கவனமாயிருந்த என் தாய் தகப்பன் என் திருமணத்தைக் குறித்து எழுதிக்கொண்டே இருந்தார். மனைவி ஒருத்தி வந்தால் அவளை உட்கார வைப்பதற்கோ, சமைக்கச் சொல்வதற்கோ சாதனங்களற்ற என்னுடைய மனம் குழம்பிப் போயிருந்தது. இந்தச் சூழ்நிலையில் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தைச் சார்ந்த சகோ. ஜாண் எட்வின் டால்மியா நகரில் அஸ்பெஸ்டாஸ் கம்பெனியில் உயர்தர விசேஷ அதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். என்னுடைய பொருட்கள் திருடு போனது போலவே அவருடைய பங்களாவில் பொருட்கள் திருடு போனதைக் கேள்விப்பட்ட நான்; தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்பதை அறிந்து, ஜெபித்து ஆலோசனை சொல்ல அவருடைய வீட்டிற்குச் சென்

றேன். அவரோ என்னை நம்பாமல், வீட்டிற்கு வெளியேயே நிறுத்தி எனக்கு கடவுள் பேரில் நம்பிக்கை கிடையாது இரண்டு வாரங்கள் கழித்து என் மனைவி வருவாள் அவளுக்குக் கொஞ்சம் பக்தி உண்டு. அவள் வந்தபின் வாருங்கள் என்றார். இரண்டு வாரங்கள் கழிந்து இந்தத் தம்பதியரை நான் சந்தித்தேன். அந்த சகோதரியை இரட்சிப்புக்குள் நடத்தி கணவரையும் கொஞ்சம் கிறிஸ்துவுக்குள் இழுக்க முயற்சி செய்தேன். செய்வினைக் கோளாறினால் அவர்கள் குடும்பம் முழுவதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது.

எல்லாம் உங்களுக்குத்தான்!

அலுவலக வேலையாக சகோ.ஜான் எட்வின் வெளியே செல்லும் நேரத்தில் தன் மனைவியாகிய கோகிலாவிற்குத் துணை இருக்கும்படி, என்னை நம்பும் அளவுக்கு நான் பாத்திர னானேன். என்னுடைய ஆங்கில ஆராதனையிலும் அவர்கள் கலந்து கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள்.

ஒருநாள் சகோதரி கோகிலா, சகோதரன் மிகவும் மோசமாக இருக்கிறார் உடனே வாருங்கள் என்று எனக்குச் செய்தி அனுப்பியிருந்தார்கள். போய்ப் பார்த்தபோது நான் அதிர்ந்து போனேன். அவர் பித்தம் பிடித்தவர் போல பொருட்களை அடித்து நொறுக்கியிருந்தார். மனைவி அடிக்குப் பயந்து அருகில் செல்வதற்கே நடுங்கினார்கள். அண்டை வீட்டார் அடக்க முயன்றும், தோற்றுபோய் நின்றார்கள். ஒருவழியாக ஜெபித்து அவரைப் படுக்கையில் படுக்க வைத்தேன். இரவு வந்தது. அட்டகாசம் குறையவில்லை. படுக்கையோடு அவரை இறுகப் பிடித்துக் கொண்ட நான் 26 முறை நெஞ்சிலே குத்துகளை வாங்கினேன். இறுதியாகத் தொடர்ந்து ஜெபித்ததின் விளைவாக காலை 3 மணிக்கு அவர் முற்றிலும் விடுதலையானார். ஆனால் தொடர்ந்து மேலதிகாரியாக அந்தக் கம்பெனியில் பணி புரிய அவருக்கு விருப்பமில்லை. வெட்கத்தின் மிகுதியால் வேலையை இராஜினாமா செய்தார். தென்னகம் செல்ல ஆயத்தமானபோது தன் பொருட்களை விற்க முயன்ற அவர்களிடத்தில், போகப் போகிறார் என்ற சூழ்நிலையில் வாங்க வந்தோர் மிகக் குறைந்த விலைக்கு கேட்க; அவரோ கோபத்தினால் லாறி ஒன்றை வாடகைக்கு அமர்த்தி எல்லாப் பொருட்களையும் ஏற்றி (சோபா செட், டைனிங் டேபிள், டிரஸ்ஸிங் டேபிள், அலமாரி போன்றவை

களோடு தென் இந்திய ஆட்டுக் கல் மற்றும் அம்மி உட்பட) என் அறைக்கு அனுப்பி வைத்தார். ஊழியத்தினிமித்தம் வெளியே சென்று திரும்பிய நான், அங்கே என்னைத் தேடிக்கொண்டிருந்த லாரி டிரைவரிடம் “என்ன?” என்று கேட்டேன். ஜாண் எட்வின் சார் இவைகளை உங்களுக்குக் கொடுத்து வரும்படி சொன்னார் என்ற பதில் என்னைத் திடுக்கிடச் செய்தது. இப்படித்தான் திருமணத் திற்கு முன்னரே உச்சிதமான பொருட்களினால் தேவன் என் அறைகளை நிறைத்திருந்தார்.

இந்த நாட்களில் சகோ. D.சாமுவேல் என்ற A.G பாஸ்டர் ஒருவர் தேவனுடைய திட்டமான அழைப்பின் பேரில் மதுரை ஏ.ஜி சபையின் உதவியோடு பீஹார் வந்து சேர்ந்தார். அவரை பாட்டுக் கார சாமுவேல் என்று தென்னகத்தார் அறிவார்கள்; நன்றாக உரத்த குரலில் பாடுவார். போராடி ஜெயிப்பார், ஆத்தம பாரம் மிகுந்தவர். ஆனந்தி என்ற மனைவியோடும் தெபோரான் என்ற மகளோடும் வந்து ஊழியம் செய்ய ஆரம்பித்தார். தனியாக நின்று மார்க்கெட்டில் பாழான சைக்கிளில் பல மைல்கள் சென்று உற்சாகத்தோடு ஊழியம் செய்தபோதும் கனியற்ற பூமியாம் பீஹாரில் கண்ணீர் தான் விரயமாயிற்று. சசராம் என்ற மாவட்டத் தலைநகரில் அவர் கால்படாத இடமே கிடையாது. கண்ணீர் விரயமானதே ஒழிய, கனிகள் கிடைக்கவில்லை. அவருக்கு உதவி வந்த தென்னக சபையார் அவரை உதாசீனம் பண்ணினர். உடல்நிலையும், மனநிலையும் பாதிக்கப்பட்ட அவர் 3 ஆண்டுகளுக்குள் தென்னகம் திரும்ப நேரிட்டது. வைராக்கிய முள்ள உற்சாகம் மிகுந்த ஒரு ஊழியனை வட இந்தியா இழந்தது.

கேன்சர் வியாதியின் கொடுமையினால் மிஷனரி சகோதரியான சில்வியா பியட்வெல் நீண்ட விடுப்புக்காக இங்கிலாந்து செல்ல நேரிட்டது. அந்த இடத்தை நிரப்ப பேற்ஸ் கிங்ஸ்மேன் என்ற மருத்துவ சகோதரி வந்து சேர்ந்தார். டெஹ்ரியின் சபையில் ஏற்பட்ட உற்சாகமும் எங்களுடைய ஊழியத்தில் ஏற்பட்ட விருத்தியும் இங்கிலாந்தில் எலிம் மிஷனரி சொசைட்டியின் கவனத்தை ஈர்த்தது. அதனால் டேவிட் ஐலின்ங், ஜாண்ஸ்மித், டேவிட் புச்சர் எலிம் வேதாகமக் கல்லூரியின் முதல்வர் கில்பின் போன்றோர் வருகை தந்தனர். அவர்கள் துணையுடன் கருத்தரங்குகளை நடத்தினோம். உற்சாகமாக

ஊழியம் செய்துகொண்டிருந்தபோது ஹரிஹர்கஞ்ச் மற்றும் ரோஹ்தாஸ் போன்ற புதிய பணித்தளங்களைத் திறந்தோம். இயேசு இரட்சிக்கிறார், இயேசு குணமாக்குகிறார், இயேசு வருகிறார் என்ற தலைப்புகளில் 20,000 வண்ண போஸ்டர்களை அடித்து பத்து ஊர்களில் இரவோடு இரவாக ஒவ்வொரு வீட்டின் கதவுகளிலும் ஒட்டினோம். அது பெரிய பரபரப்பை உண்டு பண்ணியது. எப்படியாகிலும் இயேசுவை அறிவிக்க வேண்டுமென்ற துடிப்பில் ரோட்டோரங்களில் வளரும் கீரையைச் சாப்பிட்டு எங்கள் தேவைகளை மிகவும் குறைத்துக் கொண்டு அனைத்து பணத்தையும் அவர் பணிக்கே செலவழித்தோம்.

என்ன வந்தாலும், எது நடந்தாலும்...

வாரந்தோறும் வெள்ளிக்கிழமை காலை புறப்பட்டு வெள்ளி, சனி, ஞாயிறு மூன்று நாட்களும் பாபுவாவில் ஊழியம் செய்து விட்டு; திங்கள் காலையில் தாஷ்து நகர் திரும்புவது வழக்கம். சகோ. சாமுவேல் பாபுவாவிலே தங்கி இருந்தார். ஏப்ரல் முதல் வாரத்தில் இப்படி நான் டெஹ்ரியைக் கடக்கும் போது என் கையில் தந்தி ஒன்று தரப்பட்டது. 'நான் நேசித்தவளும், பள்ளிக்கு உடன் கூட்டிச் சென்றவளும், மூன்று வயது சிறியவளுமாகிய என் மூத்த தங்கை ரெஜினா, தன்னுடைய இரண்டாவது பேறு காலத்தின்போது மரித்து விட்டாள்' என்று எழுதியிருந்தது. 3,000 கி.மீ தூரத்தில் உள்ள நான் அதனைப் பெற்று "பிரெய்ஸ் த லார்ட்" என்ற வார்த்தைகளோடு பாபுவா ஊழியத்துக்கு கடந்து சென்றேன். ஞாயிறு இரவு சாமுவேலைக் கூட்டிக்கொண்டு தாஷ்து நகருக்கு லாரி ஒன்றில் ஏறி இரவு 12 மணிக்கு வந்து சேர்ந்தோம். பாசத்தின் மிகுதியினால் அழுத எங்களுக்குத் தேவன் எங்கள் திருமணத்தின் போது நாங்கள் எடுத்த தீர்மானத்தை நினைப்பூட்டினார்.

“என்ன நடந்தாலும் யாராவது மரித்துவிட்டாலும் தேவன் நம்மைப் போகச் சொல்லாவிட்டால் போகக் கூடாது என்பதே”

ஆண்டவரே உம் சித்தம் என்ன? என்று இரவில் ஜெபித்தோம். காலை இரண்டரை மணி அளவில் தேவன் “போங்கள்” என்றார்! எங்களிடத்திலிருந்தது எல்லாம் 65 ரூபாய் மாத்திரமே. சிவநாத் ஸ்டீபன், சுப்ரமணி சாமுவேல் மேலும்

சப்னா என்ற ஒரு சிறு மகளையும் கூட வைத்திருந்த நாங்கள் இந்த மூன்று பேருக்கும் அனைத்தையும் செய்யவேண்டும். கூடவே நாங்கள் இரண்டு பேரும் பிரயாணப்பட வேண்டும். ஆண்டவர் கூறியதால் டெஹ்ரி-ஆன்-சோனை நோக்கி நாங்கள் அனைவரும் புறப்பட்டோம். அப்போது பணம் 45 ரூபாயாகக் குறைந்துவிட்டது. என்னோடு கூட இருந்த தம்பிமாருக்கு என்னிடம் பணம் இல்லாதது தெரியாது. டெஹ்ரி வந்த நாங்கள் எங்களுக்கு வந்த தபாலை சோதித்துப் பார்த்தோம்; ஒரு பணமும் வரவில்லை. சில நிமிடங்கள் விசுவாசம் தடுமாறிற்று. என் மனைவியின் கையில் தங்க வளையங்கள் இருந்தன. அதனை நான் கேட்க அவளோ “நான் இதை ஊழியத்திற்குத் தான் தருவேன். பிரயாணச் செலவுக்கு அல்ல என்றபோது ஆண்டவர் நம்மைப்போகச் சொன்னது மெய்யானால் ஸ்டேஷனுக்குப் போவோம். யாராவது டிக்கெட் எடுத்துத் தருவார்கள்! என்றாளே பார்க்கவேண்டும். அவளுடைய விசுவாசம் மிகவும் பலமாக இருந்தது. நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. சகோதரர்கள், நாங்கள் முன்னே போய் டிக்கெட் எடுக்கிறோம் என்றார்கள். நான் எப்படி அவர்களிடம் கூறமுடியும் “பணம் இல்லை” என்று; எனவே “நானே வந்து பார்க்கிறேன் என்றேன். 7.30 மணிக்கு டிரெயின்; 6.30 மணி அளவில் ஒரு சிறு பையன் ஓடிவந்து போகும் முன் சகோதரி ஒருவர் எங்களைப் பார்க்க விரும்புகிறார் என்று வற்புறுத்தினான்.

நானோ அவர்கள் வீடு வேறு பக்கம், இரயிலிலே ஸ்டேஷன் வேறுபக்கம் நேரமில்லை என்றேன். ஆயினும் வற்புறுத்துதலின் பேரில் என் மனைவியை ஒரு சைக்கிள் ரிக்ஷாவில் அமர்த்திவிட்டு நாங்கள் அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்றோம். நான் மாத்திரம் சென்று கதவைத் தட்டினேன். நேரமில்லாமையால் ஓடிவந்து கதவைத் திறந்த சகோதரி ஹின்ஸ்மேன் தன்னுடைய அறைக்குச் சென்று ஒரு கவரை எடுத்துக் கொண்டு ஓடி வந்தார். என்னிடம் திணித்த அவர்; நேற்று இரவு 1 மணி அளவில் தேவன் அவர்களை எழுப்பி, 'நானும் மனைவியும் விமானத்தில் சென்று திரும்புவதற்குரிய பணம்' என்று சொன்னபோது நான் திகைத்தேன், மறுத்தேன். நாங்கள் போனாலும் எங்கள் தங்கையின் உடலைக் கூடப் பார்க்க முடியாது எனவே வேண்டாம் என்றேன். அவர்களோ தேவனுக்கு நாங்கள் கீழ்ப்புகிறோம். இனி உங்கள் பாடு என்று கூறிவிட்டார்கள்.

தேவன் நம்மைப் புறப்படச் சொல்லும் முன்னரே பிரயாணத்திற்காகப் பணத்தை ஆயத்தப்படுத்தின விதத்தினை நினைத்து கண்ணீரோடு ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று டிக்கட் வாங்கினோம். சகோதரர்களுக்கும் வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்தோம்.

அந்த நாட்களில் நான் வைத்திருந்தது எல்லாம் ஒரே ஆடைதான். எப்படி வாழ முடியும் என்று சவாலாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். இரயிலில் ரிசர்வேஷன் இல்லை. என்னுடைய வெள்ளை வேஷ்டி கல்கத்தா செல்வதற்குள் டீசல் இஞ்ஜின் டிரெயினின் புகையில் கரியாக மாறிவிட்டது. சட்டையும் கூடத்தான். விமானத்தில் பிரயாணம் செய்ய தகுதியற்ற என் நிலைமை. வேஷ்டியை மாற்றிக் கட்டினைன் ஒரு ரெடிமேட் சட்டையை வாங்கிப் போட்டுக் கொண்டேன். அந்த நாட்களில் பணம் படைத்தவர்கள் தான் விமானத்தில் பயணம் செய்ய முடியும். ஆனால் பரதேசிகளான எங்களை தேவன் இப்படிக் கொண்டு செல்கிறாரே என்ற எண்ணம் நடுங்க வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

என் மனைவியோ, திருமணத்திற்குப் பிறகு 11 மாதத்திற்குப் பின் முதன் முறையாக மாமியார் வீடு திரும்புகிறாள், அதுவும் துக்கச் செய்தி கேட்டு. மற்றவர்கள் அவளை எப்படிப் பார்ப்பார்கள் என்ற கேள்வியும் கவலையும் அவளைத் துளைத்து எடுத்தது. தன்னுடைய அண்ணனின் தற்கொலையைத் திருமணத்திற்கு முன்னர் கண்டிருந்தாள். திருமணத்திற்கு பின்னர் பழகக் கூட சமயம் இல்லாத சம்மந்தியின் இழப்பு அவளை மிகவும் அசைத்திருந்தது.

சென்னை வந்து உடனடியாக பஸ்பிடித்து தூத்துக்குடி வந்தோம்; வீட்டில் ஒரே அழுகை. “உன்னை முழுமனதோடு ஊழியத்திற்கு, ஒரே மகன் என்று கூட பாராமல் தந்தோமே. ஏன் தேவன் இதனை அனுமதித்தார்” என்ற கேள்விக்கு பதில் கூறத் தெரியவில்லை. ஆயினும் அவசரமாக புறப்பட்டு விமானத்தில் வந்து விட்டார்களே! என்ற காரியம் அவர்களைக் கொஞ்சம் அமைதிப்படுத்திற்று. இத்தனைக்கும் ஒருவாரம் கழித்துதான் நாங்கள் வந்திருந்தோம். (எங்கள் தந்தையின் மரணத்திற்கு 13 நாட்கள் கழித்துதான் என்னால் வரமுடிந்தது. செய்தி எட்டியதற்கும் வந்து சேர்வதற்கும் அத்தனை நாட்கள் பிடித்தன).

மேன்மையின் விலைக்கிரயம்

ஆண்டவர் பணியில் முழு மனதோடு ஈடுபட்டவர்களுக்கும் வேதனைகள் உள்ளது. விலைக் கிரயம் செலுத்தச் செலுத்தவே ஊழியத்தில் மேன்மைகள் உண்டாகிறது என்பதனை தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்ட சம்பவங்கள் எங்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தன.

சில நாட்களுக்குப் பின்னர் சில ஊழியங்களை தென்னகத்தில் நிறைவேற்றிவிட்டு திரும்பினேன்; அப்படிச் கூட்டத்தில் (தூத்துக்குடி A.G சபை மூலம் நடந்த C.A கூட்டத்தில் நானும் சகோ. நெல்லை ஜெயராஜும் பேசினோம்) கலந்துகொண்ட சகோ. ஜெயராஜும் அவர் மனைவியும் பீஹாருக்கு ஒப்புக் கொடுத்தனர். பின்னதாக நண்பர் சுவிசேஷஜெபக்குழுவில் இணைந்து மிஷனரிகளாகி பிடிவாதமாக பீஹார் வந்து, பின்னர் மால்டோ மக்கள் மத்தியில் அவரும் அவர் மகனும் விதைகளாகினர். அதுவே மால்டோ மக்கள் மத்தியில் பெரும் மாற்றத்தினைக் கொண்டு வந்த நிகழ்ச்சி.

தூத்துக்குடியில் இருந்த நாட்களில் தூத்துக்குடி திரவியபுரம் C.S.I சபையின் வாலிபர்களை அனல் கொள்ளச் செய்யவும் பின்னதாக அவர்களில் அநேகர் ஊழியத்தினைத் தீவிரமாக செய்வதற்கும் ஏதுவாயிற்று. எனவே துக்க நாட்களிலும் தேவ இராஜ்யத்தின் காரியங்களைச் செய்து முடிக்க தேவன் உதவினார். துக்கத்தினை நினைத்து அதிலே முழுகிவிட தேவன் எங்களை விடவில்லை. என் மூத்த தங்கையின் மரணத்திற்கு 1975-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் வந்ததினால் இரண்டாம் தங்கையின் திருமணத்திற்கு (1976 பிப்ரவரி மாதம்) எங்களால் வரமுடியவில்லை. ஊழியப் பாதையில் இன்பங்களையும் அநேகமுறை இழக்க நேரிடும். அதனை என் பெற்றோரும் பொறுத்துக் கொண்டார்கள். தேவன் அவர்களை அப்படிப் பக்குவப்படுத்தியிருந்தார்.

என் வாழ்க்கை முழுவதுமே இப்படிக் குடும்பக் காரியங்களில் ஊழியம் தென்னகத்தில் இருந்தபோது மாத்திரமே கலந்து கொண்டேன். மற்றபடி நாங்கள் வரமாட்டோமென்று என் குடும்பத்தினர் அறிந்திருந்தனர்.

வெள்ளைக் கார மிஷனரிகள் பல ஆண்டுகள் தங்கள் சொந்த மண்ணையே பார்க்கவில்லையே! நாம் ஏன் அப்படி வாழக் கூடாது என்ற வைராக்கியம். பீஹாரில் ஒரு ரோமன் கத்தோலிக்க மிஷனரியை சந்தித்தேன். அவர் 40 ஆண்டுகளாக அமெரிக்காவுக்கு நான் போகவேயில்லை என்றபோது அவர் களைக் காட்டிலும் நாம் குறைந்தவர்களா என்ற வைராக்கியம் பற்றிப்பிடித்தது.

என் நினைவுகள் உன் நினைவுகள் அல்ல

திரும்பி வந்த எங்கள் ஊழிய வேகம் இன்னமும் அதிகமாயிற்று. என்னுடைய ஓட்டத்தினை அறியாத “பெண்கள் சங்கம்” ஒன்று பழைய மோட்டார் சைக்கிளை வாங்கி எங்கள் ஓட்டத்தினை அதிகமாக்கிற்று. இரண்டு சைக்கிள் ஒரு மோட்டார் சைக்கிள். இவைகளை வைத்துக் கொண்டு 7 பேர் ஒன்றாக ஊழியத்திற்குச் சென்றோம். குழு ஊழியமே பிரயோஜனமானது என்றும், ஒருவரிடத்தில் இருந்து மற்றவர் கற்றுக் கொள்வதற்கும் உரசப்படுவதற்கும் அதுவே வழி என்றும் நாங்கள் கற்றிருந்தோம். நான் மாத்திரமே திருமணம் ஆனவன் மற்றவர்கள் பல்வேறு பின்னணியில் இருந்து வந்தவர்கள். எனவே அவ்வப்போது கருத்து வேறுபாடு உண்டாகும். ஆனால் எல்லாவற்றையும் வேதத்தின் வெளிச்சத்திலேயே தீர்த்துக் கொண்டோம். சரியாகச் சாப்பாடு கிடையாது அது எங்களைப் பின் வாங்க வைத்த தில்லை. என் மனைவி தான் மிகவும் கஷ்டப்பட்டாள். தனியாக ஊழியம் செய்ய தெரியவில்லையே! என ஏங்கினாள்.

11 வயதில் இரட்சிக்கப்பட்ட அவள் ஏதாவது ஆண்டவருக் காகச் செய்ய வேண்டும் என்று அன்றிலிருந்தே உந்தப்பட்டாள். உயர்நிலைப் பள்ளி முடித்து கல்லூரி சேர்ந்தவுடன் ஏற்பட்ட தலைவலியினால் படிப்பைத் தொடர முடியவில்லை. பின்னர் ஏதோ கஷ்டப்பட்டு ஆசிரியைப் பயிற்சியினை இரண்டாண்டுகள் முடித்தாள். ஆயினும் ஊழியப் பாரம் அழுத்த, வேதம் கற்றுக் கொள்ளும் முயற்சியுடன் “நாகலாபுரம்” என்ற இடத்தில் சகோதரி கிளாடிஸ் பொன்னையா நடத்திய வேதாகமப்பள்ளியில் இணைந்தார். சகோதரி கிளாடிஸின் வாழ்க்கை அவளை ஈர்த்தது. திருமணம் செய்யாமல் அவர்களோடு இணைந்து அவர்கள் நடத்தும் அனாதை இல்லத்தில் வார்டனாக இணைந்து பணி செய்து

40 பிள்ளைகளை வளர்த்து அதுவே ஊழியமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணி அந்தப் பணியினைச் செய்ய ஆரம்பித் தாள்.

ஆனாலும் அவளுடைய தந்தையோ வலுக்கட்டாயமாக வீட்டிற்குக் கொண்டுவந்து நாலுமாவடி பள்ளியில் ஆசிரியையாக வேலை செய்ய வைத்துவிட்டார். இங்கே வாலிபப் பெண்கள் கூட்டத்தினையும் சிறுபிள்ளைகள் ஊழியத்தினையும் செய்து வந்தாள். அவளுடைய தந்தை ஆலயபக்தி மிகுந்தவர்கள். மூணார் எஸ்டேட்டில் அக்கவுண்டன்ட் ஆக பணியாற்றி ஓய்வு பெற்ற அவர்கள் “இடையன்விளை ஆலயத்தின் கோபுரத்தினைக் கட்டுவதிலேயும் மற்ற ஆலய விருத்தியினைச் செய்வதிலேயும் அதிகம் ஆர்வம் காட்டினார். அவளுடைய தாய் ஆசிரியையாக இருந்து ஓய்வுபெற்று நண்பர் சுவிசேஷஜெபக்குழு ஊழியத்தில் மிகுந்த பங்குகொண்டு கூட்டங்களில் பேசியும், தன்னால் ஆன அனைத்து ஊழியத்தினையும் செய்துகொண்டிருந்த ஒரு ஆவிக் குரிய தாய்; அவர்களது வீட்டிலும் ஜெபக்கூட்டங்கள் நடக்கும். அவர்கள் வீடு வசதியாக இருந்தபடியாலும் கடம்பா குளத்தின் கரையில் இருந்தபடியாலும் அநேக சபையைச் சார்ந்தவர்கள் சுற்றுலா அல்லது Retreat என்று இங்கு வருவார்கள். இப்படி ஆவிக்குரிய பின்னணி இருந்தது.

திருமணம் செய்யாமல் ஊழியம் செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பத்தினைத் தந்தை மிகவும் எதிர்த்து நீ ஊழியக்காரனை வேண்டுமானால் திருமணம் செய்துகொண்டு ஊழியம் செய் என்று ஆலோசனை கூறினார்கள். அப்படிப்பட்ட நாட்களில் சபையில் நடந்த ஒரு முகாமில் பீஹாரைக் குறித்துப் பேசப்பட்டது. அந்தக் கூட்டத்திலிருந்த என் மனைவியின் தலையில் கரம் ஒன்று அமர அவள் பேசக் கூடாதவள் ஆனாள். பின்னர் ஆலயத்தை விட்டு வெளியே வந்து உபதேசியார் வீட்டில் தண்ணீர் கேட்க முயன்ற போது கூட அவளால் பேசமுடியவில்லை. மீண்டும் ஆலயத்திற்குள் சென்று சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து பீஹாரில் ஊழியம் செய்யத் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்த பின் அவளால் பேசமுடிந்தது. “என் நினைவுகள் உன் நினைவுகள் அல்ல” என்ற வார்த்தை அவளை ஒப்புக்கொடுக்கச் செய்தது. பின்பு தன் தாயிடம் ‘அம்மா நான் பீஹாரில் ஊழியம் செய்ய என்னை ஒப்புக்கொடுத்து விட்டேன்’ என்று சொன்னாள். இங்கேயே ஊழியம் செய்ய

அனுமதிக்காதவர்கள் பீஹாருக்கு திருமணம் செய்யாமல் போக அனுமதிக்க மாட்டார்கள் என்பதையும் அறிந்திருந்தாள். தேவனுடைய அநாதி தீர்மானத்தின்படி பீஹாரின் தரிசனத்தைக் கொண்டிருந்த இருவரையும் தேவன் திருமணத்தில் இணைத்தார்.

இப்படி தேவன் என்னை இழுத்துக் கொண்டு வந்தும், தனியாக பெண்கள் மத்தியில் ஊழியம் செய்ய முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம் (மொழிப் பிரச்சனை, நாங்கள் வாழ்ந்த பகுதியில் “மகைய்” என்ற மொழி பேசினார்கள்), இந்தியையே கற்றுக் கொள்ள பெரிய பாடு, இப்போது இது வேறு. கூடவே பெண்களை வெளியே பார்ப்பதும் அரிது. கிண்டலும் கேலியும் மற்றவர்களால் அதிகம்; இது அவளை ஏமாற்றத்தில் தள்ளியது.

உன்னையே ஊற்றினால்...

திடீரென்று எங்களுக்கு மிகவும் உறுதுணையாக இருந்த திருமதி. அணில்குமார் தங்களுடைய 11வது பிரசவத்தில் மரித்தார்கள். 10 குட்டிப் பிள்ளைகளை அவர்கள் விட்டுச் சென்ற தினால் நானும் மனைவியும் பாபுவாவுக்கு எங்கள் இருப்பிடத் தினை மாற்றினோம். சாமுவேல் தாவுது நகர் வந்தார். மூர்த்தி என்று சொல்லப்பட்ட ஜார்ஜ் முல்லர் என்ற சகோதரன் சென்னை யிலிருந்து வந்தவர் அவருக்கு உதவியாக இருந்தார். சென்னையில் அனாதையானாலும் ரஷிகளோடு இணைந்து கேவலமாக வாழ்க்கை வாழ்ந்த அவர், T.B வியாதியினால் பாதிக்கப்பட்டு தாம்பரம் T.B சானிட்டோரியத்தில் வந்து சேர்ந்து மரிக்கும் தருவாயில் ஒரு நாசின் மூலம் ஆண்டவரை அறிந்து, பின்னர் எங்கள் ஜெபக்குழு மூலம் தேவனை ஆழமாக அறிந்து சுகமானதினி மித்தம் மிகுந்த பெலவீனமானவராக வெளியே வந்தார். பீஹாரின் பாரம் அவரை அழுத்த அவரும் இங்கே வந்து இணைந்து கொண்டார்.

இரண்டு பேரும் ஒரே சைக்கிளில் கிராமம் கிராமமாகச் செல்ல நேரிட்டு சரியாக சாப்பிடாமல் “சத்து” என்ற ஒருவகை மாலை கலக்கி குடித்துவிட்டு சென்றுகொண்டிருந்தபடியினால் இரண்டு பேரும் மிகுந்த வியாதிப்பட்டனர். அறிவிக்கப்படாத பகுதிகளைக் குறித்து கரிசனைக் கொண்டவர்களும் அதனை நேரில் கண்டவர்களும் சும்மா இருக்கமுடியவில்லை.

இதற்குள்ளாக ரோஹ்தாஸ் மலையில் பணிசெய்யச் சென்ற சகோ.சாலோமோனும் மற்றும் சகோ. டானியும் அங்கே நிலவும் மலேரியா, மஞ்சள் காமாலை போன்ற வியாதிகளினால் தாக்கப்பட்டார்கள். அதனால் அடிக்கடி அங்கே இருக்கக் கூடாதபடி இறங்கி வந்தனர். ஆனாலும் கொஞ்சம் சுகமானவுடன் திரும்பவும் அங்கே செல்வர். இப்படியாக சகோதரர்களின் வியாதியும் பெலவீனமும் கனியற்ற சூழ்நிலையும் மனநிலையைப் பாதிக்கவிட்டுவிடாதபடி உற்சாகப் படுத்தி அவர்களை ஓடச் செய்வது எனக்கு ஒரு பெரிய பொறுப்பாக அமைந்தது. அடிக்கடி கூட்டி வைத்து, நன்றாக கவனித்து வசனத்தைப் பகிர்ந்து, கூடவே ஜெபித்து உற்சாகப்படுத்தி அனுப்ப வேண்டியிருந்தது. அவர்களோடு இணைந்து சில நாட்கள் தங்கி ஊழியம் செய்வதும் தேவையாயிற்று. இது என்னுடைய பிரயாணத்தை அதிகப் படுத்தியது. சில நேரங்களில் வாலிபப் பிராயத்தில் காணப்படும் சிறு சிறு சச்சரவுகளைத் தீர்க்கவும் வேண்டியிருந்தது. கையில் பணம் இல்லையென்றாலும், சைக்கிளிலாகிலும் கடந்து சென்று அந்தப் பணியினைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

நிலையறியுமா நிலையில்லா உலகு!

ஒருமுறை டால்மியா நகரில் ஆங்கிலக் கூட்டத்திற்கு வந்த சகோதரி மாயா என்ற ஆசிரியை இரட்சிக்கப்பட்டார்கள். அந்த சகோதரி இடையிலே சோரம் போனபடியினால் கணவன் அவரைக் கைவிட்டு விட்டார். அவரது கணவர் ஒரு விவசாயத் துறை அதிகாரி; திருட்டு உறவில் இவருக்கு ஒரு மகனும் பிறந்திருந்தான். இரட்சிக்கப்பட்டு தன் பாவத்திற்காக அழுது தன் கணவனிடத்தில் மன்னிப்புக் கேட்டு பின்னர் அவரோடும் அவருக்கு பிறந்த இரண்டு பிள்ளைகளோடும் வாழ விரும்பினார்கள். இதனைச் செய்வதற்கு என் உதவியை நாடினர். “நீங்கள் போய் பேசினால் நிச்சயம் என் கணவர் எனக்கு இரக்கம் பாராட்டுவார்கள் என கெஞ்சினார்கள். நானும் வரும் வியாழன் அன்று அவரைச் சந்திக்கிறேன் என்று கூறிவிட்டேன்.

வியாழக்கிழமை வந்தபோது என்னிடத்தில் பணமும் இல்லை. ஆனால் “ஆணையிட்டதில் நஷ்டம் வந்தாலும்” (சங் 15:4) என்ற வசனம் அழுத்த, காலையில் 8 மணி அளவில் மனைவியிடம் சொன்னால் ஒரு வேளை அத்தனை தூரம்

சைக்கிளில் செல்ல அனுமதிக்க மாட்டாள் என்று எண்ணி சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே “ஆரா” என்ற பட்டணத்திற்குப் புறப்பட்டேன். அங்கே தான் அவர் வாழ்ந்து வந்தார்; அது 118 கி.மீ தூரத்தில் உள்ளது. என்னிடம் இருந்தது எல்லாம் வெறும் 90 பைசா மட்டுமே (மூன்று டி குடிக்க முடியும்). இரண்டு தேநீர் குடித்துவிட்டு கிட்டத்தட்ட 3.30 மணிக்கு மாலையில் அவருடைய அலுவலகம் போய்ச் சேர்ந்தேன். அவரோ என்னை 1 மணி நேரம் ஒரு மரத்தடியில் நிறுத்தி திட்ட ஆரம்பித்தார். இத்தனை தூரம் வந்திருக்கிறீர்களே என்று உட்காரக்கூடச் சொல்லவில்லை. என் கால்கள் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன. “ஏதோ நான் தான் அவளுடைய கள்ள காதலன்” என்பது போல் திட்டிக் கொண்டிருந்தார். என்னால் பேச முடியாது என்பதனை உணர்ந்த நான் விடை பெற முயற்சித்தேன். அவரோ “நாகப்பாம்புக்கு உதவாதே” என்ற எச்சரிப்போடும் ஆறுமாதத்தில் அவள் இறந்து விடுவாள் என்றும் கூறினார்.

செய்வதறியாது வெளியே வந்த நான், ஒரு டிக்கடையில் உட்கார்ந்து கடைசி டியைக் குடித்தேன். அடுத்த நாள் காலை 9 மணிக்கு எனக்கு ஒரு செய்தி டெஹ்ரி-ஆன்-சோனில் தரவேண்டும் கூடவே மனைவி தேடுவாள் என்ற ஆதங்கம். எனவே தொடர் பயணத்தைச் செய்ய ஆயத்தமானேன். பகலில் சாப்பிடாததால் வயிறு காலியாக இருந்தது காலில் பெலன் இல்லை, ஆயினும் கடமை உந்தித் தள்ளிற்று. மீண்டும் 118 கி.மீ செல்ல வேண்டுமே என்ற அங்கலாய்ப்பு இருந்தாலும் 4.30 மணிக்குப் புறப்பட்டேன்.

இரவிலே நரிகள், ஓநாய்கள் கூட்டம்; பயங்கரமான சாலை யில் தனியாக சைக்கிளில் சென்றேன். இடையிடையே ரோந்து வந்த போலீஸ் அதிகாரிகள் வழிமறித்து என்னை சோதித்தார்கள், ஆனால் நான் தேவ மனிதன் என்று அறிந்தபோதும், என்னுடைய கையில் இருந்தது எல்லாம் வேதபுத்தகம் மாத்திரமே என்று கண்டபோது தேவன் உன்னோடு இருக்கிறார் என்று அனுப்பி வைத்தார்கள். குடிக்கத் தண்ணீரும் இல்லாமல் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தேன். இன்னமும் 7கி.மீ இருக்கும்போது அங்கே உள்ள போலீஸ்காரர்கள் தங்கள் படுக்கையில் படுக்க வைத்து காலையில் எழுந்து செல் என்றனர். அப்போது காலை 4 மணி ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பின்பு என் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தேன்.

இப்படி ஒரே நாளில் சாப்பிடாமலேயே 230 கி.மீ கடந்து சென்ற அனுபவம் இருந்தது. எனவே கலக்கமே இருந்ததில்லை. அந்த சகோதரி ஆறுமாதத்தில் கேன்ஸர் வியாதியில் இறந்தும் விட்டார்கள். ஆனால் பாவமன்னிப்பின் நிச்சயத்தோடு கணவன் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் தேவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவர்களாக பரலோகம் சென்றார்.

செய்துமுடிக்கும் முன் வாழ்வு முடிந்துவிடாது

டெஹ்ரி-ஆன்-சோன் சபையில் உற்சாகம் இன்னமும் குறையாமல் இருந்தது. என்னை அதிகம் நேசித்தபடியால், தங்களுடைய சொத்துகளுக்கு 3 பேரில் என்னையும் ஒரு Trustee ஆக தெரிந்து கொண்டார்கள். நானும் அவர்களுடைய எண்ணத்திற்கு ஏற்றாற் போல் இதுவரை மிஷனரிகள் வாடகை வீட்டில் இருந்ததையும், அவர் நடத்திய மருத்துவசாலை வாடகை கட்டிடத்தில் இருந்ததையும் கண்டு, அவர்களுடைய மிஷனரி சொசைட்டி உதவி செய்ய அவர்களுக்கு வீடு கட்டித்தர முடிவு செய்தேன்.

சபையினரும் தங்களுடைய உதவியினைச் செய்தனர். வருடத்தின் ஆரம்பத்தில் குழுவாக நாங்கள் 5 நாட்கள் உபவாசித்து ஒரு தோட்டத்தில் ஜெபிப்பது வழக்கம். சென்னையிலிருந்தும் சில நண்பர்களும் ஊழியர்களும் இணைந்து கொள்வர்.

1977ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதக் கூடுகையில் கிட்டத்தட்ட 30 பேர் கூடி ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தோம். பாஸ்டர் அகஸ்டின் (திருப்போரூர்) என்ற ஒரு தெளிவான தீர்க்கதரிசி திடீரென்று ஓவென்று அழ ஆரம்பித்தார். தொடர்ந்து இரண்டு சகோதரர்களும் அழ ஆரம்பித்தார்கள்; மற்றவர்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. பின்னதாக “இது அகஸ்டின் ஜெபக்குமாரின்” கடைசி ஆண்டு என்று கர்த்தர் காண்பிக்கிறார் என்றார்களே பார்க்கலாம். அது அனைவரையும் கலங்கடித்துவிட்டது. என் மனைவியும் மயங்கி விழுந்து விட்டாள். அவளை எடுத்துக் கொண்டு போய் சிகிச்சை செய்ய வேண்டியதாயிற்று. என்னைத் தவிர அனைவரும் மிகவும் விசனத்தோடு அழுது கொண்டிருந்தார்கள் அப்போது எங்களுக்கு குழந்தையும் இருந்ததில்லை. (திருமணத்தின்போது நான் என் மனைவியிடம் சொல்லாமலேயே ஒரு வேண்டுதல் ஆண்டவரிடம் கேட்டேன். 'மூன்று ஆண்டுகளுக்கு குழந்தை இருக்கக் கூடாது' என்று; ஏன் என்றால் உடனே குழந்தை இருந்தால் என் மனைவி

மொழியைக் கற்றுக் கொள்ளவோ, ஊழியத்தினைப் புரிந்து கொள்ளவோ முடியாமல் பிள்ளையைக் கவனிப்பதிலேயே இருந்து விடுவான்; போதாக் குறைக்கு என் ஓட்டமும் குறைக்கப்பட்டு விடலாம் என்று நான் பயந்தேன்” அதன்பிறகு எங்களுக்கு மூத்த மகனும் 3 ஆண்டுகள் கழித்தே பிறந்தான்).

தீர்க்கதரிசனத்திற்குப் பின் என்னைப் பார்த்து ஒரு சதோதரன் கேட்டார்: “உன்னால் எப்படி சிரிக்க முடிகிறது” என்று. நான் சொன்னேன்: “தேவன் என்னைக்குறித்து வைத்துள்ளக் காரியங்களை முடிக்கும் வரை நான் சாகமாட்டேன்” என்று. மூன்றாம் நாளில் தீர்க்கதரிசனமாக என் ஆயுள் கூட்டிக் கொடுக்கப்பட்டது என்று தேவன் சொன்னபோது தான் எங்கள் மத்தியில் அமைதி ஏற்பட்டது. அந்த நிகழ்ச்சி என்னை இன்னமும் தீவிரமாக உழைக்கச் செய்தது.

உயிர் போகும் முன் உருவாக்க வேண்டாமோ?

வேனிற்காலத்தில் எப்படியாவது எங்களுக்குக் கிடைக்கப் பெற்ற கனிகளை நன்கு பயிற்சிப்பது என்று தீர்மானித்து வேதத்தினை முதன்முறையாகப் பார்க்கின்ற அவர்களுக்கு வேதத்தினையும் ஊழிய முறைகளையும் தெளிவாகச் சொல்லித்தருவது என்றும் 21 நாட்கள் 23 பாடங்களை கிட்டத்தட்ட 15 வேத போதகர்களை வைத்துக் கற்றுக்கொடுக்க தீர்மானித்தோம். டெஹ்ரி-ஆன்-சோனில் 120 பேர் கூடினர். சகோ. சாம் மாசிலாமணி (கல்கத்தா), சகோ. R.ஸ்டான்லி (வேலூர்), சகோ. Y.D. ஜெயசீலன் (டெல்லி), சகோ. கிரீன்ரோஸ் மைதீன் (Bangalore), சகோ. ஜோசப் டாப் (சிங்கப்பூர்), பாஸ்டர் தயானந்தன் ஆகியோரோடு நானும் சேர்ந்து கற்றுக்கொடுத்து பகலில் ஊழிய முறைக்கு வெளியே அனுப்பினோம். சிறுவர் ஊழியம், கைப்பிரதி ஊழியம், கிராம ஊழியம், தனித்தாள் ஊழியம், மருத்துவமனை ஊழியம் என்று பலவகையாக பயிற்சியளித்தோம். இறுதியிலே சவால் மிகு கூட்டங்களை நடத்தி ஜனத்தின் தேவையை அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்து பாரம் கொள்ளச் செய்தோம். வருடாவருடம் இவைகள் நடத்தப்படவேண்டும் என்றும் முயற்சி எடுத்தோம். இது எங்கள் கனிகளை வீறுகொள்ளச் செய்ததோடு வசனத்தெளிவையும் கொடுத்தது; இதன்மூலம் சிலர் வேதாகம கலாசாலைக்கும் அனுப்பப்பட்டனர். தொடர்ந்து கயா, வாரணாசிப் பட்டணங்களை மையமாகக் கொண்டு இவைகளை வருடாவருடம்

நடத்த தேவன் உதவி செய்தார். 21 நாட்கள் அநேகரை வைத்து போதிப்பதும் எளிதாக இருக்கவில்லை, சில வேளைகளில் பணமே இல்லாதிருந்தது, சில வேளைகளில் இடப்பிரச்சனை, சில வேளைகளில் வெயில் காலத்தின் வெப்பம் கிட்டத்தட்ட 126°F (52°C).

உங்கள் நடுவில் நீங்கள் அறியாத ஒருவர்

கயா பட்டணத்தில் நடத்த நாங்கள் புறப்படவேண்டிய நாள் வந்தபோது, நாங்கள் கிட்டத்தட்ட 20 பேர் பிரயாணம் செய்யக்கூடப் பணமில்லை. பொருட்களை வைக்க காலி டின் களை ஆயத்தப்படுத்தினோம், சைக்கிள்களை ஆயத்தப்படுத்தினோம். அப்பொழுது, தங்கை ஒருத்தி வந்து “காலை எத்தனை மணிக்கு டிரெயின் பிடிக்கவேண்டும்” என்று கேட்க, ‘ஐந்து மணிக்கு’ என்றேன்; மற்றவர்கள் சிரித்தார்கள்; ஏனென்றால் அது இரவு பத்து மணி, கொஞ்சமும் பணம் இல்லை என்று அவர்களுக்குத் தெரியும். ஒரு தம்பி சொன்னான், “கள்ள இரயில் ஏறித்தான் போகவேண்டும்” என்று. ஆனால் ஆச்சரியமான விதமாக இரவு 11.30 மணிக்கு தேவன் எங்கள் பிரயாணச் செலவைத் தந்தார்; புறப்பட்டோம். காலையில் கயா சென்றடைந்த போது காலி டின்களை சுமந்துகொண்டு அதனையே தாளமாக்கி பாடிக்கொண்டு கயா பட்டணத்தின் ஸ்டேஷனிலிருந்து C.N.I சர்ச் வரை நடந்து சென்றோம் (அங்கேதான் கூட்டங்களை ஒழுங்கு செய்திருந்தோம்) வழியிலே பஞ்சாபி கிறிஸ்தவ குடும்பம் ஒன்று இருந்தது. அவர்களை நாங்கள் அறியமாட்டோம். அக்குடும்பத்தின் சகோதரியைப் பார்த்து தேவன், “இப்பட்டணத்திற்கு தேவ ஜனங்கள் வருவார்கள் அவர்களுக்கு சமைக்க பொருட்கள் வாங்கி வை” என்று சொல்லியிருந்தார். அவர்கள் ஒரு ஓர்க்ஷாப்பை நடத்திவந்திருந்தார்கள். அவர்களும் தேவ சத்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து ஐந்து நாட்களுக்குரிய அரிசி, பருப்பு, காய்கறிகளை வாங்கி வைத்துக் காத்திருந்தனர்.

எங்கள் சத்தம்கேட்டபோது “இவர்கள் தான் அவர்கள்” என அறிந்து தங்களுடைய வேலைக்காரர்களை அனுப்பி பொருட்களை ஒப்புவித்தனர். அது மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஐந்து நாட்களுக்குரிய பொருட்கள் மூன்று நாட்களிலேயே காலியாகிவிட்டன; அத்தனை பேரும் வாலிபர்கள் அல்லவா?

முன்றாம் நாளிலே தமிழ் நாட்டைச் சார்ந்த நாள் ஒருவர் ஏழுவருடங்கள் எனக்குச் சம்பளம் வராமல் இருந்தது, முதல் நாள் கூட்டத்தில் நான் ஜெபித்தேன், தேவன் என் ஜெபத்தைக் கேட்டார், அதன் தசம பாகப் பணம் இதோ என்று இன்னமும் சில நாட்களுக்கு பொருள் வாங்க பணமும் தந்தார். இப்படியாக தேவன் போஷித்து இருபத்தோரு நாட்கள் நடத்திய விதம் அதிசயமே. நானும் சகோ.சாமுவேலும் சமையற்காரர்கள், மற்றவர்கள் உதவி செய்தார்கள்.

இந்த கால கட்டத்தில் உ.பி யைச் சேர்ந்த சகோதரர்கள் சிலரையும் மற்றும் எங்களோடு உற்சாகமாக பங்குகொண்ட சில சகோதரர்களைக் குழுவாக மாற்றி “Little stars of Christ” என்ற பெயரோடு ஊழியத்தில் உபயோகித்துக்கொண்டிருந்தோம். அதில் சகோ.சுதாகர் பவார்(ஓப்ரா), சகோ.விமல் குமார் (அலகாபாத்) போன்றவர்கள் அடங்குவர். அவர்கள் மூலம் மேலும் பலர் இந்த பயிற்சியில் கலந்துகொண்டதால் கொஞ்சம் உத்திரப் பிரதேசத்திலும் அக்கினி பரவ ஆரம்பித்தது.

தேவைகளைத் தேவன் பார்த்துக்கொள்ளுவார் என்ற நம்பிக்கை அதிகமாகவே இருந்தது. ஏனெனில் தேவன் அதற்குரிய காரியங்களைக் காட்டியிருந்தார். ஒருமுறை நானும், மனைவியும், சாமுவேலும், பாஸ்டர் சாமுவேல் ஜான்ஸனும் வீட்டில் இருந்தோம். வீட்டில் ஒரு பிடி மாலையும் இரு உருளைக் கிழங்கையும் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லாதிருந்தது. நான் மனைவியைப் பார்த்துச் சொன்னேன்: “தேவன் பணம் அனுப்பினால் பொருள் வாங்கி வருகிறேன், இல்லாவிட்டால் நாம் மூவரும் உபவாசித்து ஜெபிப்போம், பாஸ்டர் அவர்களை மாத்திரம் பட்டினி போட்டுவிடாதே, இருக்கும் மாவில் அவருக்கு சப்பாத்தி செய்து கொடுத்துவிடு என்றேன். ஏனெனில் அவர் ஒருபோதும் உபவாசம் இருந்ததில்லை. நான் சென்ற பின்னர் என் மனைவி மாவை பிசைந்தபோது ஆவியானவர் “எலியாவின் நாட்களை” ஞாபகப்படுத்தி, இன்னும் நான் செய்யமுடியும் என்று கூறினபோது உற்சாகப்பட்டு ஸ்தோத்தரித்துக்கொண்டே சப்பாத்திகளை சுட ஆரம்பித்தபோது, அது இருபத்து மூன்று சப்பாத்தி வரும்வரை பெருகிக்கொண்டே வந்தது. அதே விதத்தில் உருளைக் கிழங்கும் பெருகியது.

தேவன் எங்கள் தேவையை அற்புதமாக சந்திக்கும் வண்ணம் யாரோ ஒருவர் மூலம் தந்தி மணியார்டர் அனுப்பி

யிருந்தார். ஆனால் ஊழியத்தின் நிமித்தம் எனக்கு திரும்பிவர மதியம் ஒரு மணி ஆகிவிட்டது. எனவே இனி அரிசி பருப்பு வாங்கிக் கொண்டு சென்றால் சமைக்க சாயந்தரம் நான்கு மணி ஆகிவிடும் என நினைத்து நான் கொஞ்சம் பிரட் (Bread) வாங்கிக்கொண்டு வீட்டிற்கு வந்தால் என் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை; மனைவி எங்கேயோ கொஞ்சம் பணம் வைத்திருந்தாளோ! என்றும் யோசிக்கத் தோன்றிற்று. அவளோ 'நீங்கள் அறியாமல் நான் ஒன்றும் செய்வதில்லையே' என்றாள். இப்படி நாங்கள் அற்புதங்களைக் (வேதாகம நாட்களை அனுபவிக்கும்) கண்டிருந்தபடியால் தேவையை ஆண்டவர் பூர்த்தி செய்வார் என்ற நம்பிக்கை பெருகிற்றே ஒழிய ஒருபோதும் குறையவில்லை. விசுவாசத்தை தேவன் பெருகச் செய்ய வல்லவர் அல்லவா!

முன்னேறிச் செல்!

என் மனைவியின் தனிமையைக் கண்ட தேவன் சகோதரி ஜெயவதனாவை அனுப்பித்தந்தார். இருவரும் ஒரு முறை கிராமம் ஒன்றில் பிள்ளையில்லாமல் இருந்த ஒரு சகோதரியை நோக்கி இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசியுங்கள் என்று கூறி உற்சாகப் படுத்தியபோது, திடீரென்று அவள் என் மனைவியை நோக்கி, 'உனக்கு எத்தனை குழந்தை' என்று கேட்க என் மனைவி இல்லை என்று சொன்னபோது, உனக்கே பிள்ளையில்லை எனக்கு புத்தி சொல்ல வந்துவிட்டாயோ! என்றதினால் என் மனைவி அன்று தேவனிடம் “ஆண்டவரே எனக்கு அவசரமில்லை, ஆனால் ஆண்டவரின் ஊழியத்தினைச் செய்ய இது தடையாக உள்ளதே எனக் கூறியபோது அந்த மாதமே கருத்தரித்து எங்களுடைய முதல் மகன் “கோ.:போர்த்” (GOFORTH) ஐ பெற்றாள். கர்த்தருடைய ஊழியத்தில் தயக்கம் வரும்போது, சோர்வு வரும்போது இன்னமும் முன்னேறிச் செல்ல ஆண்டவர் நம்மிடத்தில் சொல்வதுபோல் இருக்கவேண்டும் என்று அவனுக்கு “முன்னேறிச் செல்” என்று அர்த்தம் கொண்ட கோ.:போர்த் என்று பேரிட்டு மகிழ்ந்தோம்.

என் மனைவி கர்ப்பமுற்றிருந்தபோது போதுமான சாப்பாடு தானும் இருந்ததில்லை. ஆனால் எங்கள் மகன் பிறந்தபோது 4.4

கிலோ இருந்தான். பெரிய பிள்ளையாயிருந்த அவன் பசிக்குத் தாய்ப்பால் போதவில்லை எனவே அவனைக் காணச் சென்ற நான் 28 நாளிலேயே வாழைப்பழத்தை ஜெபித்து சாப்பிடக் கொடுக்க, அன்றிலிருந்து அவன் அழுததை யாரும் கேட்ட தில்லை. 32 நாளில் அழைத்துக்கொண்டு பீஹார் திரும்பினேன். எங்கள் மகன் மிகவும் உற்சாகமானவன், யாரிடமும் சில நாட்கள் கூட தங்கிக்கொள்வான். என் உடன் ஊழியர்களும் அவனை அதிகமாக நேசித்ததால் இரண்டு மூன்று நாட்கள் தங்களிடம் கொண்டுபோய் வைத்துக்கொள்வார்கள். அவன் அழுகை சத்தத் தினை அண்டைவீட்டார் ஒருபோதும் கேட்டதில்லை.

எங்களோடு பணி செய்கிற சகோதரிகள் எண்ணிக்கையும், வட இந்திய தென் இந்திய சகோதரர்கள் எண்ணிக்கையும் பெருகிற்று. அனைவரும் அனைத்தையும் பொதுவாகவே வைத்து அனுபவித்தோம். வட இந்திய சகோதரர்கள் எங்கள் அன்பினை இயற்கையாக கண்டதினால் உள் ஆடைகளைக் கூட எடுத்து உடுத்திக்கொள்வார்கள்; அத்தனை சுதந்திரம். பொருட்கள் இல்லை, சரியான உணவு இல்லை ஆனால் எல்லை மீறிய சந்தோஷம் இருந்தது; தேவ அன்பு நிறைந்த வாழ்வு எத்தனை அருமையானது என்பதனையும், நீதிமானின் கூடாரத்தில் கெம்பீர சத்தம் உண்டு என்பதனையும் அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களும் அனுபவித்தனர்.

இரவு 2 மணி வரை ஆர்ப்பாட்டம், பாடல், ஜெபம், சிரிப்பு என்றே இருந்ததினால் நாங்கள் வீட்டைக் காலி செய்தபோது அந்த பகுதி மக்கள் மிகவும் வருத்தப்பட்டார்கள். திருடனே நீங்கள் இருக்கும்வரை வரமாட்டானே, அத்தனை உற்சாகமாக இருந்தீர்கள் என ஏங்கினர்.

சகோதரிகளை ஊழியத்திற்கு அனுப்பினால் (சகோதரி ஜெயவதனா, சகோதரி செல்வி, சகோதரி கிறிஸ்டி, என் மனைவி) கூடவே காவலுக்கு இரண்டு சகோதரர்களையும் அனுப்ப வேண்டி யிருந்தது. எனவே பெண்களை சந்திக்க மிகுந்த தடைகள் இருந்தது. வேறு வழியும் தெரியவில்லை. அவர்களை சந்திக்கா விட்டால் சமுதாயம் சந்திக்கப்படமுடியாதே! அவர்கள்தானே மதத்தினை வளர்ப்பவர்கள், குடும்பத்தினை மாற்றி அமைப்பவர்கள்.

விஷப்பரீட்சையல்ல, விசுவாசப் பரீட்சை

ஒருநாள் வீட்டில் சாப்பிட ஒரு பொருளுமில்லை, பணமுமில்லை. என் மகனுக்கு 9 மாதம் அவன் நன்றாகப் பால் குடிப்பான். நானோ முழங்காலில் நின்றேன். எங்கள் தேவையை மற்றவர்களிடம் சொல்லுவதில்லையே. எங்கள் வீட்டுக்கார அம்மாவோ “நீங்கள் சமைக்கவில்லையா? என்று கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தார்கள். முதல் நாள், இரண்டாம் நாள் பிள்ளைக்கு வெறும் தண்ணீரை மாத்திரம் ஜெபித்து ஜெபித்துக் கொடுத்துக்கொண்டே இருந்தோம். அவனும் சந்தோஷமாக இருந்தான். மூன்றாம் நாளில் என்னோடு இருந்த சகோதரிகளுக்கு பொறுக்கவில்லை நான் ஆற்றங்கரைக்கு ஜெபிக்கச் சென்ற போது, என் மனைவியைக் கூட்டிக்கொண்டு இரயில்வே ஸ்டேஷன் பக்கமாகச் சென்று ஊழியம் செய்து சவிசேஷ பிரதிகளை விற்று அதில் கிடைக்கும் பணத்தில் பிள்ளைக்கு பால் வாங்க நினைத்து ஸ்டேஷனில் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். ஜெபத்தினை முடித்துவிட்டு ஸ்டேஷன் பக்கம் வந்த நான் கூட்டமாக மக்கள் நிற்பதனைக் கண்டபோது அங்கே என்னுடைய சகோதரிகளைக் கண்டேன்; அவ்வளவுதான் எனக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. ஒரே சத்தம் போட்டு அவர்களை வீட்டிற்கு அனுப்பினேன். ஒரு சகோதரி ஊழியம்தானே செய்கிறோம் என்றாள். நானோ “புத்தகம் விற்று அதன் மூலம் பணம் கிடைக்க வழி செய்யும் ஊழியம் ஊழியம் அல்ல” என்று சொல்லி தேவனை நோக்கிப் பார்க்க வேண்டிய அவசியத்தினைக் கூறி “விசுவாசப் பரீட்சையில்” எப்படி வெற்றிபெறவேண்டும் என்று கற்றுக்கொடுத்த போது அன்று மீண்டும் அனைவரும் மனஸ்தாபத்தோடு ஜெபித்தோம். மனமிரங்கி ஆண்டவர் 72 மணி நேரத்திற்குப் பின்னர் அதிசயவிதமாக உதவிகளை அனுப்பி அற்புதம் செய்தார்; எத்தனை அற்புதமான ஆண்டவர் நமக்கிருக்கிறார்.

இதே நிலைமைதான் மற்ற பணித்தளங்களிலும் நேரிட்டது. ஹரிகர்கஞ்ச் பணித்தளத்தில் சகோ.ஸ்டீபனும் சகோ.அம்புரோசும் பணி செய்து வந்தனர். வீட்டில் சமைக்க காய்கறிகளே இல்லாத போது, கிராம ஊழியத்துக்குச் சென்ற இடத்தில் முன் பின் அறியாத ஒருவர், நீங்கள் தேவனை அறிவிக்கிறவர்கள், உங்களுக்கு நான் ஏதாவது தரவேண்டும் என்று சொல்லி 10 நாட்களுக்குரிய கத்தரிக்காய் உருளைக்கிழங்கு போன்றவைகளைத் தன் வயலி

லிருந்து கொடுத்து மகிழ்ந்தார். பத்து நாட்களுக்குப் பின்புதான் கொஞ்சம் பணம் கொடுக்க நான் கடந்துசெல்லமுடிந்தது; என்னே தேவனின் முன்னேற்பாடு. இப்படிப்பட்ட சம்பவங்களால் தான் சகோதரர்களும் விசுவாசத்தில் வளர்ந்தனர். அழைத்தவர் உண்மையுள்ளவர் என்பதையும் அறிந்தனர்.

பறவையும் பேசும் பரமன் பெலத்தால்

இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட அற்புதங்களும் நடந்தன; சகோ. சாலமோன், சகோ. தீமோத்தேயு (இவர் சாதுக்களோடு சஞ்சரித்து கஞ்சா குடிப்பதையே தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர். பின்னதாக இயேசுவை ஏற்றுக்கொண்டு ஊழியத்தில் இணைந்தவர்) ரோஹ்தாஸ் மலையில் காம்டியா என்ற இடத்தில் மண்ணினால் நாம் உண்டாக்கிய வீட்டில் குடியிருந்தார்கள்; இந்த வீட்டைப் பிரதிஷ்டை செய்ய டெஹ்ரி-ஆன்-சோனிலிருந்து சபையின் மக்களோடு கூட மருத்துவ மிஷனரிகளும் மிகுந்த கஷ்டத்தோடு ஏறிவந்தார்கள். ஒருநாள் சகோதரர்கள் இருவரும் அதி காலையில் எழுந்து கௌடியாரி என்கிற மலையின் ஓரத்திற்கு ஊழியம் செய்யப் போகலாம் என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். புறப்பட்டுக் கொஞ்ச தூரம் நடந்துவந்து ஒரு சிறு பாலத்தில் அமர்ந்தார்கள். குருவிகள் சத்தமிட்டுக்கொண்டிருந்தன. திடீரென்று நிசப்தம் நிலவ குருவிகளில் ஒன்று தெளிவாக ஹிந்தி மொழியில் “கௌடியாரி மத் ஜானா” என்று முன்று முறை அதே வார்த்தையைச் சொல்லி அவர்கள் அந்த கிராமத்திற்குப் போவதைத் தடுத்தது. தேவன் நம்மை ஊழியத்திற்குப் போகக்கூடாது என்ற சொல்லுவாரோ என்று சந்தேகப்பட்டு ஆண்டவரே இது உம்மால் உண்டாயிற்று என்றால் மீண்டும் அதே மரக்கிளையில் அதே குருவி வந்து சொல்லவேண்டும் என ஜெபித்தார்கள். சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு அதே காரியம் திரும்ப நடந்தது. ஆனாலும் விசுவாசிக்கக்கூடாமல், மீண்டும் ஆண்டவரைக் கெஞ்சினர். முன்றாம் முறையும் தேவன் அதனை வாய்க்கப்பண்ணினார். ஆனாலும் வாலிபர்கள் அல்லவா? போனால் என்ன நடக்கும் என்று பார்ப்போம் என்று தங்களுடைய பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள். அதனைக் கண்ட ஆண்டவர் இருபதாவது நிமிடத்துக்குள்ளே 8 கி.மீ எதிர் திசையிலுள்ள மலைக்கோட்டை முன்னே அவர்களை நிறுத்தியிருந்தார். பிலிப்புவைத் தூக்கிக்கொண்டு போன தேவதூதன் போல இவர்களையும் தேவன் தூக்கிச்

சுமந்தார் சில நாட்களுக்குப் பின்புதான் தெரிந்தது. அவர்கள் கௌடியாரி சென்றிருப்பார்களேயானால் அன்று நடந்த கலகத்தின் காரணமாக இவர்கள் அடித்துக்கொல்லப்பட்டிருக்கலாம். கர்த்தரின் கிருபைதான் என்னே! கீழ்ப்படியாவிட்டாலும் ஊழியக்காரரின் சுகத்தை விரும்புகிற ஆண்டவர் என்பதனைக் காட்டிக்கொடுக்க வில்லையா?

பேதையின் பாதை அறிவார், வெறியனையும் வென்றிருவார்

நாங்கள் பாபுவாவில் இருந்த நாட்களில் உபவாசித்து ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தோம். எங்கள் ஜெபத்தின் இறுதியில் எங்களைக் காண இரண்டு கல்லூரி மாணவர்கள் வந்தனர். ஒருவர் ஸ்ரீராம் மற்றவர் ஸ்ரீனிவாஸ். ஸ்ரீராம் தகப்பனை இழந்து தாயும் ஏழ்மையினிமித்தம் காலைமுதல் மாலைவரை வேலை செய்யவேண்டியதிருந்ததால் அன்பு காட்ட முடியவில்லை. அன்புக் காக ஏங்கித்திரிந்த ஸ்ரீராம் பத்தாவது வகுப்பு மாணவராக இருந்த போது, ஒரு சிறு பையன் கையில் ஒரு கைப்பிரதியின் ஒரு துண்டு இருந்ததனைக் கண்டு அதைப் பறித்து வாசித்தார். அதில் இயேசு உன்னை நேசிக்கிறார் என்று எழுதியிருந்தது. அதுவே ஆறு மாதங்களுக்கு அவருக்கு வேதாகமமாக மாறிப்போயிற்று. ஓய்னா கிராமத்திலிருந்து பாபுவா நகரத்திற்கு கல்லூரி படிப்பிற்காக வந்த அவர் இயேசுக்கிறிஸ்துவை அறிவிப்பவர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டபோது எங்களைத் தேடி வந்தார்.

அவருக்கு நான் ஆதாம் ஏவாள் பாவத்தில் விழுந்த கதையைப் பலமுறை சொல்லியும் அதைத் திரும்ப திரும்பச் சொல்லக் கேட்டார். அன்று இரவு நான் ஆண்டவரே இப்படிப்பட்ட பேதையரைக் கொண்டுதான் பரலோகத்தை நிரப்பப் போகிறீரோ? என்று முறையிட்டேன்.

ஆனால் அவரோ தன்னோடு கல்லூரியில் படித்த பல வாலிபர்களை இழுத்துக்கொண்டு வருவார். சிவநாத் ஸ்டீபனும் அதே கல்லூரியில்தான் படித்திருந்தார். சிவநாத் ஸ்டீபன் தன்னுடைய சிறு வயதில், ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியர் ஒருவர் கிறிஸ்தவர்களிடம்தான் சத்திய வேதம் இருக்கிறது என்று சொன்ன காரியம் அவரை ஆழமாகத் தொட்டுவிட்டது. ஒரு கிறிஸ்தவனையாவது பார்க்கவேண்டுமென்று பதினோரு ஆண்டு

கள் தேடி அலைந்தார்; இறுதியாக என்னை சந்தித்தார். என் கையிலிருந்து வேதாகமத்தைப் பறித்து பலமுறை அதை முத்தம் செய்தார். கல்லூரியில் சில வாலிபர்களோடு சேர்ந்து அடாவடித் தனத்தில் ஈடுபட்டிருந்த அவர் சுவிசேஷத்தினால் மாற்றப்பட்டு, என் மக்களுக்கு இயேசுவைச் சொல்வதே பிரதான வேலை என்று சொல்லி தன் கல்லூரிப் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு வேதாகமக் கல்லூரி சென்று பின்னர் ஊழியக்காரனானார். இப்படி படேல் கல்லூரியில் படிக்கவந்த அநேகர் கிறிஸ்துவை அறிந்து கொண்டனர். ஸ்ரீராம் கொர்நேலியுஸ் ஆக மாறினார். பின்னதாக M.A. M.Th படித்து ஒரு கோட்டத் தலைவராகப் பணி செய்கிறார். ஸ்ரீநிவாஸ் முதல் முறையாக எங்கள் வீட்டிற்கு வருகிறார். அவர் பதௌளா கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்; நாங்கள் பீஹாருக்காக கண்ணீர் விட்டு ஜெபித்ததைக் கண்ட அவருக்கு ஒன்றும் விளங்க வில்லை. தமிழர்களாகிய இவர்கள் எங்களது பீஹாருக்காக ஏன் கண்ணீர் விடவேண்டும் என்ற கேள்வி அவருக்குள் மேலோங்கி நின்றது. ஜெபத்தை முடித்த பின்னர் வந்திருந்த இவர்களுக்கு தேனீர் போடும்படியாக சகோதரி ஜெயவதனாவை நான் கேட்டுக் கொண்டேன். அவளும் கொஞ்சம் உரத்த குரலில் பாடிக் கொண்டே தேனீரை உண்டாக்கினாள். அந்தப் பாடல் ஹிந்தி மொழியில் நான் எழுதிய பாடல்.

பெலனற்றவர்களின் அடைக்கலமே
பேதைகளின் ஞானமே
உம்முடைய பாதத்தண்டை வருகிறேன்
முழு ஆசீர்வாதத்தால் நிரப்பும்

பாவத்தினின்றும் ரோகத்தினின்றும்
சாபத்தினின்றும் என்னை ரட்சியும்
நான் உம்முடையவனாக இருக்கட்டும்

இந்த வரிகள் ஸ்ரீநிவாஸை ஆழமாய்த் தொட்டிருக்கிறது. தேனீர் அருந்திவிட்டு உடனடியாகச் சென்று விட்டார். மறுநாள் காலையில் திரும்பவும் ஸ்ரீநிவாஸ் வந்தார். அந்தப் பாடலைப் பாடச் சொல்லிக்கேட்டார், எனக்கு வேலை இருக்கிறது என்று உடனடியாகச் சென்றும்விட்டார், இப்படி பல மாதங்கள் அந்தப் பாடலைப் பாடச் சொல்லிக் கேட்டார், அவரும் கூடச் சேர்ந்து பாடுவார். உடனடியாகக் கிளம்பிவிடுவார் எங்களை அவரோடு பேசுவதற்கு விடவே மாட்டார்.

ஒருநாள் நாங்கள் கிராம ஊழியங்களுக்கு, மூன்று நாட்கள் தங்கி ஊழியம் செய்யக் கிளம்பிக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது அங்கு வந்த ஸ்ரீநிவாஸ் எங்கே போகிறீர்கள் என்று கேட்டதுடன், கிராம ஊழியங்களுக்கு நானும் வரலாமா? என்று கேட்டான்; அவரைக் குறித்து சரியாக அறிந்திராத நாங்கள் சரி என்று கூட்டிக்கொண்டு சென்றோம். பல ஊர்களைச்சுற்றித் திரிந்து கூவிசேஷத்தை நான்கு முனைச் சந்துகளில் நின்று கூவி உரைத்து பின்னர் புத்தகங்களை விநியோகித்து விசாரிக்கும் மக்களிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். சனிக்கிழமை இரவு புனாவ் கிராமத்தின் மத்தியில் குழுவாகக் கூடி ஜெபிக்க உட்கார்ந்த நாங்கள், நடுவிலே நெருப்பை மூட்டி குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்களுடைய சாட்சிகளைச் சொல்லுமாறு கேட்டுக்கொண்டேன். கிராம மக்களில் பலரும் எங்களைச் சுற்றி உட்கார்ந்திருந்தனர். மற்றவர்களின் சாட்சிகளைக் கேட்ட ஸ்ரீநிவாஸ் தானும் பேசலாமா? என்று கேட்டான் அனுமதி தரப்பட்டது. தான் ஒரு நக்சல் பாரி கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றும் தன்னுடைய கிராமத்தில் 20 இளைஞர்களைச் சேர்த்து வெடிகுண்டை உண்டாக்கி அதை சோதித்துப் பார்த்துவிட்டேன் என்றும், சில போலீஸ் ஸ்டேஷன்களில் தன்னுடைய பெயர் இருப்பதாகவும், தான் கல்லூரியில் படிக்க வந்த நோக்கமே நூறு பணக்காரர்களை யாகிலும் கொன்றுவிடவேண்டும் என்றும், இரத்தக்காட்டேரியாக வாழ்வதற்கு ஒப்புக்கொடுத்த தன்னை, கேட்ட பாடல் மாற்றி கிறிஸ்துவின் அன்புதான் உலகத்தை மாற்றக்கூடியது என்றும், தான் அனுபவித்ததை பகிர்ந்துகொண்டான்; நாங்கள் அதிர்ந்து போனோம். அடுத்த நாளில் புனாவ் கிராமத்தைச் சேர்ந்த சிலர் ஞானஸ்நானம் பெற்றனர். ஸ்ரீநிவாசுகளோ தன்னுடைய கிராமத்தில் தன்னுடைய நண்பர்களையும் கிறிஸ்துவுக்கு சம்பாதித்து கிராமத்திலேயே ஞானஸ்நானம் பெறுவேன் என்று சொல்லி பின்னர் அதை நிறைவேற்றினபோது, பதௌளா சபை உண்டாயிற்று. இதே நேரத்தில் ஸ்ரீராமின் கிராமமாகிய ஓய்னாவிலும் சில விசுவாசிகளோடு சபை உருவாகிற்று.

பின்நாளில் ஸ்ரீநிவாஸ் ஜட்சனாக மாறி M.A. BEd படித்து அரசாங்க ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்துவருகிறார்; கூடவே ஆண்டவருக்கும் ஊழியம் செய்கிறார். இவரை விபச்சார பாவத்திலிருந்து விடுதலையாக்குவது எங்களுக்கு சவாலாக இருந்தது, பின்னர் பரிசுத்த ஆவியின் அபிஷேகம் பெற்று முழு விடுதலை அடைந்தார்.

வார்த்தையின் வல்லமை

ஒருநாள் டெஹ்ரி-ஆன்-சோனிலிருந்து நானும் சகோ. முரளிஜோசப்பும் மோட்டார் சைக்கிளில் பாபுவா திரும்பிக் கொண்டிருந்தோம். இன்னமும் 9 கி.மீ இருக்கும் அளவில் மோட்டார் சைக்கிள் பெட்ரோல் சுத்தமாக இல்லாத காரணத்தால் நின்றுவிட்டது. இருட்டவும் ஆரம்பித்தது, கையில் பணமுமில்லை; சகோ. முரளி நான் இந்த கிராமத்தில் மோட்டார் சைக்கிளை வைத்துக்கொண்டு படுத்துக்கொள்கிறேன். நீங்கள் 9 கி.மீ பாபுவா நடந்து சென்று காலையில் பெட்ரோல் வாங்கி வாருங்கள் என்றார். வீட்டிலும் பணம் இல்லை என்பது அவருக்குத் தெரியாது.

அன்று காலையில் நான் ரோமர் 4ம் அதிகாரத்தினை தியானித்தவன்; “இல்லாதவைகளை இருப்பவைகளைப் போல அழைக்கும் தேவன்” என்ற தேவனைக் குறித்த பண்பை தியானம் செய்திருந்தேன். எனவே அதை ஞாபகப்படுத்தி மோட்டார் சைக்கிளின் மேல் கைகளை வைத்து ஜெபிக்க, தேவன் என்ன செய்தார் என்பது தெரியாது அது 9 கி.மீ வீடுவரை சென்றது. (இப்படி இன்னொரு முறை தமிழகத்திலும் 15 கி.மீ பெட்ரோல் இல்லாமல் ஜிப்சி கார் ஓடி உள்ளது) இப்படித்தான் நாங்கள் தேவையின் மத்தியில் தேவனை நோக்கிப் பார்த்து அழகுநங் களைப் பெற்றுக்கொண்டு ஆண்டவரைத் துதிக்கக் கற்றிருந் தோம். தேவனும் அநேகமுறை விசுவாசத்தைக் கனப்படுத்தியிருந் தார்.

ஒருநாள் இரவு 9 மணிக்கு ஊழியத்தினை முடித்துவிட்டு வீடு திரும்பினேன். பசிக்கிறது என்று மனைவியிடம் சொன்னபோது “மூர்த்தி என்ற ஜார்ஜ் முல்லரையும் அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்; அவர் பகல் முழுவதும் சாப்பிடவில்லை” என்று கூறி னாள். மூர்த்தி மிகவும் பலவீனமாய் இருப்பார். எனவே அவருக் குத் தினமும் முட்டையும் பாலும் தரவேண்டும் என நான் சொல் லியிருந்தேன், அவரோ “மற்றவர்களுக்குத் தரும்போதுதான் தனக் குக் கொடுக்கவேண்டும்” என்பார். எங்களிடத்திலோ அனைத்துப் பேருக்கும் கொடுக்கும் அளவுக்கு பொருளாதாரம் இருந்த தில்லை. வரும் பணத்தின் அதிக பகுதிகளை ஊழியத்திற்குச் செலவு செய்துகொண்டிருந்தோம்.

அம்மாவும் நீரே! அப்பாவும் நீரே!

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் மூர்த்தி என்னை அப்பா என்றும் என் மனைவியை அம்மா என்றும் தான் சொல்லுவார். அம்மா பிள்ளையின் மத்தியில் இருந்த சண்டையும் அடிக்கடி வரும். அவள் சாப்பிடச் சொல்ல அவர் பிசு பண்ணுவார்; அன்று அது வாக்குவாதமாக மாறி காலையில் எழுந்து கிராம ஊழியத் திற்கு ஒன்றும் சாப்பிடாமல் அவர் சென்றுவிட்டார். சாயங்காலம் திரும்பி வந்தபோது சாப்பிட என் மனைவி அழைக்க அப்பா வந்தால் சாப்பிடுகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டார். நான் வந்தபோது அவர் அறையில் முழங்காலில் நின்று ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தார். எனவே நான் அவர் பிந்தி சாப்பிட்டதும் என்று கூறி ஆகாரம் கேட்டு வாங்கி சாப்பிட்டேன். 1 மணி நேரம் சென்றும் அவர் எழும்பாததைக் கண்ட நான் அவரைத் தட்டி அழைத்தபோது அவருடைய கண்களைத் திறக்கமுடியவில்லை என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆவிகளோடு கூட போராட ஆரம்பித்துவிட்டார்.

இரவு முழுவதும் ஜெபித்தோம் அடுத்த நாள் காலையில் கண்கள் திறந்தன; ஆனால் அவரால் பார்க்க முடியவில்லை. ஒரு கையில் வேதாகமம்; மறு கையால் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு “சத்துருவே வா என்னை என் அப்பாவிடம் இருந்து பிரிக்க முடியாது” என்று கத்திக்கொண்டிருந்தார். நானும் குளிக்காமல், சாப்பிடாமல் அவரோடு கூட இருந்து 3 நாட்கள் மற்றவர்களோடு ஜெபித்த பின்னரே அவர் விடுதலை பெற்றார். விடுதலை பெற்ற அவர் தனக்கு நடந்தவைகளை விவரிக்க ஆரம்பித்தார். அப்பப்பா ஆவிகளின் உலகத்தினைப் புரிந்துகொள்ளத்தான் எங்களை இந்த பாதையில் நடத்தினாரோ! பீஹாரில் அந்தகாரத்தோடு ஜெபத்தில் போராடும் நாங்கள் இப்போது வித்தியாசமான ஒன்றைக் கண்டோம்.

சிறுவயதிலேயே தன் பெற்றோரைக் கண்டிராத மூர்த்தி, மன வேதனையோடு சாயங்காலம் வந்து “ஏன் என்னை அனாதையாக விட்டுச் சென்றீர்கள்” என்று அழுதிருக்கிறார். அப்போது இரண்டு ஆவிகள் தங்களை அப்பா அம்மா என்று சொல்லிக்கொண்டு அவரைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வெகுதூரம் சென்று “கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொள்ளாதே, கிறிஸ்தவர்கள் துரோகிகள்” என்றெல்லாம் சொல்லி; இறுதியாக ஒரு

பாதாளக் குழிக்கு அழைத்துச் செல்ல, அவர் தன்னை விடுவிக்க முயற்சி செய்ய முடியாமற் போகவே மயங்கிவிட்டார். கூடவே பாதாளக் குழியிலிருந்து “வேதனையான இந்த இடத்திற்கு வந்துவிடாதே; நாங்கள் தான் தெரியாமல் வந்துவிட்டோம்” என்ற ஏராளமான குரல்கள் தொனிக்க, இன்னமும் பயந்துபோய்விட்டார். சில ஆவிகள் அவரை குழிக்குள் இழுக்க முயற்சி செய்தன.

அதற்கிடையில் தான், நான் அவரை எழுப்பியிருக்கிறேன். அவரை அந்த சத்துருவின் பிடியிலிருந்து விடுவிக்க எங்களுக்கு மூன்று நாட்கள் எடுத்தன. ஆனால் அது மூர்த்தியை ஒரு தீவிர வாதியாக மாற்றிவிட்டது. ஒரு ஊழியமும் இல்லாத நவாதா மாவட்டத்தில் அவர் தனியே சென்று ஊழியம் செய்தார். தன் சொந்தக் கையால் கூடைகளைப் பின்னி விற்று, அதில் தன்னைக் கவனித்துக் கொண்டு சில நண்பர்களின் ஒத்தாசையோடு பணிசெய்த அவர்; குளிர் காலங்களில் விரைத்துப்போவார் (3°C). குளிரில் நெருப்பு மூட்டி அண்டை வீட்டார் கோழியை வறட்டுவது போல் வறட்டித்தான் அவரைக் காப்பாற்றுவார்கள். இடையிடையே திருடர்களால் பலமுறை தாக்கப்பட்டபோதிலும்; சைக்கிள், மொபட் போன்றவை பிடுங்கப்பட்டபோதிலும் பல வருடங்கள் அவர் இந்த கனியற்ற மாவட்டத்தில் தனியே ஊழியம் செய்தார். பிடிவாதமான பக்தி, 8 மணிநேர ஜெபம், தைரியம் அவரை அப்படி ஓடவைத்திருந்தது.

பீஹாரின் குளிர் மிகவும் பயங்கரமாக இருக்கும். ஆனால் எங்களுக்கோ போதுமான வெப்ப ஆடைகள் இருந்ததில்லை. நானும் என் மனைவியும் கூட இரண்டு பிள்ளைகளை (உறவினரின் பிள்ளைகள் சப்னா, காட்வின்) வைத்துக்கொண்டிருந்தோம். இந்த நான்கு பேருக்கும் மிலிட்டரி நபர் ஒருவர் டிரெயினில் விட்டுச் சென்ற ஒரு கம்பனிதான் முடுவதற்கு இருந்தது, கீழே வைக்கோலைப் பரப்பி அதன் மேல் படுத்துக்கொள்வோம். சாதாரணமாக 6°C இருக்கும் சில வேளைகளில் 3°C வரை செல்லும். இந்த சூழ்நிலையில் வட இந்தியரும், கொடைக்கானலில் St. ஜோசப் பள்ளி என்று ஒன்றை நடத்திவந்தவருமாகிய சகோ. அசோக் பதாக் என்பவர் பாஸ்டர் தயானந்தனுக்கு நண்பரானார். அவருடைய தந்தை பிஷப்பாக நாக்குரில் இருந்தவர். அவர் “தாவுது நகர்” சபைக் கட்டிடத்தின் திறப்புவிழாவுக்கு வந்தவர்

எங்கள் நிலைமையைப் பார்த்து நல்ல கம்பனிகள் வாங்கித்தந்து சென்றார்.

வெயில் காலத்திலும் 48°C வரை உஷ்ணம் செல்லும். ஆனால், எங்களிடம் இருந்ததோ ஒரே ஒரு மின் விசிறி. அதற்குக் கீழே நான், என் மனைவி, என் மகன், மூன்று சகோதரிகள் படுத்துக்கொள்வோம். ஆனால் அந்த வசதிக்குறைவுகள் குறைவுகளாகவே தெரிந்ததில்லை. மாறாக அவருடைய நாமத்தினை அறிவிக்க அவரைத் துதிக்கச் செய்தது. கம்பெனியில் வேலை செய்தபோது நான் 1967 ம் ஆண்டிலேயே A/C அறையில் இருந்தேன். இங்கு இதுவாகிலும் கிடைக்கிறதே (வீட்டில் தங்கும் நாட்களில்) என்ற திருப்தி, கிராமங்களில் மின்வசதி இருப்பதே இல்லை. இன்றைக்கும் கிட்டத்தட்ட 70% கிராமங்களில் அதே நிலமைதான். எனவே வசதிகளைத் தேட மனம் இடம்தரவேயில்லை. வீண்ணுலகம் வீட்டு மண்ணுலகம் வந்தவருக்கு இல்லாத கஷ்டங்களா நமக்கு என்ற திருப்தி.

1978 ம் ஆண்டில் வேனிற்கால 21 நாட்கள் பயிற்சியினை நடத்த விசாலமான ஒரு இடத்தைத் தேடினேன்; இறுதியாக டெஹ்ரியில் உள்ள மகளிர் உயர்நிலைப் பள்ளி ஒன்றைக் கண்டு (ரமா ராணி பள்ளி) அதன் தலைமை ஆசிரியரைப் பார்த்தேன். அந்தப்பள்ளியோ பாழடைந்த நிலமையில் இருந்தது. இரண்டு நிமிடத்திலேயே சரளமாக ஆங்கிலம் பேசிய அந்த பெங்காலி பெண் என் மனைவியைக் கொஞ்சம் அறிந்திருந்ததால் உடனடியாக சரி என்று ஒப்புதல் அளித்தார்கள்; ஆனால் நாள் வந்த போதுதான் புரிந்தது அதனைச் சுத்தம் செய்யவும், அதில் உள்ள கழிவறைகளையும், செட்டிக் டாங்கையும் சுத்தம் செய்யவும் மிகுந்த பணம் தேவைப்படும் என்று. செய்வதறியாது விழித்தோம். ஆயினும் வேறு வழியின்றி நானும் பாஸ்டர் தயானந்தனும் செட்டிக் டாங்கில் உள்ளே இறங்கினோம். மற்ற சகோதரரும் உதவ அனைத்தையும் சுத்தம் செய்து ஆயத்தப்படுத்தினோம். ஆண் பெண் இரு பாலருமாக 150 பேர் பங்கேற்றனர். இதில் கற்றுக்கொடுக்க பாஸ்டர் D.மோகன் வந்திருந்தார். அவர், “பிரதர் ஒருவரையும் விடாமல் அனைத்து விசுவாசிகளையும் சென்னையிலிருந்து இரயில் ஏற்றி பீஹார் வரைக் கொண்டுவந்து விட்டு, பின்னர் உடனடியாக திருப்பி அனுப்பிவைப்புகள்; அனைவருக்

கும் வட இந்திய பாரம் வந்துவிடும்” என்று சொன்னார். சில ரோடு (ஆண்கள் பெண்களை ஒன்றாக தங்க வைத்திருந்த தினால்) இரவிலேயே போராட வேண்டியிருந்தது. ஆயினும் அன்றைக்கு அட்டகாசம் செய்தவர்கள் இன்றைக்கு நன்றாக ஊழியம் செய்துவருகின்றனர். எப்படிக் கஷ்டப்பட்டாலும் கொஞ்சம் பேரை உருவாக்குகிறோமே என்ற திருப்தி. அந்த பள்ளியை நாங்கள் திரும்பத் தந்தபோது அந்த தலைமை ஆசிரியைக்கே நம்பமுடியவில்லை, அத்தனையாய் சுத்தமாக இருந்தது; விளைவை பின்னதாக எழுதுகிறேன்.

முகாம் முடிந்தது அனைத்து பணியினையும் ஒன்றிணைக்கவும், இன்னமும் நேர்த்தியாய் செயல்படவும் என்னுடைய இருப் பிடத்தினை டெஹ்ரி-ஆன்-சோனுக்கு மாற்றுவது நலம் என்று எண்ணி டெஹ்ரி வந்து சேர்ந்தோம். சகோதரர்கள் பணித்தளங் களைப் பார்த்துக்கொண்டனர். மேலும் சில சகோதரர்கள் ஊழியத்தில் வட இந்தியாவிலிருந்தும் தென் இந்தியாவிலிருந்தும் இணைந்தனர்; தேவைகள் பெருகிற்று.

ஆதி தரிசனமும் நிறைவேறுதலும்

“GEMS” (Gospel Echoing Missionary Society)

சுவிசேஷ பிரதிஷுலி மிஷனரி இயக்கம்

இதுவரை பெயரில்லாமலேயே குழுவாக ஓடிவிட்டோம். எனவே பெயர் ஒன்றை சூட்டி அரசாங்கத்தில் பதிவு செய்து முறைப்படி செயல்பட்டால் நலமாக இருக்குமென எண்ணம் கொண்டோம். அனைவரும் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய, நம்முடைய நோக்கத்தினைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகின்ற பெயராக இருக்கவேண்டும் என்றும், ஆதியில் தேவன் எனக்குக் கொடுத்த இரண்டு தரிசனங்களின் அடிப்படையில் அமையவேண்டும் என்று கூறி “GEMS” என்று கூறவும் அதன் மூலம்

G	-	Go to the unreached
E	-	Evangelise
M	-	Make disciples
S	-	Send them to reach others

என்று கூறி, சென்று, சுவிசேஷம் அறிவித்து, சீஷராக்கி அவர்களையே மற்றவர்களை சந்திக்க அனுப்புவது என்றும் சுவிசேஷம் நம்முடையது அல்ல, பரலோகத் தொனியைத்தான் நாம் பிரதிபலிக்கிறோம் என்றும் உணர்த்தும் வண்ணம் “Gospel Echoing Missionary Society” (சுவிசேஷ பிரதிஒலி மிஷனரி சங்கம்) என்று பெயர் வைக்க நினைத்தோம். சில நண்பர்கள் வாயில் நுழையும்படியாக இருக்கட்டும் என்று சொன்னார்கள்; ஆனால் ஜெபித்து இதனையே தெரிந்துகொண்டோம்.

இதற்கிடையில் எங்களுடைய ஊழியத்தால் மிகவும் கவரப் பட்டவரும், என்னுடைய இராஜினாமாவினால் பாதிக்கப்பட்டவரும் AIR-India வில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தவருமான சகோ. வசந்த் எட்வர்ட் வேலையை இராஜினாமா செய்து மாரநாதாவுடன் இணைந்து அந்தமானில் பணி செய்யச் சென்றார். பின்னர் அமெரிக்கா சென்று வேதம் கற்று சென்னை திரும்பிய அவர் மீண்டும் எங்களோடு இணைந்து பணிசெய்ய வாஞ்சித்தார். அவரும் பாஸ்டர் தயானந்தனும் சென்னை சபையில் இணைப் போதகர்களாகப் பணிபுரிந்தனர். அந்த நாட்களில்தான் GEMS ஐ பதிவு செய்ய முயன்றோம். நான் எனக்கு ஒரு பதவியும் வேண்டாம், நிர்வாகக்குழுவிலும் நான் தேவையில்லை என்று கூறியதினால் செயலாளராக (Gen. Secretary) சகோ. வசந்த் எட்வர்ட்-ம், தலைவராக (president) பாஸ்டர் தயானந்தனும், பொருளாளராக சகோ. D.E.M ராஜாவும் பதவி ஏற்றனர். சகோ. பீட்டர் (குரோம்பேட் சபையின் முப்பர்) இதனை நிறைவேற்ற மிகுந்த பிரயாசம் எடுத்தார்கள். என்னை “Director of Missions” என்று அழைத்தார்கள். நான் நிர்வாக கமிட்டியில் இல்லை. ஆனால் உறவில் ஏற்பட்ட விரிசல் காரணமாக சகோ. வசந்த் எட்வர்ட் ஆறாம் மாதத்தில் ராஜினாமா செய்து, பின்னர் “Shilo” என்ற ஸ்தாபனத்தை நிறுவி அந்தமான் நிக்கோபார் மக்களைக் குறிப்பாக வைத்து ஊழியம் செய்யத் தொடங்கினார். காலி இடத்தினை நிரப்ப நான் பொதுக் காரியதரிசியாக பதவி ஏற்றேன். அந்த வருடத்தின் (பதிவு செய்த ஆண்டில்) வரவு செலவு கணக்கு மொத்தமே Rs.23,700.00 மாத்திரமே. இன்று 10,000 மடங்காக யாரிடமும் பணம் கேட்காமலேயே இதனை தேவன் மாற்றியிருக்கும் விந்தை விசுவாசத்திற்கும், கீழ்ப்படிதலுக்கும் தேவன் தரும் பரிசு என்பது வெட்ட வெளிச்சம். யாருக்கும்

குறிப்பிட்ட தொகை தரப்படும் என்று வாக்குச் செய்யப்படவில்லை. பணம் வந்தால் பகிர்ந்தளிக்கப்படும் என்றே கூறப்பட்டது. இதனை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் மாத்திரம் இணைந்தனர்.

1979ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் GEMS என்ற ஸ்தாபனத்தை அறிமுகப்படுத்த வேண்டி சென்னையில் உள்ள Bains School மைதானத்தில் முதல் கூட்டத்தினை நடத்தினோம். அநேக தேவ மக்கள் கலந்துகொண்டனர். “யாரிடமும் பணம் கேட்பதில்லை” என்ற எங்கள் கொள்கையின்படி கூட்டங்கள் வெறும் வேத வசனத்தின் அடிப்படையில் மக்களுக்கு தரிசனம் கொடுப்பதற்காகவே நடத்தப்பட்டது. அநேக ஜெபப்பங்காளர்கள் ஜெபிக்கிறவர்களாக அந்தக்கூட்டங்களில் எழுப்பப்பட்டனர். அந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த Inter-Mission-ன் பிரதிநிதியாக சென்னையில் வாழ்ந்து வந்த சகோ. Jochin Tewes தன்னுடைய Visiting card-ல் என்னை வந்து சந்தியுங்கள் என்று எழுதி காணிக்கை பையில் போட்டிருந்தார். அவரைச் சந்திக்க நானும் பாஸ்டர் தயானந்தனும் கடந்து சென்றோம். “உங்கள் வட இந்திய முயற்சியில் Inter Mission ம் இணைந்து செயல்பட ஒரு அனாதை இல்லத்தினை ஆரம்பியுங்கள், நான் 50 பிள்ளைகளுக்கு உதவுகிறேன்” என்றார்.

அதைக் கேட்ட நான் “எனக்கு அப்படித் தரிசனம் இல்லை என்றதுடன், கூடவே அவைகள் எங்கள் சுவிசேஷபணியின் ஓட்டத்தை குறைத்துவிடுமோ? என்று பயப்படுகிறேன்” என்றபோது, “இல்லை பின்னர் மிகவும் ஒத்தாசையாக இருக்கும்” என வற்புறுத்தினார். நான் உடனேயே “என் மனைவி திருமணத்திற்கு முன்னர் அப்படி ஒரு தரிசனம் பெற்றிருந்தாள். பின்னர் திருமணமாகி ஒன்றும் செய்ய இயலாமல் போகும்போது 1977 வரை (கிட்டத்தட்ட மூன்று ஆண்டுகள்) எனக்கு ஒரு அனாதை இல்லத்தை ஆரம்பித்துக் கொடுங்கள் என்று கேட்டாள்” நானோ காது கேளாதவன் போலேயே இருந்தேன். இப்போது நீங்கள் சொல்கிறீர்கள் எனவே தற்சமயம் 15 பிள்ளைகளைக் கொண்ட ஒரு சிறிய விடுதியாக அது இருக்கட்டும் என நான் சொன்னபோது மிகவும் சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொண்டார். இதுதான் Inter-Mission உடன் எங்களுக்கு ஏற்பட்ட ஆரம்ப கூட்டு முயற்சி.

இதனடிப்படையில் பெரிய வீட்டைத் தேடினோம். ஒரு அறை 15 அனாதைப் பிள்ளைகளுக்கு, இரண்டு அறைகள் 12 சீஷத்துவ பள்ளி மாணவர்களுக்கு, ஒரு அறை சகோ.சாமுவேல் குடும்பத்திற்கு, ஒரு அறை எங்கள் குடும்பத்திற்கு, ஒரு சிறிய அறை சகோதரி ஜெயாவுக்கு எனவும் வந்து போகிறவர்கள் தங்க ஒரு அறையுமாக வைத்துக்கொண்டு ஏராளமாக சுவிசேஷ புத்தகங்களையும் கூடவே வைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்தோம். பிள்ளைகளுக்கு விளையாட இடம் இருந்தது. 15 அனாதைப் பிள்ளைகள் உடனடியாக சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டனர்.

ஆனால் விளைவு, என் மகன் கோ.போர்த் இரண்டரை வயது நிரம்பிய அவன் மற்ற பிள்ளைகள் என்னை Uncle என்று கூப்பிட அவனும் அப்படியே கூப்பிட ஆரம்பித்தான். என் மனைவியோ 24 மணி நேரமும் அனாதைப் பிள்ளைகளைப் பேணி பாதுகாப்பதிலேயே இருந்தாள். ஆக உண்மையிலே அனாதையாக்கப்பட்டது நான் தான். ஆயினும் வீடு நிறைய பிள்ளைகள் கலகலவென்று இருந்தது. பிள்ளைகள் படிப்பதிலும் ஆண்டவரை அறிவதிலும் தேறினார்கள். வேதாகமம் கற்றுக் கொள்ள வந்த சீஷத்துவ பள்ளி (Discipleship Centre) மாணவர்களும் மிகவும் உற்சாகமாக காணப்பட்டனர். நேரம் போதவில்லை என்று சொல்லும் அளவுக்கு ஓடிக்கொண்டிருந்தோம்.

இதனைக் காண 1981ல் ஜெர்மனியிலிருந்து சகோ. அகிம், சகோ. மர்குஸ், சகோ. பீட்டர் வில் போன்றோர் சகோ. ஜோகின் டிவஸ்துடன் இணைந்து வந்தனர். இதனைக் கண்ட அவர்கள் எங்கள் முயற்சியைப் பாராட்டி இன்னொரு இடத்தில் 20 பிள்ளைகளோடு கூடிய விடுதி ஒன்றை ஆரம்பிக்க உற்சாகப்படுத்தினதினால் “பாபுவாவிலும் சகோ. அம்புரோஸ், அமர் அவர்கள் பொறுப்பில் ஒரு விடுதியை ஆரம்பித்தோம். கூடவே ஒரு பகல் காப்பகத்தையும் ஆரம்பிக்க உற்சாகப்படுத்தினதினால் “டாப்” (Dhab) என்ற ஒரு குக் கிராமத்தில் 30 பிள்ளைகளைப் பாதுகாக்கவும், படிப்பு சொல்லித்தரவும் ஹரிஹர்கஞ்சுக்கு அருகில் பகல் காப்பகம் ஆரம்பித்தோம். பிள்ளைகளில் காணப்பட்ட மாற்றம் மிகவும் உற்சாகமாய், எங்கள் சொந்தப் பிள்ளைகளைக் காட்டிலும் அன்பு காட்டவும் ஏதுவாயிற்று.

“டாப்” கிராமத்தில் இரண்டு வட இந்திய சகோதரர்களை பகல் காப்பகத்தின் (Day care centre) பொறுப்பாளர்களாக வைத்

தோம். அதனை விரும்பாத உயர்ஜாதி மக்கள் எங்களைத் துன்புறுத்த ஆரம்பித்தனர். இவர்கள் படித்து விட்டால் எங்கள் ஆடுமாடுகளைக் கவனிப்பது யார்? என்று கேள்வி எழுப்பினர். சில வேளைகளில் அங்கே இருந்தவர்கள் துப்பாக்கியால் மிரட்டினர்.

இறுதியாக கிராமத்தில் இருந்த குருட்டு பெண் ஒருத்தியை (21 வயது) எங்கள் ஊழியர் (சகோ. தீமோத்தேயு) கர்ப்பவதியாக்கிவிட்டார் எனக் குற்றம் சாட்டி அவர்களைக் கொல்வதற்கும் தயாராகினர். அங்கே கடந்து சென்ற நான் “நிலமை மிகவும் மோசமாக இருப்பதனைக் கண்டு, அந்த குருட்டுப் பெண்ணை எனக்கு மருமகளாகக் கொள்ள ஆயத்தம் என வாக்குக் கொடுத்து பழைய ஏற்பாட்டில் உள்ள சில வசனங்களை வாசித்து அவளை ஒரு செம்பில் தண்ணீரை ஜெபித்துக் கொடுக்கிறேன் என்று கேட்டபோது அவள் எழுந்து ஓடிவிட்டாள். அது ஒரு நாடகம் என்பதனை அனைவரும் அன்று உணர்ந்தனர். ஆயினும் பணியினை அங்கே தொடர கிராமங்களில் ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் போகவே, அதே ஊழியர்களை வைத்தே “சட்னி பிகா” என்ற இடத்தில் ஒரு பள்ளியினை ஆரம்பித்தோம். அதில் உடனடியாக 250 பிள்ளைகள் சேர்ந்தார்கள். அதுதான் இந்தி போதனா முறை பள்ளிகளின் துவக்கம்.

ஒருமுறை சவிசேஷஊழியத்தினை நான் தனியாகச் செய்த போது கிராமத்தினர் கூடினர். பிரசங்கித்துவிட்டு அவர்களுக்கு கைப்பிரதியைக் கொடுத்தேன். அனைவரும் பெற்றுக்கொண்டனர். ஆனால் சிலர் தலைகீழாக அதனைப் பார்ப்பதனைக் குறித்து நான் ஆச்சரியப்படுகையில், கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் என்னிடம் வந்து “என் ஜனங்களுக்கு என்ன சொன்னாய்” என்று கேட்க “நீர் எங்கே போயிருந்தீர்” என்று நான் வினவ அவரோ “எனக்கு என் உறவினர் கடிதம் எழுதியிருந்தார்” அதனைப்பற்றி தெரிந்துகொள்ள 11 கி.மீ நடந்து சென்று அடுத்த ஊருக்குப் (படிக்கத் தெரிந்த ஒருவர் அங்கேதான் இருக்கிறார்) போய் வந்தேன் என்றபோது தான் எனக்கு விளங்கிற்று ‘இந்த கிராமத்தில் ஒருவரும் படிக்க அறியாதவர்கள் என்று. அவரிடம் நட்பை வளர்த்துக்கொள்ள நான் “அந்த கடிதத்தில்” என்ன எழுதியிருந்தது” எனக் கேட்டேன்? அவர் ‘என்னுடைய உறவினர்கள் நாளை வருகிறார்கள்’ என்றார். நான் தற்செயலாக

அவரிடம் 'அந்த கடிதம் எப்போது எழுதப்பட்டது' என கேட்க "ஐயோ அதை நான் கேட்கவில்லையே என அவர் கூறிய பதில் என்னை அதிர்ந்துபோகச் செய்ததோடு, அதை நான் வாங்கிப் பார்த்தபோது 10 மாதங்களுக்கு முன் அது எழுதப்பட்டிருந்தது. அதை அவருக்குச் சொன்னபோது "அதுதானே நானும் யோசித்தேன், போன வருடம் வந்தார்களே" என்று அவர் சிரிக்க நானோ அழுதேன். அந்த கிராமத்திற்கு வெளியே வந்து முழங்கால் படியிட்டு ஆண்டவரே உமக்கு சித்தமானால் அநேகப் பள்ளிகளை ஆரம்பிக்க எனக்கு உதவும் என்று ஜெபிக்க, அதுவே 120 பள்ளிகளை ஸ்தாபிக்க விதையான ஜெபமாயிற்று.

அன்பு அனைத்து வலிதங்களையும் வெல்லும்

நாங்கள் பாபுவாவில் இருந்த நாட்களில் என்னை முஸ்லீமாக மாற்ற ஒரு மௌலவி (முஸ்லீம் தலைவர்) முயன்றார். அவருடைய பெயர் சகோ. இஸ்ரவேல் அகமது. நானோ அவரை கிறிஸ்தவராக மாற்ற முயன்றேன். O.M நடத்திய "ஆப்ரேஷன் 8" மூலம் அவர் எங்கள் தொடர்பில் வந்தார். ஆறு மாதங்கள் தினமும் புத்தகங்களை வைத்துப் போராடினோம். தினமும் ஒரு மணி நேரம் வாதிட்டோம். இறுதியாக ஒரு நாள் கொஞ்சம் காய்ச்சலோடும், துளசி இலையோடும் வந்தவர் "என் மனைவியைத் துளசி தேநீர் போடச் சொல்லி என்னிடம் தந்தார். நான் என் மனைவிக்குத் தர, தயாரித்த அவள்; நேராக வந்து அவரிடம் "பையா (Bhaiya) அண்ணன் இதைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொன்னவுடன், இதுதான் கிறிஸ்தவம் என்றால் இன்றைக்கே ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன் என்றார். அதுவரை அவரை அடையாளம் தெரியாத பெண்; அண்ணன் என்று அழைத்ததில்லை. அவர் அப்படி நெகிழ்ந்து போய் உடனே ஞானஸ்நானம் பெற்று குழுவில் ஊழியராக இணைந்தார். மற்றவர்களுக்கும் அவருக்கும் கொஞ்சம் வயது வித்தியாசம் இருந்ததினால் குழப்பங்கள் உண்டாகும். அடிக்கடி அவர் இஸ்லாமியர்களால் பயமுறுத்தப்பட்டார், எனவே பின்னதாக குஜராத் சென்று ஊழியம் செய்தார், பின்னதாக மரித்தார். அவருடைய குடும்பத்தாரும் மற்றவர்களும் அவரைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை, அனைவரிடமும் மிகுந்த ஞானத்தோடு தர்க்கிப் பார். வேதம் அறியாத கிறிஸ்தவ பாதிரிமார்களைக் கண்டால்

அவருக்கு மிகுந்த கோபம் வந்துவிடும். எனவே தர்க்கத்தினால் மற்றவர்களை அதிகமாக வெற்றிகொள்ளமுடியவில்லை.

கூடு கலைக்கப்படுவது உயர்த்தப்படுவதற்கே

இதற்கிடையில் டெஹ்ரி ஆன் சோன் மிஷனரி மனையைக் கட்டும் பணியில் டெஹ்ரி ஆன் சோனில் இருந்த சபைக்கு கிட்டத்தட்ட 16,000 ரூபாய் கடனாகிவிட்டது. நான் ஒரு Trustee ஆக செயல்பட்டபடியினால், அதனைச் சமாளிக்கவும், ஆங்கில மிஷனரிகளின் அருகில் கிறிஸ்தவர்கள் வாழ்ந்தால் நலமாயிருக்கும் என எண்ணியும், மீதமுள்ள நிலத்தினை நான்கு பங்காக பிரித்து 4 கிறிஸ்தவர்களுக்கு சொற்ப விலையில் தருவது என முடிவு செய்தோம். ஆயினும் மூன்று வருடங்களாக யாரும் வாங்க முன் வரவில்லை. இதனைக் கண்ட நான் ஒரு பிளாட்டை வாங்கி அதில் வேதாகமப் பள்ளியை நிறுவ எண்ணி அட்வான்ஸ் கொடுத்தேன். அவ்வளவுதான் ஆகாத விஷமிகள் சிலர் இதுதான் சந்தர்ப்பம் என எண்ணி போதகர் பின்னணியிலிருந்து தூண்ட “தென் இந்தியர் நம்மையே விலைகொடுத்து வாங்க வந்துவிட்டனர்” இப்படித்தான் கிழக்குக் கம்பெனி இந்தியாவை அரசாள ஆரம்பித்தது என பெரிய கலாட்டா செய்து நான் இல்லாதபோது ஆங்கிலேய மிஷனரிகளை வெகுபாடு படுத்திவிட்டார்கள். அந்த நாட்களில் சகோதரி ஜார்விஸ் ஓய்வு பெற்றுவிட்டார்கள். சகோதரி சில்வியா பியர்ட்டுவல் சுகவீனத்தினிமித்தம் தாய்நாடு திரும்பிவிட்டார்கள், இருந்தது சகோதரி ஜாய் பாத்தும், சகோ. டேவிட்-ம் அவருடைய மனைவியும்.

சகோதரி ஜாய்பாத் ஜிம்பாப்வேயில் நர்சாக பணிபுரிந்து அங்கேயே நடந்த மிஷனரி கொலையில் தப்பி பின்னர் அந்த பணித்தளம் மூடப்படவே இந்தியாவுக்கு வந்தார்கள். இங்கே உள்ள மருத்துவப் பணியினைத் தொடர்ந்தார்கள். உதவியாக சகோதரி ஜெயவதனாவும் (அவர்கள் நர்ஸ் அல்ல ஆனால் பயிற்சி பெற்றதினால் உதவி செய்தார்கள்) பின்னர் சகோதரி சுசி குணசேகரனும் இருந்தார்கள். சகோ. டேவிட் எங்கள் சீஷத்துவப் பள்ளியில் வேதம் கற்றுக்கொடுத்தார்.

இந்த கலாட்டாவை அறிந்த நான் அட்வான்ஸைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டபோதிலும் திருப்தி அடையவில்லை. போதகருக்கு என்னைக் குறித்து பயம் இருந்தது. நான் அவரிடம்

என்னுடைய தரிசனம் மிகவும் பெரியது என்று உங்கள் சபையை மாத்திரம் பற்றியது அல்ல என்று எத்தனையோ தரம் சொல்லியும் அவருக்கு உள்ளேயே பீதியிருந்ததினால் மக்களை மறைமுகமாக ஏவிவிட்டுக்கொண்டிருந்தார். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் பத்து வருடமாக நாங்கள் உதவி செய்து வளர்த்த அந்த சபையைவிட்டு தனியாக ஆராதனை செய்ய ஆரம்பித்தோம். தேவனும் “உனக்கு பெரிய நிலத்தினை நான் ஆயத்தம் செய்துள்ளேன்” என வாக்களித்தார்.

இந்த நாட்களில் சென்னையில் ஊழியம் செய்து கொண்டிருந்த சகோதரி சுசிரோலேயும் எங்களோடு இணைந்துகொண்டார். அவர்கள் கதை பெரியது. அதனை பின்னர் சொல்லுகிறேன்.

1980ம் ஆண்டும், 1981ம் ஆண்டும் வாரனாசியில் வேனிற் கால வகுப்புகளை நடத்தினோம். 1981ம் ஆண்டு எனக்கு டைபாயிடு காய்ச்சல்; ஆனால் மருந்து ஒன்றும் சாப்பிடாமல் அங்கேயே பிள்ளைகளோடு தங்கினால்தான் உற்சாகம் குறையாமல் இருக்கும் என எண்ணி அவர்களோடே தங்கினேன். இந்த காரியங்களுக்கு முன்பு எங்களை ஆங்கிலப் பள்ளி ஒன்றை ஆரம்பிக்கக் கோரி அநேகர் தொந்தரவு செய்தார்கள். நாங்களோ அதெல்லாம் நம்முடைய ஊழியத்திற்கு ஒத்துவராது என்று நினைத்து ஒதுக்கிக் கொண்டே வந்தோம். ஆனால் மற்றவர்களுடைய நெருக்கம் அதிகரிக்க 3 நாட்கள் உபவாசம் இருந்து தேவ ஆலோசனைக்குக் காத்து இருந்தோம்.

தேவனிடத்தில் நாங்கள் இந்த காரியத்தினை யாரிடமும் பகிர்ந்துகொள்ள மாட்டோம் ஆயினும் நிலம் யாராவது இலவசமாகத் தரவேண்டும், யாராவது அதற்கு பண உதவி செய்யவேண்டும். யாராவது முன்வந்து பள்ளிப் பணியினை நடத்த தமிழ்நாட்டிலிருந்து வரவேண்டும் என்ற நிபந்தனைகளை முன்வைத்தோம்; அதற்கு இணங்க சகோ. குணசேகரன் (கருர்) நீங்கள் ஸ்கூல் ஆரம்பித்தால் 5 ஆண்டுகள் நான் அதற்கு பொறுப்பாக இருந்து பின்னர் சுவிசேஷ வேலை செய்வேன் என்று தன்னுடைய உதவிப் பிரின்சிபால் பதவியை தமிழகத்தில் விட்டுவிட்டு பீஹார் வந்தார். 1975-ம் ஆண்டு BYM (அப்போது FGYMA) மூலம் சகோ. Y.D. ஜெயசீலன் (டெல்லி) தலைமையின் கீழ் மாணவர் குழு ஒன்று மிஷனரி பணித்தளங்களில் ஊழியம் செய்ய வந்தது. அதில் சகோ.குணசேகரனும் இருந்தார். இரண்டு வார ஊழியத்திற்குப் பின்னர் இந்த பீஹார் பக்கமே

தலைவைத்துப்படுக்கமாட்டேன் என்றும், உங்கள் கடுகு எண்ணையையும் பூரியையும் நீங்களே சாப்பிடுங்கள் என்று இரயில் ஏறினவர் அவர். பின்னர் கொடைக்கானலில் St.ஜோசப் பள்ளியில் இணைந்து பணி செய்துகொண்டிருந்தார். அந்நாட்களில் எனக்கு முதுகில் ஏற்பட்ட வேதனையின் நிமித்தம் நான் 20 நிமிடத்திற்கு மேல் நிற்கக்கூடாதவாறு மாறினேன். அதனைக் கண்ட ஜோசப் பள்ளியின் பிரின்சிபாலும், எங்கள் நண்பருமான சகோ.அசோக் பாதாக் கொடைக்கானலில் வந்து மூன்று வாரங்கள் தங்கி ஓய்வு எடுக்கச் சொன்னார். ஆனால் அந்த 3 வாரமும் காலையில் ஆசிரியர்களுக்கு காலை தியானக் கூட்டத் தினையும், மாலையில் மற்றவர்களுக்கும் சேர்த்து எழுப்புதல் கூட்டத்தினையும் நடத்தவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. பள்ளியில் வேலை செய்த சகோ. குணசேகரனும், மற்றும் சகோ. ஜார்ஜ் போன்றவர்கள் மிஷனரியாவதற்கு இந்தக் கூட்டத்தில் முடிவெடுத்தனர். அப்படி கிட்டத்தட்ட 5 பேர் இன்று ஊழியத்தில் உள்ளனர். சகோ.ஜார்ஜ் இரட்சிக்கப்பட்டு, அபிஷேகம் பெற்று இந்தக் கூட்டத்தில்தான் மிஷனரியாக ஒப்புக்கொடுத்தார். இவர் நண்பர் சுவிசேஷ ஜெபக்குழு மூலம் மால்டோ மக்களுக்கு மால்டோ மொழியில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்து மிஷனரி பணி புரிந்தார்.

சகோ.குணசேகரன் உடல்நிலை காரணமாக சில வருடம் கருரில் வேலை செய்துவந்தார். அப்போது சகோதரி சுசி (நர்ஸ்)ஐ திருமணம் செய்தார். பின்னர் அவர்கள் குடும்பமாக பீஹாருக்கு வந்து ஊழியத்தில் இணைந்தனர். ஆனால் ஆங்கில பள்ளியினைக் குறித்த வேறு அறிகுறிகள் தெரியவில்லை.

இதே நாட்களில் விருதுநகரில் இந்துக்குடும்பத்தில் பிறந்து கல்லூரியில் படிக்கும்போது ஆயுள் தண்டனை பெற்ற சகோ. நாகேந்திரன் சிறைச்சாலையில் வாழும்போது உடன் இருந்த கிறிஸ்தவ கைதி ஒருவரிடம் இருந்த புதிய ஏற்பாட்டைப் படித்து கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டார். அதன் விளைவாகவும் பெற்றோரின் முயற்சியினாலேயும் மேல் கோர்ட்டில் அது 7 ஆண்டுகளாகக் குறைக்கப்பட்டது. புதுக்கோட்டை சிறைக்கு மாற்றப்பட்ட அவர் நன்னடத்தையின் நிமித்தம் B.Ed படிக்கவும் சிறைத் தண்டனை நான்கு ஆண்டுகளாக குறைக்கப்படவும் கர்த்தர் உதவி செய்தார்.

வெறும் பட்டதாரியாக சென்றவர், முது நிலைப் பட்டதாரியாகவும் நல்ல கிறிஸ்தவனாகவும் வெளியே வந்தார். திருச்சியில் ஒரு பள்ளியில் தலைமை ஆசிரியராகப் பணி செய்து ஊழியம் செய்து கொண்டுவந்த அவர் என் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டு வட இந்திய தரிசனம் பெற்று குடும்பமாக ஊழியத்தில் இணைந்து கடினப்பகுதியாம் ரோஹ்தாஸில் ஊழியம் செய்ய விருப்பமுற்று பணியினைத் தொடர்ந்தார்.

மலை மேலே அனுப்பப்பட்ட 12 ஊழியர்கள் தொடர்ச்சியாக வியாதிப்பட்டனர். (சகோ. சாலமோன், சகோ. தீமோத்தேயு, சகோ. டேவிட், சகோ. கிங்சிலி, சகோ. வசிஷ்ட், சகோ. ராம்கேஷ்வர், சகோ. ஜான் நாகேந்திரன், சகோ. அபிமன்யு போன்றவர் இதில் அடங்குவர்) மலேரியா, மஞ்சள் காமாலை மிகவும் கொடுரமாக இருந்தது.

அந்த நாடு சுதந்திரிப்பேன்

பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த சகோதரி சுசியும், சகோதரி அனியும் இந்தியாவைக் குறித்து பாரம் பெற்றனர். ஆங்கில அறிவு இல்லாத அவர்கள் மும்பை வந்து சேர்ந்தனர். எப்படியோ தேவன், ஒருவர் மூலம் இவர்களை சென்னை வரவழைத்து, பின்னர் சில பெந்தேகோஸ்தே ஊழியங்கள் மூலம் சென்னையின் புற நகர் பகுதிகளில் ஒரு அனாதை இல்லம் தொடங்க வகை செய்தார். பலரால் ஏமாற்றப்பட்ட அவர்கள் இறுதியாக கிழக்கு தாம்பரத்தில் ஊழியம் ஆரம்பித்தனர். அந்த நாட்களில் குரோம் பேட்டையில் நடந்த என் கூட்டத்தில் வட இந்திய தரிசனம் பெற்று எங்களோடு புறப்பட்டார்கள். சகோதரி சுசி ரோலே மிகவும் தாழ்மையும் பொறுமையும் நிறைந்தவர்கள். வந்திறங்கிய வுடன் எங்கள் வீட்டிலுள்ள கழிவறைகளை சுத்தம் செய்யும் வேலையை தனதாக்கிக்கொண்டு மொழியையும் கற்க ஆரம்பித்தார்கள். கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை ஆண்டுகள் கழிந்தபோது ஒருநாள் எங்களோடு மலைக்கு வந்தார்கள். நாங்கள் ஏழு பேர் சென்றோம். எங்களுடைய மண் வீட்டில் கதவுகள் கிடையாது; படுத்தது வைக்கோலில் குடித்தது அருகில் இருந்த ஒரு சிறு குளத்தில், அதில்தான் அனைவரும் குடிக்கவேண்டும், குளிக் கவேண்டும் (ஆடுமாடுகளும் கூட) இரவிலே சில வேளைகளில் காட்டுமிருகங்கள் வருவதுண்டு.

முதல்நாள் இரவு தங்கிய பின் நான் சகோதரியைப் பார்த்துக் கேட்டேன் “நன்றாக தூங்கினீர்களா? என்று; 'இல்லை' என்ற பதில் எனக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. ஏன் என்று வினவின போது பிரான்ஸ் நாட்டில் தேவன் தன்னை அழைத்தபோது இருந்த அதே தேவ பிரசன்னத்தை இங்கே உணர்ந்ததாகவும், எனவே இதுதான் ஊழியம் செய்யவேண்டிய இடம் என்றும் நினைப்பதாக சொல்லியபோது இன்னமும் அதிர்ந்துபோனேன்.

வசதிகள் கொஞ்சமும் இல்லை; ஒரு கழிவறை கூட கிடையாது, தண்ணீர் குளிப்பதற்கோ குடிப்பதற்கோ தகுதியானது இல்லை. பாதுகாப்பில்லாத இந்த இடத்தில் எப்படி என்ற கேள்விகள் அவர்களை நிறுத்தவில்லை. கடைசியாக இரண்டு வாரங்கள் ஒரு சோதனைக்காக இரண்டு ஊழியர்களோடு தங்கி எப்படி சமாளிக்கிறார்கள் என்று பார்த்த பின் முடிவு செய்யலாமென்றேன். சரியென்று உற்சாகமாக வந்து இரண்டு வார காலம் தங்கி திரும்பியவர்கள் தனக்கு ஒரு குறைவுமிருந்ததில்லை என்றார்கள்.

வந்தவுடன் ஒருநாள் தன் அறையைவிட்டு அவர்கள் வெளியே வரவில்லை. உபவாசித்து ஜெபிக்கிறார்கள் என்று நினைத்தோம். இரண்டாம் நாள்தான் தெரிந்தது அவர்கள் வியாதிப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று. காலையில் நான்கு மணிக்கு எழும்பி அந்த குளத்தில் குளித்ததால் நிமோனியாவும், மலேரியாவும், டைபாய்டும் கூடவே மஞ்சள்காமாலையும் ஒருமித்து தாக்க 4ம் நாள் தேவனிடத்தில் நான் போகிறேன் என்று கூறி அதிகமாக நேசித்த ஆண்டவரிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் சகோதரியும் சென்னையிலிருந்து வரமுடியவில்லை. அதிர்ச்சிக்குள்ளான எங்களுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. 42 வயது நிரம்பிய அவர்கள் மரணம் எங்களை மிகவும் பாதித்தது. இந்த மரண அதிர்ச்சியில் கர்ப்பமாக இருந்த என் மனைவிக்கு குறை பிரசவம் ஏற்பட்டது (8மாதத்தில்). பிறந்த மகனுக்கு ஹென்ஸ் போர்த் என்று பேரிட்டோம். பிறந்த உடன் அவனை விஷக் காய்ச்சல் தாக்கிற்று. மிகவும் பெலவீனமாகவும் வியாதிகளோடும் இருந்த அவனே இன்று உடல் ஊனமுற்றப் பிள்ளைகளுக்கு பாதுகாப்பு மையம் ஆரம்பிக்கக் காரணமானான்; அதனைப் பின்னர் எழுதுகிறேன்.

அதி சீக்கிரம் நீங்கிடும் இலேசான உபத்திரவம்

சகோதரி சுசியின் மரணம் எங்களை ரோஹ்தாஸ் மலை ஊழியத்தினைக் குறித்து திரும்ப யோசிக்க வைத்தது. இதற்கிடையில் என் வட இந்திய ஊழியர் சிலர் பக்தி வைராக்கியமாய் ஊழியம் செய்து கிராமங்களில் கூட்டங்களை நடத்தி மக்களுக்குள் ஏற்பட்ட கிரியையைக் கண்டு அவசரமாக யோசிக்காமல் கோயில் ஒன்றின் சிலையை உடைத்துவிட்டனர். அந்த கோயில் அந்த மலையில் வசித்துவந்த கொள்ளைக்காரன் உண்டாக்கியது எனவே அவன் கோபமடைந்து கிறிஸ்தவ ஊழியர்களைத் தாக்க நினைத்தான். இவர்களை விரட்டியடித்ததோடு, நாம் ஊழியம் ஆரம்பித்த பின்னர் R.C. ஐ சேர்ந்தவர்களும் ஊழியம் ஆரம்பித்தனர். அங்கே இருந்த கன்னிப் பெண்டிரை அவனுடையக் கூட்டத் தார் கர்ப்பழித்ததின் நிமித்தம் அவர்கள் தங்கள் மிஷனரிப் பணியை முடித்துக்கொண்டனர். எனவே வியாதி, மரணம், பயங்கரம், தாக்குதல் அனைத்தும் எங்களை சிந்திக்க வைத்தது.

மலையின் அடிவாரத்தில் ஊழியம் செய்து இடையிடையே கடந்து வந்து அவர்களுக்கு ஊழியம் செய்ய வாஞ்சித்தோம். எனவே மலை அடிவாரத்தில் சகோ.ஜான் நாகேந்திரன் ஊழியம் ஆரம்பித்தார். ஆனால் கிறிஸ்தவ விரோதிகளால் தாக்கப்பட்ட அவர் “பௌலியா” என்ற இடத்திற்கு குடியேறினார். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சகோ.J.K.பீட்டர் குடும்பத்தை ஆண்டவருக்குள் நடத்தி பின்னர் அவர் ஊழியத்தில் இணைந்தார். பௌலியாவிலும் எதிர்ப்பு அதிகமாகவே தன்னை ஆண்டவர் ஜெயிலில் B.Ed படிக்க வைத்த நோக்கம் பள்ளியை உண்டாக்கவே, என எண்ணி பள்ளி ஒன்றினை ஆரம்பிக்க எதிர்ப்புகள் அடங்கிற்று. எனவே மலையின் மேல் உள்ள பிள்ளைகளை கீழே கொண்டு வந்து அவர்களுக்கு படிப்பையும், இயேசுவையும் தருவது என்கிற முறையில் செயல்பட ஆரம்பித்தோம். ஆரம்பத்தில் உலகதரிசனம் (world vision) ஸ்தாபனத்தின் மூலமும் பின்னர் நம்முடைய முயற்சிகள் மூலமும் அந்த ஊழியம் தழைத்தது. இன்றும் அநேக மாணவர்களை உயர்நிலைக்கு எடுத்துச் செல்லவும், ஊழியங்களில் ஈடுபடுகிறவர்களாக மாற்றவும் இந்த மையம் செயல்படுகிறது.

1981 ல் டைபாய்டினால் தாக்கப்பட்ட நான் கிட்டத்தட்ட 2 மாதங்கள் படுக்கையில் இருந்தேன். காய்ச்சல் 103-105°F (39-40°C) வரும் அதே நாட்களில் என் மூத்த மகனும் கிட்டத்தட்ட

முன்றரை வயது என்னைக் காட்டிலும் அதிக உஷ்ணத்தோடு காய்ச்சலில் பாதிக்கப்பட்டான். அவனுக்கு காய்ச்சல் விடவே இல்லை. முட்டாள்தனமாக நாங்கள் அவனுக்கு தடுப்பு ஊசிகள் போடவில்லை. அந்த நாட்களில் பீஹாரில் போலியோ வியாதி அதிகமாக இருந்தது. போலியோ வியாதி வருவதற்கு அடையாளமாக காய்ச்சல் அதிகமாக விடாமல் அடிக்கும். எனவே நாங்கள் மிகவும் பயந்துவிட்டோம். 3 நாட்களுக்குப் பின் இரவில் தூக்கம் வராமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த எனக்கு ஒரே போராட்டம். ஜெபித்துக் கொண்டேயிருந்தேன். திடீரென்று என் முன் பளிச்சிடும் எழுத்துக்களில் “அவன் எலும்பு ஒன்றும் முறிக்கப்படுவதில்லை” என்ற வார்த்தை என்னை ஆச்சரியப்படவைத்தது. உடனே எழுந்து மனைவியை எழுப்பி தேவன் பிள்ளைக்கு தந்திருக்கிற வாக்குத்தத்தத்தைக் கூறி தேவனை ஆராதித்தோம். இந்த வாக்குத்தத்தத்தின்படியே பலமுறை அவன் ஆபத்துக்களில் மாட்டி, எலும்புகள் முறியவேண்டிய சூழ்நிலையிலும் அவன் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கிறான்; தேவன் கொடுத்த வாக்குத்தத்தம் மாறாதது அல்லவோ!

எங்கள் சீஷத்துவ பள்ளியும் தொடர்ச்சியாக ஊழியர்களை உருவாக்கிக் கொண்டேயிருந்தது. மற்ற சபைகளையும் தேவன் தமிழகத்தில் மிஷனரி தரிசனம் கொண்டவைகளாக மாற்ற ஆரம்பித்ததினால், திருச்சி பெனியேல் சபையிலிருந்து சகோ. பிரபாகர், சகோ. விக்டர் இம்மானுவேல் (சென்னை) ஊழியத்தில் இணைந்தனர். சகோ.பிரபாகர் வைராக்கியமான R.C. குடும்பத்திலிருந்து வந்தவர், சகோ.விக்டர் நல்ல கிறிஸ்தவ குடும்பத்திலிருந்து வந்தாலும் வாலிபத்தினை இரயில் கொள்ளைக்காரனாகவும், பலமுறை தற்கொலை செய்யமுயன்றவராகவும் இருந்த அவரை தேவன் அற்புதமாக இரட்சித்து இசை ஞானம் தந்து பின்னர் எங்களோடு இணைந்து ஊழியத்தினை செய்ய உதவினார்.

சீஷத்துவ பள்ளி மாணவரில் ஒருவர் இன்று அமெரிக்கா வின் டெக்ஸாஸ் மாநிலத்தில் போதகராக செயல்படுகிறார்.

== சொன்னதைச் செய்யுமட்டும் கைவிடாதிருப்பேன் ==

1982-ம் ஆண்டு, பத்தாண்டுகள் பீஹாரில் செலவழித்து விட்டோம் சுவிசேஷஊழியத்தினைச் செய்து ஓடிக்கொண்டே-

யிருக்கும் நாங்கள் இனி என்ன செய்வது என்ற தீர்மானத்தோடு குழுவாக உபவாசித்து ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தோம். தேவன் குறிப்பாக நான் உங்களை நாட்டப்போகிறேன் என்றார். பல பணித்தளங்களை உருவாக்கியிருந்தோம் (சசராம், கயா, டெக்காரி போன்ற) ஜெபிக்கும் வேளையில் ஆண்டவர் “5 ஏக்கர் நிலத்திற்காக உன் மக்களை ஜெபிக்கச் சொல்” என்றார். என் லுப்பா தந்த நிலத்தினையோ, வீட்டையோ வேண்டாமென்று வந்திருக்கிற எனக்கு அந்த ஜெபக்குறிப்பைச் சொல்லமுடிய வில்லை. தேவனோ என்னை நெருக்கினார். வேறு வழியின்றி அதைச் சொல்லி ஜெபிக்கச் செய்து பின்னர் கொடுத்த தேவனுக்கு நன்றியும் கூறினோம். ஜெபத்தின் முடிவில் சகோ. குணசேகரன் (அந்த நாட்களில் கயாவில் பணிபுரிந்துகொண்டிருந்தார்) என்னிடம் வந்து “யார் தருகிறேன்?” என்று வாக்களித்திருக்கிறார்கள் என்றும் கேட்டார். நானோ “தேவன்” என்று மாத்திரம் பதில் சொன்னேன். அவருடைய ஸ்கூல் சொப்பனத்திற்கு அதைக் குறித்துத் தெரிந்துகொள்ள வாஞ்சையிருந்தது. இந்த நாட்களில் சகோதரி ஹெலனும் அவர்களோடு பணிசெய்ய ஆரம்பித்தார்.

6 மாதங்கள் கழித்து சகோ.குணசேகரன் மீண்டும் வந்து என்னைப் பார்த்து “அண்ணன் நிலம் என்னவாயிற்று” என்று கேட்டார். நான் உடனேயே “ஒரு பிள்ளை பிறக்க பத்து மாதம் காத்திருக்கவில்லையா? என்று கூறி சமாளித்துவிட்டு இரவிலே ஆண்டவரே காரியத்தைத் துரிதமாக்கும் என ஜெபித்தேன். இரண்டு வாரத்தில் நாங்கள் முன்னதாக வேறிந்கால பள்ளி நடத்திய ரமாராணி பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியை என்னையும் மனைவியையும் மதிய உணவிற்கு அழைத்திருந்த அழைப்போடு ஒரு வேலை ஆளை அனுப்பியிருந்தார்கள்; அது எனக்கு மிகுந்த ஆச்சரியத்தைத் தந்தது. முன்பின் சரியாகத் தெரியாதவர்கள் விருந்துக்கு அழைத்திருக்கிறார்களே என்று சற்று தயக்கத்துடன் சென்றோம்.

அங்கோ கிட்டத்தட்ட 15 பேர் இருந்தனர். அனைவரும் பிரசித்தமானவர்கள், பல காரியங்களைக் குறித்து பேசினோம் சாப்பிடும் வேளையில் ‘உங்களை நான் ஏன் அழைத்தேன் தெரியுமா?’ என்று அவர்கள் கேட்க, நான் தெரியவில்லை எனக் கூற உங்கள் பணியினை அறிந்தேன். உங்களுக்கு ஒரு வீட்டை

யும் நிலத்தையும் தர வாஞ்சிக்கிறேன் என்றார்கள். சாப்பிட்ட பின்னர் அழைத்துக்கொண்டு போய் 3 அறைகள் முடித்திருந்த (ஆனால் 13 அறைகளுக்கு அஸ்திபாரம் போடப்பட்டிருந்த) ஒரு வீட்டையும் அதனைச் சார்ந்த அரை ஏக்கர் நிலத்தினையும் காண்பித்தார்கள்; நான் சிரித்தேன். தேவன் 5 ஏக்கர் என்று சொல்லியிருக்க இவர்கள் அரை ஏக்கரைக் காட்டுகிறார்களே என்று நினைத்தேன். அவர்கள் காரணத்தைக் கேட்க, கொடுத்தால் 5 ஏக்கர் தாருங்கள் இல்லையென்றால் வேண்டாம் என்றேன். அவர்கள் 'எத்தனை ஏக்கர்' என்றனர். 5 ஏக்கர் என்று சொன்னவுடன் "எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லி அதற்குரிய அத்தனை செலவையும் அவர்களே செய்து எழுதிக்கொடுத்தார்கள். தேவனே இதனை வாய்க்கப்பண்ணினார்; வாக்கு மாறாதவர் அல்லவா? அங்கேதான் இன்று 22 ஏக்கர் நிலப் பரப்பில் GEMS-ன் பணித்தள அலுவலகமும் மற்ற ஊழியங்களும் நடைபெறுகின்றன.

தேவனிடத்தில் நாங்கள் கேட்ட இரண்டு காரியங்கள் நிறைவேறிவிட்டது. முதலில் ஆட்களைத் தேவன் தந்தார், தற்போது இலவசமாக நிலத்தினை தந்துள்ளார். பணம் யார் தருவது, ஒருநாள் நான் என் வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது அலுவலகத்திற்கு இருந்ததெல்லாம் ஒரு சிறிய மேஜை நாற்காலி ஒரு டீக்கடை பெஞ்ச், அதிகம்பேர் வரும்போது பிஸ்கட் டின்களை கவிழ்த்து அதின்மேல் செய்தித் தாள்களைப் போட்டு உட்காரவைப்பதுதான் வழக்கம். திடீரென்று ஒரு கார் எங்கள் வீட்டிற்கு முன் வந்து நின்றது. இரண்டுபேர் இறங்கினார்கள். உள்ளே வந்தவர்களை பெஞ்சில்தான் உட்கார வைத்தேன். ஒருவர் கல்யாணப்பூர் சிமெண்ட் தொழிற்சாலையின் டெக்னிக்கல் டைரக்டர் Mr. பண்டாரி மற்றவர் Personnel Manager Mr. ஸ்ரீவாஸ்தவ் என அறிமுகம் செய்துகொண்டனர். இரண்டுபேரும் ஒருமுகமாக நீங்கள் ஒரு ஆங்கிலப்பள்ளியை ஆரம்பியுங்கள்; நாங்கள் கொஞ்சம் நிதி உதவி செய்கிறோம், 30 பிள்ளைகளையும் உடனே தருகிறோம் என்றனர். நான் காரணம் கேட்டேன், அவர்கள் தங்களுடைய தொழிற்சாலையில் உயர் பதவியில் உள்ள மேனேஜர்கள், இஞ்ஜினியர்கள் பிள்ளைகளுக்கு சரியான பள்ளி இல்லாததினால் போய்விடுகிறார்கள். அவர்களைத் தக்கவைக்க ஒரு நல்ல பள்ளி அவசியம், அதனைக் கிறிஸ்தவ

மிஷனரிகளே செய்யமுடியும். அதுவும் தென்னிந்தியர்களால் நிச்சயம் செய்யமுடியும் என்றபோது எனக்கு ஆச்சரியமாகவும் பயமாகவும் இருந்தது.

எங்களிடத்தில் பணம் எதுவும் இல்லை; இது எப்படியாகும் என்று நான் திகைத்தபோது அடுத்த மாதம் பெற்றோர்களை வந்து சந்தியுங்கள் என்றார். வேறு வகையின்றி சரியென்று சொன்னேன். சகோதரர்களை அழைப்பித்து ஒருமித்து ஜெபித்தோம்.

தேவன் குறித்த நேரம் இதுதானா? என்பதனை அறிய ஆசை. கொஞ்சம் தைரியம் வந்தபோது மீண்டும் மூன்று காரிங்களைத் தேவனிடம் கூறினோம். “வருங்காலத்தில் மிஷனரி பிள்ளைகளும் நல்ல படிப்பு பெற இது உதவியாக இருக்க வேண்டும். உயர் குலத்தவருக்கும், உயர் பதவியில் உள்ளவர்களுக்கும் அவர்களுடைய பிள்ளைகள் மூலம் சிவிசேஷம் சொல்ல ஏதுவாக இருக்கவேண்டும். மூன்றாவதாக நல்ல வருமானம் பிற ஊழியங்களை செய்ய கிடைக்கவேண்டும்” இறுதியாக ஒரு கட்டிட வரை படத்தினைப் போட்டுக்கொண்டு நானும் சகோ. குணசேகரனும் “பஞ்சாரி” சென்று கிட்டத்தட்ட 25 பெற்றோரை சந்தித்தோம். அவர்கள் மிகவும் உற்சாகமாகக் காணப்பட்டனர்.

இதற்கு முன் “டால்மியா நகர்” தொழிற்சாலை மூடப்பட்டு விட்டது. அங்கே இருந்த “மாடல் ஸ்கூலை எடுத்து நடத்துமாறு அந்த நிர்வாகம் எங்களைக் கேட்டிருந்தது. அதற்கு முழுப் பொறுப்பையும் எங்கள் கைகளில் தந்தால் எடுத்து நடத்துகிறோம் என்று சொன்னதை அந்த நிர்வாகம் கேட்கவில்லை. இந்த செய்தியும் இவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது. எப்போது ஆரம்பிப்பீர்கள்? என்ற கேள்வியே தலைநிமிர்ந்து நின்றது. நாங்கள் கிறிஸ்துவையும் கற்பிப்போம் என்ற போது அது தங்களுக்குப் பிரச்சனை இல்லை என்றனர். ஒருவழியாக சமாளித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தோம். நாமோ போய் வீணிலே மாட்டிக்கொள்கிறோமோ? என்ற பயம் ஒருபுறம். தேவன் நம்முடைய ஜெபங்களைக் கேட்டு பதில் கொடுக்கிறார் என்ற உற்சாகம் மறுபுறம்.

சில நாட்களில் Mr.பண்டாரியும் Mr.சத்தாபதி என்ற மற்றொரு இஞ்ஜினியரும் தாங்கள் தென்னகம் செல்ல இருப்ப

தாகவும் தலைமையகத்தைப் பார்க்க விரும்புவதாகவும் கூறி விலாசத்தைக் கேட்டனர்; பக்ரென்றது. ஏனெனில் வாடகை வீட்டின் மேல் கூரை போட்டு அதில் ஒரு சிறிய உதவியாளருடன் அலுவலகம் இருந்தது. அதை அலுவலகம் என்று கூட சொல்ல முடியாது. இவர்கள் அங்கே போய் இரவு 8 மணிக்கு சேர்ந்த போது பாஸ்டர் தயானந்தன் லுங்கியுடன் உட்கார்ந்திருந்தார். இவர்களை வரவேற்று ஆசிரியர்களிடம் இருந்து பெற்றுக்கொண்ட விண்ணப்பப் படிவ பைலைக் காண்பிக்க, நாம் நிச்சயமாக காரியத்தில் கண்ணாய் இருக்கிறோம் என்பதனைக் கண்டு கொண்டு, திரும்பி வந்து 'உங்களால் நிச்சயமாகக் கூடும்' என்று கூறினபோது எங்கள் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை. சரி ஐ"லை மாதம் ஒரு வாடகை கட்டிடத்தில் ஆரம்பிக்கிறோம் என்று கூறி முன்னதாக வங்காள மொழியில் ஆரம்பப் பள்ளி நடந்து கொண்டிருந்த இடத்தில் கேட்டு வாடகைக்கு பெற்றோம்.

ஆயத்த வேலைகளைச் செய்ய பணமில்லை; கையில் இருந்தது எல்லாம் 250 ரூபாய் மாத்திரமே. நோட்டீஸ் அடித்தோம். வேறொரு பள்ளிக்கு செய்து வைத்திருந்த பெஞ்சுகளை விலை அதிகம் கொடுத்து வாங்கினோம். வந்த சில அட்மிஷன் களின் பணத்தையும் கம்பெனியிலிருந்து வர ஆயத்தமான 28 பிள்ளைகளின் fees தொகையையும் உபயோகித்து கொஞ்சம் அலுவலகத்தை உண்டாக்கினோம். 3 ஆசிரியர்களைத் தமிழகத்திலிருந்து அழைத்தோம்; கூடவே என் மனைவியும், சகோதரி ஜெயவதனாவும் முன்னதாகவே ஆசிரியப் பயிற்சியை பெற்றவர்களாதலால், அவர்களையும் பணி செய்யவைத்தோம். சகோ. குணசேகரனின் தலைமையில் ஜெபித்து ஆரம்பித்துவிட்டோம். வாடகைக்கு எடுத்த கட்டிடம் ஆயத்தமாகவில்லை ஆதலால் இருந்த வீட்டிலேயே படுக்கை அறை முதலாய் வகுப்பறையாக்கி ஆரம்பித்து விட்டோம். இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகுதான் வாடகைக் கட்டிடத்திற்கு அதனை மாற்றினோம்.

எதிர்பார்த்த அளவு பிள்ளைகள் வரவில்லை. படிப்பின் முக்கியத்தினை அறியாத மக்கள் மத்தியில், அதுவும் நகரத்திலிருந்து 7கி.மீ உள்ள இடத்தில்தான் பள்ளி நடக்கும்; மேலும், போகும் வழியில் பிள்ளைகள் கடத்தப்பட்டுவிட்டால் என்ன செய்வது என்ற பீதியில் அநேகர் முன்வரவில்லை (அந்த நாட்களில் பீஹாரில் ஒரு நாளைக்கு சராசரியாக 80 பேர் கடத்தப்

படுவார்கள்). எதிர் நீச்சல் போடுவதுபோல் இருந்தது. உடன் மிஷனிகள் சிலரும் மிகவும் முறுமுறுத்தனர். ஊழியத்தினை விட்டு பள்ளிக்கூடம் நடத்த ஆரம்பித்துவிட்டார்கள் என குறைபாடினர் (ஆனால் அவர்களுடைய பிள்ளைகள் தான் இந்த பள்ளியில் இலவசமாக உயர்தரக்கல்வி கற்றவர்கள்). கட்டிட வேலையை ஆரம்பித்தால்தான் “சிமெண்ட் தருவோம்” என அந்த கம்பெனி பணமாக அல்ல சிமெண்ட்டாகத் தருகிறோம் என்றனர். பலபாடுகள் பட்டு ஒரு நல்ல இஞ்சினியரை வைத்து நல்லதொரு வரைபடம் வரைந்தோம். ஒரு வருடத்தில் சொந்த கட்டிடத்திற்கு மாற்றவேண்டியதை உணர்ந்து வேலையை ஆரம்பித்தோம். கிடைத்த நிலத்திலிருந்த அறைகளையும் கொஞ்சம் ஆயத்தம் செய்தோம். பஸ் ஒன்றினை வாடகைக்கு அமர்த்தினோம்.

ஆயினும் எங்கள் பலத்திற்கு மிஞ்சினதாகவே இருந்தது. ஆரம்பம் முதலே பள்ளிக்கு ஊழியப்பணம் செலவு செய்யப்படக் கூடாது என்பதில் கவனமாக இருந்தோம். நானே அநேக வேளைகளில் ஒரு அலுவலக ஊழியனாக பணி செய்தேன். சில மிஷனரி சகோதரர்கள் ஊழியத்தில் இணைந்து பள்ளியில் பணியாற்ற முன்வந்தனர் (சகோதரி தங்கத்தாய், சகோதரி ரெஜினா போன்றவர்கள்). முற்றிலும் தங்களை ஒப்புக்கொடுத்த ஊழியர்கள் பணிபுரிந்ததால் கல்வித் தரமும், ஒழுங்கும் பாராட்டும் வகையில் அமைந்தது. கிராம வாசிகளுக்கு என்று 30 பிள்ளைகள் கொண்ட ஒரு விடுதியையும் அமைத்தோம் (பழைய வீட்டின் மேலேயே), அந்த கிறிஸ்தம் விழா ஒரு சுவிசேஷக் கூட்டம் போலவே பெற்றோர்களுக்கு அமைந்தது. கல்வியில் சிரத்தைக் காட்டியபடியால் யாரும் எதிர்க்கவில்லை. சில பிள்ளைகள் வீடுகளிலும் கிறிஸ்துவை மிரத்பலிக்க ஆரம்பித்தனர். ஜெபிக்காமல் சாப்பிட மாட்டார்கள், தூங்கமாட்டார்கள். இது எங்களை இன்னமும் உற்சாகப்படுத்தியது. உயர் குடும்பங்களுக்கும் கிறிஸ்து சுமந்து செல்லப்படுகிறாரே என்று மகிழ்ந்தோம்.

கட்டிட வேலையில் பணத்தேவையின் நிமித்தம் மிகவும் கஷ்டப்பட்டோம். சின்னப் பிரச்சனை எழும்பினாலும், சகோ. குணசேகரனின் குழந்தையை கடத்தி செல்வோம் என்றே மிரட்டப்பட்டோம். சுற்றி உள்ள கிராமங்கள் பொல்லாத மக்களாலும், திருடராலும் சூழப்பட்டவை. எனவே எங்களுக்கோ பொருட்

களுக்கோ உரிய பாதுகாப்பில்லை; எனவே அநேக நஷ்டங்கள். 3 வருடம் கழித்து 250 பிள்ளைகள் கொண்ட பள்ளியாக அது நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது, இன்னமும் வகுப்பறைகள் தேவைப்பட்டன. இன்னமும் ஊழியர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்தும் வந்து சேர்ந்தனர். இந்த சூழ்நிலையில் 1982 வரை அடிக்கடி (வருடத்தில் மூன்று அல்லது நான்கு முறை) பீஹார் வந்து ஊழியத்தில் கலந்துகொண்ட பாஸ்டர் தயானந்தன் ஊழியர் கூட்டங்கள் நடத்துவதில், பகட்டு ஊழியர்கள் சிலரோடும் தன்னை தென்னகத்தில் அடையாளம் காட்டியபடியால், அவர் கவனம் திரும்ப ஆரம்பித்தது. பின்னதாக அவரோடு பல போராட்டங்களைத்தான் இந்த தரிசன அடிப்படையில் நாங்கள் சந்தித்தோம்.

கர்த்தரின் சத்தம் கன்மலையையும் பிளக்கும்

1980ம் ஆண்டு நான் முதன்முறையாக வெளிநாடு சென்றேன். நானும் பாஸ்டர் தயானந்தனும் மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஊழியம் செய்துவிட்டு அங்கேயிருந்து நான் மாத்திரம் எலீம் கன்வென்ஷனில் கலந்துகொள்ளும்படியும் செய்தி தரும்படியும் கடந்து சென்றேன். இந்த நாட்களில் பீஹாரில் எங்களோடு சகோ. ஜெ.வால்வினும் அவரோடு இங்கிலாந்து மலேசியாவைச் சார்ந்த சில சகோதர சகோதரிகளும் அடிக்கடி இணைந்து படை முயற்சிக் கூட்டங்களை 50/50 என்ற அடிப்படையில் நடத்திக் கொண்டிருந்தோம். அவரும் (சகோ. ஜெ.வால்வின்) அந்த நாட்களில் இங்கிலாந்தில் இருந்தார்.

இங்கிலாந்து செல்லுமுன் நான் தேவனிடம் சில பொருத்தனை செய்தேன். “என்னை தேவன் கொண்டுபோவது உறுதி என்றால் நான் பேசும் கூட்டத்தில் வெள்ளையர்கள் அழவேண்டும் (அது ஒரு குதிரைக் கொம்புதான்) அதுதான் என்னை தேவன் அனுப்புவதற்கு அடையாளம் என்று சொல்லி வெளிநாட்டு ஊழியத்தின் பணத்தை எந்தக் காரியத்தினை முன்னிட்டும் தொடக்கூடாது என்றும் தீர்மானம் எடுத்திருந்தேன்.

போய் சேர்ந்தபோது வாலிபர் கூட்டம் ஒன்றில் நான் பேச வேண்டும் என்றும் பின்னர் பொதுக்கூடுகையில் செய்தி அளிக்க வேண்டும் என்றும் பொதுக்கூட்டத்திலும், நிர்வாகக் கமிட்டி கூட்டத்திலும் கலந்துகொண்டு காரியங்களைப் பகிர்ந்து

கொள்ளும்படியும் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தேன். நடுக்கம், பயம் எப்படியிருப்பார்கள் இவர்கள் என்ற கேள்விகள் தொக்கி நின்றன.

இரண்டாம் நாள் வாலிபர் கூட்டத்தில்தான் நான் பேச வேண்டியிருந்ததால் முந்திய நாள் கூட்டத்தில் காரியங்களைப் புரிந்து கொள்ள சென்றேன். அந்த நாள் கூட்டத்தினை என் நண்பர் சகோ.விவ்ந்தாமல் நடத்திக்கொண்டிருந்தார். அவர் O.M ல் பணி செய்யும்போது பீஹாரில் எங்களோடு சில மாதம் தங்கி ஊழியம் செய்து ரோஹ்தாஸ் மலைக்கு கூட வந்திருந்தவர். ஆறரை அடி உயரமுள்ள அவரை ரோஹ்தாஸ் மலையில் தங்க வைத்த அறை 6'X6' கொண்டது எனவே அவரை முலைக்கு முலையாகத்தான் படுக்கவைக்க முடிந்தது; நல்ல மனிதர். என்னைக் கூட்டத்தில் கண்ட அவர் முன்னதாக என்னை அழைத்து நாளைக் கூட்டத்தின் பேச்சாளர் என்று என்னை அறிமுகப்படுத்தினார். 700 பேர் கூடியிருந்த அந்த வாலிபர் கூட்டத்தில் ஒரே கூச்சல், விசில் ஆனும் பெண்ணும் ஒருவர் மடியில் ஒருவர் என்பதுபோல் அமர்ந்திருந்தனர். அது என்னை இன்னமும் நடுங்கச் செய்தது.

அடுத்த நாள் கூட்டத்தில் பேச்சு சென்றபோது அதை நடத்தியவர் மிகவும் பிரசித்திப்பெற்ற ஒரு “பாப்” (pop) இசையமைப்பாளர். எனவே நேற்றைய தினத்தைக் காட்டிலும் இன்று ஒரே ஆர்ப்பாட்டம் விசில் சத்தம். இறுதியாக நான் பேச எழுந்து நின்றேன், தேவ ஆவியானவர் இடைபட ஒரே நிசப்தம். 40 நிமிடங்கள் ஒருவரும் அசையவில்லை, எனக்கே நம்பமுடிய வில்லை. இறுதியில் ஜெபித்த அந்த நடத்துனர், 'இந்த மனிதனை நீ அரவணைத்தால் இந்தியாவை அரவணைக்கிறாய்' என்றபோது கிட்டத்தட்ட அனைவரும் என்னை சூழ்ந்துகொண்டனர்.

அடுத்த நாள் பொதுக்கூடுகையில் நான் பேசவேண்டும். எனக்கு நேரம் குறைக்கப்பட்டது, முந்திய நிகழ்ச்சிகள் ஆக்கிரமித்துக்கொண்டன; 10 நிமிடம்தான் என்றனர். நானோ 8 நிமிடம் பேசினேன். 3வது நிமிடத்தில் நான் தேவனிடம் ஜெபித்தது போலவே ஆங்கிலேயர்கள் விம்மி அழும் சத்தம் கேட்கப்பட்டது. அந்த வருடத்தின் தலைப்பு “GO and TELL” (போய் சொல்லு என்பது எனக்கு மிகவும் சாதகமாயிற்று. அந்தக் கூட்டத்திலிருந்த சகோ. ஜெ. பலமுறை பீஹாரில் கூட்டங்களை நடத்தியிருந்த

போதிலும் அழகையை அடக்கமுடியாமல் விம்மி விம்மி அழுதேன் என்றார். என்னைத் தொடர்ந்து பேசவேண்டிய Rev.டேவிட் அயிலிஸ் (மிஷன் டைரக்டர்) பேசாமலேயே அழைப்புக்கொடுக்க 45 பேர் முழுநேர மிஷனரிகளாக செல்வதற்கு முன்வந்து, பின்னர் பல நாடுகளுக்கு கடந்தும் சென்றனர். அதில் ஒரு தம்பதி மலேசியாவுக்கும் சென்றார்கள் (சகோ.பக்ஸ்டன் குடும்பத்தார்) அவர்கள் கன்வென்ஷனில் அன்றாடம் வெளியிட்ட செய்திகளில் இந்த நிகழ்ச்சியே தலைப்புச் செய்தியாயிற்று; தேவன் மகிமைப்பட்டார்.

தேவ கரத்தினை நிறுத்த யாரால் கூடும்?

அங்கேயிருந்த “பெண்கள் சங்கத்தார்” உடனடியாக 10 மிஷனரிகளைத் தாங்க முன்வந்தனர். பலவருடும் தொடர்ந்து தாங்கவும் செய்தனர். தொடர்ந்து பல சபைகளிலும் பேச எனக்கு வாய்ப்பு தரப்பட்டது, எல்லா இடங்களிலும் தேவன் கிரியை செய்தார்.

கூட்டத்தினை முடித்து எலீம் தலைமைச் செயலகம் வந்த போது, அங்கே என் தேவைகளைக் குறித்து கேட்ட கேள்விக்கு “நான் பிச்சை எடுக்க வரவில்லை, பிரசங்கிக்கவே வந்தேன்” என்ற என் வார்த்தைகள் அவர்களுக்குக் கோபத்தை மூட்டி விட்டது. இதன் விளைவாக முந்திய கூட்டத்தில் எடுத்த தீர்மானமாகிய ஊழியத்திற்கு உதவியாக ஒரு வேன் வாங்கித்தரப்பட வேண்டும் என்ற காரியத்தினையும் அவர்கள் என்னிடம் பகிர்ந்து கொள்ளவில்லை.

இதன் மத்தியில் கூட்டத்தில் தேவ ஆவியின் அசைவாடு தலைக் கண்ட ஒரு வட இந்தியர் (அவர் இரயில்வேயில் கார்டாக பணிபுரிந்துகொண்டிருந்தார்) மனைவியோடு என் அறைக்கு வந்து காலில் விழாத குறையாக தங்கள் ஜெபங்களுக்கு பதில் கிடைத்துவிட்டது என்றும், ஆங்கிலம், இந்தி, தமிழ் சரளமாகப் பேசக்கூடிய ஒரு மனிதருக்காக ஜெபித்தோம், நீங்கள் எங்கள் சபைக்குப் போதகராக வந்துவிடுங்கள் வீடும், காரும், தசம்பாகமும் உங்களுக்கே தருகிறோம். இந்திய ஊழியத்தினையும் தாங்குகிறோம். இங்கிருந்துகொண்டே அநேக ஊழியங்களுக்கு உங்களால் உதவிசெய்யமுடியும் என்று கெஞ்சினார். நானோ அவரை நோக்கி “லண்டனில் பாதி தந்தாலும்

நான் இங்கே இருக்க முடியாது, கர்த்தர் அழைத்த பிரதேசமே (பீஹார்) என் சொந்த பூமி” என்றபோது ஏமாற்றத்தோடு விடை பெற்றார்.

நான் திரும்பிவந்த பின்னர் என் மீது கடும் கோபமடைந்த Elim Director-க்கு இருதய நோய் வந்து ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்ட நேரத்தில் நடந்த கமிட்டியில்; Rev. ரான் ஜோன்ஸ் தலைமையேற்றார். முந்திய தீர்மானங்களில் நிறைவேற்றப்படாமல் வைத்திருந்த பீஹாருக்கு வாகனம் வாங்கிக்கொடுக்கும் தீர்மானத்தினை உடனே நிறைவேற்ற “தந்தி” ஒன்று என்னைக் கேட்டு வந்தது. பணத்தினை எப்படி அனுப்பவேண்டும் என்று நான் பதில் எழுத பணம் உடனடியாக வந்து சேர்ந்தது. அதனை ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் செய்ய அதிக பணமாகும் என்று நினைத்தபோது இன்னுமொரு M.V.I (Motor vehicle inspector) தன் மகள் திருமணத்திற்கு வந்தவருக்கு இருதய நோய் வர அவரை எங்களுடைய van-ல் பாட்னா அழைத்துச் செல்ல உதவுமாறும் அந்த வாகனம் திரும்பி வருவதற்குள் எங்களுடைய அனைத்து காரியத்தினையும் முடித்துதந்து டீசலையும் தருவதாகவும் அதிகாரிகள் கூற எந்த வித சிரமும் இன்றி “ஸ்டான்டர்ட் 20” வாகனம் எங்கள் வீட்டு வாசலில் நின்றது. எத்தனை நாட்களின் ஜெபம், கனவு. தேவன் தந்த முதல் வாகனம் அது. இன்று அனைத்துத் தலைவர்களுக்கும், ஊழியத்திற்கும் உள்ள வண்டிகளைக் காணும்போது எங்களை அறியாமலேயே மனம் ஆனந்த சத்தமிடுகிறது, ஆண்டவரைத் துதிக்கிறது. அந்த வாகனம் எல்லா இடங்களுக்கும் கொண்டு செல்லப்பட்டு ஊழியம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

உத்தமமாய் நடந்தால் தேவன் அனைத்தையும் வாங்கிக் செய்வார் என்பதற்கு இது நல்ல ஒரு பாடமாகவும் அமைந்தது.

சிலுவை பாரமில்லை

கயா பட்டணத்தில் C.N.I சபையைச் சார்ந்த போதகர் டேவிட்ஜா, சுவிசேஷ கூட்டமொன்றில் இரட்சிக்கப்பட விருப்பமுள்ளோருக்கு அழைப்புத் தரப்பட்டபோது தான் முன் சென்றார். அதனைக் கண்ட கமிட்டி அங்கத்தினரொருவர், அவருடைய அங்கியைப் பிடித்து இழுக்க ஐயோ வேறொன்றையும் தான்

செய்ய விடமாட்டேன் என்கிறீர்கள் இரட்சிக்கப்படவும் விடமாட்டேன் என்கிறீர்களே என்று கூறி இரட்சிப்பின் அனுபவத்தைப் பெற்றார். பின்னர் நம்முடைய கூட்டம் ஒன்றில் பரிசுத்த ஆவியின் அபிஷேகத்தையும் பெற்றார். இதினிமித்தம் சுவிசேஷ கூட்டத்தைப் பரப்பும் தீவிர ஊழியக்காரரானார். சில மாதங்களில் அவர் தான் பணிசெய்து வந்த C.N.I சபையை விட்டு விலக நேரிட்டது. அவர் நம்மோடு இணைந்து பணி செய்ய விரும்பின படியினால் கங்கையைத் தாண்டி கிறிஸ்தவர்கள் இல்லாத மாவட்டம் என அழைக்கப்பட்ட வைசாலி மாவட்டத்தின் தலை நகரான ஹாஜிபூரில் அவரை அமர்த்தி ஊழியத்தை ஆரம்பித்தோம். அந்த வைஷாலி மாவட்டம் ஜைன மதத்தின் பிறப்பிடம். உலகில் முதல் குடியரசு என்று அழைக்கப்பட்ட ஓர் அமைப்பு இங்கிருந்துதான் தொடங்கிற்று. அந்த நாட்களில் பாட்னாவையும் ஹாஜிபூரையும் இணைக்கும் இந்தியாவின் நீண்ட பாலம் (17.6 கி.மீ) இருந்ததில்லை. கண்டக் நதியும், கங்கையும் கலக்குமிடத்தில் இருந்த இந்தப் பட்டினம் அரசியலுக்கு மிகவும் பெயர் பெற்றது. படகில்தான் செல்லமுடியும். பலமுறை ஹாஜிபூரை மையமாகக் கொண்டு வைஷாலி மாவட்டம் முழுவதையும் சுவிசேஷ மயமாக்க பல நிகழ்ச்சிகளை நடத்தினோம். சில நேரங்களில் எதிர்ப்பாளர்களால் தாக்கப்பட்டோம். இதுதான் கங்கையின் மறுபக்கத்தில் நாம் ஆரம்பித்த முதல் ஊழியம்.

பீஹாரில் பேசப்படும் மொழிகளான போஜ்புரி, மகய் மத்தியில் தான் நம்முடைய ஊழியம் பரவி இருந்தது. கிட்டத்தட்ட முதல் பத்து ஆண்டுகளில் தற்போது உள்ள 7 மாவட்டங்களில் பணி செய்தோம். அந்த நாட்களில் ஜான் நாகேந்திரன் பணி செய்த பௌலியா பணித்தளத்தில் சில பிரச்சனைகள் ஏற்பட, அவர் இடம் மாற்றத்தை விரும்பினார். எங்கே? என்று கேட்டபோது இதைக் காட்டிலும் கடினமான பிரதேசத்திற்கு அனுப்பும்படி வேண்டிக்கொண்டார். முன்னமே பல மாதங்கள் தன்னுடைய இரண்டு சிறிய பெண் பிள்ளைகளையும் ஆட்டுத் தொழுவம் ஒன்றின் இரண்டு பக்கங்களில் 4 பெட்ஷீட்டுகளைத் தொங்கவிட்டு அதில் குடும்பம் நடத்தினார். கால்கடுக்க ரோஷ் தாஸ் மலையின் மேல் இரண்டு முறை ஒரே நாளில் ஏறி இறங்கி விடுவார். இதைவிட கடின பகுதி எனக் கேட்கிறாரே என்று யோசித்தபோது அவரை பீஹாரிலேயே அதிகம் கொலைகள் நடந்ததும், நக்சல் பாரிகளால் மிகுந்த இரத்தம் சிந்தப்பட்டதுமான

ஐகனாபாத் சென்று தீவிர ஊழியத்தினை நிறைவேற்றும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். அதினிமித்தம் அந்தப் பகுதிகளில் இன்று பல்வேறு ஸ்தாபனங்களும் ஊழியம் செய்கின்றனர். இதனைத் தொடர்ந்து பீஹார்செரீப்பிலேயும் நாம் ஊழியத்தினை ஆரம்பித்தோம்.

நான் பீஹார் வந்தபோது முழு பீஹாரிலும், முப்பது பீஹாரி விசுவாசிகளைக் காண்பது அரிதாய் இருந்தது. போஜ்புரி பேசும் மக்கள் மத்தியில் மெதடிஸ்ட் சபை சில சபைகளையும், கல்வி நிறுவனங்களையும் நிறுவி இருந்தது. ஆனால் சபையின் நிலமை மிகவும் பயங்கரமாக இருந்தது. சபையிலிருந்து எனக்கு என்ன கிடைக்கும் என்பதே பிரதான நோக்கமாய் இருந்தபடியினால், சபைக்குத் தான் என்ன செய்யவேண்டும் என்ற கேள்விக்கோ இரட்சிப்பை சுதந்தரிக்கவேண்டும் என்ற ஆவலோ இல்லாமல் உலகத்தாரைக்காட்டிலும் கேடு கெட்ட வாழ்விற்குத் தங்களை ஒப்புக்கொடுத்திருந்தனர்.

மகய் மொழி பேசும் மக்கள் மத்தியில் பேப்திஸ்ட் சபை மூலமாய் வில்லியம் கேரி காலத்தில் இருந்தே நான்கு ஐந்து சபைகள் செயல்பட்டு வந்தாலும், ஊரிலிருந்த பிரசித்தி பெற்ற குண்டர்கள் இந்தச் சபையின் பொறுப்பில் இருந்தார்கள். கோர்ட் கேஸ்களுக்கும் குறைவில்லை. ஆனால் பத்து ஆண்டுகளில் ஒரு சிலரையாகிலும் தெளிவான கிறிஸ்தவ வாழ்க்கைக்கு வழிநடத்தவும், முப்பது பணித்தளங்களுக்கு மேல் உண்டாக்கி தீவிர சுவிசேஷ ஊழியத்தை மேற்கொள்ளவும், கிடைத்த கனிகளையே சுவிசேஷ ஊழியத்தில் ஈடுபடுத்தவும் தேவன் உதவி செய்ததை எண்ணி மகிழ்ந்தோம். இந்தப் பகுதியில் காணப்பட்ட ரோமன் கத்தோலிக்க ஊழியங்களாலும் பெரிய பாதிப்பு உண்டானதில்லை.

இத்தனை முயற்சிகளுக்கு மத்தியிலும் ஊழியர் அநேகர் வியாதிவினால் தாக்கப்படும்போது அவர்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பது ஒரு பெரிய காரியமாகவே இருந்தது. சகோ.சாலமோனுக்கு 107°F (41°C) காய்ச்சல் வந்தபோதும், சகோ.தீமோத்தேயு, சகோ. டேவிட் மலேரியா காய்ச்சலின் உச்சகட்டத்தில் இருந்தபோதிலும், சகோ. கிங்ஸ்லி ஏராளமான இரத்த வாந்தி எடுத்தும் நினை விழந்து அநேகமுறை படுக்கையில் மலஜலம் கழிக்க நேரிட்டதும்

அவர்களை எடுத்துக் கழுவி சுத்தப்படுத்துவதும், சகோதரன் ஹரிகரன் மனநிலை மாற்றப்பட்டுக் காரியங்களை நடப்பித்த போது அப்பப்பா முழுக் குழுவுமே பாதிக்கப்பட்டது. ஒழுங்கான மருத்துவமனையும் இருந்ததில்லை. செலவு செய்ய பணமும் இருந்ததில்லை.

என்னை நேசிக்கிறாயா?

இந்த நிலையில் எங்களின் இரண்டாவது மகன் ஹென்ஸ் போர்த்தும் மிகுந்த பெலவீனமும், வியாதியும் உள்ளவனாய் வெயிலையோ, குளிரையோ தாங்கக்கூடாதவனாய் இருந்தபடியால் அவனை மடியில் வைத்து பாடல்கள் பாடி வசனத்தை சத்தமாக வாசிப்பது வழக்கம். அவனுக்குப் பாடல்கள் என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். ஒரு சிறிய டேப்-ரெக்கார்டர் ஒன்றை 24 மணி நேரமும் இசைக்கச் செய்து அவனை மகிழ்விக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தோம். அந்த நாட்களில் நண்பர் சுவிஷேச ஜெபக் குழு மிஷனரிகளுக்கு பேசும்படியாக நான் அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். மூன்று நாள் கூட்டம் முடிந்த பின்னர், இரயிலிலே தேவன் என்னோடு கூட போராடுவதை உணர்ந்தேன். நீ எதையும் இழக்கத் தயாரா? என்று கேட்பது போலிருந்தது. நான் ஒப்புக் கொடுக்கும் வரை தேவன் என்னை விடவில்லை.

அடுத்த நாள் காலையில் என் மனைவி அனுப்பிய ஒரு சகோதரன் என்னைக் காண வந்தார். கிட்டத்தட்ட 400 கி.மீ தூரத்திலுள்ள ஜான்ஸியில் (U.P) நான் இருந்தேன். அவரைக் கண்டவுடன் ஹென்ஸ் போர்த் மரித்து விட்டானா? என்றே கேட்டேன். அங்கே இருந்த சகோதரர்கள் நண்பர் சுவிஷேச பணித்தள இயக்குனர் சகோ.எபினைசர் சுந்தர்ராஜ் முதலாய் உடனே புறப்பட்டுச் செல்லுங்கள் என்று கூறினபோதிலும்; தேவன் 5 நாட்கள் செய்தியோடு அனுப்பினார் எனவே நான் போகக் கூடாது என்று சொல்லி தொடர்ச்சியாக அந்த இரண்டு நாட்கள் கூட்டங்களிலும் பேசின பின்னரே வீடு திரும்பினேன். இந்த நிகழ்ச்சி கூடியிருந்த மிஷனரிகளை இன்னும் உயிர்கொள்ளச் செய்தது. இந்தக் காரியத்தினை சகோதரர் டி.ஜி.எஸ் தினகரனும் தன்னுடைய power ministry-யிலும் மற்றும் பொதுக்கூட்டங்களிலும் தனக்கே உரிய பாணியில் சொல்லி அநேகரை அர்ப்பணிப்புக்கு நேராக வழிநடத்தினார்கள்.

வீடு திரும்பிய என்னை என் மனைவி எதிர்பார்க்கவில்லை என்பதை அறிந்து, அர்ப்பணம் உள்ள என்னை நன்றாகப் புரிந்துள்ள மனைவியைத் தந்ததற்காகக் கர்த்தரை ஸ்தோத்தரித்தேன். என் மகன் இறந்த அன்று “ஹோலி” என்ற ஒரு பண்டிகை நாள்; அதனை மிகவும் மோசமாக பீஹாரில் கொண்டாடுவார்கள். தெருவில் நடக்கிறவர்கள் மேல் சாயத்தையும், சாக்கடையையும் வீசி மகிழ்வார்கள். அதினிமித்தம் அநேகமுறை மதச்சண்டைகளும் ஏற்பட்டு இருந்தது. கடைகள் ஒன்றும் திறக்காது. வேலைக்கும் ஆட்கள் கிடைக்கமாட்டார்கள். எனவே என்னுடைய இரு சகோதரர்களும் மனைவியுமாக இணைந்து சுவிசேஷஅட்டைப் பெட்டியில் குழந்தையின் உடலைக் கிடத்தி, தாங்களே தோண்டி பிள்ளையை அடக்கம் பண்ணியிருந்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகளிலும், தங்கை இறந்தபோது சொந்தக் குமாரன் இறந்தபோது அதனைக் காட்டிலும் பெரிதான ஊழியத்தினைச் செய்ய என்னைத் தூண்டியதற்கான காரணம் ஏராளம். ஒன்று மனுக்குலத்தை மீட்க வந்த மன்னவன் இயேசுவை இன்னமும் ஜனங்கள் ஒரு முறை கூட கேள்விப்பட வில்லையே என்ற ஏக்கம். கூடவே திருச்சபை தூங்கிக்கொண்டு இருந்துவிட்டதே என்ற அங்கலாய்ப்பு. இதன் மத்தியில் கீழ்க் கண்டவாறு நான் சந்தித்த சில நபர்களின் புலம்பல்.

இரண்டு மாதத்திற்கு முன் ஏன் வரவில்லை?

ரோஹ்தாஸ் மலைக்குப் பலமுறை நான் அநேகரைக் கூட்டிக்கொண்டு சென்றதுண்டு. ஒரு தடவை கோட்டையின் அருகில் உள்ள கிராமத்து மக்களுக்கு ஒரு சிறிய படம் காட்டும் கருவி (சிலைட் புரோஜெக்டர்) யின் மூலம் இயேசு கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கை வரலாற்றை காண்பித்துவிட்டு எங்கள் இரவு ஆகாரத்தை சாணி எருவின் துணையால் உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தோம். அந்த இரவு வேளையில் நடுத்தர வயதுகொண்ட ஒரு மனிதன் என்னிடத்தில் வந்து “ஐயா நான் ஊரில் இல்லாமல் போய்விட்டேன், என் ஜனங்களுக்கு என்னத்தைப் போதித்தீர்கள்?” என்று கேட்டான். அவனுடைய ஆதங்கத்தைக் கேட்ட நான் ஒரு

படப் புத்தகத்தை எடுத்து ஆதாம் ஏவாளிலிருந்து வேதத்தை விளக்க ஆரம்பித்தேன். இயேசுவையும், அவருடைய மரணத்தைப் பற்றியும் கூறுகையில் ஓ என்று விம்மி, விம்மி அழுது என்மேல் சாய்ந்து விட்டான். அவனைத் தேற்றும் வண்ணமாக, உற்சாகப் படுத்தும் வண்ணமாக, இயேசு இன்றும் உயிரோடு இருக்கிறார் என்று கூறினபோது அவனுடைய அழுகை இன்னும் இரண்டு பங்கு ஆயிற்று. சிறிது நேரம் கழித்து என்னைத் தள்ளிவிட்டு ஏன் இரண்டு மாதத்திற்கு முன் வரவில்லை என்ற அதிரடிக் கேள்வியைக் கேட்டான்; எனக்கு விளங்கவில்லை, அதைக்குறித்து அவனிடம் வினவியபோது, இரண்டு மாதத்துக்கு முன்பதாகத்தான் 25 வயது நிரம்பிய அவனுடைய தம்பி பிசாசுகளினால் பீடிக்கப்பட்டு உயிருக்குப் போராடிக்கொண்டிருந்த வேளையில் என்னை விடுவிக்க தெய்வம் என்று ஒன்று இல்லையா? என்று கதறிய போது தனக்குத் தெரிந்த அத்தனை தெய்வங்களின் பெயரையும் சொன்னபோது அவைகள் தானே என்னைப்பாடு படுத்துகின்றன என்று கூறி உயிரை விட்டான். நீங்கள் 2 மாதங்களுக்கு முன்னதாக வந்திருந்தால் 'இயேசுவை நோக்கிக் கூப்பிடு என்று சொல்லியிருப்பேனே' என்று அவன் அழுதது பரிதாபமாக இருந்தது. இரண்டு மாதத்திற்கு முன் ஏன் வரவில்லை என்ற வார்த்தைகள் என் காதுகளில் ரீங்காரமிட்டது.

தேவன் என்னை அழைத்தபோது சொன்ன வார்த்தைகளான “மகனே நீ இல்லாவிட்டால் வேறு எனக்கு யாருமில்லை” என்ற வார்த்தைகளை, நான் ஜெபிக்கும்போது அடிக்கடி திரும்பக் கேட்பார்.

ஒருமுறை 'இல்லந்தோறும் நற்செய்தி' என்ற குழுவினரையும் அழைத்துக்கொண்டு மலைக்குச் சென்றிருந்தேன். அந்தக் குழுவின் தலைவர் மாத்திரமே இரட்சிக்கப்பட்டிருந்தார். மற்றவர்கள் அனைவரும் பேர் கிறிஸ்தவர்கள். அவர்களை இரட்சிப்புக்குள் வழிநடத்தி வேத பாடங்கள் கற்றுக் கொடுத்து வந்தேன். அந்தக் குழுவில் பக்ளா என்று சொல்லப்படும் சகோதரன் உராவன் மொழியை நன்றாகப் பேசக்கூடியவர். அவரை வைத்து மொழி பெயர்த்து கூட்டங்கள் நடத்தலாம் என்று சொல்லி இந்தக் குழுவை இழுத்துச் சென்றேன். கிராமம் ஒன்றில் (கூபா) மிகுந்த முயற்சியோடு குருடனான பர்திமேயுவின் கதையை பெற்றோமாக்ஸ் லைட் உதவியுடன் இயங்கும் ஒரு

படக்கருவியை வைத்து (சிலைட் புரோஜெக்டர்) விவரிக்க முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தேன். இதனிமித்தம் மூன்று பெட்சீட்டுகளும் எரிந்துவிட்டன. அந்தக் காட்சிக்குப்பின் இயேசுவின் சிலுவை மரணத்தை நான் காட்டத் துவங்கினவுடன், எந்த சுவற்றில் நான் திரையைக் கட்டியிருந்தேனோ அதே சுவற்றில் பிரகாசமான சந்திரனின் ஒளி விழுந்தது. ஐயோ தேவனும் கைகொடுக்க வில்லையே என்று யோசிக்கும் வேளையில் தேவன் என்னை நோக்கி நீ பிரசங்கித்தது போதும், வியாதியஸ்தர்களுக்காக ஜெபம் பண்ணு என்று சொல்லுவதுபோல் தோன்றிற்று. நானும் கீழ்ப்படிய முற்பட்டபோது எனக்கு மொழி பெயர்ப்பு செய்து கொண்டிருந்த சகோ.பக்ளா புதிதாக இரட்சிக்கப்பட்டிருந்தபடியினாலும், பக்ளா இப்படிப்பட்ட ஒரு அழைப்பு ஆபத்தை உண்டு பண்ணும் என்று நினைத்ததாலும், அதனைச் சொல்ல மறுத்தார். பின்பதாக மிகவும் கஷ்டப்பட்டுச் சொன்னார். இதனைக் கேட்டவுடன் 22 நாட்களாக சுயநினைவு இழந்திருந்த ஒரு பெண்ணைக் கட்டிலில் போட்டுத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள். அவள் மேல்கை வைத்தவுடன், இயேசுவின் நாமத்தில் துள்ளி எழுந்தாள். நாங்கள் சொல்லாமலேயே கட்டிலைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவிட்டாள். இதனைக் கண்ட என் குழுவினருக்கு விசுவாசம் பெருகிற்று. அவர்களே இப்பொழுது வியாதியஸ்தருக்காக ஜெபிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். இப்படி தேவன் தீவிரம் காட்டும் வேளையில் நாம் இயங்காமல் இருந்துவிடக்கூடாது என்கிற துடிப்பு இன்றும் மாறவில்லை.

எய்ட்ஸ் என்ன செய்யும்?

டெஹ்ரி-ஆன்-சோனில் வசித்த மிஷனரி ஜாய் பாத்துடன் பணி செய்ய, ஓய்வு பெற்று சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பிய சகோ. ஆலிவ் ஜார்விஸ் திரும்ப வந்தார். டெஹ்ரி ஆன் சோன் சபையின் நிலைமை நன்றாக இல்லாததினால் தங்களுடைய ஆவிக் குரிய நிலைக்கு ஐக்கியமும் கிடைக்காததால் 7 கி.மீ தூரத்தில் தேவன் எங்களுக்குத் தந்திருந்த புதிய நிலத்தில் எங்களோடு சேர்ந்து குடியிருக்க விருப்பம் தெரிவித்தார். எங்களுக்கோ குடியிருக்க கூரையும் இல்லாமல் இருந்தது. எங்களுடைய வீட்டின் மேல் நீங்கள் வீடு அமைத்து அதில் நீங்கள் குடியிருக்கலாம் என்று நாங்கள் கூறினபோது உற்சாகமாக தன்னுடைய மிஷனரி சங்கத்துக்கு எழுதி ஒரு வீட்டைக்

கட்ட ஏற்பாடும் செய்துவிட்டார். தங்கள் இடத்தை மாற்றிக் கொண்டார்கள். எங்களுக்கும் குடி இருக்க கூரை கிடைத்தது. ஆனால் மருத்துவமனை மட்டும் டெஹ்ரி ஆன் சோனிலேயே இருந்தது. அங்கு சென்று வர கார் ஒன்றையும் அவர்களது ஸ்தாபனம் வாங்கிக் கொடுத்தது. சில மாதங்களுக்குப் பிறகு சகோ. ஜார்விஸ் மீண்டும் தாயகம் சென்றுவிட்டார்கள். ஜாய்க்கு உதவியாக இன்னொரு நர்ஸ் சகோதரி 6 மாதங்களுக்கு இங்கிலாந்திலிருந்து வந்தாள். ஆனால் இந்திய அரசாங்கத்தின் திடீர் கெடுபிடியான நிலை 24 மணி நேரத்திற்குள் 2 பேரும் தாயகம் திரும்ப நேரிட்டது. வீட்டையும் கட்டி, சாமான்களால் நிரப்பி, கார் ஒன்றினையும் விட்டு விட்டு, அவர்கள் சென்ற காரியம் டெஹ்ரி கிறிஸ்தவர்களுக்கு இன்றும் எரிச்சலையும் பொறாமைமையும் உண்டாக்கிற்று. ஜாய்பாத் மிகவும் அழுதார்கள்; ஆனால் வேறு வழியில்லை.

இங்கிலாந்து திரும்பிய சகோ.ஜாய்பாத் பல வழிகளில் இந்தியா திரும்புவதற்கு முயற்சி செய்தும் பயனில்லை. இந்தியா வருவதற்கு முன் ஜிம்பாப்வே மிஷனரிகளும் குழந்தைகளுமாக 13 பேர் கொல்லப்பட்டதினால்தான் ஜிம்பாப்வே பணித்தளம் மூடப் பட்டு இருந்தது. ஆனால் சிறைபிடிக்கப்பட்ட கொலையாளிகள் சிறைச்சாலையில் மனந்திரும்பியதினால் மீண்டும் அந்தப் பணித்தளம் திறக்கப்பட்டது. பள்ளிக்கூடமும் ஆஸ்பத்திரியும் திறக்கப் பட்டதினால் மீண்டும் ஜாய் அங்கு அனுப்பப்பட்டான். சென்று பணி செய்த இடத்தில் காலில் ஒரு சிறு காயம் தோன்ற அதோடு கூட ஆப்பிரிக்கப் பெண்ணின் பிரசவத்தைக் கவனித்த அவள் காலில் அந்தப் பெண்ணின் இரத்தம் பட்டது. அந்தப் பெண் H.I.V பாஸிட்டிவ் ஆக இருந்தபடியால் இவளையும் அது தாக்க Aids வியாதியோடு இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டாள். அவளுடைய தாயும் தகப்பனும் (சகோ.விக்டர், வயலட்) மிகுந்த பக்தி உள்ளவர்கள். வயதான காலத்தில் ஆத்தம ஆதாயப் பணியினைச் செய்ய ஆர்வமுள்ளவர்கள். ஜாய் சுகவீனமாய் இருந்த போது அவளை 2 முறை இங்கிலாந்தில் நான் சந்தித்தேன். அடையாளம் தெரியாதபடி உருமாறி இருந்தாள். கண்களிலும் ஒளி முற்றிலும் இழந்திருந்தாள். அவளுடைய பெற்றோரோ அவளோ ஏன் தேவன் இதை அனுமதித்தார் என்று ஒரு கேள்வியும் கேட்டதில்லை. சாவிலும் அவரை மகிமைப்படுத்தவே வாஞ்சிக்கிறேன் என்பதே அவளுடைய ஜெபமாக இருந்தது.

இழந்ததை ஈடுகட்டுவார்

எங்களுடைய மகன் இறந்த செய்தியினைக் கேட்டு ஆறுதல் சொல்ல என் தந்தை தமிழகத்திலிருந்து ஓடி வந்தார்கள். வந்த இடத்தில் அவர்கள் ஊழியத்தின் காரியத்தினைக் கண்டு வியந்துபோனார்கள். இத்தனை பெரிய ஊழியம் செய்கிறாய் என்று நான் உணரவில்லையே என்றார்கள். (இன்றைக்கு அதைக் காட்டிலும் ஐம்பது மடங்கு பெரிதாக இருக்கிறது) தமிழகம் திரும்பிச் சென்று மற்றவர்களிடம் சொல்லி மகிழ்ந்ததோடு ஜெபிக்கின்ற மக்களை எழுப்பினார்கள். கூடவே என் தாயையும் சகோதரிகளையும் பீஹாருக்கு அனுப்பிவைத்தார்கள். இதனைப் போன்றே சகோ.அம்புரோஸ் நல்ல தம்பியின் தாய் தகப்பனும் எங்களோடு பல நாட்கள் தங்கி தேவன் கிரியை செய்வதனைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். அந்நாட்களில் சிறிய குழுவாக இருந்ததினால் குழுவுக்குள் திருமணம் செய்வது தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அதை மீறி திருமணம் செய்ய வாஞ்சித்த சகோ.டேனியும், சகோ.செல்வியும் வெளியேறவேண்டிய கட்டாயம் உண்டாயிற்று. பின்னதாக அவர்கள் உத்திரபிரதேசத்தில் ஊழியம் செய்வதற்கு நாங்கள் உதவி செய்தாலும் குழுவில் இணைக்கிறதற்கு இணங்கவில்லை.

1984-ம் ஆண்டு அநேக இழப்புகளை சந்திக்க நேர்ந்தது. ஊழியர்கள் சிலரை இழந்தோம் பொருட்களை இழந்தோம். வீண் மருத்துவச் செலவுகள் மூலம் பணங்களை இழந்தோம். Van ல் ஏற்பட்ட கோளாறினால் அதனை இயக்க முடியாமலேயே போய் விட்டது. இப்படி சில அடிகள் மேல் அடிகள். வருடத்தின் இறுதியில் உபவாச ஜெபத்திலும் புதுவருட ஆராதனையிலும் தேவன் தீர்க்கதரிசனமாக “இழந்த எல்லாவற்றையும் திரும்பத் தருவேன்” என்றார். என் மனைவியும் பலமாதங்களாக பித்த நீர் பை வீங்கி மிகுந்த வேதனைக்குள்ளாக இருந்தாள். தமிழகத்திலும், பீஹாரிலும் டாக்டர்கள் எங்களுக்கு குழந்தை இருக்கக்கூடாது அப்படியே இருந்தால் மனவளர்ச்சிக் குன்றிய, உடல் ஊனமுற்ற பிள்ளையே பிறக்கும் என்று கூறியிருந்தனர்.

ஹென்ஸ்போர்த் இருந்த இடத்தை யோனத்தான் எட்வர்ட்ஸ் மூலம் தேவன் நிரப்பியிருந்தார். ஆயினும் ஆண்டவர் வாக்குத் தந்த நேரத்தில் என் மனைவி, தன் மனதிற்குள்ளேயே இழந்த பொருட்களை தேவன் திரும்பத் தரமுடியும், ஊழியர்களை

திரும்பத் தர முடியும், ஆனால் நான் இழந்த பிள்ளையைத் தருவாரோ என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். ஆண்டவரோ தேவனால் ஆகாத காரியம் ஒன்றுமில்லை, எல்லாம் கூடும் என்று உரைத்தார். அதன்படியே அந்த வருடத்தின் அக்டோபர் மாதத் திலே தானே துடிப்பானவனும், ஞானமுள்ளவனும், குறைவில்லாத வனுமான மகனைத் தந்தபோது “திரும்பக் கொண்டுவந்தவன்” என அர்த்தம் கொள்ளும் Bringforth என்று பெயரிட்டு மகிழ்ந்தோம்.

வேனிற்கால மிஷனரி பயிற்சிப் பள்ளி 21 நாட்களிலிருந்து 15 நாட்களாகக் குறைக்கப்பட்டு சிக்கரியா வளாகத்தில் (புதிதாக வந்த இடம்) அக்டோபர் மாத்தில் தசரா பண்டிகை நாட்களில் நடத்தப்பட்டது. இப்பொழுது கிட்டத்தட்ட 500 பேர் கலந்து கொண்டனர். Bringforth பிறந்த நாட்களில் இந்த முகாம் நடந்து கொண்டிருந்தது. என் மனைவி பிரசவ வேதனையில் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள். நானோ காலை 9 மணிக்குத்தான் பிறக்கும் என்று சொல்லித் தூங்கிவிட்டேன். என்னோடு கூட உள்ள சகோதரர்கள் உங்களுக்கு பெண் பிள்ளைதான் பிறக்கும் என்றார்கள். நாங்களோ தேவன் சொல்லியிருக்கிறபடி ஆண் பிள்ளைதான் பிறக்கும் என்று அடுத்தநாள் காலையில் என் மனைவியை மருத்துவமனைக்கு அனுப்பிவிட்டு நான் வேதபாடம் எடுக்கச் சென்றுவிட்டேன். என் மனைவி பல படிகள் இறங்கி பல படிகள் ஏறி சுக பிரசவத்தைக் கண்டு சந்தோஷத்தோடு ஆண்குழந்தையோடு வந்து சேர்ந்தேன். தேவ காரியத்தில் நாம் கரிசனையாய் இருக்கும்போது நம் காரியத்தில் அவர் எத்தனை கரிசனையாய் இருக்கிறார் என்பதனை மற்றவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுப்பதோடு வாழ்ந்து காட்டவும் தேவன் எங்களுக்கு உதவி செய்தார். இப்படிப்பட்டவர்களைத் தானே இன்றைக்கு இளைஞர்கள் உலகம் தேடுகிறது.

ஏன் என்று அறியேன் இந்நாள்வரை!

இதற்கிடையில் தென்னகத்தில் குடும்பத்தில் அடுக்கடுக்காக வேதனைகள் வந்தது. என்னுடைய முதல் தங்கையின் மரணத்திற்குப் பின் அவளுடைய இரண்டு சிறு குழந்தைகளையும் கவனிக்கும் பொருட்டு (ஒன்றரை வயது மகள், 4 நாள் மகன்

அவள் இறக்கும்போது) முன்றாவது தங்கையை அதே மனிதருக்குக் கொடுத்தோம். அவளுக்கும் இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். இரண்டாவது பிள்ளைக்கு சில மாதங்கள் இருந்தபோது வேலைக்குச் செல்லும் இடத்தில் இரவில் என் மைத்துனர் முன் விரோதம் காரணமாக (இதுவரை யார் என்றோ? எதற்காகவோ தெரியாது) கொலை செய்யப்பட்டார். வெட்டப்பட்ட இடத்திலேயே பல மணி நேரம் துடித்துக்கொண்டிருந்த அவர் தெருவின் நடுவில் கிடந்தபோதிலும் உதவிக்கு ஆட்களைக் கூப்பிட்டபோதிலும் ஒருவரும் வராததினால் இறந்துபோனார். இந்த நிகழ்ச்சி என் குடும்பத்தில் பல கேள்விகளை உருவாக்கியது. மற்றவர்களுக்கு எந்தத் தீங்கையும் செய்தறியாதது, தங்களால் இயன்ற உதவியை மாத்திரம் செய்யத் துணிந்ததுமாகிய எங்கள் குடும்பத்தின் பக்தி வீணாயிற்றே? பின் ஏன் தேவன் எங்களைக் கைவிட்டார்? என்ற கேள்விகள் அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளோரால் கேட்கப்பட்டது. ஊழியக்காரன் குடும்பத்தில் ஏன் இது நடக்கிறது? என்பது வேறு சிலரின் குத்துப்பேச்சு. என் தங்கை இப்போது 26 வயதில் 4 குழந்தைகளுடன் விதவையாக்கப்பட்டு என் பெற்றோரோடு வாழவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உண்டாயிற்று. அது என் பெற்றோருக்கு ஒரு சமையாக மாறியது. ஆயினும் என் பெற்றோரோ தங்கையோ என்னிடத்தில் உதவியை எதிர்பார்க்கவில்லை. நானும் உதவி செய்யும் நிலையில் அப்பொழுது இல்லை; கூடவே எங்களிடத்தில் பொருளாதாரத்திலும் வசதிகள் இல்லை. என் திருமணத்தின்போது என் மாமனாரோ மாமியாரோ உங்கள் வருமானம் என்ன என்று கேட்டதில்லை. அத்தனை நல்ல குடும்பத்தினை தேவன் எங்களுக்குத் தந்திருந்தார்.

== நீ எதை விதைக்கிறாய்? ==

சிக்கரியாவின் புதிய நிலத்தில் “ஆங்கிலப் பள்ளி” வேலையை நாங்கள் ஆரம்பிக்கும் முன்னர் அருகில் உள்ள கிராமத்திற்கு உதவவேண்டி ஒரு இந்தி போதனா மொழிப் பள்ளியை ஆரம்பித்தோம். உடனடியாக 300 பிள்ளைகளுக்கு மேல் வந்துவிட்டனர். சகோ.வசிஷ்ட் தலைமையில் நல்ல உற்சாகமாக நடந்தது. ஆனால் அவருடைய குடும்ப வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட கோளாறுகளை நாங்கள் திருத்த முயன்றபோது, அவர் சீறி எழுந்து கிராமத்தின் மத்தியில் பொய்யானவைகளைக் கூறி அனைவரையும் எங்களுக்கு விரோதமாகத் திருப்பிவிட்டார்.

இதனால் சிலர் என்னைக் கொலை செய்யவேண்டும் என்கிற அளவுக்கு குரோதம் கொண்டு ஆயுதங்களோடு கூட்டமாக வந்தனர். வந்தவர்களை ஒரு சில நியாயம் அறிந்தவர்கள் தடுத்து நிறுத்தினர். ஆயினும் ஒரு பகையை அவர் தூண்டி விட்டுவிட்டார். ஆனால் தேவன் ஒரு சில மாதத்தில் அவரின் உண்மைக் காரியங்களை வெளிப்படுத்த அந்த எல்லைக்குள்ளே அவர் வரக்கூடாதபடி சூழ்நிலைகள் அமைந்தன. ஜனங்களுக்கு விளங்கிவிட்டபடியால் ஊழியம் பாதிக்கப்படாமல் தேவன் மகிமைப்பட்டார்.

பவுல் சொல்வதுபோல அநேக வேளைகளில் “கள்ளச் சகோதரரால் வந்த மோசங்களும் ஏராளம்” அது மனதிற்கு வேதனையைக் கொண்டு வந்தது. ஆனால் பின்னதாக அப்படிப்பட்டவர்களும் நன்மை செய்ய தேவன் உதவினதின் நிமித்தம் இன்று அவர் நம்மை மதிக்கத்தக்கதாகவும் தன் தவறை உணர்ந்தவராகவும் தன்னுடைய அனைத்துக்காரியத்திலும் நம்மிடம் ஆலோசனை பெறுகிறவராகவும், நம்மை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டவராகவும் வாழ்கிறார். “பொறுமையாய் இருந்தால் நிச்சயம் ஆதாயம் செய்துகொள்வோமல்லவா?”

மற்ற மாநிலங்களில் பாழானதைப் பழுது பார்த்திரு

“துத்தி” (Dudhi) உ.பி யில் உள்ள ஒரு சிறிய பட்டணம். பல வருடங்களுக்கு முன் அறியப்படாத இந்த பட்டணத்திற்கு வந்த பெந்தேகோஸ்தே வெள்ளை மிஷனரிகள் சில குடும்பத்தினரை இரட்சிப்புக்கும், அபிஷேகத்திற்கும் நேராக வழி நடத்தி, கிட்டத்தட்ட 35 ஏக்கர் நிலம்தனை வாங்கி ஊழியம் செய்தனர். ஆனால் இங்கிலாந்தில் அவர்களுடைய ஸ்தாபனத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களினால் இந்த ஊழியத்தினை எலீம் மிஷனரி சங்கத்திற்கு ஒப்புக்கொடுத்தனர். எலீம் இங்கே ஒரு மருத்துவமனையையும் நடத்திவந்தது. நாளாவட்டத்தில் இந்த கிறிஸ்தவர்களின் பிள்ளைகளுக்கும் வேறு சிலருக்கும் ஆவிக்குரிய வாசனை இல்லாமற்போகவே அவர்கள் மத்தியில் சண்டை ஏற்பட்டு சபையின் உள்ளேயே கொலை விழும அளவுக்கு எடுத்துச் சென்றது. இதன் மத்தியில் இதன் பொறுப்புகள் அனைத்தையும் தேவனுக்குப் பயந்த 3 பேர் கையில் எலீம் மிஷனரிகள் (Rev.D.C.லூயிஸ்) கொடுத்துவிட்டு, ரேனுகுட் என்ற இடத்தில் தங்கள் ஊழியத்தினைத் தொடர்ந்

தனர். இவர்களுக்குள் ஒற்றுமை இல்லாததனைக் கண்ட இந்துக்களும், முஸ்லீம்களும் அந்த நிலத்தினை அபகரிக்கத் தொடங்கினர். சில கிறிஸ்தவர்களும் தங்களுக்குக் கிடைத்ததை சுருட்ட ஆரம்பித்தனர். ஏராளமான கோர்ட் கேஸ்களோடு இந்த சபை சீணமுற்று இருந்தது.

பாழானவைகளைக் கட்டுவாய் என்று தேவன் கொடுத்த வாக்குத்தத்தத்தின்படி அந்த ஊரைச் சேர்ந்தவர்கள் என்னிடம் வந்து கொஞ்சம் ஆவிக்குரிய காரியத்தில் எங்களுக்கு உதவுங்கள் என்று கேட்டனர். நானும் சில உற்சாகமான விசுவாசிகளைக் கூட்டிக்கொண்டு அங்கே சென்று சபைக்குள் மூன்று நாட்கள் கூட்டம் நடத்தியபோது பெரும் அசைவு உண்டாயிற்று.

அதனை சாதகமாக்கி இரண்டு பிரிவுகளாக இருந்த சபையைக் கூட்டி (இரண்டு ஆராதனை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்) காணிக்கை பிரித்து வக்கீல்களுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த அவர்களை ஒன்றாக்கி இனி வீணாக சண்டை வேண்டாம் எனவும் நானோ, மற்றவர்களோ ஒவ்வொரு வாரமும் வந்து ஆராதனை நடத்துகிறோம் என்று கூறி, மிகவும் கஷ்டப் பட்டு பீஹாரிலிருந்து போய்க்கொண்டிருந்தோம். அந்நாட்களில் சரியாக பஸ்ஸோ, இரயிலோ கிடையாது. எனவே கூட்ஸ் இரயிலிலும் கால் நடையாகவும் பல மைல்களைக் கடந்து, மழையிலும் குளிரிலும் சென்று அந்த சபையினை உயிர்ப்பித்தோம்.

ஆனால் சில மாதங்களுக்குப் பிறகு எங்கள் நோக்கம் அங்கே உள்ள நிலத்தின் பேரில்தான் என்று ஒரு சிலர் குற்றம் சாட்ட அதனை நிறுத்தினோம். ஆயினும் தேவ பக்தி உள்ள சிலர் எங்களை மீண்டும் வந்து உதவி செய்ய வற்புறுத்தினர். சில குடும்பங்களைத் தவிர (வேண்டுமென்றே இடம்பு செய்யும்) மற்றவர்கள் எங்களை விரும்பினார்கள். மீண்டும் இதனால் இந்த சபை இரண்டு துண்டானது. இதனை சாதகமாக்கிக்கொண்டு C.N.I சபையைச் சேர்ந்த ஒரு போதகர் வம்பு செய்யும் அந்த சபைக்குப் போதகரானார். சில வருடங்கள் கழித்து மேய்ப்பன் இல்லாத இந்த ஆடுகளுக்குத் தலைமைப் பொறுப்பினை ஏற்க வேண்டிய கட்டாயமும் மக்களின் கண்ணீரும் எங்களை சில நிபந்தனைகளுடன் இந்த சபை பொறுப்பை ஏற்கச் செய்தது. நிலத்தினையோ மற்றக் காரியங்களையோ நாங்கள் பொறுப்பெடுக்கமாட்டோம், வெறுமனே ஆவிக்கரிய காரியங்களில் மாத்திரம் ஈடுபடுவோம் எனக்கூறி எங்கள் செலவிலே ஊழியரை

வைத்து ஆலயத்தினை (மிகவும் மோசமாயிருந்தது) புதுப்பித்து ஆவிக்குரிய மறுமலர்ச்சியைக் கொண்டுவந்ததினால் இப்போது உத்திரப் பிரதேசத்திலும் ஊழியம் உண்டாயிற்று.

'ரீவா' என்பது மத்தியப் பிரதேசத்தில் உள்ள ஒரு பட்டணம். இந்திய சுதந்திரம் வரை சிற்றரசர்களால் ஆளப்பட்ட இந்தப் பகுதியில் ஒரு கிறிஸ்தவரையும் அந்த மன்னர் அனுமதிக்கவில்லை. ஆயினும் பின்னர் சில கிறிஸ்தவஸ்தாபனங்கள் இங்கே ஊழியத்தினை ஆரம்பித்தனர். கேரளாவைச் சேர்ந்த சகோ.வர்கீஸ் என்பவர் தன்னுடைய 7 வயதிலேயே பிரசங்கிக்க ஆரம்பித்தார். அவரை மேசையின் மேல் ஏற்றிவிட்டுத்தான் பிரசங்கம் செய்யச் செய்வார்கள். அவர் தரிசனம் பெற்று இங்கே வந்து ஊழியம் செய்ய ஆரம்பித்தார். ஆனால் பின் நாட்களில் நர்ஸ் ஒருத்தியை திருமணம் செய்ய அவள் அமெரிக்கா சென்று அங்கேயே தங்கிவிட இவரும் அங்கே போவதும் வருவதுமாக இருக்க ஊழியமும் சிதைந்தது. பண ஆசையும் பெருகிற்று, இதனால் கிறிஸ்தவர்கள் என்றாலே ஏதோ பணத்திற்காக செய்கிறார்கள் என்ற நிலை இங்கே இருந்த அநேகரை இடறச் செய்திருந்தது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் அரசாங்கத்தில் நிலத்தினை அளக்கும் வேலையாக (பட்வாரி) பணிபுரிந்த ஒரு மனிதர் R.S.S தீவிரவாதியாக இருந்து கிறிஸ்தவர்களைத் துன்புறுத்தினார். பின்னர் அதிசயமாக தேவன் அவரைத் தொட சகோ.வர்கீஸ் மூலம் வசனம் கற்று ஞானஸ்நானமும் பெற்றுக்கொண்ட அவருக்கு, அங்கே நடக்கும் காரியங்கள் வசனத்திற்கு முரணாக நடப்பது பிடிக்காமல் ஏதாவது ஒரு நல்ல ஊழியத்தில் இணைந்து பணிபுரிய வாஞ்சித்து எப்படியோ GEMS-ஐக் குறித்துக் கேள்விப்பட்டு எங்களுக்குக் கடிதம் எழுத, அது ஒரு மக்கதொனியாவின் அழைப்பு என்று அறிந்து அதனை சோதித்து அவரை பயிற்சி கொடுத்து மத்தியப்பிரதேசத்திலேயே ஊழியம் செய்ய அனுப்பித் தந்ததினால் ம.பி.-யிலும் இப்போது ஊழியம் உண்டாயிற்று.

தீமைக்கு நன்மை, திருந்திடுவான் திருடனும்

எங்களுடைய அனாதை இல்லத்தில் ஆண் பிள்ளைகளும் பெண்பிள்ளைகளும் இருந்தார்கள். சகோதரி சாந்தி ஆபிரகாம் அவர்களுக்கு உதவி வந்தாள். அவள் ஒருநாள் இரவு பிள்ளைகளோடு வெளியே வராந்தாவில் படுத்துக்கொண்டிருந்தபோது

துப்பாக்கி ஏந்திய 6 பேர் அவர்களை நோக்கி வந்தனர். பிள்ளைகளும் விழித்துக்கொண்டார்கள். சாந்தியும் விழித்துக்கொண்டார்; சத்தமிடவோ பலமில்லை, ஜெபித்தார்கள்; வந்தவர்களுள் ஒருவன் 'டைரக்டர்' மேலேதான் தங்கியுள்ளார் (அந்த நாட்களில் சரியான கதவும் எங்களுக்கு இருந்ததில்லை) அவரிடம்தான் ஏதாவது கிடைக்கும் என்று சொல்ல, மற்றவன் 'இவர்கள் கிறிஸ்தவர்கள் இவர்களைத் தொடக்கூடாது' என கூறி அவர்களைத் தடுக்க, பின்னர் அவர்கள் முள்வேலி ஒன்றில் இருட்டில் விழுந்து கதறின போது நாங்களே அவர்களுக்கு மருந்துபோடவேண்டிய சூழ்நிலை உண்டாயிற்று. இப்படி பல நேரங்களில் தேவன் தீமை செய்கிறவர்களின் கையில் நாங்கள் விழாதபடி காத்தார். ஆயினும் பெண் பிள்ளைகளையும் ஆண்பிள்ளைகளையும் இனித் தனித் தனியாக வைத்து பராமரிக்கவேண்டும் என்ற சிந்தனை பெருகியது.

'டாக்டர் ஐயா'

அந்த நாட்களில், தன்னுடைய வீட்டை விட்டு விட்டு பெற்றோர் வேதாகமக் கல்லூரியில் சேர்த்தபோது அங்கே கள்ள சாராயம் விற்பதினால் வெளியேற்றப்பட்ட சகோ.ஜெபக்குமார் தன ராஜ் மும்பைக்கு ஓடிப்போய் “முதலியார் குழுவில்” அடியாளாகச் சேர்ந்து பின்னர் போலீஸ் துரத்த பீஹார் வந்து சேர்ந்தார். இங்கே உள்ள பிள்ளைகளின் சந்தோஷத்தினைக் கண்டு ஆண்டவரை சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களுக்கு பணிவிடை செய்ய தன்னை ஒப்புக்கொடுத்தார்.

அவரின் கரிசனையைக் கண்ட நாங்கள் அவரை நம்பி ஆண்பிள்ளைகளை “தாஷுது நகரில்” வைத்துப் பராமரிக்க வகை செய்தோம். அவரும் பின்னர் அங்கே உள்ள சபையிலும் பணி செய்துவந்தார். திருமணத்திற்குப் பிறகு அவருடைய மனைவி பிள்ளைகளைப் பார்க்க உதவினபடியால் சுவிசேஷப் பணியினைத் தீவிரமாகச் செய்ய விருப்பம் கொண்டு அருகில் உள்ள “தாரார்” என்ற கிராமத்திற்குச் சென்றார். அது ஒரு பெரிய கிராமம். அந்த கிராமத்தில் நுழைந்தவுடன் சில வாலிபர்கள் அவரை வழி மறித்தனர். ஊரில் இயேசுவை சொல்லவேண்டுமானால் நாங்கள் சொல்கிறதைக் கேட்கவேண்டும். “பல நாட்களாக படுக்கையில் நினைவில்லாமல் இருக்கும் ஒரு பெண்ணுக்கு ஜெபித்து

இயேசுவின் மூலம் சுகம் பெற்றுக்கொடுத்தால் நாங்கள் அனுமதிப் போம்” என்றார்கள். அதனைக் குறித்து எந்த அறிவும் இல்லாத இந்த சகோதரர் முழித்திருக்கிறார். இதற்குள் அவர்கள் கட்டி லோடு அந்தப் பெண்ணைத் தூக்கிக்கொண்டு இவர் முன் வைத்துவிட்டார்கள்.

இதனைக் கண்ட அவர் அருகில் உள்ள வானியில் இருந்த தண்ணீரை ஜெபித்து இயேசுவின் நாமத்தில் அவள் மேல் ஊற்ற அவளும் சுகம் பெற்று எழுந்து உட்கார்ந்து பேச ஆரம்பித்துவிட்டாள். அன்றுமுதல் ஏராளமான எண்ணெய் பாட்டிலோடு அங்கே உள்ள சபை ஆராதனைக்கு ஜனங்கள் வர ஆரம்பித்து சகோ. ஜெபக்குமார் தனராஜை “டாக்டர் ஐயா” என்றே அழைத்தார்கள். அடுத்த வாரம் அங்கே ஆராதனை நடத்தச் சென்ற எனக்கு மிகுந்த ஆச்சரியம் கிட்டத்தட்ட 150 பேருக்கு மேல் காத்துக்கிடந்தார்கள். அநேக அற்புதங்களும் நடந்தன. இப்படியாக பேதைகளையும் தேவன் உபயோகிக்க ஆரம்பித்தார்.

பத்திரிக்கை பிறந்தது

முதல் பத்தாண்டுகள் ஓடி ஓடி ஊழியம் செய்தவர்களைப் பார்த்து இரண்டாவது பத்தாண்டில் செய்த ஊழியத்தினை நிலைப்படுத்தும் பணியில் (Establishing) தேவன் ஈடுபடுத்தியதினால், வேகம் குறைந்ததுபோல இருந்தது; ஆயினும் பணித்தளங்களில் உற்சாகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். அதிகம் ஜெபம் தேவைப்படுவதனை உணர்ந்து “துதிக்கவும் ஜெபிக்கவும்” என்கிற மாத இதழை கொஞ்ச அளவிலே வெளியிட்டோம்; கூடவே என்னுடைய “தமிழ்ச் செய்திகளை” கேசட்டில் வெளியிட்டு ஜனங்கள் மத்தியில், அறியப்படாத மக்கள் மத்தியில் செய்யவேண்டிய ஊழியத்தினைக் குறித்து உணர்த்துவிக்கச் செய்தோம். இந்தப் பணியில் சகோ. பொற்செல்வன் ஆசீர் (தற்போதைய கிருபையின் ஊழியங்கள்) மிகவும் உதவிசெய்தார்.

ஆண்மக்கள் மாத்திரம் எனக்குப் போதும்; பெண் பிள்ளை வேண்டாமென்று இருந்த எனக்கு (பெண் பிள்ளை நம்முடைய உபதேசத்திற்கு விரோதமாக ஆடம்பரமாக ஜீவித்துவிட்டால் என்னவாகும் என்ற பயம்) ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. எங்கள் நான்காவது பிள்ளையாக மகள் பிறந்தாள். அவளுக்கு “ஜாய் ரெஜின் எலிசபெத்” என்று பெயர் சூட்டினோம். என்னுடைய

அம்மா பெயரும் எங்களோடு பணிபுரிந்து பின்னர் தேவனிடம் போய்ச் சேர்ந்த ஜாயின் நினைவாகவும் அவளை அழைத்தோம். என் தாய் மிகவும் உற்சாகமானவர்கள்; கலகலவென்றிருப்பார்கள், என் மகளும் அப்படியே காணப்பட்டதுமல்லாமல் ஒன்றரை வயதிலேயே நன்றாகப் பேசத் தொடங்கி என் மூன்று ஆண் பிள்ளைகளும் பேசாத அனைத்தையும் பேசி, அனைவரையும் வசீகரித்து விட்டதினால் பெண் பிள்ளை வெறுப்பு என்னைவிட்டு முற்றிலும் அகன்றது.

என் மகன் பிரிங்போர்த் (அவனை பாபு என்று அழைப்போம்) துடுதுடுவென்று இருப்பான். அவன் இரண்டரை வயதில் ஒரு சுவரின் மேலே ஏறி நாங்கள் வைத்திருந்த ரோஜா செடியின் தொட்டிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆடிக்கொண்டிருந்தான். திடீரென்று அதனைக் கண்ணுற்ற என் மனைவி பிள்ளை ஆபத்தான இடத்தில் நிற்பதனைப் பார்த்து “அடே தம்பி” என்று அலற அந்த அதிர்ச்சியில் கையை விட்டுவிட்ட அவன் கிட்டத்தட்ட 16 அடி உயரத்திலிருந்து கீழே விழுந்தான். கீழேயோ கற்கள் கொட்டப்பட்டிருந்தன. என் மனைவியின் சத்தம் கேட்டு நேராக ஓடின நான் அவனைத் தூக்கி மார்பில் போட்டுக்கொண்டு பிள்ளை செத்துவிட்டதுபோலும் என்று நினைத்தேன். ஒரு பேச்சும் மூச்சும் இல்லை. இதற்குள் மற்றவர்களும் கூடிவிட்டார்கள். கீழே விழுந்த அவன் கற்களில் விழாமல், இருந்த கொஞ்ச காலி இடத்தில் விழுந்திருந்தான்.

சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு அவனைத் திருப்பி பார்த்த போது நன்றாக சிரித்துக்கொண்டே “இயேசு அண்ணன் (இயேசு பையா) என்னைக் காப்பாற்றிவிட்டார்” என்று மழலைச் சொல்லிச் சொன்னபோது எங்களுக்கும் ஆச்சரியம் தாங்கமுடியவில்லை. தேவன் தம்முடைய தூதர்களை அனுப்பி அவனைக் கரங்களில் ஏந்திக்கொண்ட காரியமே அவனுக்கு வாக்குத்தத்தமானது. அவனுடைய சிறிய வயதில் அநேகந்தரம் அவனைத் தூதர்களே காப்பாற்றினர். ஆபத்திலும் ஆண்டவரை சரியாக அடையாளம் கண்டுகொண்டானே. இறையியலின்படி இயேசு நமக்கு மூத்த சகோதரர்தானே, தவறாக இயேசுவை அப்பா அப்பா என்று செல்லமாக நாம் அழைக்கிறோம். ஆயினும் இரண்டரை வயதில் அவன் இயேசுவை அண்ணன் என்று சொன்னது எனக்கு இன்னமும் அதிகமாக ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது.

பிரதீபவன்

புது ஊழியர்கள் புதிய பணித்தளங்கள்

புதியவர்கள் இணைந்தனர் பழையவரின் அர்ப்பணத்தால்

காரியங்கள் வளர வளர தேவன் பள்ளிக்குத் தன்னைப் பூரணமாக ஒப்புக்கொடுத்த தெளிவான சகோதரர்களை அனுப்பித் தந்தார். அவர்கள் பின்னதாக முழு நேர ஊழியர்களாக மாறினர். ஆசிரியர்களாக, உதவியாளர்களாக வந்தவர்கள் பின்னர் ஊழியர்களாக மாறிப்போக பள்ளியை தேவன் உபயோகப்படுத்தினார். இப்படிப்பட்டவர்கள் தான் சகோ. ஆனந்த், சகோ. மரியதாஸ் போன்றவர்கள்.

தென்னகத்திலும் என்னுடைய செய்திக் கேசட்டுகள் அநேகரைத் தட்டி எழுப்ப; சகோ. ஆசீர்வாதம் தூத்துக்குடி அலுவலகத்தில் இணைந்தார். பின்னர் நாகர்கோவில் பட்டினத்தில் சென்று புது ஜெபப்பங்காளர்களை உற்சாகப்படுத்தி, செய்திக் கேசட்டுகளை விநியோகித்து ஜனங்களுக்கு வட இந்திய ஊழியத்தின் மேன்மையை உணர்த்திக்கொண்டிருந்தார். இந்த நிலையில் சகோ.பீட்டர் ஐசக் ராஜ் தன்னுடைய தலைமை ஆசிரியர் பதவியை ராஜினாமா செய்துவிட்டு முன்னேற்றப் பணிச் செயலராக இணைந்து நாசரேத்தை மையமாகக் கொண்டு செயல்பட்டார். சகோ.பொற்செல்வன் உதவியினால் தற்போது தமிழ் பத்திரிக்கை “யுத்தசத்தம்” அரசாங்கத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டு இயங்கத் தொடங்கி இன்றுவரை வீறுநடைபோடுகிறது.

இந்த நாட்களில் அநேகரால் தென்னகத்தின் ஊழியத்தில் ஏமாற்றப்பட்ட அமெரிக்க சுவிசேஷகர் சகோ. ஜாக் ஹாரிஸைக் கூட்டிக்கொண்டு பாஸ்டர் தயானந்தம் வந்தார். சகோ. ஜாக் வட இந்தியாவின் சூழ்நிலையைக் கண்டு, பின்னர் தனக்கு வசதியும் வாய்ப்பும் பெருகினபோது; அநேக படைமுயற்சிக் கூட்டங்களை நடத்தவும் சில உபகரணங்களை ஊழியத்திற்கு வாங்கவும் உதவினார். பின்னதாக இந்தியா வரக்கூடாதபடி அரசாங்கத்தால் தடை செய்யப்பட்டார்.

ஒருநாள் சென்னையை அடுத்த ஆவடியில் நான் பேசினேன்; அந்தக் கூட்டத்தில் “கிட்டார்” போட்டுக்கொண்டிருந்த ஒரு காண்டிராக்டர் என்னைப் பார்த்து “அண்ணன் உங்களோடு சில நாட்கள் பீஹார் வந்து தங்க விரும்புகிறேன்” என்றார். அவர் பெயர் “சாந்தப்பன்” சில நாட்களுக்குப் பின் அவரை அழைத்துக் கொண்டு ரோஹ்தாஸ் மலைக்குச் சென்று மேலேயிருந்து கீழே சமவெளியைக் காட்டினேன், அது மிகவும் நேர்த்தியாய் இருந்தது. அவரோ “ஓவென்று அழு ஆரம்பித்துவிட்டார்” என்ன என்று நான் விசாரித்தபோது “அந்தப் பகுதிகளைக் குறித்து ஜெபித்தபோது தனக்கு தரிசனத்தில் தேவன் காட்டினார் என்றும், அது பீஹாரில் உள்ளதா? என்று பார்க்கவே தான் வந்ததாகவும் இப்போது தன்னைக் குறித்ததான தேவ நோக்கத்தினைப் புரிந்துகொண்டதாகவும்” கூறினார்.

அதே நேரத்தில் அந்த பகுதியைக் குறித்துச் சில காரியங்கள் என் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. நான் என் வேலையை 1972-ல் ராஜினாமா செய்தபோது, எங்கள் ஜெபக்குழுவுக்கு சில வேளைகளில் வந்து செல்லும் சகோ.இராஜாமணி என்பவர், சென்னை தலைமைச் செயலகத்தில் (Secretariat) நல்ல ஒரு அதிகாரியாகப் பணிபுரிந்துவந்த அவருக்குள் இந்த வாலிபனே இப்படி தேவனுக்காக வேலையை விட்டார் என்றால் நான் ஏன் விடக்கூடாது என்று வேலையை ராஜினாமா செய்துவிட்டு, தன் நண்பர் ஒருவரோடு சென்னையை அடுத்த அறியப்படாத கிராமங்களில் கால்நடையாக ஊழியம் செய்துவந்தார்கள். அவருடைய மனைவி மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவர். சென்னையில் வீடுகள் இருந்தன, பிள்ளைகளும் அவ்வளவாய் ஒத்துப்போகாததினால் வீட்டையும் பார்த்துக்கொண்டு ஊழியம்செய்தார். சாதாரண 4முழ வேஷ்டி, ஆடம்பரம் இல்லாத ஆனால் அமைதியான ஊழியம்.

ஒருநாள் 'நான் பீஹாரில் இரண்டு மாதத்திற்கு ஒருமுறை 3 வாரங்கள் பணி செய்யவேண்டும் ஒரு பகுதியை எனக்குத் தெரிந்தெடுத்துத் தாருங்கள்' என்று எனக்குக் கடிதம் எழுதினார். அதன்படியே தன்னுடைய சொந்தச் செலவில் வருவார். அவரை நான் தற்செயலாகத்தான் “பௌலியா” விற்கு அனுப்பினேன். அதனைத் தொடர்ந்து அந்தப்பகுதியில் கால் நடையாக சுற்றித் திரிந்து கைப்பிரதிகள் வழங்கி, மொழிபெயர்க்க ஆள் கிடைத்த போது சிறு கிராம ஊழியங்களை நடத்தி திரும்புவார். யாருக்கும் பாரம் இல்லாமற் பலமுறை இப்படி செய்தார்கள்.

அப்படி ஊழியம் செய்துவிட்டு ஊர் திரும்பும் வேளையில்; சென்னைக்கு முன்னால் விஜயவாடாவில் இரயிலின் கழிவறையில் பக்கவாதத்தினால் (stroke) தாக்கப்பட்டு நினைவு இழந்த அவர் களை எப்படியோ ரெயில்வே நிர்வாகம் வீட்டில் சேர்த்தது. அதற் குப்பின் அவர்களால் நடக்கவோ உட்கார்ந்திருக்கவோ முடிய வில்லை. அப்படிப்பட்ட நேரத்திலும் எனக்கு கடிதம் எழுதி நான் நடந்து திரிந்த இடங்களில் யாராகிலும் வந்து ஊழியம் செய்ய வேண்டும் என்று ஊக்கமாக ஜெபிக்கிறேன் என்ற அந்த ஜெபத்தி னைக் கேட்டுத்தான் சகோ.சாந்தப்பனோடு தேவன் இடைபட்டிருக் கிறார்; என்னே நம் ஆண்டவரின் செயல். இன்று அந்தப்பகுதி யில் பல ஊழியங்கள் காணப்படத்தக்கதாகவும், பள்ளிகள் ஸ்தாபிக்கப்படவும் தேவன் விதை விதைத்தது அந்த மனிதரின் முயற்சியும் ஜெபமுமே ஆகும். அவர் (இராஜாமணி ஐயா) இன்று உயிரோடு இல்லை, ஆனால் நாங்களோ அவரை அடிக்கடி நினைக்கிறோம். தேவ மனிதர்களின் ஏக்கத்தை நிறைவேற்றும் நல்ல ஆண்டவருக்கு கோடி ஸ்தோத்திரம்.

பூமி அதிர்ச்சி, ஆனால் அது நமக்கு விஸ்தாரம்

சகோ.குணசேகரன் அடிக்கடி “அண்ணன் 5 வருடம்தான் நான் பிரின்ஸ்ஸ்பலாக இருக்க ஒத்துக்கொண்டேன், நாட்கள் முடி கிறது, என்னை சுவிசேஷ ஊழியத்திற்கு முழுவதுமாக விட்டு விடுங்கள் என்று கூறுவார். நானும் தீவிரமாக அவருடைய இடத் திற்கு மிஷனரி தரிசனம் கொண்ட ஒருவரைத் தேடிக்கொண்டி ருந்தேன். கூடவே பீஹார் அரசாங்கத்தின் N.O.C (No Objection Certificate) இல்லாமல் ICSE Board அனுமதிக்கு எழுத முடியாது என்ற நிலை. பீஹார் அரசாங்கத்தில் முதன்மந்திரியாக இருந்த

“கர்ப்புரிடாகூர்” என்பவரின் காலத்தில் ஆங்கில போதனாமுறை பள்ளிகளே தேவை இல்லை என்ற வெறித்தனம் காணப்பட்டு அது ஒரு சட்டமாகவும் மாற்றப்பட்டிருந்தது. அவர் ஒரு “லோஹியா” பக்தர்; லோஹியா ஒரு இந்தி வெறியர் பழமை விரும்பி. எனவே எங்களுக்குத் தேவனைச் சார்ந்திருப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

முதல் 4 ஆண்டுகள் மற்ற பள்ளிகள் மூலம் மாணவர்களை 10வது வகுப்பு தேர்வுக்கு அனுப்பிக்கொண்டிருந்தோம். அதனால் சிரமமும் தேவையற்ற பணச் செலவும் ஏராளமாக ஏற்பட்டது. இறுதியாக முன்னதாக BYM-ல் மிஷனரியாக இருந்து டோனாவூர் சந்தோஷ் வித்யாலயாவில் (மிஷனரி பிள்ளைகளுக்கென்று ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆங்கில போதனா மொழிப் பள்ளி) ஆசிரியராக பணிபுரிந்த, மனைவியை இழந்திருந்த சகோ. ஜெபவீரனை அணுகி கேட்டபோது அவர் விருப்பம் தெரிவித்தார்; ஓராண்டு கழித்து இணைகிறேன் என்றார். ஆனால் சகோ. குணசேகரன் தான் அரசாங்கத்தின் காரியங்களைக் கவனிக்கவேண்டும் என்று கூறி அந்த பொறுப்பிலிருந்து அவரை விடுவிக்கமுடியாது என்று சொல்லிவிட்டேன்.

1988-ம் ஆண்டு நேபாளத்தினை மையமாகக் கொண்ட ஒரு பூமி அதிர்ச்சி பீஹாரின் மதுபனி, தர்பங்கா மாவட்டங்களையும் அதிகமாக பாதித்தது. இதினிமித்தம் உலகதரிசனம் (world vision) மூலம் அநேக உதவிகள் அந்த பகுதியில் அங்கே பணிபுரிந்த நண்பர் சவிசேஷஹழியம் போன்ற ஸ்தாபனங்களின் உதவியோடு நடந்தது. பின்னர், பின்தொடர் ஹழியத்தினை யாரும் செய்ய முன்வராதபோது GEMS வந்து உதவ முடியுமா? என்று கேட்டனர். நானும் சகோ.குணசேகரனும் அந்தப் பகுதிகளைப் பார்வையிட்டு எங்களிடத்திலிருந்த, அதே பகுதியைச் சேர்ந்தவரும் பிராமணக் குடும்பத்தினைச் சேர்ந்தவருமான சகோ. ரமேஷ்குமார் ஜாவையும் (இந்தப் பகுதியில் பிராமணர்கள் அதிகம்), நக்சலைட்டாக இருந்து மனம் திரும்பிய சகோ. பவுலோசையும், சகோ.பீட்டர் குமாரையும் அனுப்பி ஹழியம் செய்யலாம் என முடிவுசெய்தோம். பின்னர் சகோ. குணசேகரன் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய மதுபனி வரவேண்டும் என்று நினைத்து செயல்பட்டோம். சில மாதங்கள் உலக தரிசனம் பின் தொடர் ஹழியத்திற்கு உதவி செய்து பின்னர் நிறுத்திக் கொண்டார்கள்.

“மைதிலி” மொழி பேசும் இந்தப் பகுதி மக்கள் மிகவும் வைராக்கியமானவர்களும், மத பக்தியுள்ளவர்களுமாவார்கள். அரசியலில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். உயர் குலத்தின் நன்றாகப் படித்து பெரிய அரசாங்க பணியில் ஆதிக்கம் செலுத்தினார்கள். வருடம் தப்பினாலும் வெள்ளம் வர தப்பாத இந்தப் பகுதிகளில் முன்னேற்றம் என்பது இல்லை. பணி செய்த மிஷனரிஸ்தாபனங்கள் அதிக ஏமாற்றத்தினையே சந்தித்து இருந்தன. ஆயினும் எங்கள் சகோதரர்கள் செய்த ஊழியம் ஆரம்பத்திலேயே கனிதர ஆரம்பித்தது; தேவன் எங்களுக்கு இந்தப் பகுதியினைத் தருகிறார் என்ற நிச்சயத்தைக் கொடுத்தது. இன்று பெரிதாக வளர்ந்திருப்பதற்கு இதுவே காரணம்.

இத்தாலியில் உட்கார்ந்து ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தார் ஒரு மனிதர். தொழிலை அவர் செய்துவந்தாலும் இன்னமும் தேவன் தன்னிடத்தில் என்ன எதிர்பார்க்கிறார் என்ற நோக்கோடு அவர் தன் சிறுவயதிலேயே இயேசுவை சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக் கொண்டு ஒரு போதகரின் மகனாக (Rev. ஜெரால்டு ஹென்னி என்பவரின் மகன்) மிஷனரி ஊழியங்களில் ஈடுபாடு கொண்டவராக இருந்தார். அவருடைய தங்கை ஆண்டவரின் பணிக்கு தன்னை அர்ப்பணித்து திருமணமாகாத ஒரு நர்ஸாக முதியோர் இல்லத்தில் பணிபுரிந்துவந்தார். சகோ.ஹெய்னர் ஹென்னி சில மாதங்கள் பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டிலும் மிஷனரியாக பணி செய்ய சென்ற அவரை, நான் உன்னை மிஷனரி ஊழியங்களுக்கு உதவி செய்யவே வைத்துள்ளேன் என்று கூறி மீண்டும் சுவிஸ் தேசத்திற்கே அனுப்பிவைத்தார்.

சுவிஸ் திரும்பிய அவர் செய்தித்தாளைப் படித்தபோது திவாலான ஒரு கம்பெனியைப் போய் ஏலம் எடுக்க தேவன் அவருக்கு வழிகாட்ட, மிகவும் நஷ்டத்தில் இருந்த கம்பெனியை தன்னிடத்திலிருந்த சொற்ப பணத்தினை வைத்து வாங்கி, பொருளாதாரம் கற்றிருந்த தன்னுடைய திறமையினாலும், தேவ ஒத்தாசையினாலும் ஆறு மாதத்தில் வெற்றிகரமான கம்பெனியாக மாற்றினார். அந்த நேரத்தில் அதனை விற்றுவிட தேவன் அவருக்குச் சொன்னபோது அது அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஆயினும் தேவ வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து அதனை விற்ற இரண்டு வாரத்தில் சுவிஸ் அரசாங்கம் ஆஸ்பெஸ்டாஸ் கூரையுள்ள அனைத்து கம்பெனிகளும் கூரையை உடனே மாற்றவேண்டும் என்று

கட்டளையிட அவருடைய பழைய கம்பெனி ஆஸ்பெஸ்டாஸ் கூரையோடு இருந்ததால் தேவ கட்டளைக்கு கீழ்ப்படிய ஒப்புக் கொடுத்த அவர் பெரும் நஷ்டத்திற்குத் தப்பிக்கொண்டார். இப்படி தேவ நடத்துதலின் பேரில் தொழில் செய்து மிகவும் பெரியவரானார்.

அந்த நாட்களில்தான் தேவன் அவரை நோக்கி, “இந்தியாவில் ஊழியம் செய்யக் கட்டளையிட்டார்” அவர் இந்தியாவைப் பார்த்ததில்லை. இந்தியரை அவருக்குத் தெரியாது. இத்தாலியிலிருந்து திரும்பிய அவர், தேவ விருப்பத்தினைத் தன் சபையில் நண்பராய் இருந்தவரும் தேவ காரியங்களில் ஈடுபட்டவருமான சகோ. மர்குஸ் இடம் பகிர்ந்துகொள்ள, அவர் இவரைப் பார்த்து “உனக்கு இந்தியா தெரியாது, ஆனால் ஒன்று செய், இந்தியாவில் ஊழியம் செய்துவரும் ஒரு ஸ்தாபனத்துடன் சேர்ந்து ஊழியம் செய்” என்றதோடு, தான் ஈடுபட்டுள்ள Inter Mission என்ற ஸ்தாபனம் இந்தியாவில் தான் அதிக ஊழியம் செய்கிறது என்றும் கூறினார்.

Inter-Mission என்பது ஜெர்மனியில் Hanover என்ற புகழ்மிக்க நகரத்தில் ஹிப்பிகளாகவும், வீட்டிற்கு அடங்காமல் போதை பொருட்களால் தங்களைக் கெடுத்துக்கொண்டவர்களான வாலிபர் சிலர் இரட்சிக்கப்பட்டபோது, விபச்சாரிகள், போதைப் பொருட்களுக்கு அடிமையானோர் மத்தியில் மகத்தான பணி ஒன்றினைச் செய்து, சபையையும் நிறுவி பேணிப் பாதுகாத்த ஒரு ஸ்தாபனம். இதனை சகோ. அக்கீம் ஸ்னைடர் என்பவர் தலைமையேற்று நடத்தினார். இந்தியாவில் கடல் சீற்றத்தினால் அநேகர் அநாதைகளாக்கப்பட்டபோது அவர்களுக்கு உதவி செய்ய பணத்தைச் சேகரித்துக் கொண்டு அவரும் சகோ.ஜோக்கின் டீவஸ்-ம் தரை மார்க்கமாக இந்தியா வந்தனர். சகோ.ஜோக்கினுக்கு இந்தியா பிடித்துவிட்டது (அவர் ஒரு இன்ஜினியர்) இந்தியப் பெண்ணை (பாஸ்டர் நிக்கல்சன் KGF கர்னாடகா அவர்களின் மகளை) திருமணம் செய்துகொண்டு சென்னையிலேயே தங்கி சபைகளோடும் மற்றும் ஸ்தாபனங்களோடும் இணைந்து அனாதைப் பிள்ளைகளுக்கு உதவி வந்தார். கூடவே தொழிற்கல்வியைக் கற்றுக் கொடுக்கவும் உதவி செய்தார்.

Inter Mission ஜெர்மனியின் சேவையை அறிந்த சுவிஸ் மக்களில் சிலர், இந்த ஸ்தாபனத்தோடு இணைந்து செயல்பட்டு

Inter Mission சுவிஸ் என அழைத்து பணத்தினை சேர்த்து இவர்களோடு துணை நின்றனர். அதனுடைய பிரசிடென்டாக இருந்த மனிதர் வியாதிப்படுக்கையிலானார். சகோ.மர்குஸ் இந்த குழுவில் இருந்தார், எனவே “நீ ஏன் சுவிஸ் குழுவின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று இந்தியாவுக்கு உதவக் கூடாது என்று கேட்டார் ஹெய்னரை; அது சகோ.ஹெய்னருக்கு நன்றாகத் தோன்றியது, ஆனாலும் இந்தியாவை முதலாவது தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்று விரும்பிய அவரும் நண்பர் மர்குஸும் பாஸ்டர் பீட்டர்வில் என்ற Hanover போதகரும் இந்தியாவைப் பார்க்க சகோ. ஜோக்கினை வினவினபோது, அவர் “ஜெபக்குமார் பீஹாரில் செய்யும் ஊழியத்தினைக் கண்டு வாருங்கள்” என்று அறிவுரை கூறினார்.

பாஸ்டர்.பீட்டர்வில் சில ஆண்டுகள் சென்னையிலும் பின்னர் மும்பையிலும் இருந்து விபச்சாரத்தில் ஈடுபட்டோரின் பிள்ளைகளைக் கவனிக்கும் பணியினையும், தெருவில் நாதியற்றுக்கிடப்போருக்கும் உதவும் பணியினையும் செய்துவிட்டு தன்னுடைய மகனின் (Jason) பெலவீனத்தின் நிமித்தமே ஜெர்மன் சென்றிருந்தார். இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த இவர் ஒரு மிஷனரியின் மகன் என்றாலும் “பெரு” நாட்டில் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்த தாலும் வாழ்க்கையின் அனைத்து துன்மார்க்கத்திலும் ஈடுபட்டு பின்னர் தேவ கிருபையால் இரட்சிக்கப்பட்ட அவர் ஜெர்மனி பெண்ணைத் திருமணம் செய்திருந்தார்; இவர் மிகவும் இளகிய மனதுடையவர்.

தரிசனம் பெற்றோர் கரிசனை கொள்வர்

மூவரும் இந்தியா வரும் நாள் அறிவிக்கப்பட்டது. அவர்களை எங்களுக்குத் தெரியாது, எங்களை அவர்களுக்குத் தெரியாது. தன்னுடைய முதல் பயணத்திலேயே ஹெய்னர் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டார். பீஹாரின் ஏழ்மையான வசதியற்ற வாழ்க்கை, சரியில்லாத சாலைகள் அனைத்தும் அவரை அதிர்ந்துபோகச் செய்தது. பலமுறை ஆப்பிரிக்காவைப் பார்த்திருந்த அவருக்கு பீஹார் விநோதமாகவே காட்சி அளித்தது. தங்கியிருந்த சில நாட்களில் ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்டார். ஆவிக்குரிய காரியங்கள், ஊழிய தரிசனத்தைப் பற்றிய, ஊழியர்களை நடத்தும் விதத்தினைக் குறித்தவை போன்றவையும் உள்ளடங்கின.

அவருடைய இருதயத்திற்கு உகந்த ஓர் ஊழியம் வேத வசனத்தின் அடிப்படையில் தேவனை பூரணமாக சார்ந்து, ஜெபத்தின் பலத்தில் நடந்ததனையும், தம்பட்டம் எதுவும் இல்லாமல் சுகபோகமாயில்லாமல் தியாகமாய் நடந்துகொண்டிருந்த இந்த அமைதிப் பணி அவரை மிகவும் கவர்ந்தது.

திடீரென்று “நீ இங்கே ஸ்கூல் நடத்திக்கொண்டிருக்கும் போது உன்னுடைய மூத்த பிள்ளைகள் இரண்டு பேரும் ஏன் ஹாஸ்டலில் தங்கி உள்ளனர்” எனக் கேட்டார். அப்போது என் முதல் இரண்டு பிள்ளைகளும் சந்தோஷ வித்யாலயத்தில் தமிழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தனர். நான் மறுமொழியாக “என் உடன் ஊழியரின் பிள்ளைகள் தங்கிப்படிக்க GEMS ஸ்கூலில் வகை செய்யும்வரை என் பிள்ளைகள் இந்த பள்ளியின் நன்மையைப் பெறமுடியாது” என்ற என் தீர்மானத்தைக் கூறினபோது, “அதற்கு என்ன செய்யவேண்டும்” என்றார். நான் ஒரு ஹாஸ்டல் இருந்தால் 5 பிள்ளைகளுக்கு (General) ஒரு பிள்ளை வீதம் மிஷனரிப் பிள்ளைகளை வைக்கமுடியும் என்று சொன்னபோது உடனே பணத்தினை கையில் தந்து, உடனடியாக உன் பிள்ளைகளை இங்கே கொண்டுவா என அவர் கூறினபோது நான் ஆச்சரியப்பட்டேன்.

ஏனெனில் அதற்கு முன்னால்தான் தேவன் என்னிடம் “உன் பிள்ளைகள் உன் பக்கத்தில் வளர்க்கப்படுவார்கள்” (ஏசா 60:4) என்று வாக்குக் கொடுத்திருந்தார்; வாக்குப் பண்ணினவர் மாறிடார், வழிகளையும் உண்டாக்குவார் என்ற காரியம் நடந்த போது எப்படி ஆச்சரியப்படாமல் இருக்கமுடியும். எங்கள் மூத்த மகன் அப்பா அம்மாவைப் பிரிந்து இருந்தது பெரும் ஏக்கத்தை அவனுக்குள் கொண்டுவந்திருந்தது. கூடவே என் பிள்ளைகள் என் வாழ்க்கையினைப் பக்கத்திலிருந்து பார்த்து வாழ்வின் காரியங்களைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று நான் விரும்பினேன். தேவன் அதனை வாய்க்கச் செய்தார். அந்த வருடம் சுவிஸ் சபைகளுக்குப் பேசும்படி அவர் என்னை அழைத்தார். சில கூட்டங்களையும் ஒழுங்கு செய்தார்.

நான் சுவிஸ் நாட்டிற்கு முதன் முறையாகச் சென்றபோது, அங்கு இறங்கியவுடன் “இந்த நாட்டிற்கு உன்னைத் திரும்பத்

திரும்பக் கொண்டு வருவேன், இங்கே உள்ள ஜனத்திற்கு உன்னை ஆசீர்வாதமாக்குவேன்” என்று ஆண்டவர் கூறினார். அது பின்னர் அழகாக நிறைவேற்றிற்று. என்னுடைய ஜெப வாழ்க்கையையும், ஊழியத்தினையும் ஹெய்னர் மிகவும் உற்று கவனித்தார். அவருடைய மனைவி ஒரு நல்ல நேர்த்தியான பெண். பலமணி நேரம் நான் முழங் காலில் நிற்பதனை எப்படியோ கவனித்த அவருக்கு என்னை மிகவும் பிடித்துவிட்டது. அநேக காரியங்களை நாங்கள் பேசிக் கொண்டோம். எங்களுக்குள் ஒரு அலாதி உறவு உண்டாயிற்று. யோனத்தான் தாவீது போன்ற உறவாக அது மலர்ந்தது. அடுத்த ஆண்டும் நீ வர வேண்டும் உன் மனைவியையும் அழைத்துவா என்று அழைப்புக் கொடுத்தார். அடுத்த ஆண்டில் எங்கள் உறவு இன்னமும் அதிகமாக வேர்கொண்டது. இனந்தெரியாத ஒரு நெருக்கம் எங்களுக்குள் உண்டாகியது.

இந்த நாட்களில் அவருடைய தங்கை “எலிசபெத்” ஊழியக்காரியாக இருந்தபோதிலும் கொஞ்சம் “மன உளைச்சலுக்கு” உட்பட்டு மனநிலை குழம்பியவராக இருந்தார். அவரை எங்களிடம் சில மாதங்கள் வைக்க நாங்கள் தயாரானோம். ஹெய்னரும் நல்ல ஆவிக்குரிய சூழ்நிலை என எண்ணி ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். வந்து பீஹாரில் தங்கிய அவர் முற்றிலும் விடுதலையாகி எங்களோடு ஒன்றிணைந்துவிட்டார். கூடவே எங்களைக் குறித்து அநேகரிடம் நற்சாட்சிகளையும் கூறி மகிழ்ந்தார். இது இன்னமும் எங்கள் பெயரை, சுவிஸ் தேசத்தில் உயர்த்தியது.

எங்களுடைய சுவிஸ் பயணத்தின்போது நானும் என் மனைவியும் சுவிஸ் அனாதை இல்லம் ஒன்றில் ஒரு நாள் ஊழியம் செய்ய நேரிட்டது. 30 பிள்ளைகள் கொண்ட இல்லத்தில் மிகவும் பிரச்சனைகள் இருந்தன, பிள்ளைகள் ஒழுங்கற்று முரட்டாட்டமாய் இருந்தனர். ஆனால் எங்களுடைய ஒருநாள் பணி அவர்களை அதிகமாகத் தொட அது பெரிய மாற்றத்தினைக் கொண்டு வந்தது. அதனைக் கண்ட மாணேஜர், அதற்குப் பதில் உதவியாக நீங்கள் பீஹாருக்கு ஏதாவது செய்யுங்கள் என்று அந்தப் பிள்ளைகளை உற்சாகப்படுத்த, அவர்கள் அரசாங்கம் தங்களுக்கு தரும் உதவிப்பணத்தினை சேமித்து பின்னதாக சகோ.ஹான்ஸ்லெண்டி

மூலம் (இவரும் ஒரு இஞ்ஜினியர். தேவ பணியினையும் ஒருமிக்க செய்து கொண்டிருந்த இவரும் மனைவியும் பீஹாருக்கு வந்தனர். இவர் சுவிஸ் கமிட்டியில் இந்திய பணிக்கு பொறுப்பாக இருந்தார்) 25 படுக்கைகள் கொண்ட ஆஸ்பத்திரி உண்டாக காரணமாயினர். டவுணிலிருந்து தூரத்தில் இருந்த எங்களுக்கு அது மிகத் தேவையாக இருந்தது. பின்னர் அந்த ஆஸ்பத்திரி அநேகக் காரியங்களுக்கு உதவியது.

பேசும் பொம்மை வேண்டுமே!

மீண்டும் 1991-ம் ஆண்டு தேவன் என்னை சுவிஸ் மற்றும் ஜெர்மன் சபைகளுக்கு ஊழியம் செய்ய அழைத்துச் சென்றார். அது மிகவும் ஆசீர்வாதமான நாட்களாக அமைந்தது. ஒருநாள் காலையில் உணவு அருந்திக்கொண்டிருந்தபோது சகோ. ஹெய்னரின் பிள்ளைகள் தங்கள் மொழியில் வாக்குவாதம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். உடனே சகோதரி ரெகுலா ஹென்னி தன் பிள்ளைகளைப் பார்த்து ஒரு விருந்தினர் கூட இருக்கிறார் என்பதனை மறந்துவிட்டார்களோ எனக்கூற, உடனடியாக நான் 'உங்களுக்கு அனைவரும் ஆண்மக்கள் ஒரு பெண் மகள் இருந்தால் இன்னமும் வேடிக்கையாக இருக்கும்' என்று கூறி மூன்று ஆண் பிள்ளைகளுக்குப் பின் பிறந்த என் மகள் ஜாய் பேசும் பேச்சை அவர்களுக்குச் சொன்னேன்.

நான் முன்னே குறிப்பிட்டதுபோல அவள் அதிகம் பேசினாள். தன்னுடைய இரண்டரை வயதில் என்னை அலுவலகத்தில் வேலை செய்ய விடமாட்டாள். நான் வீட்டிலிருப்பதே குறைவான நாட்கள். ஏதாகிலும் பேசிக்கொண்டேயிருப்பாள். அவளைச் சமாதானப்படுத்த நான் என் மனைவியிடம் இவளுக்கு ஒரு பொம்மை செய்து கொடு. அவள் அதனிடம் பேசட்டும் என்று கூறியபோது பழைய துணிகளை வைத்து என் மனைவி ஒரு பொம்மையை செய்தாள். அது குறிப்பான ஒரு உருவமற்றது. அதை என் மனைவி செய்து என்னிடம் தந்து நீங்களே அவளிடம் தாருங்கள் என்ற சொல்ல; நான் ஜாயைக் கூப்பிட்டு "இதுதான் உன் பிள்ளை இதை நன்றாகக் கவனித்துக்கொள்" என்று கூறி அதை அவள் கையில் கொடுத்தேன். எனக்குத் தொல்லை குறைந்து விட்டது என நான் நினைத்தேன். ஆனால் அதுதான் வேதனைக்கு ஆரம்பமாயிற்று.

அந்த பொம்மையுடன் வெளியே சென்ற ஜாய் இரண்டு நிமிடத்தில் திரும்பி வந்தாள். “டாடி இந்த பிள்ளையை மூட துண்டு (Towel) தரவில்லை என்றாள். அதைக் கொடுத்தேன், பின்னதாக இன்னமும் இரண்டு நிமிடத்தில் திரும்பி வந்து ஈக்கள் மொய்க்கின்றன பவுடர் தாருங்கள் என்றாள், அதனையும் கொடுத்தேன். இன்னமும் சில நிமிடம் சென்று திரும்ப வந்து, பிள்ளைக்குக் காய்ச்சல் அடிக்கிறது ஜெபியுங்கள் என்றாள், நான் ஜெபித்து அனுப்பினேன், சிறிது நேரத்தில் திரும்ப வந்து உங்கள் ஜெபத்தில் பலன் இல்லை, வாருங்கள் டிரைவரைக் கூப்பிடுங்கள் டாக்டரைப் பார்க்கவேண்டும் என்று சொன்னபோது என் தலையே சுற்றிற்று. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தினைக் கூறி அத்தனை வாயாடி என்று நான் சொன்னபோது, என்னைப் பார்த்து “உங்கள் மகளுக்குப் பேசும் பொம்மை தான் சரியாக இருக்கும்” என்றார்கள்.

அன்று நாங்கள் கூட்டத்திற்குச் செல்லும் வழியில் ஹெய்னர் ஒரு பொம்மைக் கடையில் காரை நிறுத்தி இறங்கிச் சென்றார். வருவதற்கு சிறிது நேரமானபோது நானும் இறங்கிச் சென்று “பேசும் பொம்மை ஒன்றினை (அது கம்ப்யூட்டரால் இயக்கப்பட்டது) எடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அந்தக் கடையில் உள்ளவர் இது உங்களுக்காக பேக் (Pack) செய்யப் பட்டாயிற்று என்றார். நான் அதனை வாங்கவில்லையே எனக் கூறினபோது, உங்கள் நண்பர் பணம் செலுத்திவிட்டார் என்று சொன்னவுடன் நான் ஹெய்னரிடம் சண்டையிட்டேன், நான் அதனைக் கொண்டுபோகமாட்டேன் என்று கூறினேன். அவரோ “உன் பிள்ளைக்கு நான்தானே வாங்கித் தருகிறேன்” என்றார். நானோ அத்தனை பிள்ளைகள் எங்களோடு இருக்க இத்தனை விலையான பொம்மையை (அன்றைக்கு அதின் மதிப்பு Rs.3500) என் மகளுக்குத் தரவே முடியாது” என்றேன். நாங்கள் கடையை விட்டு அகன்றோம். இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர் கூட்டங்களை முடித்து வீடு திரும்பியபோது என் அறையில் அதே பொம்மை பாக்கெட் இருந்தது. நான் மீண்டும் சண்டையிட்டேன். கூட்டங்களை முடித்து இருவரும் ஜெர்மனி செல்லவேண்டியிருந்தது. அவர் அந்த பொம்மையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஜெர்மனிக்கும் வந்தார். நானோ பிடிவாதமாக மறுத்துவிட்டேன். அந்த சம்பவம் அவருடைய எண்ணத்தில் என்னைக் குறித்து உயர்ந்த நம்பிக்கையை உருவாக்கிவிட்டது. முன்னதாக சாது சுந்தர்சிங்கினால்

அதிகம் ஈர்க்கப்பட்டிருந்த அவர், அவரைக் குறித்து ஒரு புத்தகத் தினையும் எழுதியுள்ளார். கூடவே தன் மூத்த மகனுக்கு “சுந்தர்” என்றே பெயரும் சூட்டியுள்ளார். எனவே என்னையும் உயர்ந்த ஒரு மனிதனாகப் பார்க்கத் தொடங்கினதினால் எங்களுடைய ஐக்கியம் இன்னமும் பெருகிற்று.

கல்லுடைப்பவரும் கர்த்தருக்கே

இதன் மத்தியில், YMCA வைச் சேர்ந்த சில நண்பர்கள் என் கூட்டத்திலே கலந்துகொண்டு பீஹாருக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என தீர்மானம் எடுத்து அதனை ஒரு புராஜக்டாக செய்வோம் மாதாமாதம் அல்ல என்று ஒரு புராஜெக்ட் ஆயத் தம் செய்யச் சொல்லிக் கேட்டார்கள். நான் சகோ.ஹெய்னரைக் கேட்டேன் 'எவ்வளவு பணம் மதிப்புள்ளதாய் இருக்கவேண்டும்' என்று, அவர் 10 லட்சம் ரூபாய் மதிப்புள்ளதாய் இருக்கவேண்டும் என ஆலோசனை கூறினார். இரவில் நான் அவர்களை சந்திக்க வேண்டும், தேவ ஒத்தாசையை நாடினேன். என்ன ஆண்டவரே என்று கேட்டபோது,

“நான் வாரந்தோறும் சந்தித்து, பாரப்பட்ட கல் உடைக்கும் சிறுவர்களை தேவன் காண்பித்தார்” கருவந்தியா என்கிற இடத்தில் ரோட்டின் ஓரத்தில் 4 வயதிலிருந்து பல சிறுவர் சிறுமியர் கல்லுடைத்துக்கொண்டிருப்பதனைக் கண்டு நான் பலமுறை அப்படிப்பட்டவர்களோடு பேசியுள்ளேன். அடிமைத்தனத்தின் நிமித்தம் அதனை குடும்பமாக செய்வார்கள் (Bonded labour) அவர்கள் வாங்கிய கடனைத் தீர்க்க வாழ்நாள் முழுவதும் அதனை செய்துவரும் காட்சி என்னைப் பலமுறை நொறுக்கியது உண்டு. விடுதலை பெற வழிதெரியாமல் அவர்கள் வாழ்ந்துவந்தார்கள். வாங்கின கடனின் தொகை அந்தப்பத்திரத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. படிக்கத்தெரியாத இவர்கள் அவர்களுக்கு எதிராகக் கலாட்டா பண்ணினால் அது அதிகமாக்கப்படும்.

இந்த சிறுவர்களை மீட்கவேண்டுமே என நான் தத்தளித்த போது, ஒருவர் இருவர் அல்ல பலர் என்பதனால் சோர்ந்து போய் விட்டேன். இப்போது நூறு பிள்ளைகளையாவது மீட்க ஒரு வாய்ப்பு. தேவன் தந்த ஆலோசனையின்படி அந்த இடத்திலேயே ஒரு ஹாஸ்டல் உண்டாக்கி வருமானம் தர சில லாரிகளையும், கல்லுடைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள பெற்றொருக்கு சம்பாதிக்க

சில வழிகளையும், ஒரு சிறு கோழிப்பண்ணையையும், மீன் பண்ணையையும் உண்டாக்கி அவர்களைப் பேணிக்காக்க உதவும் ஒரு புராஜக்ட்டை எழுதினேன். அதற்கு 30 லட்சம் தேவை என்றும் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டேன். அதனைக் கண்ட என் நண்பர் இது அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ளக்கூடியது அல்ல என்று தன் எண்ணத்தைச் சொல்ல, “தேவன் காண்பீத்தார், அவரே அதனை வாய்க்கச் செய்வார்” எனக் கூறி சாயங்காலம் அந்த வாலிபரின் வருகைக்குக் காத்திருந்தேன்.

அவர்கள் வந்து இதனைக் கண்டபோது மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு அடுத்தவாரம் எங்கள் கமிட்டி உள்ளது, முடிவை நாங்கள் அறிவிக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். அடுத்த வாரத்தில் அனைவரும் ஒருமனதாக ஒத்துக்கொண்டார்கள் என்பதனை என் நண்பர் அறிந்தபோது மிகவும் சந்தோஷப்பட்டார், ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது.

அந்தக் குழுவினர் செய்தது எல்லாம் இதுதான். 745 பிள்ளைகளைக் கண்டுபிடித்து, அவர்களுக்குப் பின்னால் அவர்களை உற்சாகப்படுத்தி தாங்கக்கூடியவர்களுடன் ஒரு ஸ்டேடியத்தில் வரவழைத்தார்கள். கூடின அந்த பிள்ளைகள் அந்த ஸ்டேடியத்தில் ஒரு சுற்று ஓடினால் தாங்குபவர்கள் 1000 ரூபாய் தரவேண்டும் என்று சொல்ல சில பிள்ளைகள் 11 சுற்று கூட ஓடினார்கள் என்பது ஆச்சரியமானது. இப்படியாகத்தான் எதிர்பார்த்த அந்தப் பெருந்தொகை திரட்டப்பட்டது.

இடம் வாங்கப்பட்டு கட்டிடவேலைகளைத் தொடங்கி, பின்னர் பிள்ளைகளைத் தேர்வு செய்தோம். மொத்தம் 100 பிள்ளைகளைத் தெரிவு செய்தோம், அதில் 80 பிள்ளைகளுக்கு சாயங்காலம் ஆகும்போது கண் தெரிவதில்லை (Evening Blindness). அவர்களுக்கு சத்தான உணவும் மருத்துவ உதவியும் செய்து பாதுகாக்க தேவன் உதவினார். அவர்களைக் கவனிக்க சகோதரி தங்கத்தாய் பள்ளிப் பணியிலிருந்து விடுபட்டு, நியமிக்கப்பட்டார். இதில் உதவ சகோ.ராஜன், சகோ.எம்ர்சன் (கோவையிலிருந்து பீஹாரைப் பார்க்க வந்த நான்கு இஞ்ஜினியர்களில் இவரும் ஒருவர் இங்கேயே தங்கிவிட்டார்) போன்றோர் இருந்தனர். பின்னே விபச்சாரிகள் நிறைந்த கிராமம், அருகில் திருடர்கள்

நிறைந்த கிராமம், முன்னே மாபியா (குண்டர்கள்) இந்த சூழ் நிலையில் இந்தப் பிள்ளைகளை வளர்க்க முற்பட்ட எங்களுக்கு பலமுறை திருடரால் நஷ்டம் உண்டாயிற்று. ஆயினும் இந்த இடத்தினைக் குறித்து தேவன் ஒரு பெரிய தீர்மானம் வைத்திருந்தார். அதனை பின்னர் எழுதுகிறேன்.

போலியோ முடமாகும்,

போதிய பாரமிருந்தால் முடவரும் மான்குட்டியாவர்

என்னுடைய அந்த பயணத்தின்போது சகோ.மர்குஸ் எக்கர் (ஜெர்மனியில் தற்போது தலைவராக உள்ளவர்) என்னை சந்திக்க சவிஸ் வந்திருந்தார். பேசிக்கொண்டிருந்தபோது ஆந்திராவிலே 30 பிள்ளைகள் கொண்ட ஒரு அனாதை இல்லத்தினை முடுவதாகக் கூறினார். நானோ “எனக்குள் தேவன் வைத்திருந்த பாரத்தினைப் பகிர்ந்துகொண்டேன். நானும் என் மனைவியும் பல வருடங்களாக, எங்களுக்கு முளை வளர்ச்சியில்லாத பிள்ளைக் கொடுக்கப்பட்டதிற்காக வருத்தப்படாமல், ஏதோ தேவன் அதன் மூலம் சொல்லிக்கொடுக்க விரும்புகிறார் என எண்ணி ஜெபித்தோம். அதன் மூலம் அங்கவீனமான பிள்ளைகளுக்கு உதவவேண்டும் என்ற பாரம் எங்களை அழுத்தியது. ஆனால் முளை வளர்ச்சிக் குறைந்த பிள்ளைகளை வளர்ப்பது மிகவும் கடினம் என்பதனைக் கண்டுகொண்ட நாங்கள், பீஹாரில் போலியோ வியாதியினால் பாதிக்கப்பட்ட பிள்ளைகள் கிராமங்களில் எங்கும் காணப்பட்டபடியால் (கிட்டத்தட்ட 3 லட்சம் பிள்ளைகள்) அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு உதவ விரும்பினோம். ஆனால் அதற்காக ஆட்கள், பணம், தொடர் உதவி தேவை என்பதனை அறிந்து ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தோம். அதனை நான் அவரிடம் பகிர்ந்துகொண்டபோது, Intermission-க்கு அப்படிப்பட்ட அனுபவம் இல்லை என அவர் ஒதுங்கிக்கொண்டார். நானும் அப்படியென்றால் புதிய அனாதை இல்லமும் எனக்கு வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டேன்.

இதன் மத்தியில் மிஷனரி பயிற்சியை 15 நாட்கள் அனைத்து விசுவாசிகளுக்கும் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தபோது, எண்ணிக்கை அதிகமாகவே அதனை 10 நாட்களாக்கி; பின்னர் வருடாந்திர கன்வென்ஷனாக (convention) மாற்றிவிட்டோம். அதில் இசையில் உதவ நாகர்கோவிலிருந்து “YES” என்ற குழு (Young

Evangelical Service) சகோதரர்கள் வந்தார்கள். பின்னர் அவர்களை வைத்து “டாடா நகரிலும்” கூட்டங்கள் ஒழுங்கு செய்து வாகனம் ஒன்றில் அவர்களை நான் வரச்சொல்லிவிட்டு, நான் உ.பி யில் ரேணுகுட் பணித்தளத்தினைப் பார்த்துவிட்டு இரயிலில் வந்து சேர்கிறேன் என்றேன்.

ஆனால், விபரீதம் நடந்தது. நான் சகோ.சேவியர் என்பவரை வாகனம் ஓட்டக்கூடாது என தடை செய்திருந்தேன்; அவருடைய சில தவறுகளின் நிமித்தம். ஆனால் அவரும் கன்னி யாகுமரி மாவட்டத்தினைச் சேர்ந்தவராக இருந்தபடியால் வந்த குழுவோடு கூடச் செல்ல விரும்பி என் மனைவியிடம் தொந்தரவு செய்ய, அந்த நாட்களில் எங்களோடு பணிபுரிய வந்திருந்த சகோ. ஜெயசிங்கும் சொல்ல அவரும் கூடச் சென்றார். “ராஞ்சி” பட்டணம் வரை சேவியர் வண்டியை ஓட்டவில்லை, ஆனால் இரவின் மத்தியில் அவர் ஓட்ட முற்பட்டு, மரம் ஒன்றில் வேகமாக மோத 14 பேர் மிகவும் காயத்துடன் “ராஞ்சி” இராஜேந்திர மருத் துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டனர். அதில் “ராஜீவ்” என்ற சகோதரருக்கு காலை எடுக்கவேண்டியதாயிற்று, ‘பேபி’ என்ற சகோதரனுக்கு தண்டுவளையம் உடைந்துபோயிற்று. அனைவரும் அதிக காயங்களோடு உயிர்தப்பினர். இன்றுவரை என் மனைவி ‘நான் கீழ்ப்படியாததினால் வந்தது’ என்று கூறி அதன் பின் என்னுடைய சொல் ஒன்றையும் தட்டுவது இல்லை.

அப்படிப்பட்ட இந்த சகோதரர்களை சந்திக்க நாகர் கோவி லிலிருந்து சகோ.மோசஸும், சகோ.விக்டரும் வந்தனர். சகோ. விக்டர் போலியோ பள்ளி ஒன்றில் பணி செய்துகொண்டிருந்தார். போதை மருந்துக்கு அடிமையாகி வாழ்ந்து அடாவடித்தனங்கள் செய்து கொண்டிருந்த அவரை YPF ஊழியத்தினிமித்தம் தேவன் அருமையாக சந்தித்தார். அவர் பீஹார் வந்தபோது என்னைப் பார்த்து “அண்ணன் நீங்கள் போலியோ விடுதி ஆரம்பித்தால் நான் இன்னமும் சிலரோடு வந்து உங்களுக்கு உதவுகிறேன்” என்றார். நானும், நாங்கள் ஆரம்பிக்கும் போது உங்களுக்கு சொல்லி அனுப்புகிறோம் என்றேன்.

அவர்கள் திரும்பிச் சென்ற சில மாதங்களில், சகோ. மர்குஸ் எக்கரிடமிருந்து ஒரு FAX வந்தது. சுவீடனில் ஒரு பெண் கான்சர் வியாதியால் மரித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும், அவள் தன்னுடைய சிறிய வீட்டை நற்காரியம் ஒன்றுக்கு உதவத் தருவ

தாகவும், அதனைக் குறித்து சிந்தித்தபோது தேவன் நான் கூறிய “போலியோ” விடுதியினை ஞாபகப்படுத்தினார் என்றும் 30 பிள்ளைகளுக்கு Inter mission உதவ முடியும் என்றும் எழுதியிருந்தார். 13 வருட ஜெபத்திற்கு உத்தரவு வந்ததனைக்குறித்து நானும் மனைவியும் மிகவும் மகிழ்ந்தோம். சகோ. விக்டர், சகோ. ராஜு மற்றும் அவருடைய மனைவி மெர்சி (நர்ஸ்) ஆகியோருடன் வந்து இணைய, ஆரம்பத்தில் 30 பிள்ளைகளோடு கோலாகலமாக ஆரம்பித்தோம்; தற்போது 300 க்கும் அதிகமான பிள்ளைகளைப் பராமரிக்க தேவன் உதவுகிறார், எத்தனை ஆச்சரியம். நம் பாரங்களை அறிந்தவர் துன்பங்கள் மூலம் வழிகளைத் திறக்கிறாரே.

மதுபனியை மையமாகக் கொண்டு நம்முடைய ஊழியத்தினைத் தொடங்கினபோது, மித்திலான்சல் பகுதியில் சில பணித்தளங்களில் (சீத்தாமரி, மதுபனி போன்ற) நண்பர் சவிசேஷ ஜெபக்குழு தலைவர்கள் எங்களை வேறு இடங்களுக்குச் செல்லும்படி வேண்டிக்கொண்டார்கள். தேவனல்லவோ எங்களை அனுப்பினார் என்பதனை அவர்களுக்கு விளக்கினபோது அவர்கள் விட்டுக்கொடுத்தார்கள். ஏனெனில் தேவன் எங்களுக்குப் பல இடங்களில் கனிகளைக் கட்டளையிட்டிருந்தார்; அவைகள் நாங்கள் சொல்வதனை நிரூபிப்பது போல இருந்தது. அந்தப் பகுதிகளில் குறிப்பாய் முசர்ப்பூர், தர்பங்கா, மதுபனி, சீத்தாமரி போன்ற மாவட்ட தலை நகரங்களில் பெருமளவில் படைமுயற்சிக்குட்டங்களை நடத்தினோம். சகோ.ஓவன் ராபட்ஸ் (சென்னை), சகோ.மோகன் சி.லாசரஸ் (நாலுமாவடி), சகோ. ஜேக்ஹரிஸ் (அமெரிக்கா) போன்றவர்களை வைத்துக் கூட்டங்களை நடத்தின போது அற்புத அடையாளங்களோடு தேவன் தமது வார்த்தையை மகிமைப்படுத்தினார். மொசர்ப்பூர் நகரில் R.S.S அமைப்பினர் பலமாக எதிர்த்தனர். தர்பங்கா பட்டணத்தில் 200க்கும் அதிகமான போலியோ பிள்ளைகளைக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். முதல் நாள் கூட்டத்தில் 2 போலியோ பிள்ளைகள் நடந்த சாட்சி அங்கே ஒரு அசைவை உண்டாக்கியிருந்தது. சீத்தாமரியில் முதல் நடத்திய கூட்டத்தில் தந்தை பெர்க்மான்ஸும், சகோ. ஜோசப் பாலச்சந்திரனும் கலந்துகொண்ட கூட்டத்தில் யாரும் கைவைக்காமலேயே 15 வருடமாக யானைக்கால் வியாதியினால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு மருத்துவச்சி மைதானத்தில் நுழைந்தபோதே பூரண சுகமடைந்து துள்ளினாள்.

சீத்தாமரியில் இந்துக்களின் நம்பிக்கையின்படி அவர்களின் தெய்வமாம் சீதை பிறந்த ஊர். பஞ்ச காலத்திலேயே இந்தப் பகுதியை ஆண்ட ஜனகமன்னன் ஏரைப் பிடித்து உழும்போது பித்தளைக் குடத்தில் ஏர் பட்டு கணீர் என்ற சத்தம் புறப்பட்டதாகவும், அதின் உள்ளே சீதை இருந்ததாகவும் இவர்கள் நம்புகிறார்கள். ராமர் உத்திரப்பிரதேசத்திலுள்ள அயோத்தியில் பிறந்தார் என்றும், அங்கே அவருக்கு ஒரு கோயில் கட்ட முயற்சிகள் நடப்பது போலவே சீத்தாமரியில் சீதைக்கு கோயில் கட்ட முயற்சிகள் நடைபெற்று வருவதால் இரண்டாம் முறை கூட்டங்களை நடத்த முயற்சி எடுத்தபோது தீவிர இந்து வாலிபர்களால் மேடை எரிக்கப்பட்டு, சகோதரர்கள் பலமாகத் தாக்கப்பட்டார்கள். இதினிமித்தம் சரவணன் என்ற நம்முடைய ஊழியக்காரர் ஒருவர் தலையில் அடிபட்டதினால் மருத்துவ உதவியின்றி வாழக்கூடாதவராக மாறினார். பின்னர் 2010 ல் இரத்தசாட்சியாக மரிக்க நேரிட்டது. ஆயினும் இந்த ஊர்களில் எல்லாம் ஆலயங்கள் கட்டப்பட்டு சபை நடந்துவருகிறது.

மகாத்தமாக்கள் இவர்கள்

அந்த நாட்களில் மதுபனியில் மிஷனரி பயிற்சித் தளத்தையும் நிறுவினோம். ஒருமுறை பயிற்சி பெற்ற வட இந்திய ஊழியர்கள் பயிற்சியின் முடிவில் சீதைக்கும் ராமனுக்கும் திருமணமான இடமென்று கருதப்படுகிற ஜனக்பூருக்கு சுவிசேஷ ஊழியத்திற்காக அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்கள். அந்த நாட்களில் போலீஸ் மாநாடு ஒன்று அங்கு நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. நம்முடைய சகோதரர்கள் நடுரோட்டில் நின்று மேளம் வாசித்துப் பாடல் களைப் பாட, அந்த வழியாக வந்த நேப்பாள உயர் போலீஸ் அதிகாரி ஒருவர் வழியில் நிற்கும் பெருங்கூட்டத்தைப் பார்த்து தன்னுடைய உதவியாளர்களை அனுப்பி அதனை அறிய முற்பட்டபோது, இந்திய இளைஞர்கள் சிலர் பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டதைப் புரிந்துகொள்ள, அவர்களைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வரவழைத்தார். சென்ற இடத்தில் “என்ன செய்கிறீர்கள்?” என்று கேட்க இவர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்த அனைத்து காரியங்களையும் சொல்லி, இயேசுதான் உலகத்தின் இரட்சகர் அவரை அறிவிக்கிறோம் என்று கூற; அவர்களைக் காவல் நிலைய சிறைச்சாலையில் அடைத்தார். அவர்களோ நீங்கள் எங்களைச் சிறையில் அடைத்தால் இயேசு எங்

களை விடுதலையாக்குவார் என்று சொல்ல, அவரும் பார்க்கலாம் என்று சொல்லிப் போய்விட்டார்.

இரவு வேளையில் இவர்கள் சிறைக்குள் இருந்து பஜனைப் பாடல்களைப் பாட போலீஸ்காரர்கள் அனைவரும் ஆட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். போலீஸ் ஸ்டேஷன் அமார்க்களமாகி விட்டது. அதிகாலையில் அங்கே வந்த ஒரு சிறிய அதிகாரி நடப் பதனைக் கண்டு என்ன? என்று விசாரித்தபோது போலீஸ்காரர்கள் மகாத்மாக்கள் வந்திருக்கிறார்கள் என்று கூறினார் (நேப்பாள தேசம் உலகத்திலேயே இருந்த ஒரே இந்து தேசம், எனவே இந்து மார்க்க பக்தி மிகுந்தது). இவர்களைப் பார்க்காமலேயே வந்த அதிகாரி மகாத்மாக்கள் காலையிலே எழுந்து குளித்து ஆகாரம் புசிப்பார்கள். அதற்கு வேண்டியதை உடனே செய்யுங்கள் என்று சொல்லி கடந்து சென்றுவிட்டார். அதன்படி இந்த ஆறு பேரையும் குளிக்கச் செய்து, ஆகாரம் கொடுத்து வழி அனுப்பிவைத்தனர். அவர்கள் முந்தின நாள் இருந்த இடத்துக்கே சென்று மீண்டும் பிரசங்கிக்க, அந்த இடத்திலே காலையில் கடந்து வந்த இவர்களைச் சிறைச்சாலையில் அடைத்த அதிகாரி பார்த்து அதிர்ந்துபோனார். தொடர்ந்து காவல்துறையில் சேர்ந்தவர்களை அனுப்பி இவர்களுக்கு பாதுகாப்பு தாருங்கள் என்றும் கேட்டுக்கொண்டார். இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் ஊழியக்காரரின் விசுவாசத்தை கட்டுவிக்க மிகவும் உதவியாக இருந்தது.

உயிர்ப்பிக்கும் உயிருள்ள சாட்சி

சுதய் என்கிற கிராமத்தில் நேவல் கிஷோர் என்பவர் அவருடைய கதை அற்புதமானது. அவர் மிகவும் வியாதிப்பட்டு உள்ளான அங்கங்கள் பாதிக்கப்பட்டு, வெளியிலேயும் குஷ்டரோகத்தினால் மூக்கு முதலானவைகள் அழுகிப்போன நிலையில் தர்பங்கா மருத்துவக் கல்லூரி ஆஸ்பத்திரியில் டாக்டர்களால் கைவிடப்பட்டு இன்னமும் சில நிமிடங்களில் இறந்துபோவார், இவரை எடுத்துக்கொண்டு போங்கள் எனக் கூறிவிட்டார்கள். வீட்டிற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட அவருக்கு வெளியிலே மூங்கிலால் பாடை கட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள், சகோதரர்கள் பாடைத்துணியை வாங்கச் சென்றிருந்தார்கள். அந்த நேரத்தில் வீட்டிலிருந்த டிரான்சிஸ்டரை யாரோ ஒருவர் இயக்கிவிட அதில் ஒரு கிறிஸ்தவச் செய்தியாளர் இயேசு கிறிஸ்து லாசருவை உயிரோடு எழுப்பின காட்சியைக் கூறி அவருடைய நாமத்தைப் பற்றிக் கூறினார்.

சாவின் முனையில் இருந்த நேவல் கிஷோர் அந்த வார்த்தை களைக் கேட்டபோது முப்பத்து மூன்று கோடி தேவர்கள் உள்ள எங்கள் இந்தியாவிற்கு இன்னொரு புதுக்கடவுளா என நினைத்து, எதற்கும் நாமும் அவரைக் கூப்பிட்டுப் பார்க்கலாமே என மனதிற்குள் நினைக்கும்போது மின்சார சக்தி போன்ற ஒன்று அவரைத் தாக்க உள்ளான அனைத்து வியாதிகளும் உடனடியாக சுகமானதை உணர்ந்தார். அவர் அறையிலிருந்து வெளியே வந்தபோது அவருடைய மனைவியே பயந்து உறவினர் வீட்டுக்கு ஓடிவிட்டார். கிராமத்தாருக்கு ஒரே ஆச்சரியம். பின்னர் குஷ்டரோகம் மாத்திரம் சுகமாகாததினால் மொசபர்பூரில் உள்ள கிறிஸ்தவ குஷ்டரோக ஆஸ்பத்திரிக்கு உறவினர்களால் அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்.

படுக்கையில் இருந்த அவர் திடீரென்று பாடல் சத்தத்தையும், கிறிஸ்தவ பிரசங்கத்தையும் அவருடைய அறையில் மாட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த ஒலிப்பெருக்கி மூலம் கேட்டார். அதைக் குறித்து விசாரித்து அங்கே உள்ள சிற்றாலயத்தில் எவரும் கலந்துகொள்ளலாம் என்று அறிந்து அடுத்த நாள் கலந்து கொண்டார். பாவத்தின் வேதனையையும், இயேசு கிறிஸ்துவினால் வரும் பாவ மன்னிப்பையும் பிரசங்கத்தின் மூலம் அறிந்த அவர், தன் படுக்கைக்குத் திரும்பி வந்து ஒவ்வொரு பாவமாகச் சொல்லி அறிக்கையிட்டு ஜெபித்தபோது, சரீரத்தில் இருந்த குஷ்டரோகமும் மாறியிருந்தது. அந்த அற்புதம் நடந்தபோது ஓடிச் சென்று அங்கே இருந்த மெத்தடிஸ்ட் சபை போதகரிடம் தனக்கு ஒரு வேதாகமம் வேண்டுமென்று கேட்க, அவரோ எனக்குத் தர அதிகாரம் இல்லையென்று கூறி ஒதுங்கிவிட்டார்.

பின்னர் சில மாதங்களுக்குப் பின்னர். O.M மூலம் விற்கப்பட்ட வேதத்தினை வாங்கிப் படிக்கவும் தொடர்ந்து நண்பர் சுவிசேஷ ஜெபக்குழு மிஷனரிகள் மூலம் வேதத்தினைக் கற்று நம்முடைய கூட்டங்களில் வந்து அபிஷேகம் பெற்று, நம்முடைய சகோதரர்களோடு சாட்சியான வாழ்க்கை வாழ்ந்ததினால் நமக்கும் புதிய கதவுகள் சில திறந்தன.

பாரம் கொண்டால் பாதைகள் தூனாய் திறக்கும்

இந்நிலையில், பள்ளிக்கூட N.O.C க்கு நான் முயற்சித்த போது, அரசு அதிகாரிகளும், மந்திரிகளும் பல இலட்சங்களை

லஞ்சமாகக் கேட்டனர். நான் தேவன் ஆரம்பித்த பள்ளி அவரே பார்த்துக்கொள்ளட்டும் என்று இருந்துவிட்டேன். ஒருநாள் திடீரென்று சாதாரண தபாலில் N.O.C வீடு தேடி வந்தது அதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. நான் துள்ளிக் குதித்துவிட்டேன். “எப்படி” என்று விசாரித்தபோது, புதிதாக முதலமைச்சரான லாலு பிரசாத் யாதவ் தன்னுடைய ஐந்து பிள்ளைகளை (மொத்தம் ஒன்பது பிள்ளைகள்) ராஞ்சியிலுள்ள கிறிஸ்தவ ஆங்கில பள்ளியில் சேர்க்க, வீட்டுக்கு வந்த அந்தப் பிள்ளைகள் மூன்று மாதத்தில் சரளமாக ஆங்கிலம் பேசுவதைக் கண்டு விண்ணப்பித்திருந்த அனைத்து பள்ளிகளுக்கும் உடனடியாக N.O.C வழங்குமாறு உத்தரவு இட, முதல் வரிசையில் இருந்த நமக்கு அது அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து ராஞ்சி வேதாகம சங்கத்தின் காரியதரிசியாக இருந்த டாக்டர் மேத்யு இணைந்தார்; அவரது உதவியுடன் I.C.S.C போர்டின் அங்கிகாரத்தினை எந்த பணச் செலவோ, உபத்திரவமோ இல்லாமல் பெற்றுக்கொண்டோம். கர்த்தர் மேல் உன் பாரத்தை வைத்துவிடு அவரே உன்னை ஆதரிப்பார் என்பதும், உன் சுய புத்தியைச் சாராமல் அவரையே முழு இருதயத்தோடு நம்பினால் உன் பாதைகளை வாய்க்கச் செய்வார் என்பதும் எத்தனை உண்மை. இது இன்னமும் எங்கள் கண்களுக்கு ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது. சகோ.குணசேகரனுக்குப் பின்னர் சகோ.ஜெபவீரனும், அவருக்குப் பின் சகோதரி ஜெய வதனாவும், அதற்குப் பின் சகோதரி டாரதி ஜெயப்பிரகாஷ்-ம் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தினர்.

பள்ளி வளருவதைக் கண்டு பொறாமை கொண்ட மற்ற பள்ளிகளின் நிர்வாகத்தினரும், கிறிஸ்துவை அறிவித்ததினால் எதிரிகளான பிராமணர்களும் அரசியல்வாதிகளும், பிராமணரின் ஆதிக்கம் கொண்ட பத்திரிக்கை ஆசிரியர்களோடு சேர்ந்து பல விதங்களில் தொந்தரவு செய்தனர். இறுதியாக சரஸ்வதி பூஜையை முன்னிட்டு பிள்ளைகளை ஏவிவிட்டு பெரிய கலாட்டா ஒன்று செய்து அரசு அதிகாரிகள் முன்னிலையிலேயே பள்ளி தாக்கப்பட்டு பொருட்கள் சேதப்படுத்தப்பட்டு சில பொருட்கள் திருடப்பட்டு பல இலட்சங்கள் சேதமடையச் செய்தனர். ஆனால் இறுதியாகக் கர்த்தரே ஜெயம் பெற்றார். தவறான செய்திகளை வெளியிட்ட பத்திரிக்கையாளர்கள் வெட்கமடையத்தக்கதாகச் செய்தார் தேவன்; நமக்கு எதிராகப் பல ஆண்டுகளாக செயல்

பட்டு வந்த பத்திரிக்கை நிருபர் ஒருவர் இனம் தெரியாத நபர்களால் கழுத்து அறுக்கப்பட்டு மரித்தார். இந்தக் கல்லின்மேல் மோதுகிறவன் நொறுங்கிப் போவான் என்ற வேத வசனம் அப்படியே நிறைவேற்றும். இதற்கு முன் தாஷ்து நகரிலும், டாபிலும், டால்மியா நகரிலும் தேவன் பழி வாங்குதல் என்னுடையது என்பதனை நிரூபித்தார். உனக்கெதிராய் உருவாக்கப்படும் எந்த ஆயுதமும் வாய்க்காதேபோம் என்று சொன்னவர் அல்லவா!

ஒருநாள் என் உடன் ஊழியர்களுக்காக உபவாசித்து ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தேன். கொஞ்ச பேராக இருந்தபோது அவர்களோடு தங்கி அவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுத்து கூடச் சென்று ஊழியம் செய்யமுடிந்தது. இப்போது எண்ணிக்கை அதிகமாகி பணித்தளங்களும் அதிகமாகிவிட்டபடியால் அது முடியவில்லை. எனவே இனி அவர்களைச் சிறு சிறு குழுக்களாக, குடும்பமாக நான் இருக்கும் இடத்தில் அழைத்து சில நாட்கள் கூடவே வைத்து ஐக்கியம் கொள்ளவும் கற்றுக்கொடுக்கவும் யோசித்து ஜெபித்த நான், அப்படி செய்ய குறைந்த பட்சம் 12 குடும்பங்களாவது வந்து தங்கக்கூடிய ஒரு இடம் வேண்டியதனையும், பணித்தளத்தில்தான் கஷ்டப்படுகிறார்கள் இங்கேயாவது கொஞ்சம் வசதியாக இருக்கக்கூடிய அளவில் நல்ல ஒரு வகுப்பறையும் சாப்பாட்டு அறையும் இருக்கவேண்டும் என்று யோசித்து என் மனதில் தோன்றியபடி ஒரு வரைபடத்தினையும் வரைந்து அதின் நீளம் அகலத்தையும் குறிப்பிட்டேன்.

உடனே “போய் அளந்து பார்” என்கிற சத்தம் என்னில் தொனித்தது. தேவன் எங்களுடைய வளாகத்தின் ஒரு இடத்தையும் காட்டினார். ஒரு அளவு டேப்பை எடுத்துக்கொண்டு சிறு பையன் ஒருவனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் அந்த இடத்தினை அளந்தால் ஒரு மரத்தையும் வெட்டாமல் சரியாகப் பொருந்தக் கூடிய காலி இடம் இருந்தது. உடனே மனைவியை அழைத்து தேவன் அந்த இடத்தில் தரப்போகிற கட்டடத்தினை விளக்கி அவளுடன் கைகோர்த்து ஜெபித்தேன்.

அடுத்த நாள் என் அலுவலக அறையில் சிறிய படம் ஒன்றை மாட்டி வைத்தபோது அந்த நாட்களில் நிதித் துறையில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த சகோ. மரியதாஸ் வந்து இது என்ன? என்று கேட்டார். அவருக்கு அதனை விளக்கியபோது “அண்ணன்,

இரண்டு மாதங்கள் ஊழியருக்கு அலவன்ஸ் ஒழுங்காகத் தர முடியவில்லை என்பதை மறந்துவிட்டார்களா? என்று ஏளன சிரிப்பை உதிர்த்துவிட்டு சென்றார். நானோ “தேவனால் எல்லாம் கூடும்” என்று சொன்னேன். அந்த வருடத்தில் சுவிஸ் நாட்டில் உள்ள பெரிய வேதாகமக் கலாசாலையில் நான் பேசினேன். கிட்டத்தட்ட 400 பேர் வந்திருந்தார்கள், கூட்டத்தில் பெரிய நிசப்தம். கூட்ட முடிவில் என் நண்பர் ஹெய்னர் “நீ இன்று அவ்வளவு சரியாகப் பேசவில்லை” என்றார்.

அதிகாலையில் தேவன் என்னை எழுப்பி, ஊழியரைப் புதுப்பிக்கும் கட்டடத்தைக் கட்டுவதற்கு வழி திறந்துவிட்டேன் என்று சொல்லி ரூ 18 லட்சம் காலையில் கிடைக்கும் என்று கூறினார். உடனே மனைவிக்கும் அதைச் சொன்னேன். காலை சிற்றுண்டி உண்ண நான் தனியாகச் சென்றேன். மனைவி கொஞ்சம் பிந்தி வந்தாள். அங்கே காத்திருந்த என் நண்பர் மிகுந்த சிரிப்புடன் “ஒரு நற்செய்தி” என்றபோது நான் ரூ 18 லட்சத்திற்கு யாராவது காசோலை கொடுத்தார்களா? என்று கேட்டபோது என் நண்பர் அதிர்ந்துபோனார்; “உனக்கு யார் சொன்னது” என்றார். காலையில் தேவன் என்னை எழுப்பிச் சொன்னார் என்று நான் சொன்னபோதும் அவருக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ரூபலேகாவை கேட்டுப்பாருங்கள் என்று சொன்னபோது என் மனைவி அங்கே வர அவளைப் பார்த்து “காலையில் உன் கணவர் என்ன சொன்னார் என்று கேட்க அவளும் ரூ 18 லட்சம் இந்தக் காலையில் கிடைக்கும் என்றார்கள்” என்று சொன்னபோது அந்தக் காசோலையை என் கையில் தந்து நேற்று “நான் தெரியாமல் சொல்லிவிட்டேன், தேவன் கூட்டத்தில் ஆழமாகக் கிரியை செய்திருக்கிறார், எனவே கலாசாலையின் டைரக்டர் இரவோடு இரவாக கலந்து பேசி காலையிலேயே பணத்தைத் தந்துவிட்டார்” என்றார். இப்படி சரியாக 18 மாதத்தில் அந்த கட்டிடத்தினைக் கட்ட தேவன் உதவினபடியால் அடிக்கடி ஊழியர்களை அழைத்து பயிற்சி தரவும், ஐக்கியம் கொள்ளவும் ஏதுவாயிற்று. வாஞ்சையையும், விருப்பத்தையும் உண்டாக்குகிறவர் செய்கையையும் உண்டாக்குகிறார் என்பது எத்தனை நிச்சயம்.

பகற்பாதுகாப்பு கூடங்களின் பெருக்கம்

அந்த நாட்களில் நானும் நண்பரும் அதிகமாக ஏழைப் பிள்ளைகளின் படிப்பினைக் குறித்தும், கல்வியில் மிகவும் பின்

தங்கிய மாநிலத்திற்கு நாம் என்ன செய்ய முடியும் என்பதனைக் குறித்தும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அந்த பாரத்தினைச் செயலாக்க கீழ்க்கண்ட திட்டங்களை உண்டாக்கினோம்.

1. ஒரு பள்ளிக்கு சுமார் 150 பிள்ளைகள் வீதம் 100 கிராம ஹிந்தி போதனா மொழிப் பள்ளிகளை உருவாக்குதல்.
2. அதற்குரிய நிலம் பீஹாரில் உள்ளவர்கள் இலவசமாகத் தரவேண்டும்.
3. கட்டிடம் ஒன்று 1500 சதுர அடியிலாவது உண்டாக்க சுவிஸ் மக்கள் உதவவேண்டும்.
4. ஆசிரியர்களைக் கண்டுபிடித்து பயிற்சிகொடுத்து அவர்களைப் பராமரிக்கும் வேலையை GEMS செய்யவேண்டும்.
5. பள்ளி நடத்துவதற்குப் போதிய நிதியையும் GEMS கண்டு பிடிக்கவேண்டும்.
6. அதற்கு உதவியாக நிதியை உருவாக்க சில ஆங்கிலப் பள்ளிகளை உருவாக்கவும், இருக்கும் பள்ளியை ஸ்திரப் படுத்தவும் சுவிஸ் Inter-mission உதவி செய்யும்.
7. கூடவே முதல் 5 ஆண்டுகளுக்கான ஆசிரியர் உதவித் தொகையையும் சுவிஸ் Inter-mission வழங்கும்.
8. ஒரு வருடத்தில் 20 பள்ளிகள் என்ற முறையில் 5 வருடத்தில் இந்தத் திட்டம் நிறைவேற்றப்படவேண்டும்.
9. 1995-ல் ஆரம்பித்து 2000-ல் முடிக்கவேண்டும்.
10. தாங்குவோருக்கு தெளிவான தகவல்கள் வருடம் ஒருமுறை தரப்படவேண்டும்.

இதுபோன்ற காரியங்களை உள்ளடக்கிய புராஜெக்ட்டைத் தயாரித்து Inter-mission பொது கமிட்டியில் விவாதித்தபோது பலமாக எதிர்ப்புகள் எழும்பிற்று.

அவர்கள் சொன்னது,

1. ஏன் ஒரே ஸ்தாபனத்திற்கு (GEMS க்கு) தரப்படவேண்டும். நாம் இணைந்து பணிபுரியும் 26 ஸ்தாபனங்களுக்கும் இதனைப் பிரித்துக்கொடுக்கலாமே.
2. GEMS மூலம் 100 பள்ளிக்கூடங்கள் நடத்துவது சாத்தியமா?

3. கிட்டத்தட்ட 500 ஆசிரியர்களை பீஹாரில் உருவாக்க முடியுமா?
4. தொடர்ச்சியாக GEMS நடத்துவதற்கு போதிய நிதியை உருவாக்கமுடியுமா? என்ற பல கேள்விகளை எழுப்பினர்.

என்னுடைய பல்லாண்டு ஜெபத்தினை தேவன் வாய்க்கச் செய்ய வழி உண்டாகும்போது மனிதர்கள் எதிர்க்கிறார்களே என்று எண்ணி நான் ஜெபித்துக்கொண்டே இருந்தேன். இறுதியாக நண்பர் ஹெய்னர்,

1. மற்ற ஸ்தாபனங்களின் மேல் தனக்குப் போதுமான நம்பிக்கை இல்லை எனவும்.
2. பீஹாரின் தேவைக்கு முன் தென் இந்திய தேவை ஒன்று மில்லை எனவும்,
3. முதல் 20 பள்ளிகளைக் கவனித்து, பின்னர் முடிவு எடுக்க லாம் என்றும் பரிந்துரைக்க; அது ஒரு வகையாக எல்லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது, கூடவே சகோ. ஹெய்னர் இந்த புராஜெக்டை நிறைவேற்றும் வேளையில் தங்களுடைய (Swiss. Inter-mission) எந்த மற்ற உதவிகளும் தடைபடாது என்றும் உறுதிபடுத்தார்.

தேவன் கிரியை செய்ததை எண்ணி நான் துதித்தேன். உடனடியாக செயலில் இறங்கினோம். ஜெகனாபாத்திலும், பௌலியாவிலும் முறையே சகோ. ஜான் நாகேந்திரன், சகோ. மரியதாஸ் தலைமையில் ஆசிரியர்களை தெரிந்தெடுத்து பயிற்சியினை ஆரம்பித்தோம். ஆங்கிலப் பள்ளியின் அறைகளை அதிகப் படுத்தி, ஹாஸ்டலின் அறைகளையும் அதிகமாக்கினோம். 20 இடங்களில் நிலங்கள் உடனடியாக இலவசமாகத் தரப்பட்டன. வேலையையும் ஆரம்பித்தோம். அந்த துறையினை கவனிக்க துடிப்பான சகோதரி ஜெயவதனாவை ஒருங்கிணைப்பாளராக நியமித்தோம். அதனை கண்ணுற்ற மற்ற அங்கத்தினர்கள் GEMS மூலம் 100 பள்ளிகள் நடத்த முடியும் என உறுதிபடுத்தினர். சில இடங்களில் பிள்ளைகள் 250க்கும் மேல் வந்தபடியால் சில பள்ளிகளில் இரட்டை மாடி கட்டிடம் கட்டவேண்டியதாயிற்று. எங்களுடைய அநேக புதிய விசுவாசிகள் வேலை வாய்ப்பைப் பெற்றனர். சில இடங்களில் புதுப் பள்ளிகள் கட்டப்பட்டன.

இதன் அடிப்படையில் ரேணுகுட்டிலும், துதியிலும், பாபுவாவிலும் ஆங்கிலப் பள்ளிகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நிதியைத் தரும் பள்ளியாக உருவாக்கப்பட்டது. 5 வருடத்தில் 100 பள்ளிகள் என்ற இலக்கு இலகுவாக அடையப்பட்டது அவருக்கே மகிமை. கிட்டத்தட்ட 17000 பிள்ளைகளை உள்ளடக்கியது இந்த திட்டம். பின்னர் ஊழியர்களே இதனை மேற்பார்த்தும் வந்ததினால் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் போதகர்கள் பள்ளிகளின் நிர்வாகிகளாக இருப்பதினால் உண்டாகும் பிரச்சனைகளைக் கவனத்தில் கொண்டு, மேற்பார்வையாளர்கள், பரிசோதனையாளர்கள் (Managers and Inspectors) என்று சிலரை நியமித்து இதனை திறம்பட செய்ய தேவனே உதவினார். சில இடங்களில் இன்று 800 பிள்ளைகள் உண்டு. சில பள்ளிகள் உயர்நிலைப் பள்ளிகளாயின, பல நடுநிலைப் பள்ளிகளாயின.

அரசாங்கம் இப்படிப்பட்ட பள்ளிகளை அங்கிகரிக்கவில்லை யாதலாலும், சில புதியக் கொள்கைகளைக் கொண்டுவந்து மதிய உணவு திட்டம், சைக்கிள் வழங்குதல் புத்தகங்கள் இலவசமாக வழங்குதல் போன்றவற்றையும் பரீட்சை முறைகளை (8ம் வகுப்பில் அரசாங்க தேர்வு) நுழைத்து பல மாற்றங்களைச் செய்த போது சில பள்ளிகள் பாதிக்கப்பட்டபோதிலும், நம்முடைய தரத்தினையும், அர்ப்பணத்தையும் கண்ட மக்கள் மீண்டும் பிள்ளைகளை நம்மிடத்தில் அனுப்பித்தந்தனர். இன்று அநேக கிராம பிள்ளைகள், முன்னதாக பள்ளியே செல்ல வாய்ப்பற்றவர்கள், இஞ்ஜினியர் ஆகவும், டாக்டர் ஆகவும் பல உன்னத நிலைக்குச் செல்வதற்கு இவைகள் காரணமாயின; அவருக்கே மகிமை உண்டாகட்டும். இந்த பள்ளிக் கட்டிடங்கள் வேறு ஆவிக்குரிய காரியங்களுக்கும் உபயோகப்படுத்தப்படுவதினால் அவைகளின் பிரயோஜனம் அதிகம்.

கூடவே அநேக ஆசிரியர்கள் தீவிரமாக சுவிசேஷ ஊழியத்தில் ஈடுபட்டு சபைகளையும் நடத்திவருகிறார்கள். இவர்களுக்கு அவ்வப்போது பல புதிய பயிற்சிகளைக் கொடுக்கவும் தேவன் கிருபை செய்துவருகிறார். சகோதரி ஜெயவதனாவுக்குப் பின்னர் சகோ. சுரேஷ் தனகுமாரும் அவருக்குப் பின்னர் சகோ. மரியதாஸ்-ம், பின்னர் சகோ. ராகேஷ்-ம் பொறுப்பேற்று இதனை மிளிர்ச் செய்தனர். ஆனாலும், 4 கோடி பிள்ளைகளைக் கொண்ட பீஹாரில் இது ஒரு சிறிய முயற்சியே.

சீர்திருத்து! சிலை அகற்று!

அப்படி செயல்பட்ட நாட்களில் சகோ சாந்தப்பனும் அவர் மனைவியும் K6 என்ற இடத்தில் ஊழியம் செய்யச் சென்று சிறு பிள்ளைகளை ஒரு மரத்தின் கீழ் கூட்டி பாடல்கள் சொல்லிக் கொடுத்து இயேசுவைக் குறித்துச் சொல்ல, 3 நாட்கள் ஊழியத்தில் அந்தப் பிள்ளைகளின் சுபாவம் மாறிவிட்டது. சண்டைகள் போடுவது, கெட்டவார்த்தைகள் பேசுவது போன்றவைகள் இல்லாமல் போக, அதைக் கண்டு கிராமத்தினர் ஏன் எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஒழுங்காக வகுப்புகளையும் எடுக்கக்கூடாது எனக் கேட்டனர். இடம் தாருங்கள் என்றபோது ஒரு இந்துக்கோவிலைக் (மேலே அஸ்பட்டாஸ் கூடாரம் இருந்தது) காட்டினார்கள்.

அதில் வைத்து சுமார் 75 பிள்ளைகளுக்கு பாடம் சொல்லிக்கொடுத்ததோடு இயேசுவையும் கொடுத்து வந்தார்கள். மிகவும் ஏழைப் பிள்ளைகள் எனவே பலமுறை சகோதரி எல்சி தன் சேலைகளையே அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு உடுப்பாக்கி பள்ளிக்கு வரவழைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலை ஒன்று மறு பக்கத்தில் இருந்தது. பிள்ளைகள் உற்சாகமாயிருந்தனர். திடீரென்று ஒருநாள் “நாங்கள் பாட்டு பாடுகிறோம் இந்த சாமி ஒன்றும் செய்வதில்லை” என்று கூறி பிள்ளைகளே சிலையைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டனர். அதனைக் கண்ட கிராமத் தலைவன் தன்னுடைய நிலத்தைத் தருவதற்கு முன் வந்தான். அத்தோடு அங்கே இருந்த அரசாங்க அதிகாரியும் 2 ஏக்கர் நிலத்தினை அளிக்க அதில் பள்ளிக்கும் ஆலயத்திற்குமாக அஸ்திபாரமிட நான் சென்றிருந்தேன், கிராமத்தினர் கூடினர்.

நூனில்லை என்றால் வேறு யார்?

கூட்டத்தின் முடிவில் பிள்ளைகளை உற்சாகப்படுத்தும் வண்ணம் (கிட்டத்தட்ட 75 பேர்) அவர்களிடத்தில் சென்று முதல் பிள்ளையின் கையைப் பிடித்தேன். அப்போதுதான் நான் அவனைக் கவனித்தேன், அவன் ஒரு தவளையைப் போல் உட்கார்ந்து இருந்தான். அவனுடைய கண்களில் ஒன்றில் மாத்திரம் சிறு ஒளி இருந்தது. அவன் என்னைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டே “பிரைஸ் த லார்ட் அங்கிள்” என்றபோது அவன் பெயரைக் கேட்டேன் “சம்பு” என்றான். அவனுடைய பெற்

றோரைப் பார்க்க விரும்பினபோது தாயை அழைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அவனுக்கு 9 வயது இருக்கும். “உன் பிள்ளைக்கு என்ன நடந்தது” என்றேன், அவளோ ‘என் பிள்ளை நன்றாகத் தான் பிறந்தான் 5 வயதுவரை குதிரைக்குட்டியைப்போல துள்ளித் திரிந்தான். அப்போது போலியோ வியாதி வந்து செயலற்றுப் போனான் என்றாள். “அதைத்தான் நான் பார்க்கிறேனே, இவன் கண்களுக்கு என்னவாயிற்று” என்று கேட்டேன்.

அவள் அழும் குரலில் 7 வயதில் அவனுக்கு கண் வலித்தது, பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் “எருக்கன் பாலையும் ஆல மரப்பாலையும் விட்டால் சரியாகும்” என்று சொல்ல, அதனை செய்தபோது பிள்ளை வீரிட்டு அழுதான்; ஒரு கண் பிதுங்கிவிட்டது, அடுத்த கண்ணிலும் 25 சதவீத ஒளியே உள்ளது” என்றாள். அவர்களுடைய அறியாமையை எண்ணி கண்கலங்கி நான் நின்றபோது, சகோ. சாந்தப்பன் ஓடி வந்து “அண்ணன் இவன் கதை தெரியுமா?” என்று கேட்டார். இப்பொழுதுதான் அறிந்தேன் என நான் கூற; “இல்லை அண்ணன் முழுவதும் சொல்லியிருக்கமாட்டார்கள், இவன் என்னோடு 13 கிராமங்களுக்கு ஊழியம் செய்ய வருகிறான்” என்று சொல்லியபோது என்னால் நம்பமுடியவில்லை.

“இவனை சைக்கிளில் வைத்துக் கொண்டுபோகமுடியாதே” என்று நான் சொன்னபோது, அவன் தன் நான்கு கால்களில் ஊர்ந்து வந்து நான் பாடும்போது கூடப்பாடுவான். பின்னர் நான் பிரசங்கிக்கும்போது ஜெபித்துக்கொண்டிருப்பான். அது முடிந்ததும் தன் வாயில் கைப்பிரதிகளை எடுத்துக்கொண்டு ஊர்ந்து சென்று மற்றவர்களுக்குத் தருவான் என்றபோது, எனக்கு கண்ணீர் வந்தது. நான் சம்புவைப் பார்த்துக் கேட்டேன், “ஏன் இப்படிச் செய்கிறாய்” என்றபோது, ‘நான் செய்யாவிட்டால் என் ஜனத்திற்கு யார் சொல்லுவார்கள்’ என்றான்.

உடனே அவனை எடுத்துக்கொண்டு போலியோ விடுதியில் முதல் ஆளாக சேர்த்துக்கொண்டோம். பின்னர் வேலூர் கிறிஸ் தவ ஆஸ்பத்திரியில் 12 அறுவை சிகிச்சை செய்து அவனை நேராக நிமிர்த்தினோம். கண்களிலும் சிகிச்சை செய்து படிக்கத் தக்கவனாக்கினோம். இப்போது அவன் நடப்பான், அவன் சிகிச்சை முடிந்து திரும்பி வந்தபோது, ‘இப்போது நடக்கிறாயே

என்ன செய்யப்போகிறாய்' என்றபோது இப்போது இயேசுவை இன்னும் வேகமாகச் சொல்லப்போகிறேன்' என்று சொல்லி 10 வது வகுப்பு முடித்து நம்முடைய வேதாகமப் பள்ளியில் படித்து தற்போது சுவிசேஷ ஊழியத்தினைத் தன்னுடைய பகுதியில் செய்து வருகிறான். கூடவே 5 பிள்ளைகளை பராமரித்தும் வருகிறான். இப்படிப்பட்ட சவால்களையும் சந்தித்து மீண்டும் நாங்கள் தீவிரமாக தேவன் இவர்களை எழுப்பித்தந்தார். முடவன் கெம்பீரிப் பான் என்பது எத்தனை உண்மை. இன்றும் அநேக 'சம்புகள்' தன் ஜனத்தின் மேல் பாரங்கொண்டவர்களைத் தேவன் எழுப்புவாராக.

கால் மிதிக்கும் தேசம் கர்த்தருக்குச் சொந்தம்

“ரேனுகுட்” ஒரு தொழிற்சாலை பட்டினம். பிர்லாவினுடைய பல தொழிற்சாலைகளால் மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகள் பெருகியிருந்தது. அதனுடைய ஆதி ஆரம்ப நாட்களிலேயே எலீம் மிஷனரிகள் அங்கு போய்ச் சேர்ந்தனர். Rev. டேவிட் சார்லஸ் லூயிஸ் என்பவர் குடும்பத்தோடு கூட இங்கே வேலைக்கு வந்த கிறிஸ்தவ மக்களை ஒன்று கூட்டி, சபை உருவாக்க நினைத்து முயற்சிகளை எடுத்தார். அந்த மக்களுக்குள் அநேகர் கேரளாவைச் சேர்ந்தவர்கள். குறிப்பாக ஆர்தடெக்ஸ் சிரியன் சபையைச் சேர்ந்த அந்த மக்கள் பெந்தேகோஸ்தே மிஷனரியான Rev. D.C. லூயிஸோடு இணைந்து செயல்படுவதில் அநேக சிக்கல்கள் இருந்தன. சில உத்திரப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர்களும் இருந்தார்கள். துர்ரா என்ற இடத்தில் ஒரு உயர்ந்த அணைக் கட்டையும் அரசாங்கம் கட்டி வந்தது. அதில் வேலை செய்ய வந்த லக்னோவைச் சேர்ந்த சகோ. எஸ். வில்லியம்ஸ் மீது மிஷனரிகளுடைய கண்கள் விழ அவரை உற்சாகப்படுத்தி ஊழியக்காரனாக மாறுவதற்கு ஏதுவாக ஹர்தோயி என்ற இடத்திலுள்ள வேதாகமப் பள்ளிக்கு அனுப்பிப் படிக்கச் செய்து இந்த சபைக்கு ஊழியக்காரராக அபிஷேகம் பண்ணினார். இங்கே சபைக்காக ஒரு நிலமும் வாங்கப்பட்டது. ஊரை விட்டு நான்கு கிலோ மீட்டர் தூரத்திலுள்ள சரியான பாதையற்ற (approach road) இடமது. அந்த இடத்தில் ஞாயிறு பள்ளி நடத்துவதற்கு என்று ஒரு சிறிய அறையும் பாஸ்டர் தங்குவதற்கு வீடும் கட்டப்பட்டது. ஒரு பெரிய ஆலயத்திற்கு அஸ்திபாரம் தோண்டுகையில், கேரளாவைச் சேர்ந்தவர்கள் அந்த ஞாயிறு பள்ளி அறையிலேயே

நடந்துகொண்டிருந்த ஆராதனையில் தகராறு செய்யவே ஒரு சில விசுவாசிகளை மாத்திரம் (பத்து, பதினைந்து பேர்) கொண்ட சிறு கூட்டம் மாத்திரம் மிஷனரியோடு தங்க மற்றவர்கள் பிரிந்துபோனார்கள்.

கொஞ்ச காலத்திற்குப் பின் Rev. D.C. லூயிசும் அந்த இடத்தை விட்டுத் தாயகம் திரும்பினார். பாஸ்டர் எஸ். வில்லியம்ஸ் மிகுந்த சொற்பமான உதவித் தொகையுடனும், ஆனால் ஒன்பது பிள்ளைகளையுடைய பெரிய குடும்பத்துடனும் பெலவீனமான மனைவியுடனும் ஊழியத்தினை செய்துகொண்டு வந்தார். சபையில் ஒரு புதிய நபரும் சேர்ந்ததில்லை. சில வேளைகளில் நான்கு பக்கத்திலும் இருந்த நில சொந்தக்காரர்களால் மிகுந்த நெருக்கம், குடிப்பதற்கான தண்ணீர் வசதியோ, கழிவறையோ பாஸ்டருடைய குடும்பத்திற்கு இருந்ததில்லை. அதைக் குறித்து சபையார் ஒருவரும் கவலைப்பட்டதுமில்லை. அத்தனை இடர்பாடுகளுக்கு இடையிலேயும் அவர் உண்மையாக இருந்தார். சில வேளைகளில் அருகிலுள்ள ஒப்ரா, ரேணுசாகர் என்ற பட்டணங்களுக்குப் போய் அங்கேயுள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்கு வீடுகளில் கூட்டங்கள் நடத்திவந்தார். சில சமயங்கள் அந்த சபையில் ஆவியானவரின் அசைவாடுதல் ஏற்பட்டதுமுண்டு. ஆனால் அதனைத் தக்கவைக்கவோ சபைக்கு பலன் இல்லா திருந்தது.

1980-ல் எலீம் மிஷனரி சங்கம் அதன் சொத்துக்களை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பு (ரேணுகுட், டெஹ்ரிஆன்-சோன்) முழு வதும் ஜெம்ஸ்க்குத் தந்தார்கள். அங்கே இருந்த பிரீலா கம்பெனி அந்த நிலத்தின் மறுபக்கத்தில் ஒரு தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்க முயற்சி செய்தது (High tech corbon) அதற்கு கடந்து செல்ல மெயின் ரோட்டிலிருந்து இந்த மிஷன் நிலம் வழியாகத் தான் போகவேண்டியதிருந்தபடியால் என்னை அணுகினார்கள். அதன் மூலம் அடைத்துக்கொண்டிருந்த கான்டிராக்டர் ஒருவர் (திரு. தயாசங்கர்சிங்) வழி கொடுக்க நேரிட்டதால் ஒரு பெரிய பிரச்சனைக்கு முற்றுப்புள்ளி வந்தது. கூடவே நிலத்தினுடைய விலை பல மடங்கு உயர்ந்தது. தனித்திருந்த அந்த நிலத்தினை சுற்றி குடியிருப்புகள் அமைந்தது. அந்தச் சாதகச் சூழ்நிலைகளை மனதில் கொண்டு கம்பெனியிடத்தில் சில சலுகைகளைக் கேட்டு வாங்கி நான் அனுமதி அளித்தேன். ஆலயத்தைச் சுற்றி ஒரு

சுவரும் கட்டப்பட்டதினால் அது பாதுகாப்பானது. மீதி இருந்த நிலத்தின் ஒரு பக்கத்தில் ஒரு கல்லறைத் தோட்டமும் இருந்தது. அதனை விட்டு விட்டு ஒரு ஆங்கில போதனாமுறை பள்ளி அந்த இடத்தில் உருவாக்க முயற்சிகளையும் எடுத்தோம்.

சகோ. ஜெயசிங் டேவிட் இந்திய விமானப் படையில் பணிபுரிந்து வந்தவர். அதிலிருந்து விடுப்பு பெற்ற பின் சொந்த ஊரான நாகர்கோவிலுக்குத் திரும்பியவுடன் ஒரு சிறிய கயிறு உண்டாக்கும் தொழிற்சாலையை ஆரம்பித்து மிகவும் நஷ்டப் பட்டார். அந்த நாட்களில் அவரும், அவருடைய மனைவி ஜான்சியும் ஆழமாக இரட்சிக்கப்பட்டார்கள். Rev.தியோடர் வில்லியம்ஸ் கூட்டத்தில் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்யத்தான் அழைக்கப் பட்டிருக்கிறோம் என்பதை உணர்ந்தனர். எனவே தொழிலை விட்டுவிட்டு ஒரு சுவிசேஷகனாக அழைக்கும் இடங்களில் போய் பிரசங்கம் செய்து, ஊழியம் செய்துவந்தனர். என்னுடைய கூட்டம் ஒன்றில் வட இந்திய பாரத்தைப் பெற்று எங்களோடு பணிபுரிய பீஹார் வந்தவர்கள் சில வருடங்கள் சிக்கரியாவில் தங்கிய பின்னர் தெளிவான தேவ நடத்துதலின் பேரில் ரேணுகுட் க்கு இடம் பெயர்ந்தனர். ஆங்கில பள்ளியை மறைதிரு D.C.லூயிசின் பேரிலேயே ஆரம்பிக்க முயற்சிகள் எடுத்தபோது கிறிஸ்தவர்கள் எங்களை அடி ஆட்கள் கொண்டு தாக்குவதற்கும் ஆயத்தமானார்கள். பாஸ்டர். வில்லியம் எங்களோடு உறுதியாக நின்றார். தேவனே வெற்றி சிறந்தார் அநேக முயற்சிகளும், கண் விழிப்பு களும், உபவாச ஜெபங்களும் போட்டிகளின் மத்தியிலும் தலை நிமிர்ந்து வளர்ந்து, I.C.S.C போர்டின் அங்கீகாரம் பெற்று இன்று இரண்டாயிரம் பிள்ளைகளுக்கு மேல் படிக்கும் சிறந்த ஒரு கல்விஸ்தாபனமாகவும் விளங்குகிறது. அந்த இடத்தில் ஒரு பெரிய ஆராதனைக் கூடத்தையும் கட்டி எழுப்ப தேவன் எங்களுக்கு உதவினார்.

இதனால் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் சுவிசேஷ ஊழியமும், ஹிந்தி போதனாமுறைப் பள்ளிகளும், துதியில் ஒரு போலியோ விடுதியின் பிரிவும், சபைகளும் தோற்றுவிக்கப்பட்டதினால் உத்திர பிரதேசத்தின் சோன் பத்ரா மாவட்டத்தில் கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷ வாசனை வீசத்தொடங்கி அண்டை மாநிலமாகிய மத்திய பிரதேசம் வரை எட்டியது. அதற்கு இடையூறு உண்டாக்க நினைத்த பேலியாளின் மக்களாகிய சில பேர்க்கிறிஸ்தவர்கள் அநேக

கோர்ட் வழக்குகளை நம்மேல் போட்டபோதிலும் நம்மை முற்றிலும் ஜெயங்கொள்ளப் பண்ணுகிறவரால் நாம் ஜெயம் பெற்று வருகிறோம்.

மலை நாடு மன்னவருக்குச் சொந்தமாகவேண்டும்

நூறு பள்ளிகளை ஸ்தாபிக்க ஆரம்பித்தபோது, ரோஹ் தாஸ் மலையின் மேலும், கீழும் குறைந்தபட்சம் பதினைந்து பள்ளிகளையாவது ஆரம்பிக்க நினைத்து அதன் மூலமாகிலும் அங்கே உள்ள பணியை ஸ்திரப்படுத்த வாஞ்சித்தோம். அந்த நாட்களில் தூத்துக்குடியைச் சேர்ந்தவரும் வைராக்கியமான இந்துக் குடும்பத்திலிருந்து வந்தவருமாகிய சகோ. ஷண்முகம் ஜேக்கப் அவர் மனைவி மேரியும், ரோஹ்தாஸ் மலையில் தங்கி ஊழியம் செய்ய வாஞ்சித்தனர். அவர்களுடைய விடாப்பிடியான முயற்சிகளினாலும், தொடர்ந்து தர்மபுரி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த இந்துக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த சகோ. சரவணன் மனைவி ரோஸியின் தைரியத்தினாலும், நக்சலைட்டுகளின் தொல்லைகள் அதிகமான நாட்களில் மீண்டும் மலையின் மேல் ஊழியங்களைத் தொடர்ந்தோம்.

முதலார் மன்றாட்டு ஜெபக்குழுவைச் சேர்ந்த சகோதரன் அகஸ்டின் ராஜசேகர் அடிக்கடி தேவ ஜனங்களுக்கு வட இந்திய தரிசனத்தைக் கொடுக்கும்படியாக கூட்டிக்கொண்டு வருவார். அப்படி அழைத்துக்கொண்டு வரப்பட்டவர்களில் ஒருவர்தான் சகோ. சந்திரன் (சென்னை). இவர் வடஇந்திய பாரம் பெற்று பின்னதாக சென்னைப் பகுதிகளில் யுத்தசத்தம் கூட்டங்கள் நடத்துவதற்குக் காரணமாக அமைந்து, அரசாங்க அதிகாரியாய் இருந்தும் தன்னுடைய வீட்டில் ஒரு அறையை முன்னேற்றப் பணிக்கென கொடுத்து உதவி சகோ.ஸ்டீபன் தர்மராஜ் உடன் சேர்ந்து அநேக பங்காளர்களைச் சென்னைப் பகுதியில் எழுப்புவதற்குக் காரணமாக அமைந்தார்.

அப்படி அவர் கொண்டுவந்த கிருபாசன சபையைச் சேர்ந்த சகோ. அன்றணிராஜ் ரோஹ்தாஸ் மலையின் நிலையைக் கண்டு திரும்பிப் போகாமல் அங்கேயே தங்கிவிட்டார். அதன் பின்னர் ஆலின் என்ற மருத்துவ பணியில் ஈடுபட்டிருந்த சகோதரியை மணந்து இருவரும் மலையின் மேல் பணியைத் தொடர்ந்தனர். வந்த அனைவருக்கும் பணிவிடை செய்து,

உபசரித்து வந்த ஆலின் மூன்று பிள்ளைகட்குப் பிறகு வியாதிப் பட்டு மரித்ததினால் மீண்டும் மலை ஊழியத்தில் ஒரு பெரிய தாக்கம் ஏற்பட்டது. ஆயினும், அநேக பரிசுத்தவான்களின் பாதங்கள் அந்த மலையின் மேல் பட்டதினால் இன்னும் இந்தப் பகுதிகளில் ஊழியம் தொடர்ச்சியாக நடைபெறுகிறது.

கொலைஞரும் திருடரும் இயேசுவில் மாற்றம் பெற்றார்

தொடர்ச்சியாக அநேக கிறிஸ்தவ எதிரிகளையும், கொலை வெறியர்களையும், நக்சல்பாரிகளையும் தேவன் இரட்சித்துக்கொண்டிருந்தார். ராஜாராம் என்று சொல்லப்பட்ட பால்சிங் சிறுவயதில் தகப்பனை இழந்ததினால் தாயும் வேறொரு மனிதனோடு ஓடிவிட்டபடியால் சமுதாயத்தில் வெறுப்புற்று எப்படியோ கல்லூரி படிப்புவரை கடந்து வந்தான். நம்முடைய அனாதைப் பிள்ளைகளின் உற்சாகத்தையும் அன்பையும் கண்டு நக்சல் பாரி கூட்டத்திலேயும் அங்கம் வைத்த இவன் அற்புதமாக இரட்சிக்கப்பட்டான். பின்னர் கல்லூரிப் படிப்பை விட்டு வேதாகம கலாசாலைக்குச் சென்று வேதம் கற்று இன்று கல்லூரி மாணவர்கள் மத்தியில் கயா பட்டணத்தில் ஊழியம் செய்து வருகிறான்.

இதைப் போன்று பகலிலே பூஜாரியாகவும், இரவிலே கொள்ளைக்கூட்டத்தாரோடும் துப்பாக்கி ஏந்தித் திரிந்த சகோ. ஜோக்ஷ்வர்பீட்டரை தேவன் கிருபையாய் இரட்சித்தார். போஜ்புரி மொழியில் பாடல்களை எழுதி பாடுவதில் இவர் கை தேர்ந்தவர். பாலேஸ்வர் தீமோத்தேயு ஒரு பஜ்ரங்தல் வெறியர். இவர் கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தினால் ஈர்க்கப்பட்டார். சுரேஷ் குமார் ஒரு நக்சலைட் தலைவன்; இவரும் கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்திற்கு செவியாய்த்து துப்பாக்கியை எடுத்து எறிந்துவிட்டு கிறிஸ்துவின் ஊழியக்காரராக மாறினவர். உமேஷ் பாஸ்வான் கிரிமினலோடு கூடச் சேர்ந்து வெறிபிடித்தவராய்த் திரிந்த இவரை இன்று சுவிசேஷத்திற்காய் பயித்தியமாக மாற்றினது கிறிஸ்துவின் அன்பு தானே. சகோ.ராகேஷ், சகோ.வினோத் போன்றவர்கள் நக்சல்பாரிகளுக்கு ஆயுதம் கடத்துகிறவர்களாக இருந்தவர்கள். தீயரையும், கொலைஞரையும் மாற்ற வல்லதும் சமுதாயத்திற்கு பிரயோஜனமுள்ளவர்களாகவும் தேவ இராஜ்ஜியத்தைக் கட்டுகிறவர்களாக

கவும் மாற்றுவது சவிசேஷத்தின் மேன்மை அல்லவா! அழிவிலிருக்கும் மாந்தரை அழிக்க விரும்புவோரை அழிவுக்குத் தப்புவிக் கும் கருவிகளாக மாற்றும் இந்தச் சவிசேஷத்தினை சுமந்து செல்லும் ஜெம்ஸ் மாந்தரை மறுருப்படுத்தி தேசத்தினை மறுருப்படுத்துவோம் என்ற மந்திரச் சொல்லை உடையது Transforming people to transform Nations.

இதைப்போன்றே ஒருநாள் ரோஹ்தாஸ் மலையின் மேல் வாழ்ந்துவந்தவனும் 127 Block-களுக்கு நக்சல்பாரிகளால் அதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்ட தலைவனாகிய சசிசுமார் (பெயர் மாற்றப்பட்டுள்ளது) என்னைப் பார்க்க விரும்பினான். அவனை சந்திக்கும்போது யாரும் கூட இருக்கக்கூடாது, ஒருவரும் அறியக் கூடாது என்றெல்லாம் சொல்லியிருந்தான். நானும் அவன் குறித்திருந்த இடத்தில் ஒரு மரத்தின் கீழ் தனியே நின்று கொண்டிருந்த அவனை சந்தித்து அவனைத் தழுவி “சகோதரனே” என்ற போதுதான் அவன் பின்னால் இருந்த துப்பாக்கிகள் என் கையில் தட்டுப்பட்டது. அவன் என்னிடம் இரண்டு மணி நேரம் பேச நேரம் கேட்டிருந்தான். நானோ 45 நிமிடம்தான் தரமுடியும் எனக் கூறியிருந்தேன். ஆனால் நான் அவனைத் தொட்டபோது என்னைப் போய்விடும்படியாகச் செய்கை காட்டினான்; எனக்கு விளங்கவில்லை. ஒருவேளை ஆபத்து என நினைத்து என்னை போகச் சொல்கிறானோ என்று நினைத்து நான் சென்றேன். அடுத்த வாரம்தான் எனக்குத் தெரியவந்தது, “நான் தொட்டவுடன் அவனால் பேசமுடியாமற்போக அவன் பயந்துவிட்டான்” அதனைக் குறித்து எங்களுடைய ஊழியக்காரரிடம் விசாரித்தபோதுதான் ‘அவர் பரிசுத்த ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டவர்’ என்று இவர் சொல்ல அது என்ன என்று அவன் வினவ இறுதியாக இயேசுவைக் குறித்து சொல்லி புதிய ஏற்பாட்டையும் ஊழியர் அவனுக்குத் தந்தார்.

பின்னர் டெல்லியில் நடந்த தீவிரவாத இயக்கங்களின் ஒரு கூட்டத்தில் அவன் இயேசுவின் மேல் உள்ள விசுவாசத்தை அறிக்கையிட்டு பேசுவதனைக் கேட்ட உடன் தீவிரவாதிகள் அவரை கொல்ல முடிவு செய்து சாப்பாட்டில் விஷம் வைத்தனர். பிரியமாக ஆகாரம் உண்ட அவன் மயக்கமுற்றான், மரித்தபின் யமுனை நதியில் அவனைப் போட்டுவிட தீர்மானித்த அவர்கள், அப்படியே விட்டுவிட்டு சென்றனர். கொஞ்சம் நினைவு இருந்த

அவன் வாயைவிட்டு “இயேசுவே” என கத்த விஷம் இறங்கி விடுதலையாகி அவர்கள் கைக்குத் தப்பி நேராக எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து இரவு கதவைத் தட்டினான். திறந்து பார்த்த போது ‘இயேசு ஜீவிக்கிறார்’ என்று கூறி தனக்கு நடந்ததைச் சொல்லி இனி இயேசுவுக்காக வாழப்போவதாகவும் தன்னை நற்கிறிஸ்தவனாக மாற்ற உதவி செய்யுமாறும் வேண்டினான்.

ஏற்கனவே அரசாங்கம் அவன் தலைக்கு ஒரு விலையை நியமித்திருந்தது. இப்பொழுது தீவிரவாதிகளும் எதிரிகள்; எனவே செய்வதறியாது இருந்த நாங்கள் சில காலம் அவரை தலை மறைவாக இருக்கச் சொன்னோம். ஆனால் கிறிஸ்துவை அறிந்து கொள்ளும் துடிப்பு பெருக அநேக மாதங்களுக்கு என்னைப் பார்க்க வந்த இடத்தில் போலீசாரால் கைது செய்யப்பட்டார், சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். ஆயினும் அவருடைய மனைவியையும் 3 பிள்ளைகளையும் காப்பாற்றும் பொறுப்பு எங்கள் தலையில் விழுந்தது. அந்த நாட்களில் தீ விபத்தில் அவருடைய மூத்த மகள் 11 வது நிரம்பியவள் மரித்த செய்தியை அவருக்கு எப்படிச் சொல்வது என்று நினைத்தபோது அவர் இயேசுவிடம்தான் என் மகள் சென்றிருக்கிறாள், அங்கே போகும்போது அவனைப் பார்த்துக்கொள்கிறேன் என்று கூறிய வார்த்தைகள் அவருடைய அசையாத விசுவாசத்தைக் காண்பித்தது. இன்னும் சிறைச்சாலையில் தன்னால் இயன்ற ஊழியத்தினைத் தான் செய்வதோடு எங்களையும் அழைப்பித்து கைதிகளுக்கு கிறிஸ்துவின் அன்பையும் நம்முடைய நற்கிரியைகளையும் விளக்கிவருகிறார்.

இப்படியே இன்னொரு தலைவரையும் ஆதாயப்படுத்தி கிறிஸ்துவின் தொண்டராக மாற்ற தேவன் உதவி செய்தார். அவரும் தன்னால் முடிந்த அளவு ஆண்டவருக்குப் பணி செய்து வருகிறார்.

பெண்ணானால் என்ன?

கிறிஸ்துவின் பணியில் பெண்களும் அதிகம் தேவைப்படுவதால் பெண்களுக்கென்றும் ஒரு சீஷத்துவ பயிற்சியை ஆரம்பிக்க ஜெபித்து “சமாரியா” என்ற இடத்தில் ஆரம்பித்தோம். ஆனால், சமூகவிரோத சக்திகள் அந்தப் பெண்களைக் குறிவைத்து தாக்கினதினால் அங்கிருந்து GEMS வளாகத்திற்கு மாற்றினோம். சகோதரி தங்கத்தாய் முதலிலும்

பின்னர் சகோதரி பாக்யலதாவும் இதற்கு பொறுப்பாய் இருந்து பயிற்சியளிக்கின்றனர். சகோதரி ரெஜினா சகோதரி தங்கத்தாய் சகோதரி பாக்யலதா போன்றோர் பள்ளியில் வேலை செய்ய வந்தவர்கள் பின்னதாக ஊழியப் பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொண்டு மிஷனரிகளாயினர்.

இவர்கள் மூலம் சிறு பிள்ளைகளைக் கர்த்தருக்குள் வழி நடத்தும் சிறுவர் துறையும் ஆரம்பிக்கப்பட்டு அவர்களுக்கென புத்தகங்கள், பாடல்கள், மாதாந்திர பத்திரிக்கை மற்றும் உபகரணங்கள் தயாரிக்கப்பட்டு ஆயிரம் ஆயிரமான பிள்ளைகள் இன்றைக்கு சந்திக்கப்படுகிறார்கள். கூடவே சகோதரி வாசகி, ராணி, கேத்தரீன் போன்றவர்களும் திருமணம் செய்துகொள்ளாமலேயே தேவ பணியில் தங்கள் வாலிபத்தினை ஊற்றி தேவ ராஜ்யம் ஸ்தாபிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இருண்ட பிரதேசங்களில் அறியப்படாத இடங்களில் தேவ ராஜ்யம் ஸ்தாபிக்கப்பட இப்படிப்பட்ட தியாகங்கள் செய்யவேண்டியது அவசியமாகிறது அல்லவா!

இன்றைக்கு 20 பெண்கள் பயிலத்தக்க அழகான கட்டிடத்தினையும் தேவனே தந்துள்ளார். இதைப் போலவே ஒடுக்கப்பட்ட (கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டதினால்) தள்ளப்பட்ட பெண்களுக்கும் ஒரு வருட தையற்கலையைக் கற்றுத் தந்து பின்னர் ஒரு மெஷின் தந்து அவர்கள் மற்றவர்களை பயிற்றுவிக்கத்தக்கதாக உருவாக்க சகோ.மைக்கேலும், அவர் மனைவி ஜான்ஸியும் ஈடுபட்டுள்ளனர். இரண்டாவது நிலயத்தினையும் ஸ்தாபிக்க முயற்சிகள் எடுத்துவருகிறோம்.

எல்லைகளைத் தூண்டி

எண்ணங்களின் பெருக்கமும்,
எல்லைகளின் விரிவாக்கமும்

தேவன் மூன்றாவது பத்தாண்டில் விரிவாக்குவேன் என்று சொன்னவார்த்தை எல்லா துறைகளிலும் நிறைவேறியது. நண்பர் ஹெய்னர் பீஹார் வந்த நேரத்தில் ஊழியத்தினைப் பார்த்து சந்தோஷப்பட்டவர் 'உங்களுக்கு இருக்க இடம் குறைவாக உள்ளது எனவே இன்னும் இடம் வேண்டும் என்றார். அப்படி அவர் சொல்லும்போது அருகில் 7 ஏக்கர் நிலத்தில் நாங்கள் நின்று கொண்டிருந்தோம். கூடவே இந்த நிலம் கிடைத்தால் (சரியான விலையில்) நான் உங்களுக்கு வாங்கித் தருகிறேன் என்றார். அவர் கடந்து சென்ற சில மாதங்கள் கழித்து அந்த நிலத்தின் சொந்தக்காரர் இதனை விற்கப்போகிறேன், ஒரு ஸ்டீல் கம்பெனி 32 லட்சம் ரூபாய் தர வாக்குக்கொடுக்கிறது என்றார். நான் அவரிடம் “பக்கத்தில் பள்ளிக்கூடம் இருக்கிறதை மறந்துவிட்டீர்கள்” என்றேன். அவரோ எனக்கு உங்களுக்குத்தான் தர ஆசை என்றார். நானோ “இந்த விலைக்கு யார் வாங்குவது” என்று அதனை உதறிவிட்டேன்.

இரண்டு மாதங்கள் கழித்து மீண்டும் வந்து “எனக்கு இதனை உங்களுக்குத் தருவதற்குத்தான் ஆசை என்ன விலை தருவீர்கள்” எனக் கேட்டார். நானோ 14 லட்சம் என்று சொல்ல அவர் பாதியாவது தாருங்கள் என்று 16 லட்சத்திற்கு சம்மதித்தார். நான் பின்னதாகவே பேசுகிறேன் எனக்கு ஒருமாதம் அவகாசம் தாருங்கள் என்றேன். அந்த நாட்களில் நானும் மனைவியும்

ஐரோப்பாவிற்கு ஊழியம் செய்யச் சென்றோம். பாரீஸ் கூட்டங்களை முடித்துவிட்டு சுவிஸ் ஊழியத்தினையும் 10 நாட்கள் நண்பர் ஹெய்னர் வீட்டில் தங்கி முடித்தோம். அந்த நாட்களில் நானோ, மனைவியோ அந்த நிலத்தினைக் குறித்து அவரிடம் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. கூடவே தேவன் தருவார் என்றால் எப்படியும் தருவார் எனப் பூரணமாக நம்பினோம்.

புறப்பட்டு நான் ஜெர்மனி செல்லவேண்டும், என் மனைவி ஊழியத்தின் நிமித்தம் இந்தியா திரும்பவேண்டும். எங்களை விமானத்தில் கொண்டு செல்ல ஹெய்னர் ஆயத்தமானார், அவருடைய முகம் வாடி இருந்ததைக் கவனித்த நான் “சுகமில்லையா?” எனக் கேட்டேன். அவரோ இரவில் தூங்கவில்லை, தேவன் தன்னைத் தூங்கவிடவில்லை என்றபோது, நான் காரணம் கேட்க; உனக்கு ஏதாவது நான் வாக்குக் கொடுத்தேனா? என்று கேட்டார். நான் மனைவியைப் பார்த்து சிரித்தேன். அவரோ என்ன? என்று துளைக்க, நான் 7 ஏக்கர் நிலம் விலைக்கு வருவதனைக் கூற அவரோ 'நீ இந்தியா போய் சேர்வதற்குள் பணம் அனுப்பி விடுவேன்' என்றபோது அதிர்ந்துபோனோம். இத்தனை சுலபமாக தேவன் வாய்க்கச் செய்து இது விரிவாக்கத்தின் பத்தாண்டு (decade of Expansion) என்பதில் உறுதிமொழியே.

கூடவே 1973-ல் ஜெபித்தபோது “முதல் ஆண்டில் தப்பிப் பயிராகிறதையும் இரண்டாவது ஆண்டில் தானாய் விளைகிறதையும், மூன்றாவது ஆண்டில் நீ விதைத்ததை அனுபவிப்பாய் என்றும் தேவன் கூறிய வார்த்தையின் அர்த்தம் இப்போதுதான் புரிந்தது. ஆண்டவர் குறிப்பிட்டது பத்தாண்டுகள் என்பதனை. ஆண்டவரின் காலண்டருக்கும் நமக்கும் எத்தனை வித்தியாசம்.

மேல் கண்ட காரியத்தினை மனதில் கொண்டு அறிவிக்கப் படாத 200 Postal Code களைத் தெரிந்துகொண்டு குறைந்த பட்சம் 2 ஆண்டுகள் அங்கே பணிசெய்ய 400 பேரை ஆயத்தப்படுத்தி அனுப்புவது என்கிற திட்டத்தினையும் அமலாக்க எண்ணங் கொண்டு அதற்குரிய தகவல்களை சேகரித்து வட, தென் இந்திய மக்களுக்கு இரண்டு ஆண்டுகள் பணி செய்ய சவால்விட்டபோது 400 பேர் கிடைத்தனர். அனைவரையும் 21 நாட்கள் பயிற்சி கொடுத்து தலைவர்களின் கீழே அனுப்பிவைத்தோம். இந்த திட்டத்தினை PEACE (Pincode Evangelism and Church Establishment) என்று அழைத்தோம். அந்த ஊழியர்கள் PEACE (சமாதானம்)

ஊழியர்கள் என்றே அழைக்கப்பட்டனர். இதன் மூலம் புதிதாக 200 பணித்தளங்கள் 2 வருடத்தில் ஆரம்பிக்க தேவன் உதவி செய்தார். கனி கிடைத்த பணித்தளங்களை தக்கவைத்துக் கொண்டு, தொடர் ஊழியத்தினைச் செய்ய ஒப்புக்கொடுத்த ஊழியர்களை முழுநேர மிஷனரிகளாகப் பின்னர் மாற்றவும் தேவன் உதவினார்.

இப்படியே பல்கலைக்கழகங்களை சந்திக்கவும், கல்லூரி மாணவர்கள் மத்தியில் (அநேக கல்லூரிகளில் ஒரு கிறிஸ்தவரும் இல்லாதிருந்தனர்) ஊழியம் செய்ய வாரனாசி, அலகாபாத், பாட்னா, ராஞ்சி, தன்பாத், முசப்பூர், தர்பங்கா, டாடாநகர், கயா என்ற முக்கிய நகரங்களில் இருந்த 14 பல்கலைக்கழகங்களில் ஊழியம் செய்ய விசேஷித்த கிருபை பெற்றவர்களைத் தெரிந்து எடுத்து சகோ.ஐசக் ஜெயக்குமார் தலைமையில் STORM (Students outreach ministries) என்று பேரிட்டோம்.

சகோ.ஐசக் விவசாயத்துறையில் ஒரு உயர் அதிகாரியாகவும் அவருடைய மனைவி டாலி கல்லூரி விரிவுரையாளராகவும் பணி செய்து, பணியைத் துறந்து மிஷனரி பணிக்கு வந்தார்கள். இதுவும் விரிவாக்கத்தின் விளைவே!

இதன் மத்தியில் 2000 ம் ஆண்டின் உபவாச ஜெபத்தில் இனி பீஹாரில் பயிற்சி பெற்றோர் உலகத்தின் கடின நாடுகளில் பணி செய்வார்கள் என தீர்க்கதரிசனம் வெளிப்பட, குறிப்பாக ஆப்கானிஸ்தானத்தில் உள்ளவர்களை சந்திக்கும் நோக்கோடு அந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டபோது தூத்துக்குடியைச் சேர்ந்த சகோ. சாம் சகோதரி சோபியா மாணவர் பணியினின்று விடுப்புப் பெற்று ஆப்கானிஸ்தானம் செல்ல விருப்பம் தெரிவித்தனர்.

ஜெபித்தபின், அவர்கள் ஈரானில் வாழும் ஆப்கானிஸ்தான் அகதிகள் மத்தியில் சில ஆண்டுகள் பணி செய்யவும், மற்றும் சகோ.ஜெரி சகோதரி ஜெஸி (ஈரோடு) ஆப்கானிஸ்தானத்தில் இரண்டாண்டுகள் தங்கி ஊழியம் செய்யவும் தேவன் கிருபை பாராட்டினார்.

இந்நிலையில் சிங்கப்பூரில் இருந்த சகோதரர்களில் சிலர் (நம்முடைய செய்திகளாலும் ஊழியங்களாலும் தேவனை அறிந்து தீவிரமானவர்கள்) ஒன்று சேர்ந்து GEMS Singapore-ஐ ஸ்தாபித்து ஊழியம் செய்ய ஆரம்பித்தனர். அவர்களும் இயக்கிவிட்டபடியி

னால் முதலில் மலேசியாவுக்கும், பின்னர் மியான்மாருக்கும் சுவிசேஷம் கொண்டு செல்லமுயற்சி செய்து வெற்றிகண்டனர். நேபாளமும் திறக்க ஆரம்பித்தது, பின்னர் அதனை விபரமாக எழுதுகிறேன். இப்படியாக விரிவாக்கம் எல்லைகளைத் தாண்டி தேசங்களிலும் ஊழியத்தினை செய்யக் கதவுகளைத் திறந்தது. ஜெய கிறிஸ்து முன் செல்கிறார் ஜெயமாக நடத்திடுவார் என்பதற்கு இணங்க தேவைகளையும் தேவன் சிறப்பாக சந்திக்க ஆரம்பித்தார். தென்னகத்தில் மக்கள் மத்தியில் விழிப்புணர்ச்சிகள் உண்டாக்கப்பட தாங்குபவர்கள் எழும்பினார்கள். ஜெபிப்போர் எண்ணிக்கையும் அதிகமாயிற்று. நம்முடைய ஊழியர்கள் அனைவரும் இந்தியர்களாலேயே தாங்கப்படுகின்றனர்.

எழுப்புதல் தீயினை வளர்க்கும் பணியில்

தேவன் எல்லைகளைப் பெரிதாக்கியபோது, தென்னகத்தில் தேவன் தாங்குவோரை அதிகம் எழுப்பினார். அதற்கு ஏதுவாக நான் அநேக கன்வென்ஷன்களிலும், எழுப்புதல் கூட்டங்களிலும் பங்குபெற்றேன்; என்னுடைய ஊழிய அனுபவங்கள், வேதத்தின் வசனங்களை வித்தியாசமான கோணத்தில் விளக்குவது, யாருக்கும் அஞ்சாமல் சத்தியத்தினை அறிவிக்கும் தைரியம், வைராக்கியம் ஆகியவை தேவ ஜனத்தை வேகமாக தட்டிவிட்டது.

குறிப்பாக முதலில் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் YPF மூலமும் (Youth Prayer Fellowship) மற்றும் N.P.F (Nagarcoil Prayer fellowship) மூலமும் தேவ காரியத்தினை செய்யும் முறைகளில் ஜனங்கள் ஈடுபட்டனர். N.P.F ன் பிரதானமான சகோ.ரோலண்டஸ், சகோ. ஜேக்கப் போன்றவர்களும் இதில் அதிக கவனம் செலுத்தினர். இன்று சகோ. ரோலண்டஸ் அவர்களின் இரண்டு பிள்ளைகளும் மிஷனரிகளாக இணைந்திருப்பது நமக்கு வரப்பிரசாதமே. அதேபோல சகோ. கனகராஜ் (வேர்கிளம்பி) மேற்குப்பகுதியில் தீவிரம் காட்டினார்.

சென்னையிலும் அநேக போதகர்கள் முதலாவது என்னை உபயோகித்தனர், ஆனால் சிலருடைய கருத்து வேறுபாடுகளின் நிமித்தம் அவர்களுடைய தூண்டுதலின்பேரில் நான் சிலரால் கடுமையாக வெறுக்கப்பட்டேன். சிலர் இவர் ஊழியர்களை பொது

மேடையில் தாக்குகிறார் என்று குறைகூறினர். வேத வசனத்தை விளக்கிக் காட்டியபோது சிலருடைய குறைகள் அப்பட்டமாக தெரிந்தது. பகட்டு ஊழியங்களை நான் வெறுத்ததை அனைவரும் அறிவர். பொருளாதார செழிப்பு உபதேசங்களையும் நான் சாடினேன். ஜனத்தின் மீது இறுமாப்பாய் ஆளும் ஊழியர்களையும், ஜனத்தினை செயல்படக்கூடாமல் கட்டிவைத்திருந்த ஊழியங்களையும் சில வேளைகளில் கடுமையாக எதிர்த்தேன். என் பிரசங்கங்களில் சிலவேளைகளில் ஆக்ரோஷம் வெளிப்பட்டது, ஆயினும் அது தேசத்தின் தேவையைக் குறித்துதான் என்பதனைப் புரிந்து கொண்டவர்கள் ஆதரித்தனர்.

குறிப்பாக இளைய சமுதாயம் என் செய்திகளை அதிகம் விரும்பியது. சில போதகர்கள் காணிக்கைகள் யாவையும் வட நாடு கொண்டு சென்றுவிடுவார் என எண்ணினார்கள். ஆனால் பாஸ்டர் அற்புதராஜ் (பூவிருந்தவல்லி) போன்றவர்கள் முழு மூச்சாய் மிஷனரிகளைத் தாங்க முன்வந்தனர். இப்படி சென்னையில் நடைபெற்ற கூட்டங்கள் ஒரு அலையை உண்டாக்கியது.

நெல்லை மற்றும் தூத்துக்குடி மாவட்டங்கள் சகோ. அண்டனி லிவனஸ் மூலமும்; தூத்துக்குடி சாயர்புரம் முழு இரவு ஜெபத்தினர் மூலமும்; நாசரேத் பகுதிகள் சகோ.பீட்டர் ஐசக்ராஜ் மூலமும் தீவிரம் அடைந்தது. பின்னதாக சகோ.எபனேசர் மூலமும், பாஸ்டர் ஜோசப் பாலச்சந்திரன், பாஸ்டர் ராஜன் (பசுமலை) போன்றோரின் துணையோடும்; மதுரையைச் சார்ந்த பகுதிகள் சகோ. ஆல்பட் மூலமும்; பாஸ்டர் ரவிகோமாஸ் (கோவில்பட்டி) சகோ. ஆரோக்கியம் போன்றோரின் முயற்சியால் கோவில்பட்டி, சாத்தூர், சிவகாசி பகுதிகளிலும்; சகோ.காட்வின் பாஸ்டர் சேகர், பாஸ்டர் நல்லதம்பி போன்றோரின் முயற்சியால் கொடைக்கானல் பகுதிகளிலும்; சகோ.சேவியர், சகோ.ரவி போன்றோரின் முயற்சியால் திருச்சி மற்றும் தஞ்சாவூரிலும்; சகோ.எம்ர்சன், சகோ. அற்புதராஜ், சகோ.ரவிசாம்ராஜ், சகோ.ஜெபராஜ் துணையோடு கோயம்புத்தூர் பகுதிகளிலும் முன்னேற்ற பணி பெருகிற்று. சகோ. ஆசீர்வாதம் புதிய முயற்சிகளையும், புது இடங்களைக் கண்டுபிடிப்பதிலும் புதிய நபர்களைக் கண்டுபிடிப்பதிலும் தீவிரம் காட்டினார். பாண்டிச்சேரியில் பாஸ்டர் வின்சென்ட் சபையினர் அதிகத் தீவிரம் காட்டினர்.

ஆயுதம் அணைக்குமோ அன்பரின் நேசத் தீயை?

சகோ. பீட்டர் ஐசக் ராஜின் மரணத்திற்கு பின்னர், சகோ. அல்பிரட் பால் முன்னேற்ற பணி அலுவலகத்தையும் சகோ. ஆசீர்வாதம் ஒருங்கிணைப்பையும் செய்துவந்தார்கள். அனைவரும் தன்னார்வ ஊழியர்களாக செல்பட்டனர். GEMS தன்னார்வ ஊழியர்களாலேயே தாங்கப்பட்ட ஒரு ஸ்தாபனமாக மாறிவிட்டது. இன்று 200 பேருக்கு மேல் தீவிரமாக ஓடும் இவர்கள் ஊழியத்தின் பின்னணியில் நின்று அநேகரை தீவிரப்படுத்தினர்.

தென்னகத்தின் கூட்டங்களில் மக்கள் சாரை சாரையாக வருவதனை பொறுக்கக்கூடாதவர்களும் வசனத்தில் வெளிச்சத்தில் நிற்கக் கூடாதவர்களுமானவர்கள் என்னைத் தாக்கவும் தீர்மானித்தனர். குறிப்பாக நாகர்கோவில் பட்டணத்தில் நான் பேசிக் கொண்டிருந்த வேளையில் “கோடீஸ்வரராக விரும்புகிறவர்களுக்கு ஒரு ஊழியர் அழைப்புக் கொடுத்திருந்தார்” அதனை முன்னிட்டு நான் பேசியவேளையில், அடுத்த நாள் நான் தங்கியிருந்த இடத்தில் ஆட்களை அனுப்பி சண்டையிட்டார் அந்த ஊழியர். கூடவே இரவுக் கூட்டத்தில் நான் பேச வரக்கூடாது என எனக்கு வண்டி ஓட்டின சகோ.அமல்ராஜிடம் சில குண்டர்கள் பயமுறுத்தும் வார்த்தைகளைக் கூறினர். சகோ.அமல்ராஜ் அவர்களைப் பார்த்து “அகஸ்டின் ஜெபக்குமார் ஒன்றுக்கும் பயப்படாதவர் நானும் அவரும்தான் வருவோம் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள் என பார்க்கிறோம்” என்றார். அவர்கள் மிகவும் கோபமுற்று சாரைசாரையாக மக்கள் வந்தபடியால் செய்வது அறியாது, கூட்டத்தின் இறுதியில் ஒருவருக்கு சாராயம் வாங்கிக்கொடுத்து புதுக்கத்தி ஒன்றினையும் தந்து மேடையிலிருந்து நான் இறங்கும் போது ஜெபிக்கவருகிறவர்போல் அருகில் சென்று தாக்கவேண்டும் என்று சொல்லி வைத்திருந்தனர். ஆனால், அதனை அறிந்த கூட்டத்தினை நடத்தின சபையின் மூப்பர்கள் அவரைப் பிடித்து என்னைத் தாக்காதபடித் காத்தனர்.

கூட்டத்தின் முடிவிலே அனைவரும் போய்விட்டார்கள். “டத்தி” ஸ்கூலின் பெண்பிள்ளைகள், ஒரு மனிதன் தனியாகப் படுத்துக்கிடப்பதனைப் பார்த்து வார்டனிடம் சொல்ல, யாரோ குடித்துவிட்டு படுத்திருப்பார் என எண்ணி அவனை எழுப்பிய போது, அவன் கூட்டத்தில் துப்பாக்கி ஒன்றினால் என்னைத்

தாக்க அனுப்பப்பட்டவன் என்று தெரிந்தது. அவன் கூட்டத்தில் நுழைந்தபோது தேவ ஆவியின் பலத்தினால் தாக்கப்பட்டு கீழே விழுந்திருக்கிறான், கூட்டம் முடியும் வரை அவனுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. இவர்கள் எழுப்பினபோதுதான் அவனுக்கு நினைவு வர, “அவன் தப்பிவிட்டானா? (என்னைக் குறித்து) என்று கூறி துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டு பயத்தின் மிகுதியினால் ஓடி விட்டான். அவர்கள் என்னை திண்டுக்கல் கூட்டத்திலும் பின்னர் நாகர்கோவிலில் நடந்த அனைத்து திருச்சபைகளிலும் கன்வென்ஷனிலும் தாக்க முயன்று தோற்றுப்போனார்கள்.

பீஹாரில் கிறிஸ்துவை அறியாதோர் பலமுறை என்னைத் துப்பாக்கியால் தாக்க முனைந்து தோற்றுப்போனார்கள். தென்னகத்திலோ கிறிஸ்துவை அறிந்திருக்கிறேன் என்பவர்களால் சொல்லாலும், செயலாலும் நான் தாக்கப்பட்டேன். சில மிஷனரி ஸ்தாபனங்களும் GEMS-ன் தாக்கம் ஜனங்களுக்குள் அதிகமாவ தனைக் கண்டு பொறாமை கொண்டு ஊழியங்களைக் குறித்த தவறானவைகளைக் கூறி ஜனங்களைத் திசை திருப்பப்பார்த்தனர். ஆனால் தேவனோ C.S.I., பெந்தேகோஸ்தே, லுத்ரன் போன்ற சபையின் மக்களை நமக்கு உடன் நிற்கவைத்தார். சபை பேதமின்றி தேசம் தேவனை அறிய வேண்டும் என விரும்பிய அனைவரும் நம்மோடு இணைந்து கொண்டனர். இதன் விளைவினால் பின்னர் மும்பையில் சகோ. தானியேல், பாஸ்டர் டென்சிங், பெங்களுரில் சகோ. ஜேம்ஸ் சகோ. காட்வின் சகோ சுஜார் டாக்டர் சாம், சகோ.யோபு போன்றோரின் துணையோடும் பாஸ்டர் மணிவண்ணன், பாஸ்டர் தியோடர் என்பவர்களின் ஒத்தாசையோடும் வளர்ந்து பெருகின.

இதன் விளைவாக தென்னகத்திலிருந்து தங்கள் எதிர் காலத்தினை தேவன் பார்த்துக்கொள்வார் என எண்ணி தரிசனத் தோடு கூட இணைத்துக்கொள்ள தங்கள் நல்ல வேலைகளை இராஜினாமா செய்து, தாலந்து மிக்க சகோதரர் சகோதரிகளையும் தேவன் கொண்டுவந்தார். சகோ.பெல், சகோ. அருள்ஜார்ஜ் குடும்பம், சகோ. ஆரோக்கியதாஸ் குடும்பம், சகோ.அசோக் குடும்பம் மற்றும் சகோ. பிரபாகர் என பலரை தேவனே கொண்டு வந்தார். அழைத்த தேவனுக்கு உண்மையாயிருக்க ஒப்புக் கொடுத்த மக்கள் இவர்கள். கூடவே வாலிபர்களையும் தேவன்

அழைத்துவந்தார். கேரளாவில் பாஸ்டர் ஜெல்நைட் போன்றோரின் பேராதரவும் நம்பக்கம் இருந்தது. ஆந்திராவிலும் சிலர் நம்மோடு ஐக்கியப்பட சகோ.ஜான் குடும்பம் உதவினர். இப்படியாக ஊழியரையும் தாங்குவோரையும் தேவனே கூட்டிச் சேர்த்தார். அவருடைய ஊழியம் அல்லவா இது.

அவரே அரண்

ஒருமுறை “ஹாட்டா” என்ற பணித்தளத்தில் சமூகவிரோதி ஒருவன் நம்முடைய பள்ளியில் பூட்டுப் போட்டு சபையின் ஊழியரையும் மற்றவர்களையும் பயமுறுத்தி காரியங்களைக் கெடுத்துக்கொண்டிருந்தான். அது எனக்கு அறிவிக்கப்பட்டபோது, நான் அதிக அலுவலில் இருந்ததால் அவனை என்னைச் சந்திக்கும்படி அழைத்தேன். அவனோ “நானே பெரியவன்” என்னை அகஸ்டின் ஜெபக்குமார் வந்து பார்க்கட்டும் என்று முழங்க அங்கே உள்ள போலீஸ் அதிகாரியிடம் “அவனை கைது செய்ய வேண்டாம் என்னை வந்து பார்க்கமாத்திரம் வழி செய்யுங்கள்” என நான் கேட்டுக்கொண்டதற்கு இணங்க அவர் அவனைப் பார்த்து “அந்த நல்ல மனிதர் உன்னை கைது செய்யச் சொல்ல வில்லை, மாறாக உன்னைப் பார்க்கத்தானே சொல்லுகிறார்” என்று கூறி அனுப்பிவைத்தார்.

அவனும் கிட்டத்தட்ட 105 கி.மீ தூரத்திலிருந்து என்னைப் பார்க்க தன்னுடைய மெய்க்காப்பாளனோடு புதுத் துப்பாக்கி ஒன்றினையும் எடுத்துக்கொண்டு மோட்டார் சைக்கிளில் வந்தான். வரும் வேளையில் லாரி ஒன்று கொஞ்சம் அவனைத் தட்ட தூக்கி எறியப்பட்டான். அந்த நேரத்தில், “என்னுடைய பிள்ளையைப் பார்க்கப் போகிறாய், ஜாக்கிரதையாக நடந்துகொள்” என்று ஒரு சத்தமும் கேட்டது. அவனோ அகங்காரம் கொண்டவனாய் எங்களிடத்திற்கு வந்தான்.

வந்த அவன் போலியோ விடுதியைத் தாண்டி வந்திருக்கிறான், பிள்ளைகள் பள்ளிக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தனர். வந்தவுடன் என்னுடைய செக்டர்டரியாக இருந்த சகோதரி டாரதியை சந்தித்தான். சகோதரி டாரதி தன்னுடைய மத்திய அரசின் நல்ல வேலையை விட்டு ஊழியத்தில் இணைந்திருந்தார்கள். தைரியமானவர்கள் என்றபோதிலும் இவன் வந்து நின்ற நிலையைக்

கண்டு என்னிடம் ஓடிவந்து பயத்தோடு அவனை அனுப்பவா? என்று கேட்க நான் அவனை அனுப்பச்சொன்னேன்.

என் அறையில் நுழைந்த அவன் ஒரு நாற்காலியை எடுத்துப்போட்டு உட்காரப்போனான். நானோ அவனை அதட்டி ஒரு அலுவலகத்தில் நுழைந்தால் அங்கே உள்ளவர்கள் உட்காரச் சொல்லும்வரை உட்கார்க்கூடாது என்று அறிவுரை கூறி, பின்னர் மிகவும் அன்பாக அவனை உட்காரச் சொன்னேன். அவனுடைய மெய்க்காப்பாளன் அருகில் நின்றுகொண்டிருந்தான். நான் அவனைப் பார்த்து “நடக்கிறவர்களை முடவராக்கும் நீயா, முடவர்களை நடக்கவைக்கும் நாங்களா?” யார் பெரியவர்கள் என்று கேட்டு உயிருக்குப் பயந்து துப்பாக்கி ஏந்தித் திரியும் நீயா? உலகம் எல்லாம் சுற்றியபோதிலும் எந்த ஆயுதமும் இல்லாமல் போகும் நானா? யார் பயந்தவர்கள் என்று கேட்ட கேள்வி அவனை அசைத்தது, அவனுக்கு நான் குளிப்பானம் கொடுத்த போது ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மாறாக “நான் புதிதாக Rs. 85000க்கு வாங்கியிருக்கும் இந்த துப்பாக்கிக்கு வேலையில்லையா? எனக் கேட்டு எழுந்திருந்து ஓடிவிட்டான். என் செக்ரட்டரிக்கோ எனக்கோ ஒன்றும் புரியவில்லை. சகோதரி டாரதி 'என்ன செய்தீர்கள் அண்ணன்; புலிபோல் வந்தவன் பூனைபோல் போய்விட்டானே' என்று கேட்டார்கள்.

திரும்பிச் சென்றவன் பணித்தளத்தில் உள்ள ஊழியரிடம் சென்று, “தெய்வத்தைப் பார்க்க நினைத்தேன் கண்டுகொண்டேன், இனி உங்களுக்கு நானே பாதுகாப்பு” எனக் கூறி அவருக்குத் துணையாக நின்றான்.

தேவா பிரசன்னம் தாருமே

இப்படித்தான் எங்களுடைய சகோதரிகள் சிலர் அருகிலுள்ள “நாவடி” என்ற கிராமத்திற்கு ஊழியம் செய்யச் சென்றனர். அவர்களை விரட்டியடித்த பனாரஸ் யுனிவர்சிட்டியில் படிக்கும் ஆறு கல்லூரி மாணவர்கள், என்னைச் சந்திக்க அறையில் நுழைந்தனர். அவர்களைப் பார்த்து நான் “என்ன?” என்று கேட்டேன்; அவர்களோ உங்கள் மக்கள் வந்து இயேசுவைச் சொல்லலாம், ஆனால் எங்கள் தெய்வங்களைக் குறித்துப் பேசக் கூடாது” என்றனர். நானோ முப்பத்தி முக்கோடி தேவர்களின்

பெயரைச் சொல்வதற்குள் என் ஆயுளே முடிந்துவிடும் அப்படியிருக்க உங்கள் தேவர்களைக் குறித்து பேச எங்களுக்கு ஏது நேரம் இயேசுவைப் பற்றிச் சொல்லவே போதாதே? என்றபோது ஆசையாய் சவிசேஷம் கேட்டு பின்னர் அனைவரும் புதிய ஏற்பாட்டினை விலைகொடுத்து வாங்கிச் சென்றனர்.

இப்படியே என் அலுவலகத்தில் நுழைந்த அத்தனை பேரும் தேவ பிரசன்னத்தால் தாக்கப்பட்டதனையும் நாங்கள் உணர்ந்தோம். சாமுவேல் இருந்த இடத்தில் தேவ பிரசன்னம் தாவீதைத் தேடி வந்த சவுலையும் தீர்க்கதரிசனம் சொல்ல வைத்துவிடவேண்டுமே!

விபத்துகளும் வியாதிகளும் தடுக்காதே

இதற்கிடையில் இரண்டுமுறை பெரும் விபத்தினை நான் ஸ்கூட்டரிலும், மோட்டார் சைக்கிளிலும் சந்தித்தேன். இரண்டு முறையும் முகத்திலேயே அடி, 23 தையல்கள் ஒரு முறை போடப்பட்டது; இரண்டாம் முறை நான்கு பற்களை இழந்தேன். சத்துரு என் மீது கோபமாக இருப்பதனை மாத்திரம் அறிந்தேன்.

என் மனைவியும் காலிலே எக்ஸிமா கண்டு மிகவும் வேதனைப்பட்டாள். சிறுவயதில் அவள் எக்ஸிமா வியாதியினால் முழு உடலும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் வேளையில் வீட்டின் அருகில் உள்ள ஓடையில் இந்த பிள்ளையைப் போட்டுவிடலாமா? என அவர்களுடைய தாயார் அவளுடைய கஷ்டத்தினைப் பார்த்து நினைத்ததுண்டு. மூன்றாவது குழந்தை பிறந்தபின் உடலில் ஏற்பட்ட பெலவீனம் மீண்டும் அவளைத் தாக்க கால்கள் வீங்கி எப்போதும் தண்ணீர் வடிந்துகொண்டிருக்க நடக்கக்கூடாமல் மிகவும் வேதனைப்படுவாள்.

வயிற்றில் மூன்று ஆப்ரேஷன் வேறு செய்யப்பட்டிருந்தது. கூடவே ஊழியம் செய்யச் சென்ற இடத்தில் கொசுவினால் தாக்கப்பட்ட அவளுக்கு “பிலேரியா” என்ற வியாதியும் காலில் இருந்தது. இதனாலும் அவள் பெலவீனப்பட்டாள். ஒருநாள் “சட்னிபிகா” என்ற ஊரில் உள்ள பள்ளியில் VBS எடுக்கச் சென்றபோது, அவளுடைய காலில் எக்ஸிமாவின் கொடூரம் காணப்பட்டது. உடன் சகோதரிகள் பரிதாபப்பட்டனர். அந்த VBS ன் தலைப்பு ‘இயேசு சுகமாக்குகிறார்’ என்பதே. எனவே இதனை நான் சொல்லிக்கொடுக்கும்போது தேவன் என்னை சுகமாக்க

வேண்டும் என்ற விசுவாசத்தோடு சில கி.மீ நடந்து சென்று அதனை எடுக்க தேவனும் அவருடைய விசுவாசத்தையும் தைரியத்தினையும் கணம்பண்ணும்படியாக அன்று பூரண விடுதலை தந்தார். இன்றுவரை அது திரும்ப வந்ததில்லை.

அப்படியே “பிலேரியா” வியாதியின் கொடுமை, சகோ. ஜாய்ஸ் மேயர் நடத்திய சென்னை செமினாரில் பாஸ்டர் டான் பேசியபோது தன்னுடைய இளைய வயதில் கண்ணில் கோளாறு உள்ள ஒரு பெண்ணின் கண்ணாடி உடைந்து பின்னர் எப்படியாக அற்புதம் நடந்தது என்பதனை கூறும்போது, தேவ பிரசன்னம் இறங்க காலில் வியாதியோடிருந்த அவள் சுகமானாள். இப்படி தெய்வீக சுகத்தை தேவனே அவளுக்கு அருளி ஊழியத் தடைகளை மாற்றினார்.

அபிஷேகம் உன்னை

ஆயிரங்களுக்குப் பிரயோஜனப்படுத்தும்

என்னுடைய செய்தி கேசட்டுகளை ஒரு சகோதரி ஹாலந்துக்கு அனுப்பிவைத்தார்கள். அது “தேவ திட்டமும் தேவ மனிதர்களும்” என்ற தலைப்பினைக் கொண்டது. அது ஐரோப்பிய தமிழ் பேசும் மக்கள் மத்தியில் மிகுந்த ஒரு தாக்கத்தினை உண்டு பண்ணிற்று. அதனால் நான் பலமுறை ஐரோப்பிய நாடுகளின் தமிழ் பேசும் சபைகளில் ஊழியம் செய்யக் கதவுகள் திறந்தன. குறிப்பாக ஜெர்மனியிலுள்ள சகோ.அழகேந்திரனும் அவருடைய மனைவி சகோதரி ஜீவாவும் என்னுடைய செய்திகளை பிரதிகள் எடுத்து அநேகருக்குக் கொடுக்க ஆரம்பித்தனர். அதனைத் தொடர்ந்து சகோ.கமல் பாரிஸிலும் பின்னர் இங்கிலாந்திலும் அதனைச் செய்தார். அதற்குக் காரணமாக அமைந்தது சகோதரி ஜெயாவும் அவருடைய கணவருமே; அது கனடாவையும் எட்டியது.

என்னுடைய செய்திகளை சகோ.வாம்தேவா மூலம் கேட்டறிந்த சகோ. ரவி அதனால் மிகவும் தொடப்பட்டு எப்படியாகிலும் என்னையும் மனைவியையும் கனடா அழைக்க வேண்டும் என்று ஆவல் கொண்டார். பாஸ்டர் ஞானசேகரிடம் கேட்டு எங்களை அழைக்க மிகவும் சிரமப்பட்டு டிக்கட் பணத்தினை சம்பாதித்தார். சிறிது நேரமே தூங்கி, வியாதியாயிருந்த தன்

பிள்ளையோடு கூட தேவை மிக்க குடும்ப சூழ்நிலையில் அதனைச் செய்தார்.

நானும் மனைவியும் அங்கே சென்றபோது, தேவன் ஊழியங்களை ஆசீர்வதித்தார். அதன் மூலம் அதிகமாகத் தொடரப்பட்ட சகோ. சுந்தர் சவரிமுத்து, சகோ. முத்துராஜா, சகோ. ரவி, சகோ. வாமதேவா அனைவரும் கனடாவிலும் GEMS ஆரம் பிக்கப்பட வேண்டும், நாமும் மிஷனரி ஊழியத்தில் ஈடுபட வேண்டும், இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும் உள்ள ஊழியங்கள் தாங்கப்பட வேண்டும் என நினைத்து GEMS CANADA வை அரசாங்கத்தில் பதிவு செய்தனர். சகோ. துரைராஜா என்பவர் பின்னதாக இலங்கைக்கு மிஷனரியாக செல்வதற்கும் இது ஏதுவாயிற்று. முதலாவது சில அனாதைப் பிள்ளைகளைத் தாங்க முயற்சி எடுத்து 50 பிள்ளைகளை இலங்கையிலும், 10 பிள்ளைகளை பீஹாரிலும் தாங்க முன்வந்தனர். இதனால் வருத்தமுற்ற பாஸ்டர் ஞானசேகரன் மற்ற காரணங்களினாலும் சபையை விட்டார். தனியாக சபை ஆரம்பித்தார்.

பின்னர் GEMS கனடாவில் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்த சகோ. சுந்தர் சவரிமுத்துவும் அவருடைய மனைவி ராணியும் பல முறை இந்தியா வந்து ஊழியங்களில் கலந்துகொண்டு, கனடாவின் அநேக போதகர்களையும் அறிமுகப்படுத்தி நம்மோடு ஒன்றாக கலந்துவிட்டார்கள். பீஹாரிலிருந்து மிஷனரியாக இருந்த ஒரு பெண்ணையும் தங்களுக்கு மருமகளாக்கிக்கொண்டார்கள்.

இந்தவாறே நியூயார்க், நியூஜெர்சி பகுதிகளில் ஊழியம் செய்த சகோ.ஆல்வின் மைக்கேல் தமிழகத்தில் ஒரு ஊழியத்தை நடத்தியபோதிலும், GEMS - US என பதிவு செய்து வட இந்திய ஊழியத்தினை தாங்குவோரை உற்சாகப்படுத்தினார்.

இப்படியே நேபாளத்தில் நம்முடைய ஊழியங்கள் விரிவடைய நம்முடைய ஊழியத்தினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த சகோ.ஆல்வின் காரணமாக அமைந்தார். பல நேரங்களில் ஊழியர் கருத்தரங்கினை நாம் இங்கே அவர்கள் மத்தியில் நடத்தினோம். GEMS ஊழியம் நேபாளத்திற்கு தேவை என்றும் உணர்ந்தனர். நாமோ அறியப்படாத பீஹாரின் எல்லையிலுள்ள “தராய்” என்று அழைக்கப்பட்ட பகுதிகளில் ஊழியம் செய்ய வாஞ்சித்தோம்.

தர்க்கம் வேண்டாம், தாக்கம் உண்டாக்குவோம்

வருடாந்திர மிஷனரி பயிற்சியில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பயிற்சியாளர்களின் எண்ணிக்கைப் பெருகினபடியால் வருடாந்திர கன்வென்ஷனை 5 நாட்கள் நடத்த நேரிட்டது. 1200 பேர், 2000 பேர் என்று ஆரம்பித்து 12000 பேரில் முடிந்தது. வருடந்தோறும் ஒவ்வொரு பொருளின் அடிப்படையில் நடத்தப்பட்ட இந்த கூட்டங்களில் தமிழகத்தின் பிரபல போதகர்கள் வந்து போதித்தனர். பாஸ்டர் பிரதாப்சிங் (சென்னை), பாஸ்டர் தாமஸ்ராஜ் (சென்னை), பாஸ்டர் ஜோசப் பாலச்சந்திரன் (மதுரை), சகோதரி பத்மாமுதலியார் (சென்னை), பாஸ்டர் ராஜன் (பசுமலை), பாஸ்டர் ஜான் இளங்கோவன் (மைசூர்), பாஸ்டர் சகரியா பூணன் (பெங்களூர்), சகோ. சாம் ஜெபதுரை (சென்னை), பாஸ்டர் ரத்தினம் பால் (பாளையம்கோட்டை), சகோ.டேவிட் ஸ்டுவார்ட் (கொடைக்கானல்), பாஸ்டர் சாமுவேல் டாக்டரியான் (பியூரட்) மற்றும் பாஸ்டர் டேவிட் பிரகாசம் (கோவை) போன்றவர்கள் கலந்துகொண்டு விசுவாசிகளைத் தட்டி எழுப்பினர்.

அந்த நாட்களில் சிங்கப்பூரில் இருந்து பலதரப்பட்ட சபைகளைச் சேர்ந்த சகோதரர்கள் தேவன் தந்த பாரத்தின் நிமித்தம் கன்வென்ஷன் ஒன்றில் பணியாற்றவந்தவர்கள், இங்கே தேவன் செய்த காரியத்தினைக் கண்டு “நாங்கள் தான் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்தோம், ஆனால் இங்கே நாங்கள் கற்றுக்கொள்ளவேண்டியது உள்ளது” என்று ஊழியத்தினைக் கண்டு மிகவும் உற்சாகப்பட்டனர். குறிப்பாக சகோ.ஜிம்ஹாக், சகோ. வீடியாங் ஹெவே ஆகியோர் அதிகம் உற்சாகம் காட்டினதினால் வருடாவருடம் இந்த மிஷனரி ஊழியர்களை அழைத்து வந்து பாட்னா (தலைநகர்)விலும், ராஞ்சியிலும் மற்ற ஸ்தாபன ஊழியர்களையும் வரவழைத்து 1000 பேர் 1200 பேருக்கு கருத்தரங்குகளையும் சுவிசேஷபடைமுயற்சி கூட்டங்களையும் நடத்தினோம். அதனால் பாட்னாவைச் சுற்றியுள்ள பத்துவா, தானாபூர், அனிஷாபாத், கரோல், மசௌடி, ராஞ்சி, மனோர், ரக்ஸல் போன்ற இடங்களில் பல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் ஆண்டவரை அறிந்தனர்.

அந்தக் கூட்டங்களின் மத்தியில் இயேசு சிலுவைக் காட்சி தனை நாங்கள் திரைப்படமாகக் காண்பித்து, பின்னர் அதனை

விளக்கிப் பேசியவைகள் மக்களை ஆழமான சுவிசேஷஅறிவில் கொண்டுவந்ததனைக் கண்ட அவர்கள், திரைப்படக் குழுக்கள் (Film teams) பீஹாருக்கு எத்தனை தேவையென்று அறிந்து, திரைப்பட வாகனக்குழுக்கள் பலவற்றை உருவாக்க வாகனங்களையும் L.C.D புராஜக்டர்களையும் பெற்றுத்தந்தார்கள். இதனால் அனைத்து பணித்தளங்களிலும் திரைப்பட ஊழியம் முறையே நடைபெற்றதோடு, பின்தொடர் ஊழியமாக தபால் வழி பாடங்களும் ஆயிரக்கணக்கானோருக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டது.

பிந்தியதும் நன்மைக்கே

முதல் முறை சகோ.ஜிம் ஹாக் என்னைப் பார்த்து, “சுவிசேஷம் துரிதமாகச் செல்ல என்ன தேவை?” என்று கேட்க, மொப்பட்டுகள் இருந்தால் சில ஊழியர்கள் அதிக தூரம் செல்வார்கள் என பதில் அளித்தேன். அவர் உடனடியாக 10 மொபெட்டுகள் வாங்க பணம் அனுப்புகிறேன் என்று சொல்லி உடனடியாகத் தன் நாட்டிற்குப் போய்ச் சேர்ந்த உடன் பணத்தை வங்கி மூலமாக அனுப்பிவைத்தார். அவர் தன் வார்த்தையில் தவறாதவர் என்பதினால் நானும் வேறொரு பணத்தினை வைத்து அவைகளை வாங்கி ஊழியர்களுக்குத் தந்துவிட்டேன். ஆனால் வங்கியின் மூலம் அனுப்பப்பட்ட பணம் வரவில்லை. அங்கே சிங்கப்பூரில் அவரும் இங்கே நாங்களும் பல முயற்சிகளை எடுத்தபோதிலும் பணத்தினைக் குறித்த எந்த தகவலும் இல்லை. 11 மாதங்கள் கழித்து நான் சிங்கப்பூர் சென்றபோது அந்த பணம் இன்னமும் கிடைக்கவில்லை என்பதனை அறிந்த அவர் மீண்டும் ரொக்கமாக 10 மொபெட்டுகளுக்கான பணத்தினை தந்தார். நான் இந்தியா திரும்பிய உடன் வங்கி மூலம் அனுப்பப்பட்ட பணமும் வந்திருந்தது. உடனே நான் அவருக்குத் தெரிவித்து, அந்த பணத்தை திருப்பி அனுப்புகிறேன் என்று சொன்னபோது, ‘இல்லை மேலும் 10 மொபெட்டுகள் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்’ என்று அவர் கூறினார். தேவன் சில வேளைகளில் அதிக ஆசீர்வாதம் தர இப்படித்தான் கிரியை செய்வாரோ?

பாதுகாப்பும் பறக்கும் படையும்

சுவிசேஷக் கூட்டங்கள் அனைத்திலும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் வந்தனர். “மசௌடி” பட்டினத்தினை நான் ஒரு

நாள் கடந்துபோக நேரிட்டது. அது ஐகனாபாத்தை அடுத்து 14 கி.மீ உள்ள சிறிய பட்டணம். தீவிரவாதத்திற்கு பேர் போனது; கிட்டத்தட்ட 4 சேனைகளின் (தீவிரவாத) அலுவலகங்கள் அங்கே செயல்பட்டுவந்தன. சாயங்காலம் 5 மணிக்கு மேல் ஆள் நடமாட்டமே இராது. ஆனால் தேவனோ “அந்த பட்டணத்தில் கூட்டங்கள் நடத்த ஆயத்தப்படு” என்றார். நான் என் சகோதரர்களை அழைத்து அதனைக் கூறியபோது அவர்கள் திகைத்தனர். ஆயினும் அண்ணன் விவரமில்லாமல் சொல்லமாட்டார் என நினைத்து ஆயத்தம் செய்தனர். அங்கே போலீஸ் அனுமதி வாங்க வேண்டியதற்காக பாட்னாவில் உள்ள I.G -யும் உங்களுக்கு வேறு இடம் கிடைக்கவில்லையா? என்றவர் சகோ. ஜெபக்குமார் தேவ ஆவிக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர், தடுத்தாலும் நிறுத்தமாட்டார் என்று சொல்லி உதவிகள் செய்ததோடு கூட்ட நாட்களில் எங்களுக்குப் பாதுகாப்பை அதிகரிக்க மனைவியை தினந்தோறும் அனுப்பிவைத்தார். அவருடைய மனைவி வந்ததின் நிமித்தம், பறக்கும் படையும் தினமும் வந்து எங்களுக்கு பாதுகாப்பைக் கொடுத்தது.

இந்த கூட்டங்களைக் குறித்து அறிந்த ஒரு தீவிர இந்து ஸ்தாபனம், அதே நாட்களில் நம்முடைய நோட்டீஸ் கலரிலேயே விளம்பரம் செய்து அயோத்தியாப்பட்டணத்திலிருந்து பெரிய பண்டிதர்களை அனுப்பி மிகப்பெரிய செலவில் கூட்டங்களை ஒழுங்கு செய்திருந்தது. ஆனால் சத்துரு வெட்கப்படும்படியாக கிரியை செய்யும் ஆண்டவர் நமக்கு 20000 பேரை அனுப்பித் தந்தார். சுற்று வட்டாரத்திலிருந்தும் ஐனங்கள் கால்நடையாக வந்திருந்தனர். அந்த இந்து திருவிழாவிற்கோ 200 பேர் மாத்திரம் சென்றனர். அங்கே போகவேண்டிய சாதுக்களும் இந்தக் கூட்டத்தில்தான் சத்தியம் உள்ளது எனக் கூறி இங்கேயே இருந்தனர். இதன் விளைவாக GEMS மாத்திரம் அல்லாமல் 7 ஸ்தாபனங்கள் தங்கள் சபைகளை இங்கு ஸ்தாபித்தனர். இப்படியே கூட்டங்கள் நடத்தின எல்லா பட்டணங்களிலும் தேவன் கிரியை செய்து சபைகளை ஸ்தாபித்தார். இன்றுவரை அவர்கள் நம்முடைய ஊழியத்திற்கு வந்து உதவுகிறார்கள். இறுதியாக நடத்தவேண்டிய கூட்டங்களில் கிறிஸ்தவ விரோதிகள் வந்து அனைத்து ஒலிபெருக்கிகளையும் சேதப்படுத்தி காரியங்களை “ஒளரங்கபாத்தில்” கெடுத்துப்போட்டார்கள். இவைகள் எங்களுக்கு

புதிது அல்லவே. இதைப்போலவே “கயா” பட்டணத்திலும், “வசீர்கஞ்சு” பட்டணத்திலும் நடந்தது. அப்போஸ்தலர் நடபடி புத்தகத்தில் இதைவிட மோசமான காரியங்கள் அப்போஸ்தலரின் ஊழியங்களில் நடைபெற்றதே. எனவே அவைகள் எங்களைத் தடுத்து நிறுத்தவோ. சுவிசேஷப் பணியை மேற்கொள்ளவோ நாங்கள் இடம் கொடுத்ததில்லை, ஏனெனில் உலகத்திலே நமக்கு உபத்திரவங்கள் உண்டே.

ஊழியத்தினைச் சிறப்பாகக் கண்காணிக்க ஊழிய ஸ்தலங்களைப் பூகோள ரீதியாகவும் மொழி ரீதியாகவும் பகிர்ந்து தலைவர்களை நியமித்து என்னுடைய பொறுப்புகளை பகிர்ந்து கொண்டேன், இதினிமித்தம்

சகோ. குணசேகரன் - வடபீஹார் மற்றும் மித்திலாஞ்சல்

சகோ. ஜெயசிங் டேவிட் - ஜார்க்கண்ட், சோன்பத்ரா

சகோ. அம்புரோஸ் நல்லதம்பி - போஜ்புரி I

சகோ. சாமுவேல் - போஜ்புரி II

சகோ. ஜான் நாகேந்திரன் - மகய் I

சகோ விக்டர் இம்மானுவேல் - மகய் II ஐக் கண்காணித்தனர்.

எல்லைகள் பெரிதாகி PEACE ன் பணித்தங்களிலும்

சபைகள் பிறந்ததால்,

சகோ. சாமுவேல் தானியேல் - போஜ்புரி III

சகோ. சாந்தப்பன் - PEACE I

சகோ. சண்முகம் ஜேக்கப் - PEACE II

சகோ. மேத்யூஸ் - PEACE III

சகோ. அர்ஜுன் கர்மாலி ஜார்க்கண்ட்

என்றும் பொறுப்பெடுத்தனர்.

இந்த நாட்களில் மகராஷ்டிராவின் கோலாப்பூரில் சகோ. சாம்சன் சர்ச்சில் மூலமாக ஒரு எழுப்புதல் கூட்டம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. அதில் ஏற்பட்ட அசைவினால் அங்கே சரியான தலைமையினைத் தேடிக்கொண்டிருந்த ஒரு சிறு ஊழியர் கூட்டம் என்னை சந்தித்து தங்களுக்கு உதவும்படி கேட்டனர். சகோ.கிரீஷ் கேரளாவைச் சேர்ந்தவர், இந்துக் குடும்பத்திலிருந்து இரட்சிக்கப் பட்ட அவரை தேவன் இந்தப் பகுதியில் உபயோகித்து வந்தார்.

அவர்களுடைய கெஞ்சுதல் மகராஷ்டிராவில் கிறிஸ்து அறிவிக்கப் படாத 500 கிராமங்களைத் தத்தெடுத்து ஊழியத்தினை ஆரம்பிக்க அடிகோலியது. பின்னதாக ஏற்பட்ட கோளாறுகளினால் அந்த தலைமை சகோ.ராஜேஷ் டத்தியிடமும், அதனைத் தொடர்ந்து சகோ சஞ்சயிடமும் கொடுக்கப்பட்டது.

சகோ.ராஜேஷ் டத்தி கல்லூரி விரிவுரையாளராக கோலாப்பூரில் பணிபுரிந்துகொண்டே கிறிஸ்துவின் ஊழியத்தினை செய்துகொண்டு வந்தார். வாலிப வயதில் ஆழமாக கிறிஸ்துவின் அன்பினால் தொடப்பட்டு ஆண்டவருக்காக ஏதாகிலும் செய்ய வேண்டும் என்கிற துடிப்பு அவரை மகராஷ்டிரா அழைத்து வந்திருந்தது. அங்கே அவர் தன்னுடைய Ph.D யினையும் செய்து கொண்டிருந்தார் (கண்ணியியல்), அவருடைய மனைவி சகோ. ரோலன்ஸ் (நாகர்கோவில்) அவர்களின் கடைசி மகள் சிறுவயதி லேயே GEMS ஐயும் மற்ற மிஷனரி ஊழியங்களையும் நேசித்து ஜெபிக்கவும் உதவவும் ஒப்புக்கொடுத்திருந்த இருவரும் நல்ல போர்ச் சேவகர்களாக பணிபுரிய, பின்னர் முழு நேரமாக ஊழியம் செய்ய வாஞ்சித்தபோது GEMS ன் மூலம் இரண்டு வருடங்கள் IMAல் பணிபுரிந்துவிட்டு பீஹார் வந்து சேர்ந்தார்கள். சகோதரி ஷீலா டத்தி என்னுடைய செக்ரட்டரியாகவும், சகோதரர் ராஜேஷ் டத்தியின் மூலம் நாங்கள் வெகு நாளாய் வாஞ்சித்திருந்த Research and development (R&D) என்று சொல்லப்படுகிற காரியங்களை அலசி ஆராய்ந்து இன்னும் விரிவாக்கம் செய்யவும் சீர்ப்படுத்தவும் உதவும் ஒரு துறையை ஸ்தாபித்தோம்.

பெத்தேல் ஆன பெத்தியா

“PEACE” ஊழியத்தின் நிமித்தம் எல்லைகளை விரிவாக்கும்போது “பெத்தியா” என்ற பட்டணத்தில் ஊழியம் ஆரம்பிக்க நோக்கம் கொண்டோம். “பெத்தியா” பட்டணத்தில் 4 நூற்றாண்டு களுக்கு முன்பாக ஊழியம் செய்த ஒரு ரோமன் கத்தோலிக்க வெளிநாட்டு மிஷனரி மூலம் அங்கே சிற்றரசராய் இருந்தவருடைய மனைவியின் வியாதி குணமாக்கப்படவே அந்த அரசர் நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் நிலத்தினை அவருக்குத் தர அங்கே ஒரு ரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபை உருவாகிற்று.

பின்னர் பிரிட்டிஷ் மிலிட்டெரிக் கென் ஆங்கிலிக்கன் ஆலயம் ஒன்று இந்தப் பட்டணத்தின் நடுவில் கட்டப்பட்டு நூறு

ஆண்டுகளாகியிருந்தது. இந்த கட்டிடம் பின்னதாக சீர்கெட்டுப் போனது, ஒரே ஒரு சகோதரி மாத்திரம் இந்த ஆலயத்தைத் திறந்துவைத்து அழுதுவிட்டு திரும்புவார்கள்.

அதன் மத்தியில் அமெரிக்க மிஷனரிகளான A.G. சபையினரின் பள்ளியும், ஆலயமும் இருந்தது. அநேகப் பெண்கள் இதிலிருந்து படித்து வெளியேறினர். ஆயினும், கொஞ்ச வருடத்தில் அமெரிக்க மிஷனரிகள் தாயகம் திரும்பிவிட்ட பின்னர் சீர்கெட்டுக் கிடந்தது. இந்தப்பள்ளியில் பயின்ற சகோதரி கமலா கஸ்சப் பின்னர் நம்மோடு “சிக்கரியா” வில் தலைமை ஆசிரியையாக (இந்தி பள்ளியில்) பணிபுரிந்து அங்கேயே மரித்தார். நல்ல உற்சாகமான நம்முடைய ஊழியத்தில் ஒன்றாக இணைந்து விட்டவர்கள் அவர்கள்.

பெத்தியாவில் பாஸ்டர் ஜோசப் பாலச்சந்திரன், தந்தை பெர்க்மான்ஸ் கூட்டத்தினைத் தொடர்ந்து ஊழியம் ஆரம்பித்து, சீர்கெட்டுப்போய் சிதைந்த அந்த ஆங்கிலிக்கன் சபைக் கட்டிடத்திற்கும் உயிர்கொடுத்து உருமாற்றி அந்த வளாகத்தினை கர்த்தருக்கு மகிமையாக மாற்ற மாதேவன் உதவினார். அதிலே சகோ. மத்யூசும் அவர் மனைவி சகோதரி சூர்யாவும் பெரும்பங்கு வகித்தனர்.

== கர்த்தருக்காக இழந்தோர் துரித்திரர் ஆனதில்லை ==

தொடர்ந்து 'ரக்ஸால்' பட்டினத்திலும் ஊழியம் செய்தோம். 'ரக்ஸால்' பட்டணம் பீஹாரின் வடக்கில் நேபாள செல்லும் முக்கிய மார்க்கத்தில் எல்லையாக இருக்கிற பட்டணம். நேபாள தேசத்தில் ஊழியம் செய்யவந்த டாக்டர் டங்கன் என்பவரை நேபாள அரசு வெளியே தள்ள அவரோ நேபாள மக்களை நேசித்தவராக அதின் எல்லையில் வந்து நின்று அவர்களுக்காக ஏங்கி ஒரு மருத்துவ சாலையை ஆரம்பித்து நடத்தினார். நேபாள மக்களே இதில் பெரும் பகுதி சிகிச்சை பெற்றனர். அப்படி ஆரம்பிக்கப்பட்டதுதான் “டங்கன் ஆஸ்பத்திரி” 80 வருடங்களுக்கு மேல் தலைசிறந்த சேவை இந்தப் பகுதியின் மக்களுக்கு இந்த ஆஸ்பத்திரி மூலம் கிடைத்தது. ஆயினும், 'ரக்ஸால்' மக்கள் பலர் சந்திக்கப்படவில்லை. எனவே இங்கே போட்ட சுவிசேஷக் கூட்டத்தில் அநேகரின் கண்களைத் தேவன் திறந்தார்.

எனவே சகோ.பால் (தமிழ்நாடு) அவர்களை இங்கே பணியமர்த்தினோம். சகோ.பால் சிங்கப்பூரில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர். பின்னர் தேவ அழைப்பினைப் பெற்று ஊழியத்திற்கு தமிழகம் வந்த அவர் வட இந்திய அழைப்பினைப் பெற்ற தினால் நம்மோடு இணைந்தார். அங்கே ஒரு வாடகை வீட்டினில் நடந்த ஆராதனை, வீட்டின் சொந்தக்காரர்களால் அடிக்கடித் தொல்லை தரப்பட்டு பல வீடுகளை மாற்றவேண்டியதாயிற்று, எண்ணிக்கையும் பெருகவே வேறு வழியின்றி தன் சபையினரை ஜெபிக்கச் செய்தார். ஒரு சொந்த இடமாக இருந்தால் ஒரு ஓலை கொட்டகையிலும் நிம்மதியாக ஆரதிக்கலாமே என எண்ணினார்.

அந்த சபையில் ஏழையும் படிப்பறியாதவருமான ஒரு பெண் இருந்தார். அன்னை தெரசாவோடு பணிபுரிந்து பின்னர் தனியாக சமூகசேவை செய்யவிரும்பிய கேரளாவைச் சார்ந்த சகோ. கிறிஸ்துதாஸ் 'ரக்ஸால்' பட்டணத்திற்கு வந்து குஷ்ட ரோகிகளுக்கு சேவை செய்ய வாஞ்சித்து, ஒரு நிலத்தினை வாங்கி அதில் நெய்வதற்கு சாதனங்களை உண்டுபண்ணி சில வீடுகளைக் கட்டி தான் சந்திக்கிற குஷ்டரோக பிச்சைக்காரர்களை அங்கே கொண்டுவந்து குடியமர்த்திக்கொண்டிருந்தார்.

அவர் ஒருநாள் சந்தை வீதியில் தகப்பனும் தாயும் குஷ்டரோகியானதினால் சிறுவனடியில் வைத்து இழுத்துக் கொண்டுவந்த 6 வயது நிரம்பிய ஒரு சிறுமியைக் கண்டு, தன்னுடைய இடத்தில் கொண்டுபோய் அவர்களைப் பராமரித்து அந்த பெண்ணுக்கும் நெய்யும் தொழிலைச் சொல்லித் தந்து அதன் மூலம் குடும்பத்தினைக் காப்பாற்ற வழி செய்தார். அந்த பெண் வளர்ந்து பெரியவளானாள்.

அதேப் போலவே இன்னொரு குடும்பத்தினையும் அவர் சந்தித்தார். ஆனால் அந்தப் பெற்றோரை 11 வயது நிரம்பிய அவர்களுடைய மகன் இழுத்துக்கொண்டுவந்தான். அவர்களையும் அவர் அவ்வாறே குடியமர்த்தினார். அந்தப் பையனையும் அந்த பெண்ணையும் இணைத்து வைத்தால் குடும்பமாகிவிடுவார்கள் என எண்ணி அவர்களுக்கு திருமணமும் செய்துவைத்தார். பின்னர் அவர்களுக்கு ஒரு பெண்ணும் பிறந்தாள்; பெண் சிறு பிள்ளையாய் இருக்கும் போதே கணவன் இறந்துவிட தற்போது அந்த பெண்ணின் தலையின் மேல் 6 பேரைக் (தாயை, தகப்பனை, மாமனாரை, மாமியாரை, மகளை தன்னை)

காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு விழுந்தது அது பாரமாயிற்று. தன் மகளை எல்லாரும் குஷ்டரோகிகளின் பேத்தி என்றுதானே அழைப்பார்கள் என கலங்கிய அவர் ஒரு சிறு நிலத்தையும் வாங்கியிருந்தார். மகள் பெரியவளாகும்போது. அதனை விற்று மகளை நர்சாக படிக்கவைத்துவிடவேண்டும் என்ற வாஞ்சையுடனிருந்தார். அந்த நாட்களில் நம்முடைய கூட்டத்தில் இரட்சிக்கப்பட்டதினால் சபைக்கு வந்துகொண்டிருந்தார்.

சபையின் ஊழியர் சபையின் நிலம் ஒன்றிற்காக ஜெபிக்கக் கூறியபோது ஆண்டவர் “உன்னிடம் உள்ளதை ஏன் தரக் கூடாது” என்று அவரிடம் பேச அது முடியாது என நினைத்து அவர் இறுதியாக தந்துவிடுகிறேன் என்று அற்பணித்தார். அதனைக் கண்ட ஊழியரும் சிங்கப்பூரில் வேலை செய்தபோது தன் தங்கையின் திருமணத்திற்கென வங்கியில் வைத்திருந்த பணத்தினை ஆலயத்தின் அஸ்திபாரத்திற்கு தந்துவிட அந்தப் பகுதியின் ஊழிய தலைமையில் உள்ள சகோ. மேத்யூஸ் என்னிடத்தில் ஒரு விண்ணப்பத்தினை வைத்தார். எப்படியாகிலும் இந்த ஆலயத்தினைக் கட்ட உதவுங்கள் என்று, நானும் ஜெபிக்கிறேன் என்று கூறி U.A.E பயணமானேன்.

அங்கே 'ஷார்ஜா' வில் கூட்டங்கள் நடத்தும்போது சகோதரன் ஒருவன் என்னைச் சந்திக்க வந்து ஒரு காசோலையைக் கையில் தந்து 'எனக்கு வீடு கட்டும் முன் கர்த்தருக்கு ஆலயம் கட்டத் தீர்மானித்திருந்தேன். இதனைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்' என்று என்னை வேண்டிக்கொண்டான். அவன் ஒரு ஏழைக் குடும்பத்தினைச் சேர்ந்தவன். இரண்டு நாள் கழித்து தனக்கு வேலை போய்விட்டது என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்ன போது எனக்கு விளங்கவில்லை. அவன் “வேலை போன சில மணி நேரத்திற்குள் அதிகம் சம்பளம் தரும் வேலையை ஆண்டவர் கட்டளையிட்டதினைக்” கூறி மகிழ்ந்தான். ஒருவருக்கும் கடன்படாத ஆண்டவர் அவனைக் கனப்படுத்தி இன்று தன் பெரிய வீட்டைக் கட்டினவனாகவும் திருமணம் செய்து தான் வாங்கின சம்பளத்தினைக் காட்டிலும் பல மடங்குகள் பெறுகிற வராகவும் மாற்றிவிட்டார்.

அப்படியே நிலம் தந்த பெண்ணின் மகனும் நர்சிங் படிக்க விண்ணப்பித்தபோது, அவளுடைய பின்னணியைக் கேள்விப்பட்ட

அந்தக் கல்லூரியின் பிரின்ஸிபால் அவளுக்கு சகலத்தினையும் இலவசமாக்கிவிட்டார். முறையே ஊழியர் சகோ.பாலும் மனைவி கிருபாவும் 6 ஆண்டுகள் குழந்தை இல்லாமல் இருந்தார்கள் அவர்களுக்கும் தேவன் ஆண் குழந்தை தந்து ஆசீர்வதித்தார். அந்த ஆலயக் கட்டிடத்தினை நான் பார்க்கும் போதெல்லாம் கர்த்தரின் கிரியையை எண்ணி மகிழ்கிறேன். அமுக்கி, குலுக்கி அளந்து போடுவார்கள் என்று சொன்னவர் வாக்கு எத்தனை உண்மையானது.

இதைப் போன்றே ஒரு முறை நான் தாம்பரத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். நான் இதற்கு முன் சந்தித்திராத ஒரு சகோதரி தன் மகளோடு என்னைப் பார்க்க வந்தார்கள். தனக்கு இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள் என்றும், கணவன் வேறு பெண்ணோடு வாழ்க்கை நடத்துகிறார் என்றும் ஹைதராபாத்தில் தான் ஒரு ஆசிரியையாக வேலை செய்து கொண்டே பிள்ளைகளை படிக்க வைத்திருப்பதாகவும், என்னுடைய செய்தி கேசட்டுகளைக் கேட்டு தேவனுக்கு ஏதாகிலும் செய்யவேண்டும் என்ற வாஞ்சையில் தன் நகைகள் அனைத்தையும் ஊழியத்திற்குத் தந்துவிடுகிறேன் எனக் கூறி ஒரு பொட்டலத்தில் அதைத் தந்த போது நான் “திருமண வயதுக்கு வந்த இரண்டு பிள்ளைகளை வைத்திருக்கிறீர்கள், எனவே இதனை அவர்களுக்கு நல் வாழ்க்கை அமைக்க உபயோகியுங்கள்” என்று சொன்னபோது நான் கர்த்தருக்கு நேர்ந்துவிட்டேன் என்று கண்ணீரோடு கேட்டுக் கொண்டபோது கூசும் கைகளோடு அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு ஊழியத்தில் உபயோகித்தேன்.

இரண்டாம் மாதத்தில் அவர்களிடம் இருந்து கடிதம் வந்தது; தன் மூத்த மகளை ஒரு டாக்டர் திருமணம் செய்ய வாஞ்சித்து தன் பெற்றோரோடும் நண்பர்களோடும் வந்து, எல்லா செலவினங்களையும் நாங்களே பார்த்துக் கொள்கிறோம், பெண்ணை மாத்திரம் தான் நீங்கள் தரவேண்டும் என கேட்டுக் கொண்டதனையும், அதனைக் கண்ட அவருடைய இஞ்ஜினியர் நண்பர் அப்படியென்றால் அதே முறையில் நானும் சிறிய மகளை மணம் முடிக்கிறேன் என ஒப்புக்கொண்டு அங்கேயே நிச்சய தார்த்தம் நடந்ததாகவும் கூறியிருந்தார்கள். என்னே அற்புதம் “கிறிஸ்துவுக்காய் இழந்தவர் எவரும் தரித்திரர் ஆனதில்லை” என்கிற வார்த்தை எத்தனை உண்மையானது!

இதற்கொப்பாக இன்னொரு காரியத்தினையும் நான் நினைவு கூறுகிறேன். பாண்டிச்சேரியில் பாஸ்டர் வின்சென்ட் சபைக்கு நான் பலமுறை சென்று, அந்த சபையின் வளர்ச்சிக் காக பாடுபட்டதுண்டு. அவரும் மிஷனரி ஊழியத்தில் மிகுந்த ஆவல் கொண்டு தன் சபையாரை உற்சாகப்படுத்தி கிறிஸ்தவ சமயத்தில் மிஷனரிகளுக்கு ஆடை வாங்கித்தருவது வழக்கம். அப்படி ஒருமுறை அவர்களுடைய பழைய சபைக்கட்டிடத்தின் பிரதிஷ்டை நாளன்று அவர்கள் மத்தியில் டிசம்பர் 1 மற்றும் 2-ம் தேதிகளில் பிரசங்கித்தேன்; ஞாயிறும் அங்கேயே ஊழியம் செய்யவேண்டியிருந்தது.

அவர் ஜனங்களைப் பார்த்து “நாளை அண்ணன் இங்கே இருப்பதினால் கிறிஸ்தவ வகுமதிகளை அவரிடமே தந்துவிடுவோம்” என்று சொன்னார். காலை ஆராதனைக்கு நான் கொஞ்சம் சீக்கிரமே சென்றுவிட்டேன். நான் கவனித்தபோது 40 புதிய சட்டைகளையும் கையில் காணிக்கையையும் வைத்துக்கொண்டு ஒரு ஏழைப் பெண் அங்கே வந்தார்கள். அவர்களை எனக்குத் தெரியும்; கணவன் ஒரு குடிகாரன். ஏதாவது வேண்டும் என்றால் தான் வீட்டிற்கு வருவான் 10 பிள்ளைகள் அதில் 3 பேருக்கு திருமணம் ஆகியிருந்தது 7 பிள்ளைகளை காப்பாற்ற இவர்கள் தெருவில் கிடக்கும் பிளாஸ்டிக் பைகளைப் பொறுக்கி (RAG PICKER) அதில் கிடைக்கும் வருமானத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் அத்தனை பெரிய வகுமதியைக் கொண்டு வந்தது எனக்கு ஒரே அதிர்ச்சி. ஏன் இப்படி செய்கிறீர்கள் என நான் கடிந்துகொண்டபோது.

“எனக்குத்தான் வட இந்தியா செல்ல முடியாது, குடும்ப பாரம், வயது, அறியாமை உண்டு. ஆனால், என் உழைப்பினால் கிறிஸ்துவை அறியாதவர்களுக்கு நான் உதவுவதை ஏன் தடுக்கிறீர்கள் என கண்ணீர்விட்டபோது என்னால் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை.

இதனைத் தொடர்ந்து சுவீஸ் நாட்டில் நடந்த ஒரு போதகர் மாநாட்டில் நான் பேசும்போது “உங்கள் ஜனத்தைக் குறித்து உங்களுக்கு அக்கறை இருக்கட்டும்; என் ஜனம் இந்தியாவில் எப்படி இருக்கிறார்கள்” என்று இந்த சம்பவத்தை நான் கூறினபோது, மொழி பெயர்த்த என் நண்பர் திடுக்கிட்டார். வீடு திரும்பும்போது “அவருடைய ஏழு குழந்தைகளின் திருமணச்

செலவை தான் ஏற்றுக்கொள்வேன்” என்று சொன்னார்; கர்த்தர் ஒருவருக்கும் கடன்பட்டவர் அல்லவே!

வானலை வழியாக

இப்படி ஜனங்களுக்குள் ஒரு எழுச்சியை தேவன் செய்திருந்தார். கூடவே என்னுடைய ஒலி நாடாக்களை சகோ. நகலேஷ் (கனடா) “www.tamilchristian.com” என்ற siteல் போட அது உலகமுழுவதுமுள்ள ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு சவாலைக் கொண்டுவந்தது. சகோ. நகலேஷ் இலங்கையைச் சார்ந்தவர்; கிறிஸ்துவை அறியாமல் வாழ்ந்த அவர் கிறிஸ்துவை அறிந்து ஒரு பள்ளிக் கூட பஸ்ஸை ஓட்டுகிற வராக இருந்தார். ஆண்டவருக்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்ற துடிப்பில் அதிகம் பேசாத அவர், தனக்கு கம்ப்யூட்டர் தெரியாதிருந்தும் அதன்மூலம் ஊழியம் செய்ய வாஞ்சித்து அதனை இயக்கத் தானே கற்று பின்னர் தன்னுடைய மூன்று குட்டிப் பிள்ளைகளையும் ஈடுபடுத்தி முழுக்குடும்பமாக பணிபுரிந்து வருகின்றனர். என் செய்தியினை 110 நாடுகளில் வாழும் தமிழர் கேட்பதற்கு இவர் ஒரு காரணம். என்னை அறியாதவர்களும் இதனால் அநேக இடங்களில், நாடுகளில் கிறிஸ்துவுக்காய் வைராக்கியமாய் வாழத் தொடங்கினர். அவர்களை நான் பல நாடுகளில் சந்திக்கநேரிடும்போதுதான் முகமறிய, அவர்கள் வாழ்வில் தேவன் என்னை எப்படி உபயோகித்தார் என்பது விளங்குகிறது. அவருடைய வார்த்தைகள் ஜீவனுடையவைகள் அல்லேலுயா! பரலோகம் சொல்லும் தேவனுடைய ராஜ்ய மேன்மைக்காக நாம் எப்படி உபயோகப்பட்டோம் என்று தேவ கிருபையினால் 48 நாடுகளுக்கு; குறிப்பாக வியட்நாம், ஈரான், ஆப்கானிஸ்தான், மியான்மார், மங்கோலியா போன்ற கடின பகுதிகளுக்கும் தேவன் என்னை அழைத்துச் சென்றார். சைபீரியா போன்ற பகுதிகளிலும் அநேகருக்கு என்னை ஆசீர்வாதமாக கினார். அவருக்கே மகிமை உண்டாகட்டும்.

யார் அந்த R.S.S? Only Jesus

இப்படி ஜனங்கள் மத்தியில் ஒரு வாஞ்சையைக் கட்டளை யிட்டதுபோலவே என்னை நேரில் சந்திக்காதவர்களிடமும் தேவன் தயவை கட்டளையிட்டார். உதாரணமாக “பாட்னா” நகரத்தில் பெரிதான ஒரு கூட்டத்தினையும் அந்த பட்டணத்தாரை சந்திக்க

நினைத்து 200 ஊழியர்களை வைத்து 5 லட்சம் வீடுகளுக்கு சுவிசேஷத்தை ஒரு மாதமளவும் எடுத்துச் செல்வதும், பின்னர் 8 நாட்கள் பட்டணத்தின் மையத்தில் உள்ள காந்தி மைதானத்தில் கூட்டங்கள் நடத்தவும் தீர்மானித்தோம்.

சகோதரர்கள் தங்கி இருந்த இடத்தில் தண்ணீர் கெட்டதாயிருந்ததால் அனைவருக்கும் வயிற்று போக்கும் காய்ச்சலும் உண்டானபோதிலும், சகோதரர்கள் உத்தமமாய் உற்சாகமாய் இந்த பணியினைச் செய்துவந்தனர். காந்தி மைதானத்தில் கூட்டங்களை நடத்த இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னரே அனுமதிக்கு விண்ணப்பித்திருந்தோம். ஆனால் அந்தப் பகுதியின் ஜில்லா மாஜிஸ்திரேட் (கலெக்டர்) அதனை தாமதப்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தார். ஆனாலும் விசுவாசத்தில் ஊரெங்கும் சுவரொட்டிகளை அடித்து ஒட்டிவிட்டோம். இதனைக் கண்ட அந்த அதிகாரிக்கு நான் அனுமதி தருமுன் எப்படி இதைச் செய்யலாம் எனக் கோபம் வந்துவிட்டது. கூட்ட நாட்களுக்கு முந்தின வெள்ளி இரவு கூட்ட மேடை அமைப்பதற்கான ஒழுங்குகளை நாங்கள் செய்யப்போகும்போது, அங்கே இருந்த காவலர், அனுமதி பெற்றுவிட்டார்களா? எனக் கேட்டார். அது வருகிறது என்று சொல்லி வேலையை ஆரம்பித்துவிட்டோம். சனி 12 மணிவரை அனுமதி வழங்கப்படவில்லை, அடுத்த நாள் கூட்டம் நடத்தவேண்டும்.

எங்களுடைய படைமுயற்சி கூட்டங்களுக்கென (Crusades) ஒரு ஜெனரேட்டர் பஸ்ஸையும், ஒரு குழுவையும், அனைத்து ஒலிப்பெருக்கி மற்றும் விளக்குகளையும் வைத்திருந்தோம். என் சகோதரர்கள் அதிலே வேலை செய்துகொண்டிருந்தனர். யாரும் கூட்டத்தின் மத்தியில் அதனைத் தடுத்துவிடக்கூடாது என நினைத்து அனுமதியைப் பெறுவதற்கு 3 சகோதரர்களை திரு. லாலுபிரசாத்திடம் அனுப்பினேன். அவருடைய மனைவி முதலமைச்சராக இருந்தார்கள்; நான் செல்லவில்லை. “என்ன என்று விசாரித்த அவர், கலெக்டரைத் தொலைபேசியில் விசாரித்தார். அப்பொழுது அந்த அதிகாரி அதே நாட்களில் கூட்டங்கள் நடத்த R.S.S. அமைப்பினரும் அனுமதி கேட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் முக்கிய தலைவர் வர இருக்கிறாராம் எனவே நான் என்ன முடிவு எடுப்பது எனத் தெரியவில்லை எனக் கூறினபோது, வெகுண்டு எழுந்த திரு. லாலுபிரசாத் “யார் அந்த R.S.S இது

என்னுடைய கூட்டம், உடனடியாக அனுமதியை வழங்குங்கள் எனக் கூறியபோது எங்களுக்கே அதிர்ச்சியும் ஆனந்தமுமாகி விட்டது. கூட்டங்களில் தேவன் மகிமைப்பட்டார்.

இப்படித்தானே தேவன் கிரியை செய்கிறார். நம்முடைய வழிகளும், எண்ணங்களும், நோக்கங்களும் சரியாக இருந்து நாம் அவரையே சார்ந்திருக்கும்போது நமக்காக நன்மைகளைச் செய்வதற்கு யாரையும் அவர் எழுப்பித் தருகிறாரே. இந்த தேவனுக்கு ஊழியம் செய்வதற்கு நாம் பாக்கியம் பெற்றிருக்க வேண்டுமே. அவர் சேனைகளின் கர்த்தராய் நமக்காக யுத்தங்களை நடப்பிக்கிறவர் அல்லவா. இராஜாக்களின் இருதயங்களை நீர்க்கால்களைப் போல திருப்புகிறவர் அல்லவா!

என் நேசர் கொடி என்மேல் பறக்கும்

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் பீஹார் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. திரு. ஜெயபிரகாஷ் நாராயணன் என்பவரின் தலைமையில் அநேக போராட்டங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தது. திடீரென்று நான்கு நாட்கள் அனைத்தும் அடைக்கப்பட்டுவிடும் எனக்கூறி “பந்த்” என அறிவித்தார். அதே நாட்களில் டெஹ்ரி-ஆன்-சோனில் நாங்கள் எங்களிடத்தில் இருந்த சொற்ப பணத்தினை வைத்து திறந்த வெளிக் கூட்டங்களை ஒழுங்கு செய்திருந்தோம். நான்கு நாட்களும் ஒன்றும் இயங்கவில்லை. சினிமா தியேட்டர், பஸ், அலுவலகங்கள், இரயில் எதுவும் இயங்காமல் பீஹாரே ஸ்தம்பித்துவிட்டது. இதற்கிடையே ஆங்காங்கே மூண்ட கலவரங்கள் நிமித்தம் துப்பாக்கிச் சூடும் நடந்தது. டெஹ்ரி ஆன் சோனில் மிலிடரி கொடி அணிவகுப்பு (Flag march) நடந்தது. 144 வது பிரிவின் கீழ் நான்கு பேர் கூடி நிற்பது பகலில் தடை செய்யப்பட்டு இரவில் ஊரடங்கு சட்டம் (Curfew) அமலுக்கு வந்தது.

ஆனால், அதனைப் பொருட்படுத்தாத நாங்கள் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் பின்னால் உள்ள மைதானத்தில் கூட்ட ஒழுங்கு களைச் செய்ய சகோதரர்களோடு கூட நான் கடந்து சென்றேன். போலீஸ் வந்து எங்களிடத்தில் உயர் அதிகாரிகளின் ஆணையைக் காண்பிக்கும்படி கூறினார்கள். சகோதரர்களை அங்கேயே இருத்திவிட்டு நான் ஒரு சிறிய ஜெபத்துடன் S.P (Supt. of Police) வீட்டிற்கு ஓடினேன். என்னுடைய ஜெபமெல்லாம் “ஆண்டவரே

எலிசாவின் நாட்களில் அவன் சீரியாவின் படையின் கண்களை அடைக்கமுடிந்ததே, எனக்கு ஓர் உதவி செய்யும் இந்த S.P.-ன் கண்களை மாத்திரம் அடைத்துவிடும் அது போதும் என்ற ஜெபத்தோடு நான் விண்ணப்பப் படிவத்தினை எடுத்துச் சென்றேன். அவர் அவசரமாக வெளியே புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். 4 பேர் துப்பாக்கிச் சூட்டில் இறந்துபோயிருந்தார்கள். நான் அவருக்கு முன் என் விண்ணப்பத்தை நீட்டினேன். அவர் என்ன என்று கேட்டார். சுவிசேஷக்கூட்டம் எனக் கூறவும் உடனே அனுமதிக்கிறேன் என எழுதினார். நான் ஐயா முத்திரை வேண்டுமென்ற போது அவர் நீயே அந்த மேஜையில் இருப்பதை எடுத்துக் குத்திக்கொள் என்றபோது என்னால் என்னையே நம்பமுடியவில்லை. கர்த்தர் எத்தனை வல்லவர்! என்பதனை நினைத்தால் கண்கள் குளமாகிறது.

சந்தானமும் சத்தியம் அறிவிக்கவே

சிலரை தேவன் குடும்பமாக, அதாவது படித்து முடித்திருந்த தன்னுடைய பிள்ளைகளோடு ஊழியத்தில் இணைத்தார். குறிப்பாக சகோ. சாமுவேல் தானியேல் (சென்னை), சகோ. ஆரோக்கியதாஸ் (திருச்சி), சகோ. மனோகரன் (ஈரோடு), சகோ. அசோக் (ஈரோடு) இவர்களுடைய பிள்ளைகளும் உடனடியாக ஊழியத்தில் இணைந்தனர். தன்னால் நடக்கவோ செயல்படவோ முடியாமற்போனாலும் அநேகரை தேவ சமூகத்தில் நிற்கவைக்கும் தேவ பிள்ளைகள் குறிப்பாக சகோ. ஜெய்பால் (ஈரோடு) போன்றவர்களையும் எழுப்பித்தந்தார். இரண்டு கைகளை இழந்து நடக்கவும் சக்தியற்றிருந்த சகோதரி மாரியம்மாள் என்ற மேரி (விருதுநகர்) போன்றவர்கள் உற்சாகம் பெற்று இந்த ஊழியத்திற்காக உதவிப்பணத்தினை சேகரித்து அனுப்பத் தொடங்கினார்கள். நடக்கமுடியாவிடிலும் கோழிகளை மேய்த்து அதினால் வரும் வருமானத்தை அனுப்பித்தந்தோரும், தெருவில் பலகாரம் விற்று அதனால் தேவ ஊழியத்தினை தாங்கியவரும் உண்டு. தியாகமே தேவ இராஜ்யத்தினைக் கட்டி எழுப்பும் என்பதனை இவர்கள் நிரூபித்தார்கள்.

உடல் ஊனம், மனமல்ல

சகோ. குமார் இலங்கையைச் சேர்ந்தவர், பிறப்பிலேயே பெலவீனமாக இருந்த அவர் யுத்தத்தின் நிமித்தம் சுவில்

வந்தார். அவரும் அவருடைய மனைவி சகோதரி நிலாஞ்சனியும் அதிசயமாய் ஆண்டவரைப் பிடித்துக்கொண்டு என்னுடைய சுவிஸ் கூட்டங்களில் ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள். அவர்களுடைய ஆர்வமும் ஆண்டவரின் பேரில் உள்ள பாசமும் என்னை அநேக முறை அசைத்தது உண்டு. அவர்கள் இத்தாலியை ஒட்டி வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஒரு தடவை நான் சுவிஸ் செல்ல நேர்ந்த போது 3 நாட்களுக்கு ஜெர்மனியை ஒட்டிய பகுதியில் சுவிஸ் சபைகளில் பேசும்படி நேரிட்டது. அதனை அறிந்த சகோ.குமார் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு என்னைக் காண வாஞ்சிப்ப தனைத் தெரிவித்தார்.

நான் அவரை சந்திக்க முடியாமல் இருந்தேன். அவர் தனக்கு ஒரு பெரிய விபத்து வேலை செய்யும் இடத்தில் நடந்து விட்டதனையும், இரண்டுமாத சிகிச்சைக்கு பிறகு இப்போதுதான் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து விடுதலை பெற்றிருப்பதாகவும், தனியாக பிரயாணம் செய்யக்கூடாது என டாக்டர்கள் கூறியிருப்பதாகவும் கூறினார். ஆயினும் என்னை எப்படியாவது சந்திக்க தான் பிரயாணம் செய்வேன் (6 மணி நேரமாகும்) மனைவி கற்பவதியாய் இருப்பதினால் கூட வர இயலாமல் இருக்கிறார்கள் என்றார். நாங்கள் சந்திக்கும் இடத்தினை தீர்மானித்து அவரை வரச் சொன்னேன். 6 மணி நேரம் பிரயாணம் செய்து வந்திருந்த அவர் களைத்திருந்தார். கைநிறைய ஏராளமான துணிகளை மிஷனரி களுக்கு வாங்கி வந்தவர். கொஞ்ச நேரம் பேசிவிட்டு ஜெபித்துப் போகும்போது ஒரு கவரை என்னிடம் தந்தார். நானும் அதனைக் கவனிக்கவில்லை. அவருக்கும் எனக்கும் அவசரமாக இருந்தபடியால் பிரிந்தோம்.

இரவுக்கூட்டத்தினை முடித்து அறைக்குத் திரும்பிய நான்; அந்தக் கவரைக் கவனித்தேன். அதில் சில லட்சங்கள் இருந்தன எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அதே நேரத்தில் அவருடைய தொலைபேசி வந்தது; தான் பத்திரமாகப் போய் சேர்ந்ததனை அவர் கூறினார். அப்போது நான் அவரிடம் இத்தனைப் பணத்தினை ஏன் தந்தீர்கள் எனக் கேட்டேன். அவரோ என் விபத்தின் நிமித்தம் வேலையை இழந்துவிட்டேன், அதற்கு ஈடாக கம்பெனி தந்த பணம் என்றார். எனக்கு இக்கணமும் அதிர்ச்சி. அவரோ “அண்ணன் நான் என்னால் முடிந்தவரை இங்கே உள்ள தமிழர்களுக்கு சுவிசேஷம் அறிவித்துவிட்டேன். மற்றவர்களை

சந்திக்க எனக்கு மொழிப்பிரச்சனையும் பெலவீனமும் உண்டு. எனவே ஓடி ஓடி உழைக்கிற உங்களிடத்தில் இதனைத்தந்தால் ஆயிரங்கள் ஆண்டவரின் அன்பைக் கேள்விப்படுவார்களே என எண்ணி இதனைச் செய்தேன் என்றபோது என் கண்களில் கண்ணீர் வடிந்தது. அந்த பணத்தில் ஒரு பிரிண்டிங் பிரஸ்சை வாங்கி அதன் மூலம் பணியினைச் செய்துவருகிறோம்.

இப்பவும் இந்த புத்தகத்தினை எழுதுவதற்கும் அவர்கள் வீட்டை ஒரு மாதம் திறந்துகொடுத்து எங்கள் தேவைகளை சந்தித்து உதவ முன் வந்ததனை நினைக்கும்போது (அவர்கள் பணக்காரர் அல்ல), எளிய வாழ்விற்குத் தங்களை ஒப்புக் கொடுத்து வாழும் தியாகச் செம்மல்களே தேவ இராஜ்யம் கட்ட உதவுபவர்கள் என்பது எத்தனை உண்மை.

தேவன் குறித்தது உனக்கே

ஒருநாள் அலுவலகத்தில் நான் வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன். ஒரு மனிதர் என்னை தேடி வந்து “கொஞ்சம் நிலம் விலைக்கு வருகிறது வாங்கிக்கொள்கிறீர்களா?” என்றார். நான் அதனைப் பார்க்க விருப்பம் தெரிவித்தபோது அவர் என்னை அழைத்துக்கொண்டு சென்றார். அது எங்களுடைய வளாகத்திலிருந்து கொஞ்ச தூரத்திலிருந்ததினால் எனக்கு இஷ்டமில்லை என்று சொல்லித் திரும்பும் வேளையில் வழியில் எங்கள் வளாகத்தின் அருகில் இருந்த நாலரை ஏக்கர் நிலத்தினைக் காட்டி இது கிடைத்தால் வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன் என்று கூறினேன். அவரோ அது உங்களுக்குக் கிடைக்க வாய்ப்பேயில்லை என்றும், அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டது என்றும் கூறினார். இன்னும் சில நாட்களில் வேறொரு மனிதர் வந்து நான் வாஞ்சித்த அந்த நிலத்தினை வாங்கிக்கொள்ளுகிறீர்களா? என்று கேட்டபோது நான் கேள்விப்பட்டதனைச் சொன்னேன். அவர் யார் சொன்னது என்று கூறி அதற்குரிய தஸ்தாவேஜுக்களைக் காட்டினார். அப்போது நான் “அதற்கு நாலரை லட்சம் மட்டும் தருவேன், அதனுடைய எல்லா வேலையும் முடித்து எங்கள் பேரில் மாற்றப்பட்ட பின்னரே தருவேன்” என்று கூறினபோது அதற்கும் சம்மதித்தார். அந்த நிலத்தின் சொந்தக்காரரும் இதனைக் குறித்து தெளிவில்லாமல் இருந்தபடியால் அதனை தேவன் நமக்கென்று முன் குறித்திருந்தார் என்பதைக் கண்டேன்.

எல்லா வேலையையும் முடித்து அதனுடைய வேலையை நாங்கள் போடப்போனபோது கிராமத்தைச் சேர்ந்த சிலர் வந்து கலாட்டா செய்தார்கள். எனவே போலீஸ் வந்து எங்களிடத்திலிருந்த எல்லா தஸ்தாவேஜுகளையும்; (Documents) பார்த்து கிராமத்தாருக்குப் புரிய வைக்க முயற்சித்தபோது சப் இன்ஸ்பெக்டரையே அறை ஒன்றில் வைத்து பூட்டிவிட்டதினால் அந்த பிரச்சனை போலீஸ்க்கும், கிராமத்திற்கும் இடையிலாக மாறிப் போனது. அந்த நேரத்தில் பணமும் எங்களிடத்தில் இல்லை. அதற்குரிய பணத்தினை மாத்திரம் செலவழிக்க ஒப்புக்கொடுத்திருந்த எங்களுக்கு தேவனை நோக்கிப் பார்ப்பதைத் தவிர வேறு வழியுமில்லை. ஆனால் என்ன ஆச்சரியம், ஒரு E-Mail வந்தது “உங்களுக்கு உடனடியாக ஏதோ காரியத்திற்குப் பணம் தேவைப்படுகிறது என்றும், நீங்கள் கூறினால் அனுப்பிவைப்போம்” என்றும் எழுதியிருந்தது. நாங்கள் தெரிவித்தபோது உடனடியாக நிலத்திற்குரிய பணத்தினை அவர்கள் அனுப்பித்தந்தார்கள். இன்று வரை அது யார் என்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை; தேவன் ஒழுங்கு பண்ணினது அல்லவா?

திட்டங்கள் தந்திருவார் - செயல்படுத்தி மகிழ்ந்திருவார்

இந்த இடத்தினைக் குறித்து ஜெபித்தபோது இதனை முழுவதும் விசுவாசிகளையும், தலைவர்களையும் பயிற்சி செய்வதற்காகவே உபயோகிக்கவேண்டும் எனத் தீர்மானித்தோம். அந்த நாட்களில் இந்திய மிஷனரி ஸ்தாபனங்களைக் குறித்து செய்திகளைச் சேகரித்து வெளிநாட்டில் உதவக்கூடிய ஸ்தாபனங்களுக்காக ஒரு புத்தகத்தை ஆயத்தம் செய்ய அனுப்பப்பட்ட Rev. டேவிட் பெனட் என்பவர் கிட்டத்தட்ட 3000 பக்கங்கள் கொண்ட ஒரு தொகுப்பினை அனைத்து ஸ்தாபனங்களை சந்தித்து எழுதியிருந்தார். அதிலே அவர் இந்திய திருச்சபை ஜனங்களையும் தலைவர்களையும் முறையாகப் பயிற்சியளிக்க வேண்டிய அவசியத்தினை அழுத்தமாகப் பேசவே, கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனங்கள் உதவி செய்ய GEMS-ஐயும் தெரிந்துகொண்டு நம்முடைய உடனடித்தேவை என்ன என்று கேட்க, ஒரு வருட பயிற்சிக்கான (Timothy Bible College) ஒரு நிலையம் தேவை என்பதனை நாம் சொல்ல, அந்த கட்டிடத்தினையும் தேவைகளையும் சந்திக்க முன்வந்தனர்.

அது போலவே சிறு பிள்ளைகள் ஊழியத்திற்கு முக்கியத் துவம் கொடுத்து ஊழியம் செய்த நாம், ஏராளமான தன்னார்வத் தொண்டர்களை உருவாக்கவும், அவர்களுக்குப் பயிற்சித் தரவும் 1 மில்லியன் (10 லட்சம்) பிள்ளைகள் வாரந்தோறும் சந்திக்கப்பட 10000 ஊழியர்களை ஆயத்தம் செய்யும் 15 நாட்கள் பயிற்சியினைக் கொடுத்து, அவர்களுக்கு உபகரணங்களையும் தர நாம் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருந்ததனை அறிந்த இன்னொரு ஸ்தாபனம், Junior Evangelical Thrust (JET) க்கான கட்டிடத்தினைக் கட்ட உதவினர். கூடவே சமையற்கூடம், நூலகம் போன்றவற்றிற்கும் தேவனே அற்புதமாக உதவினார். மேலும், இதனைக் கண்காணித்து நடத்த தென்னகத்திலிருந்து அதற்கென தங்களை அற்பணித்தவர்களையும் (சகோ. சுரேஷ், சகோ. ஜோசப் போன்றவர்களையும்) தேவன் தந்து இன்று நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் சபை ஊழியர்களாகவும், சிறுவர் ஊழியர்களாகவும் உருவாக்கப் பட இந்த மையங்களைத் தேவன் நமக்கு தந்தார்.

பெண்களை உருவாக்க (Women Empowering Thrust) WET மூலம் பல பயிற்சிகளை நடத்தவும், என் மனைவியின் தலைமையின் கீழ் அது செயல்பட்டு உபயோகமுள்ள பெண்களை வீட்டிற்கும், சபைக்கும், தேசத்திற்கும் எழும்பி பிரகாசிக்கப் பண்ணும் காரியங்களைச் செய்ததினால் இன்று அநேக பெண்கள் ஆண்டவருக்கு நற்கருவிகளாக மாறியுள்ளனர், உபயோகப்படுகின்றனர், தேவைகளை அறிந்து அறிவிக்கின்றனர்.

அதனைப் போன்றே இஸ்லாமிய நண்பர்களைச் சந்திக்க NET (Neighbours Evangelistic Thrust) மூலமாக அதற்கென்றே விசேஷப் பயிற்சிப் பெற்ற ஊழியர்களை ஆங்காங்கே நியமிக்கவும், தேடும் நண்பர்களுக்கு வேதத்தின் காரியங்களைச் சொல்லிக்கொடுக்க தேடுவோர் முகாமை நடத்த ஒரு பயிற்சிசாலை நிறுவவும், ஏற்றுக்கொண்டோரின் பிள்ளைகளை பராமரிக்க (RASHMI HOME) ஒரு விடுதியை நடத்தவும் தேவன் உதவினபடியால் இம்முயற்சியிலும் நாம் முன்னேறுகிறோம்.

இதுவுமல்லாமல் சீஷத்துவ பள்ளிகளை ஆங்காங்கே நிறுவி அதன்மூலம் விசுவாசிகள் 6 மாத பயிற்சிப் பெற்று தங்கள் சபைகளுக்கு உதவியாக இருக்க (Discipleship Training Centre) DTC களை 7 இடங்களில் நடத்தவும் முறையே சபைகளை ஸ்திரீப் படுத்த காரியங்களை மேற்கொள்ளவும் தேவன் உதவினார். சில

நேரங்களில் சேவா பாரத்தின் துணையுடன் 2 ஆண்டுகால பயிற்சியைக் கொடுக்கும் ICT ((Institute of Community Transformation) ஐ நடத்தி புதிய பணித்தளங்களை உருவாக்கினோம். இதனால் ஊழியர்களின் தரமும் உயர்ந்தது பின்வாங்குவோர் எண்ணிக்கையும் குறைந்தது.

கிட்டத்தட்ட 20 வகையான பயிற்சிகள் தொடர்ச்சியாக நடத்துவதினால் யாரும் இளைத்துப்போகாவண்ணம் காத்துக் கொள்ளவும், தளர்ச்சியுற்று தரிசனம் மங்காமல் காத்துக்கொள்ளவும் தேவன் நம்மை ஏவி எழுப்பிக்கொண்டேயிருக்கிறார். கரங்களைப் போருக்கும் விரல்களை யுத்தத்திற்கும் படிப்பிக்கும் தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்.

நான் சிறு பிள்ளை என்று சொல்லாதே!

மிஷனரி பிள்ளைகள் மத்தியில் (MKS) திடீரென்று ஆவியானவரின் பலத்த அசைவாடுதல் காணப்பட்டது. அவர்கள் மணிக்கணக்காக ஜெபிக்க ஆரம்பித்தனர் (7 வயது முதல் 14 வயது வரை உள்ளவர்கள்). சோன் நதியில் போய் அவர்கள் ஆத்துமாக்களுக்காக ஜெபிக்க ஏவப்பட்டார்கள். அந்த நாட்களில் இந்தியாவில் கிறிஸ்தவர்களுக்கு அத்தனை தொல்லையிருந்ததில்லை. அவர்கள் மத்தியில் சிறு பிள்ளைகளின் வாயிலிருந்து தீர்க்கதரிசனம் வெளிப்பட, அவர்களோடிருந்த சிறு பிள்ளைகள் ஊழியத்திலிருந்த சகோதரன் அதனை ஒரு டேப் ரெக்கார்டில் பதிவு செய்து எனக்குப் போட்டுக் காண்பித்தார். அதில் இந்தியாவில் இன்னமும் 6 மாதத்தில் ஆண்டவரின் பிள்ளைகளுக்கு உபத்திரவம் உண்டாகும் எனவும், எனவே ஜெபத்தினை அதிகரிக்க வேண்டிய அவசியத்தினையும் குறித்துச் சொல்லப்பட்டிருந்தது.

இதனை நான் என் நண்பர் ஹெய்னரிடம் பகிர்ந்து கொண்டிருந்தேன். பிள்ளைகளின் தீர்க்கதரிசனத்தின்படி சரியாக 6-ம் மாதத்தில் குஜராத்தில் 84 ஆலயங்கள் எரிக்கப்பட்டு, ஆங்காங்கே கிறிஸ்தவர்களுக்குத் துன்பமும் உண்டாயிற்று இதனைப் பத்திரிக்கையில் படித்த என் நண்பர் எனக்கு தொலைபேசியில் “நீ என்ன செய்யப்போகிறாய்” என்று கேட்க நானும் தற்செயலாக “எகிப்தில் மருத்துவச்சிகளை எழுப்பி கிரியை செய்வேன்” என்று சொன்னேன். உன்னிடத்தில் அதற்குரிய ஆஸ்பத்திரியோ வசதி

களோ இல்லையே என்ன செய்வாய் என்றபோது “யெகோவா யீரே! கர்த்தர் பார்த்துக்கொள்வார் என்றேன். மறுவாரம் மீண்டும் என்னை அழைத்தார். உன் பிள்ளைகள் சொன்ன காரியம் நிறைவேறுகிறது, உடனடியாக கிரியை செய்யவேண்டும் என்று ஆதங்கம் மிகுந்த குரலில் சொல்ல, அதற்கு என்ன தேவை என்றும் கேட்டார். 100 படுக்கை கொண்ட ஆஸ்பத்திரியும், போதுமான கட்டிடங்களும், மருத்துவர், செவிலியர் தங்க இடமும் வேண்டும் என்றேன். மீண்டும் 3 நாட்கள் கழித்து “தேவன் என்னோடு திட்டமாக பேசுகிறார். எனவே நானும் நண்பர் ராத் (ROTH)ம் பிரேசில் நாட்டில் இருக்கும் ஒரு கம்பெனியை விற்று (நல்ல லாபகரமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது) அதனை ஆஸ்பத்திரி கட்டவும், கூடவே என் ஆஸ்திரிய நண்பர் மூலம் நர்சிங் பள்ளி உருவாகவும் உதவுகிறேன் உடனே அதற்குரிய காரியங்களைச் செய் எனச் சொல்ல, என் காதுகளை நம்ப முடியவில்லை. ஆயினும் தேவனுடைய தீவிரத்தினைப் புரிந்துகொண்டு துரிதமாக செயல்பட தேவனே கிரியை செய்ததினால், இன்று ஆஸ்பத்திரியும் நர்சிங் பள்ளியும் தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறது.

இதிலே பணி செய்ய Dr.அசோக். Dr.மல்லேஸ்வரி போன்றவர்களையும், பின்னர் அடுக்கடுக்காக உதவிசெய்ய டாக்டர்களையும் செவிலியர்களையும் உதவியாளர்களையும் தேவனே தேசத்தின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் அனுப்பித்தந்தார். கூடவே வேலூர் கிறிஸ்தவ ஆஸ்பத்திரி, ஒட்டன்சத்திரம் கிறிஸ்தவ ஐக்கிய ஆஸ்பத்திரி, நாகர்கோவில் கேத்தரின் பூத் ஆஸ்பத்திரி போன்றவைகளின் ஒத்துழைப்பும், Medi-vision என்ற அமைப்பினை உண்டாக்கிய Dr.ஜைரஸ் மூலமும் குறிப்பாக Dr.Thomas Philip, Dr. ஐசக் ஜெபராஜ் போன்றோரின் ஈடுபாடும் எங்களை அதிகமாக உற்சாகப்படுத்தியது.

பின்னதாக இலவச கண் அறுவை சிகிச்சை செய்ய SECOND SIGHT Dr.லூசி மாத்தன் மூலமும் Dr.ஹெலன் ராவ் மூலமும், Hepatitis 'B', டைபாய்டு, போலியோ பொன்ற தடுப்பூசிகளைப் பல ஆயிரங்களுக்கு போடவும், TLM மூலமாக குஷ்டரோகிகளை கண்காணிக்கவும், TB வியாதியுள்ளவர்களுக்கு இலவச உதவி செய்யவும் தேவன் வாசல்களைத் திறந்து பல்லாயிரங்களுக்குப் பயன்படும் ஆஸ்பத்திரியாக இதனை உருவாக்கவும், கூடவே மருத்துவ முகாமை கிராமங்களில்

நடத்தவும் மேலும், Dr.ஜோக்கின் மற்றும் சகோ.தீமோத்தேயு மூலம் மிஷனரிகளையே மினி டாக்டர்களாக மாற்றும் பயிற்சி தனை முறைப்படி தரவும் செய்து மருத்துவ சேவைதனை முழு முச்சாகச் செய்ய தேவனே வழிகளைத் திறந்தார்.

உதிக்கும் உன் ஒளி அது ராஜாக்களின் வழி

ஆஸ்பத்திரி கட்டிடம் முடிந்து அதன் வேலையின் இறுதியினைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தேன். திடீரென்று உள்ளத்தில் ஒரு சத்தம் 'Call Lallu' (லாலு பிரசாத்தை அழை) என்று, உடனே அங்கே வேலை செய்துகொண்டிருந்தவர்களிடம் நாளையும் குறித்து லாலு வருகிறார் துரிதமாகச் செய்யுங்கள் எனக் கூறிவிட்டேன். அதனை அறிந்த திரு லாலுவும் உற்சாகமாக நான் என் மனைவியோடு வருவேன் என்றார் அவரது மனைவி பீஹாரின் முதன் மந்திரியாக இருந்தார்கள். எனவே ஹெலிகாப்டர் இறங்க வசதிகளைச் செய்தோம். சகோ. இராஜதுரை இதற்காக மிகுந்த பிரயாசம் எடுத்தார். நான் திரு. லாலுவை சந்திக்கப் போகவில்லை. ஆனால் தேவன் அவரை அழைத்துக்கொண்டுவர அவரும் மிகுந்த உணர்ச்சிவசப்பட்டு நம்முடைய சேவைகளை வெகுவாய் பாராட்டி 15 லட்சம் ரூபாய் செலவில் ரோடு போடவும் உதவினார்.

இதனால் அன்று கூடியிருந்த 20000 பேரும் நம்முடைய சேவைதனை அறிந்துகொள்ளவும், பின்னதாக திரு லாலு மத்திய இரயில்வே மந்திரியானபோது நம்முடைய விருப்பதிற்கிணங்க சென்னை-கயா இரயிலை இயக்கவும், நம்முடைய மிஷனரிகள் 300 பேர் ஓர் மிஷனரி மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள டிக்கட்டில் 50 சதவீத கன்சஷன் தருவதற்கும் ஏதுவாக்கிற்று. அரசாங்கம் நம் பக்கம் நிற்பது போன்ற உணர்வினை எதிரிகளும் பெற்றனர். அந்நேரத்தில் அநேகருடைய பொறாமையின் கண்களும் நம் மீது விழுந்தது.

பின்னர் நம்முடைய போலியோ பிள்ளைகளின் நாடகமும், நம்முடைய ITI-யின் செயல்முறைகளும், நாசிங் ஸ்கூலின் பிரகாசமும் தொடர்ந்து வந்த அரசாங்கத்தின் கவனத்தில் விழுந்து திரு.நிதிஷ் குமார் (முதலமைச்சர்), திரு.ஈசில் குமார் மோடி (உதவி முதலமைச்சர்), திரு.மோகன் ராய் (சுகாதார அமைச்சர்), திரு. உதய் நாராயணன் சௌத்ரி (சபாநாயகர்)

ஆகியோர் அவ்வப்போது பாராட்டியதினால் நம்முடைய பணியின் வாசனை மாநிலத்தில் எட்டியது. “உங்கள் நற்கிரியைகளைக் கண்டு உங்கள் பரம பிதாவை மகிமைப்படுத்துவார்கள்” என்ற வேதவாக்கியம் நிறைவேற்றிற்று. போலீஸ் அதிகாரிகளும் பிற ஸ்தாபன தலைவர்களும் நம்மை மதிக்க ஆரம்பித்தனர். அதிகாரிகளில் அநேகர் இது பீஹாரில் ஆச்சரியமே என்றனர். இதனால் தபால் நிலையமும், டெலிபோன் நிலையமும் நம்முடைய வளாகத்திலேயே அமைந்தது. தீயவர்கள் நம்மைப் பகைப்பதற்கும், அநேக வேளைகளில் பத்திரிக்கையாளர்கள் நம்மை பாராட்ட வேண்டிய கட்டாயத்தில் வலுக்கட்டாயமாக எழுதவேண்டிய அவசியமும் ஏற்பட்டது.

துப்பாக்கி முனையில் பிள்ளை கடத்தல்

சகோ.ஜேசுதாஸ் தென்னகத்தில் பிரசித்தி பெற்ற ITI ஒன்றில் பிரின்ஸ்பலாக பணிபுரிந்தவர். வட இந்திய பாரம் இவரை அழுத்த குடும்பமாக (அப்போது 3 வயது மகன் ஒருவன் இருந்தான்) பீஹார் வந்து சேர்ந்தார். வந்த இடத்தில் நாம் கருவந்தியாவிலுள்ள பிள்ளைகளுக்குப் போதிக்க ஒரு கைத்தொழில் நிறுவனத்தினை உண்டாக்கியிருந்தோம் (Vocational centre) அவர் அதனை ITI ஆக மாற்றினார். அநேகர் பயன்பட ஏதுவாகும் என்று கூறி அதனை உருமாற்றுவதில் முனைந்திருந்தார். அதனை நிறைவேற்றும் பணியில் அவர் ஈடுபட்டபோது, அவருடைய 3 வயது மகனை துப்பாக்கி முனையில் இரவு 7 மணிக்கு தாயின் கையிலிருந்து பிரித்துக்கொண்டு கடத்தல்காரர்கள் ஓடி விட்டனர். 50 லட்சம் ரூபாய் தரும்படியும் மிரட்டிச் சென்று விட்டனர்; கலங்கிப்போனோம். எங்கள் முயற்சியும், போலீஸ் முயற்சியும் செயல்பட மறுத்தன.

ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தேன் தேவன் “உனக்கு முன்னமே நான் ஆட்களை தந்திருக்கிறேன்” என்றார்; எனக்கு விளங்கவில்லை. சிலருடைய முகங்களைக் காட்டினார் அவர்கள் நம்முடைய ஊழியர்கள். கிறிஸ்துவுக்குள் வருவதற்கு முன் இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் ஈடுபட்டவர்கள் மூன்று பேரின் முகத்தினைக் காட்டி அவர்களிடம் இந்த பொறுப்பை ஒப்படை என்று தேவன் கூற, அப்படிச் செய்த மூன்றாம் நாள் பிள்ளையின் இருப்பிடத்தினையும் அவன் பத்திரமாக இருப்பதனையும் தெரிவித்தார்

கள். பின்னர் சரியாக 8 நாளில் பிள்ளையைப் செலவில்லாமல் பெற்றும் தந்தார்கள்; மிகுந்த ஆச்சரியம். ஆனால் அது எத்தனை வைராக்கியமாய்க் கிரியை செய்ய எங்களை உற்சாகப்படுத்து கிறது.

தேவ ஈவுகளும், திடீர் இழப்புகளும்

ஊழியர் எண்ணிக்கையும் ஊழியங்களும் பெருகப் பெருக கட்டிடத் துறைக்கும் அதிக வேலையிருந்தது. எனவே அதனைத் தனியாக செயல்படச் செய்தோம். திறமை மிக்க, உண்மையான, வேலையை நன்றாகச் செய்து முடிக்கக் கூடியவர்களை தேவன் ஊழியர்களாகவே அழைத்து வந்தார். முதலாவது சகோ.அர்ஜுன் கர்மாலியும், பின்னர் சகோ. ஜேம்ஸ், சகோ. பாலன், சகோ. ஸ்டாலின் போன்றோரின் தலைமையின் கீழ் இந்தத்துறை தொடர்ச்சியாக பணிசெய்தது. பணித்தளங்களில் சகோ.ராஜனும் மற்றும் சகோ. டானியேலும் உதவினர்.

இடையிடையே சுகவீனத்தினிமித்தமும், குடும்ப சூழ்நிலை களின் நிமித்தமும் சிலர் தமிழகம் திரும்பினர். கூடவே ஒழுங்கு நடவடிக்கையினிமித்தம் சில ஊழியர்களை இழந்தோம். சத்துரு சிலருடைய வாழ்வினை கறைப்படுத்த மிகவும் முயற்சித்தான். அவனை அடையாளங்கண்டு கொண்டவர்கள் தப்பினர், மற்ற சிலர் அவனுடைய வஞ்சக வலையில் விழுந்தனர். ஆனால் மோசேயைப் புதைத்தாலும் யோசவாக்களை எழும்பப்பண்ணும் ஆண்டவர் புதிய ஊழியர்களையும் புதிய ஊழியங்களையும் இணைத்தார். சகோ. சுரேஷ் பின்னர் சகோ. ஜெயசீலன் உதவி யினால் கம்ப்யூட்டர் துறையில் ஜனங்களைப் பயிற்சிப்பிக்க GIFT (GEMS Institute of Future Technology) கம்ப்யூட்டர் பயிற்சி மையத்தை உருவாக்கி நூற்றுக்கணக்கானோரை கம்ப்யூட்டரில் தேறவைத்தோம். அலுவலகப் பணியிலும் அதனைத் தீவிரமாக்க கம்ப்யூட்டர்களைப் பொருத்தினோம். இதனால் வேலைப் பளு வைக் குறைக்கவும், குறைந்த ஆட்களை வைத்து அலுவலகத் தில் நிறைய வேலை செய்யவும் ஏதுவாயிற்று.

குடும்பத்தில் மற்றொரு மரணம் எங்களைத் தாக்கியது. என்னுடைய கடைசி தங்கையை (எனக்கும் அவளுக்கும் 16 வருடங்கள் வித்தியாசம்) நான் அநேக மாதங்கள் வளர்த்தேன். அவளுடைய திருமணம் அதிசயமாக நடந்தது. என்னுடைய

பிரசங்கத்தினை தூத்துக்குடி A.G சபையில் கேட்ட என்னுடைய மைத்துனர் ஒரு வைராக்கிய ரோமன் கத்தோலிக்க சபையிலிருந்து தேவனை அறிந்தவர். வீட்டிலிருந்தும் தள்ளப்பட்ட அவர் தனது பட்டப்படிப்பை முடித்து மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அந்த நாட்களில் என் பிரசங்கத்தால் தொடப்பட்டு எப்படியாகிலும் இவருடைய குடும்பத்தில் இணையவேண்டும் என்றும் இவருடைய ஊழியத்திற்கு உதவவேண்டும் என்றும் தீர்மானித்த அவரை தேவன் அற்புதமாக உயர்த்தினார். இரயில்வேயிலும் வேலையில் சேர்ந்தார். தானே அனைத்துச் செலவுகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு என் தங்கையைத் திருமணம் செய்த அவர், ஊழியத்திலும் அதிகம் ஈடுபாடு கொண்டு எங்களுக்கும் உதவி வந்தார். என் குடும்பத்தோடு ஒன்றிவிட்ட அவர் மிகவும் உற்சாகமாகவே இருப்பார். அவர் திடீரென்று இருதய நோயினால் மரித்தார்.

இதைப்போலத்தான் என் மனைவியின் தம்பியும் மரித்தான். இளம்வயதில் தேவனற்றவனாக வாழ்ந்த அவனுடைய மூன்றாவது மகனுக்கு வலிப்பு வியாதி வர, எனக்கு போன் செய்து வந்து ஜெபிக்கச் சொன்னான். நான் அந்த சந்தர்ப்பத்தினை உபயோகித்து அவனை ஆண்டவருக்குள் வழி நடத்தினேன். அப்போது அவனுடைய மகனும் பூரணமாக சுகமானான். ஆனால் தீயணைப்பு துறையில் பணிபுரிந்த அவன் 2 வாரத்தில் மாரடைப்பு ஏற்பட்டு 3 சிறிய குழந்தைகளை விட்டு திடீரென்று மரித்தான். இவைகள் எல்லாம் எங்களைத் தாக்கின போதிலும் அசைக்கவில்லை.

ஆறுதலும் ஆதரவும்

அவனுடைய மரணத்தின்போது நாங்கள் கூட்டங்கள் நடத்துவதற்காக தமிழகம் வந்திருந்தோம். மரணம் என் மாமியார் மாமனாரை அதிகம் தாக்கிய சூழ்நிலையில் அவர்களின் ஆதரவுக்காக என் மனைவியைக் கொஞ்ச நாட்கள் நான் தமிழ் நாட்டில் விட்டுச் செல்வதற்கு வாஞ்சித்தபோதிலும், என் மாமியாரோ “நீங்கள் ஊழியக்காரர், எங்கள் துக்கம் உங்கள் ஓட்டத்தை குறைத்துவிடக்கூடாது” என்று கூறி அதற்கு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. அப்படிப்பட்ட வைராக்கியமான குடும்ப பின்னணி எங்களுக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தது. என் மாமனா

ரின் 94 வயதின் மரணத்திற்குப் பிறகு என் மாமியார் பீஹார் கடந்து வந்து தன்னுடைய 93 வயதில் பீஹாரில் மரித்து அங்கேயே இறுதிச் சடங்கும் நடந்தது; அது அவர்களின் ஆசையாகவும் இருந்தது.

குடும்பத்தார் அல்லாதோரும் எங்களை ஜெபத்தில் தாங்கினர். ஒரு தடவை நான் கன்னியாகுமரி மாவட்டம் சென்ற போது 84 வயது நிறைந்த ஒரு விதவைத் தாய் என் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு 'என் மகனே நீ ஆண்டவருக்காக ஏராளமாக ஓடுகிறாய் ஆயினும் இரவு 1 மணிமுதல் 4 மணி வரை நன்றாகத் தூங்கு என்றும் ஏனெனில் அந்த நேரத்தில் நான் உனக்காக தேவ சமூகத்தில் தினமும் முழங்காலில் நிற்கிறேன்' என்றபோது என் கண்களில் கண்ணீர் வடிந்தது.

அமெரிக்காவில் வாழும் ஒரு சகோதரி மற்றவீடுகளில் விருந்தினர் வரும்போது அவர்களுக்கு சமையலில் உதவி செய்து அதன் மூலம் தனக்குக் கிடைக்கும் பணம் அனைத்தையும் பீஹாரின் ஊழியங்களுக்குத் தந்த உதவிகள் போல் எத்தனையோ பேர் தங்களை வெறுத்து இந்த ஊழியத்தினை தாங்குகிறார்கள். தேவனே இதனைச் செய்தார்.

எதிர்பாரா இழப்பு

ஒருநாள் என்னுடைய வீட்டிற்கு 3 சிறு குழந்தைகள் தெருவில் (வீசி எறியப்பட்டவர்கள்) கிடந்தவர்கள் கொண்டுவரப்பட்டார்கள். அவர்களை வைத்து என் மனைவி 21 நாட்கள் தூங்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். திடீரென்று அதில் சிறியதாக 2ம் நாளில் கொண்டுவரப்பட்ட ஒரு குழந்தையைக் காட்டி இதை நாம் நமக்குப் பிள்ளையாக்கிக்கொண்டு வளர்க்கலாம் என்றபோது, எனக்கு அது சவாலாக இருந்தது. ஆயினும் எனக்கும் அப்படி உந்துதல் இருந்ததால் சரியென்று சொல்லி அவளுக்கு “ஆலிவ் மக்தலீன்” என்று பெயரிட்டு மகிழ்ந்தோம். அவள் ஆலிவ் என்ற மிஷனரி இறந்த நாளில் எங்களிடத்தில் கொண்டுவரப்பட்டாள். மகதலேனாமரியாளாகத்தான் என் மனைவி தான் கர்த்தரை நேசிக்கவேண்டும் என்று நினைத்ததால் அந்த பெயரையும் சூட்டினோம்.

ஆலிவ் மிகவும் அழகானவளும் கவர்ச்சிகரமான குணங்களையும் உடையவள். அவளைப் பார்ப்பவர்கள் அப்படியாக

ஈர்க்கப்படுவார்கள். மிகவும் புத்திசாலி, மாய்மாலமே இல்லாதவள், எந்தக் கேள்விக்கும் அவளுடைய உதடுகளில் உடனடியான உத்தரவு இருக்கும். மிகவும் தைரியமாகவும் தெளிவாகவும் தமிழ் இந்தி ஆங்கிலம் பேசுவாள். ஆவிக்குரிய வாழ்விலும் சிறு வயதிலேயே ஆண்டவரை அறிந்து ஆவியில் நிறைந்து ஜெபிப்பாள். அவளுடைய படத்தினை (ஒன்றரை வயதாகும்போது) எங்கள் காலண்டரில் போட்டதினைப் பார்த்து இரட்சிக்கப்பட்டவர்களும் உண்டு. நன்றாகப் படிப்பதோடு மென்மையான குணத்தையும் ஞானத்தையும் உடைய மகளாக இருந்ததால் அவளை நாங்கள் அனைவரும் அதிகம் நேசித்தோம். ஆனால் தன்னுடைய 7வது வயதில் அவள் திடீரென்று வியாதிப்பட்டு தேவனிடத்தில் போய் சேர்ந்தாள்.

பல காரியங்களைத் தீர்க்கதரிசனமாக எங்களுக்கு அவள் சொல்லியிருந்தாள். கூடவே மரிக்கும் 4 நாட்களுக்கு முன் என் மனைவியை அழைத்து, “இனி உங்கள் கால்களில் புண்கள் தோன்றாது என இயேசு என்னை உங்களிடத்தில் சொல்லச் சொல்கிறார்” என்று சொன்னது போலவே இன்றுவரை வேதனை இல்லை. என் மனைவி 4 வருடங்கள் கால்களில் சக்கரை வியாதியினால் தோன்றும் புண்களினால் மிகவும் கஷ்டப்பட்டாள். அப்படி துல்லியமாக ஆண்டவரின் வார்த்தைகளைக் கேட்க கற்று இருந்தாள்.

மரிக்கும் முன்னதாக “என் பெயரை ஜீவபுஸ்தகத்தில் நான் பார்க்கிறேன்” என்று சொல்லியே மரித்தாள். உடன் தோழிகளை ஜெபிக்க வைக்கும் பழக்கமும் அவளுக்கு இருந்தது. அந்த இழப்பு எங்களை வெகுவாகப் பாதித்தது.

இழப்புக்கு மருந்தாக

6ம் மாதத்தில் மீண்டும் 3 பிள்ளைகள் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தனர். இப்போதும் மிகவும் பெலவீனமான தொடர்ச்சியாக வாந்திப்பண்ணிக்கொண்டிருந்த ஒரு குழந்தையை நாம் எடுத்து வளர்ப்போம் என்று மனைவி கேட்டபோது நானோ மறுத்து விட்டேன். மற்ற இரண்டு குழந்தைகளைக் கொடுத்தபின்னர் இந்த குழந்தை 10 மாதங்கள் எங்களோடு இருந்தாள்.

இந்த சூழ்நிலையில் நான் ஊழியத்திற்கு வெளியே சென்றபோது என் மனைவி போன் செய்தாள். நமக்கு இன்னொரு குழந்தை கிடைத்திருக்கிறது என்று. நானோ 'உனக்கு வேறு வேலையே இல்லையா' என்றேன் அவள் நீங்கள் வந்து பார்த்தால் ஏற்றுக்கொள்வீர்கள் என்று சொல்லி போனை வைத்து விட்டாள். நான் வீட்டிற்குத் திரும்பியபோது ஒரு சின்ன குழந்தை பொதிந்து என் படுக்கையில் கிடத்தப்பட்டிருந்தது. அவளுடைய கதை யாரையும் அழச் செய்துவிடும்.

அந்த குழந்தை பிறந்த இரண்டாம் நாள் அதன் தாய் அவளைக் கொன்றுபோட நினைத்து இரயில் தண்டவாளத்தில் வைத்தாள். தாமதமாக வந்த இரயிலில் அது சாகவில்லை. மாறாக உருண்டு கீழே விழுந்தது. இரயில் போனபிறகு தெரு நாய்கள் இரண்டு அதனைச் சாப்பிடத் தொடங்கின. ஒரு நாய் இடதுகை முழுவதையும் சாப்பிட்டுவிட்டது. மறுநாய் வலது காலைக் கடித்துக்கொண்டிருந்தது. இதனைக் கண்டு ஏழை மனிதன் ஒருவன் அதனை எடுத்து தன் அழுக்கு துண்டில் சுற்றி அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்க அங்கே யாரும் இல்லாதபடியால், அதனை ஆஸ்பத்திரி துணியில் சுற்றி இரண்டு நாட்கள் ஆகாரமோ, மருத்துவ உதவிகளோ செய்யாமல் வைத்திருந்த தனைக் கேட்ட என் மனைவியும் மற்றவர்களும் ஓடிச் சென்று அதனை மீட்டு வந்து நம்முடைய ஆஸ்பத்திரியில் அதற்கு சிகிச்சையளித்தனர். அப்போதும் கையில் வெளியே தெரிந்த எலும்பை மூட சதையில்லை, அனைவரும் ஜெபிக்க அதிசயம் நடந்தது.

இப்படி ஒரு வாரத்தில் 5 அற்புதங்களை சந்தித்த இவள் நிச்சயமாக தேவ நோக்கம் ஒன்றினைக் கொண்டவள் என அறிந்து அந்த பிள்ளையை எங்கள் பிள்ளையாக்கினோம். அவளுக்கு “ஷேரன் மரியா” என்றும் 10 மாதத்திற்கு முன் இருந்த மகளை “ஷேக்கினா ஜார்விஸ்” என்றும் பேரிட்டு எங்களுடைய வீட்டில் வளர்க்க ஆரம்பித்தோம். எங்கள் துக்கம் மாறியது மாத்திரமல்லாது அவர்கள் இருவரும் எங்களுக்கு கற்றுத்தரும் பாடம் மிகப்பெரியது. தேவ அன்பினை நாங்கள் இன்னமும் ஆழமாக அறிந்துகொள்வதற்கும், தேவனுக்கு நாங்கள் செய்யவேண்டியதனை செய்வதற்கும் அவர்கள் எங்களை ஏவிவிடுகின்றனர்.

சத்தியத்திற்குச் சாட்சி

உண்மையுள்ள மனுஷன் பரிபுரண ஆசீர்வாதம் பெறுவான் என்றும், உத்தமமாய் நடக்கிறவன் பத்திரமாய் நடக்கிறான் என்றும் நான் முழுவதும் நம்பினபடியினால், வஞ்சகமான இச்சகம் பேசும் வார்த்தைகளை என் பிரசங்கத்திலோ, மற்றவர்களுடன் நான் உறவாடும்போதோ செய்யாதபடி தேவன் என்னைக் காத்துக் கொண்டார். அழுததெல்லாம் ஆத்துமாக்களுக்காகவும், தேவ கிராஜ்ஜியத்துக்கு யாராகிலும் சேதம் உண்டாக்கும்போதும் அதனைக் குறித்து வேதனையுற்றதால் மாத்திரமே. சொந்தக் காரியங்களுக்காக ஜெபிக்கும் பழக்கம் இருந்ததில்லை, இவை களெல்லாம் உங்களுக்குத் தேவை என்பதை உங்கள் பரம பீதா அறிந்திருக்கிறார் என்ற அறிவு ஆரம்பமுதலே மிகவும் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தது. நேரடியான என்னுடைய பிரசங்கங்கள் ஒருபுறத்தில் அநேகரை வீறுகொண்டு எழுச் செய்தாலும், அநேக ஊழியருக்கு நான் தீர்ப்பானவனாக காட்சியளித்தேன். சூப்பிரவான வார்த்தைகளைப் பேசி மக்களால் வரும் மகிமையை வெறுக்கவும், பகட்டான வார்த்தைகள் பேசி பலரை இழுத்து வசப்படுத்திக் கொள்ளவும் எனக்குத் தெரியவில்லை. கிறிஸ்துவைப் பிரியப்படுத்தாவிட்டால் அவருக்கு ஊழியக்காரனாக நான் இருக்கத் தகுதியற்றவன் என்ற உணர்வு எப்பொழுதும் மேலோங்கியே இருந்தது. கிறிஸ்துவினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு மனுஷகுமாரனுக்கு முன்பாக நிற்பதற்கு பாத்திரனாக இருக்க வேண்டுமென்கிற தாகத்தினால் திறந்த புஸ்தகமாக வாழவும், பிறருக்கு உன்னை ஒழிக்காதே என்கிற வேத வாக்கினை வாழ்க்கையில் வாழ்ந்துகாட்டவும் வாஞ்சித்ததினால் எவரும் என்னை அணுகமுடியும் என்கிற நிலையிலேயே என்னை வைத்துக்கொள்ள முயற்சி செய்தேன்.

இந்த நிலை அநேகருக்கு விளங்கவில்லை என்ற போதிலும், இதுவே கிறிஸ்து காட்டின வழி என என்னுள் மனசாட்சி திட்டமாய்ச் சொல்லிற்று. ஆண்டவரை நேசிக்கும் நேசம் அவருக்காக உபயோகப்பட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்கிற நோக்கமும் அழைத்தவருக்கு உண்மையுள்ள வனாக இறுதிவரை வாழ்ந்துவிடவேண்டும் என்கிற தீவிரமும் தேவ சபைக்கான வைராக்கியமும் என்னில் குறைந்துவிடாதபடி இருக்க ஜாக்கிரதையாக இருந்தேன்.

போனால் போகட்டும் புதியது கிடைக்கும்

ஆரம்பத்தில் கால் நடையாய் ஒவ்வொரு நாளும் 20 கி.மீ வரை சென்று சுவிசேஷம் அறிவித்து வந்தேன். கம்பெனியில் வேலை செய்தபோது ஒவ்வொரு நாளும் 9 மணி நேரம் உழைத்தோமே என்கிற நினைவு உந்தித்தள்ளிற்று. அதனைக் கண்ட ஒருவர் பழைய சைக்கிள் ஒன்றைத் தந்து உதவினார். இப்பொழுது ஒவ்வொரு நாட்களும் 30 கி.மீ செல்லமுடிந்தது. என்னுடைய ஓட்டத்தையும் ஆர்வத்தையும் கேள்வியுற்ற ஒரு பெண்கள் சங்கத்தினர் ஒரு பழைய மோட்டார் சைக்கிளை வாங்கித் தந்தனர். இதிலே நான் ஒரு லட்சத்து இருபதினாயிரம் கி.மீ பிரயாணம் செய்தேன். என் ஓட்டத்தினை வேகமாக்க அதனைக் காட்டிலும் வலுவான மோட்டார் சைக்கிளை தேவன் தந்து உதவினார். ஆனால் 8 வது மாதத்தில் நான் தமிழ்நாடு சென்றிருந்தபோது என்னுடைய சகோதரர்களில் இருவர் அதனை எடுத்துச் செல்லத் துப்பாக்கி முனையில் திருடர்களால் பறிக்கப் பட்டது.

வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்த நான் எல்லாரும் நன்றாய் இருக்கிறீர்களா? என்று கேட்டபோது மோட்டார் சைக்கிளைப் பற்றி சகோதரர்கள் சொன்னார்கள். அவர்கள் நினைத்தார்கள் நான் திட்டுவேன் என்று, நானோ கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம் 175 CC போனால் 250 CC மோட்டார் சைக்கிள் ஆண்டவர் தரப் போகிறார் போலும் என்று சொன்னபோது என் சகோதரர்கள் அதிர்ந்தே போனார்கள். சொன்னபடியே 2வது வாரத்திலேயே 250 CC இன்ஜின் பொருத்தப்பட்ட ஒரு மோட்டார் சைக்கிளை தேவன் வாய்க்கப்பண்ணினார். சில நாட்கள் கழித்து அந்த மோட்டார் சைக்கிளின் ஒரு பாகத்தை மாற்றவேண்டி எங்களோடு பணிபுரிந்த ஒரு ஆப்பிரிக்க சகோதரனிடம் தர அவர் அதை வேகமாக ஓட்டிச் சென்று விபத்துக்குள்ளாக்கினார். அவர் தப்பிவிட்டபோதிலும் மோட்டார் சைக்கிளின் முன் சக்கரம் முற்றிலும் நொறுங்கி விட்டது. அதனை எடுத்து வேறு சக்கரம் ஒன்றை மாற்றி அதை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தபோது அதனைக் கண்ட அநேக பிள்ளைகள் கேலி செய்வார்கள்.

ஏனெனில் அதன் முகம் வேறு பக்கமாக திரும்பி இருக்கும், அதனைக் கண்ட ஆண்டவர் ஒரு புதிய 'அம்பாசிடர்' கார் கிடைக்க உதவிசெய்தார். சில மாதங்களுக்குப் பின்பு நான்

ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தபோது அந்த காரை பாஸ்டர் தயானந்தனுக்கு கொடுக்கும்படி தேவன் ஏவினார். மீண்டும் நான் சைக்கிளில் செல்லலானேன். அதன் பின்னர் ஒரு ஸ்கூட்டர் வாங்க தேவன் உதவினார். மதுபனியில் ஊழியம் ஆரம்பித்த போது என்னைக் காட்டிலும் அவர்களுக்கு அதிகம் தேவையென நினைத்து அவர்களுக்குத் தந்தேன். நான் மீண்டும் சைக்கிளை உபயோகப்படுத்தியதைக் கேள்விப்பட்ட ஜெபப்பங்காளர் ஒருவர் சாயர்புரத்திலிருந்து தன்னுடைய புல்லட் மோட்டார் சைக்கிளைத் தந்தார். அதிலே ஒரு பயங்கர விபத்து ஏற்பட்டது. அது எனக்கு ஏற்பட்ட 2வது கோர விபத்து. அதனை என் அமெரிக்க நண்பர் ஜேக்ஹாரிஸின் மூலம் கேள்விப்பட்ட எனது நண்பருமான Rev.ரிக் ஷெல்டன் உடனடியாக தன்னுடைய ஆலயத்தில் அதை அறிவித்து ஒரு மாருதி ஜிப்சியை வாங்கித் தந்தார். அவருடைய சபையில் நான் பிரசங்கித்திருந்தேன்.

சில காலங்கள் கழிந்த பின்னர் மீண்டும் நான் ஜெபித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் கடினமான பகுதிகளில் பெலவீனத் தோடு ஊழியம் செய்துகொண்டிருந்த ஒரு சகோதரனைக் காண்பித்து ஜிப்சியை அவருக்குத் தந்துவிடும்படியாகக் கூறினபோது நான் கீழ்ப்படிந்தேன். மீண்டும் 8 மாதங்கள் கால் நடையும், பஸ்ஸின் மேல் பிரயாணம் பண்ணியும் (பீஹாரில் பஸ்ஸின் மேல் பிரயாணம் செய்வது சர்வசாதாரணம் 200 முதல் 250 பேர் வரை பிரயாணம் செய்வார்கள்) கூட்டம்மிகு இரயிலில் சரக்குப் பெட்டியில் பிரயாணம் செய்தும் ஊழியத்தினைத் தொடர்ந்தேன்.

ஐரோப்பா பயணத்தின்போது போதகர் ஒருவர் என்னிடத்தில் எந்த வண்டி வைத்திருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டார். நானோ வைத்திருந்தேன் இப்போது இல்லை என்று சொல்ல, அதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த என்னுடைய நண்பர் தன்னுடைய நண்பரிடத்தில் சொல்ல, அவரும் அவருடைய மனைவியும் சேர்ந்து எனக்கு ஒரு கார் வாங்கித்தர தீர்மானித்தனர். நானோ என் தேவையைப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டு அவர்கள் எனக்கு வாங்கித் தரக்கூடாது என்றும் தேவன் கூறினால் மாத்திரம் வாங்கித் தரும்படிக் கூறி மறுத்துவிட்டேன். மீண்டும் அவர்கள் ஜெபித்து என்னிடத்திலே வருந்திக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். ஆனாலும் மூன்றாம் முறை அவர்கள் தேவனால் ஏவப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதனை நன்றாக விளங்கின பின்னரே அதனை ஏற்றுக்

கொண்டேன். அப்படி வந்ததுதான் டாட்டா சியாரா. எந்தப் பொருளும் ஸ்தாபனத்தின் பெயரிலேயே வாங்கப்பட்டதினால் எனக்குக் கவலை இல்லை. இந்தப் பூமியில் எனக்கென்று ஒன்றும் இருக்கக்கூடாது (பொருளோ, சொத்து சுதந்திரமோ) என்பதில் உறுதியாக இறுதிவரை தரித்திருக்க விரும்புகிறேன். இதனை என் மனைவியும், என் பிள்ளைகளும் நன்றாக அறிவார்கள். அவர்களிடத்தில் நான் அடிக்கடி சொல்லுவது என்னால் முடிந்த அளவு படிப்பையும் இயேசுவையும் மாத்திரமே என்னால் தரமுடியும். அவர்களும் அது போதுமென்று நினைத்திருக்கிறவர்களாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

விசுவாசிக்கிறவனுக்கு எல்லாம் கூடும்

சில வருடங்களுக்குப் பிறகு அதற்குரிய சரியான உதிரிப் பாகங்கள் பீஹாரில் கிடைக்காமல் போகவே அதனைத் தமிழகத்துக்கு மாற்றினோம். பின்னர் பழைய வண்டியில் நான் பயணம் செய்யவேண்டியதாயிற்று. பின்னர் அமெரிக்கத் தமிழ் மக்களுக்கு உதவி செய்ய நான் கடந்து செல்லவேண்டியதாயிற்று. டெல்லி விமான நிலையத்தில் உட்கார்ந்திருந்தேன். ஆவியானவர் திடீரென்று உனக்கு ஒரு நல்ல வண்டியை வாங்கித்தர ஒரு குடும்பத்தை நியூயார்க்கில் ஆயத்தப்படுத்துகிறேன் என்று சொல்லி ஒரு இலங்கை வாழ் தமிழ் குடும்பத்தினைக் காண்பித்தார். அந்தக் குடும்பத்தினரோடு கடந்த முறை நான் தங்கியிருந்தேன். அவருடைய வீடு முற்றுப்பெறாத நிலையில் இருந்தது. பெரிய செல்வந்தர்களும் அல்ல. நன்றாக நேசிக்கக்கூடியவர்களாக இருந்தாலும், அத்தனை வசதி படைத்தவர்களல்ல, விமானம் பாகிஸ்தான் மீது பறந்துகொண்டிருக்கும்போது, மீண்டும் ஆண்டவர் நினைப்பூட்டினார். மறுபடியும் நான் ஆம்ஸ்டர்டாம் விமான நிலையத்தை அடைந்தபோது என் மனைவி தொலை பேசியில் எங்களோடு நன்றாகப் பணிசெய்துகொண்டிருந்த சகோதரி அலின் 3 சிறு பிள்ளைகளை விட்டு, விட்டு மரித்த செய்தியைப் பகிர்ந்துகொண்டாள். ஆண்டவரோ மீண்டும் நியூயார்க் குடும்பத்தினைக் காண்பிக்கிறார்.

கலிபோர்னியாவில் ஊழியத்தை முடித்துவிட்டு வாஷிங்டன் டி.சி க்கு வந்தேன். என்னை வரவேற்க நியூயார்க் தம்பதியினர்

வந்தனர். அவர்களிடம் இருந்ததெல்லாம் அவர்கள் தொழிலுக்கு வசதியான மினி டிரக் போன்ற ஒரு வண்டியே. நான் ஏறும்போது இரண்டு பேரும் ஏகோபித்த குரலில், 'அண்ணன் உங்களுக்கு ஒரு கார் வாங்கிக்கொடுக்க தீர்மானித்திருக்கிறோம் என்றார்கள்' நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. வாஷிங்டன் கூட்டங்களை முடித்து நியூயார்க்கில் அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்தோம். உணவு அருந்தும் வேளையில், நாங்கள் உங்களுக்கு கார் வாங்கிக் கொடுக்க முடியாது என்று எண்ணுகிறீர்களோ மாதா மாதம் 1000 டாலரைச் சேர்த்து நிச்சயம் வாங்கித்தருவோம் என்றார்கள். நான் அப் பொழுதும் ஒன்றும் பேசவில்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் விளங்கி விட்டது, அவர்களிடம் பணமில்லை, ஆனால் ஆசை இருக்கிறது. சில நாட்களுக்குப் பின்பு எனக்கு பல்லில் வலி ஏற்பட பல் டாக்டர் ஒருவரைக் காணும்படியாகச் சகோதரர் அழைத்துச் சென்றார். போகும் வழியில் கார் ஒன்றினைக் காண்பித்து இந்தக் கலரில் இதே போன்ற ஒன்றை வாங்குங்கள் என்றார். நான் சொன்னேன் ஆண்டவரும் திரும்பத் திரும்ப இப்படித்தான் தொந்தரவு செய்கிறார், நீங்களும் இப்படித்தான் சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டீர்கள் என்றபோது, ஆண்டவர் சொல்லிவிட்டார் என்றால் நிச்சயம் செய்வார் என்று சொல்லித் துள்ளிவிட்டார்.

நாங்கள் காணச்சென்ற பல் டாக்டர் தம்பதியர் கேரளா வைச் சேர்ந்த நல்ல விகவாசிகள், ஆனால் தென் ஆப்பிரிக்கா வில் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள். இலவசமாக சிகிச்சை செய்தது மன்றி மிகுந்த உற்சாகத்தோடு காணப்பட்டனர்; இது நடந்தது ஜூன் மாதத்தில்.

ஜூலை மாதத்தில் பெரியமரம் ஒன்று விழுந்து அந்த டாக்டரின் கிளினிக் மிகவும் நொறுங்கிப்போயிற்று அதனைப் பழுதுபார்க்க இரண்டு அல்லது மூன்று மாதங்கள் ஆகும் என்று காண்டிராக்டர்கள் சொன்னார்கள். இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி ஒரு பெரிய தொகையை அவர்களுக்குத் தருவதாக வாக்கு அளித்தது. இறுதியாக என்னுடைய நண்பரை அந்த டாக்டர் அணுகிய போது மிகவும் நல்ல பொருட்களை வாங்கித்தாருங்கள் என்று சொல்லி நான்கே நாட்களில் மிகவும் நேர்த்தியாகச் செய்து முடித்தார். அதனால் இன்ஷூரன்ஸ் தந்த பணத்தில் 20000 டாலர் மிச்சமாகவே டாக்டர் இது உங்களுக்கு உரியது என்று என் நண்பரிடம் தர அதனை எடுத்துக்கொண்டு கணவனும், மனைவி

யும் கனடாவிற்கு நான் ஆகஸ்ட் மாதத்தில் நடத்திய ஊழியத்தில் வந்து தந்தபோது நான் பிரம்மித்துப்போனேன்; அவர்கட்கும் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும். அவர் சொல்ல ஆகும், அவர் செய்ய நினைத்தது தடைபடாது என்ற வாக்குகள் வறட்டு வேதாந்தம் அல்ல, அப்படி வந்ததுதான் 'இனோவா'.

போராடும் மனதுக்கு புகலிடம் அவரே

அதற்குரிய பணத்தினை அந்தந்த காரியத்திற்கு செலவழிக்க மாத்திரமே தீர்மானித்திருந்த எங்களை வழிபிசகாமல் தடம்புரளாமல் தேவன் காத்துக்கொண்டார். ஒருமுறை நகரத்திலிருந்து 9 கி.மீ தூரத்திலிருந்த நாங்கள் ஊழியர்கள் போய்வருவதற்கு ஒரு பழைய வாகனத்தை வைத்திருந்தோம். அநேக நேரங்களில் நடு இரவிலே இரயிலைப் பிடிக்கச் செல்பவர்கள் அடிக்கடி வழியிலே நின்றுபோகும் வண்டியினால் மிகவும் கஷ்டப்பட்டனர். அதற்குப் பொறுப்பாய் இருந்த என் மனைவி என்னிடத்தில் பலமுறை ஒரு சிறிய பழைய ஒழுங்காக ஓடக்கூடிய வண்டி ஒன்று வாங்கித்தாருங்கள் என்று கெஞ்சியது உண்டு. இறுதியில் பாட்னாவில் பணிபுரியும் E.C ஜான்சனிடம் சொல்ல அவரும் பத்து நாட்களில் கிறிஸ்தவர் ஒருவர் விற்க முயன்ற மாருதி ஒம்னி வண்டியை வாங்க ஏற்பாடு செய்தார். அதனைப் பார்த்துவர வாகனங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த சகோதரனை அனுப்பி சோதிக்கவும் சொன்னார். அவர் வியாதிப் பட்டிருந்தபடியினால் போகக்கூடாதவரானார். இதற்கிடையில் அதே வாகனத்தை வாங்க பலர் போட்டியிட ஒருவழியாக அந்த கிறிஸ்தவரிடம் விலையைக் குறைத்துப் பேசி வாகனத்தை 200 கி.மீ தொலைவில் இருந்த எங்களிடம் அனுப்பிவைத்தார்.

அலுவலகத்திலிருந்து சாப்பாட்டுக்கு இறங்கிய நான் அதனை ஓட்டி சோதித்துப் பார்த்தேன். அதன் பின்னர் நிதித்துறை ஒருங்கிணைப்பாளரிடம் அதற்குரிய பணத்தைத் தந்துவிடுமாறு கூறிவிட்டுச் சாப்பிடச் சென்றேன். சாப்பிடும்போது தேவ ஆவியானவர் எந்தப்பணத்திலிருந்து இதைத் தருகிறாய் என்று கேட்டார். நானோ இது என் தவறு அல்ல என்னைக் கேட்காமலேயே அனுப்பிவைத்த E.C.ஜான்சனின் தவறு என்றேன். ஆண்டவரோ என்னை விடவில்லை. எனவே சாப்பிடக்கூடாமல் பாதியில் எழுந்தேன். என் மனைவி என்ன உடம்பிற்குச் சரி

இல்லையா என்று கேட்டாள். மீண்டும் அலுவலகம் சென்று திரும்பிய நான் இரவு சாப்பாட்டையும் தவிர்த்தேன். படுக்கையிலே இரவு முழுவதும் ஆவியானவர் என்னோடு போராடிக்கொண்டிருந்தார். அதிகாலையில் கண்ணீரோடு என் தவறை ஒத்துக்கொண்டேன். அதிகாலை மூன்றரை மணிக்கு எழும்பி ஜெபிக்கும் பழக்கமுடைய என் மனைவி கண்ணீரோடு இருந்த என்னைப் பார்த்து மீண்டும் உடம்புக்குச் சரியில்லையா என்று கேட்டாள். விவரத்தை அவளிடம் கூறி தேவனிடம் ஒப்புரவாகிவிட்ட சமாதானத்தில், காலை ஆராதனையில் 5 மணிக்குச் செய்தி கொடுத்துவிட்டு (எங்கள் வளாகத்தில் ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் 5 மணிக்கு குளிர்காலத்திலும்கூட காலை தியானமும், ஜெபங்களும் ஏற்றெடுக்கப்படும்) அன்று காலை சீக்கிரமாக அலுவலகம் சென்றேன். என்னுடைய மேஜையின் மேல் ஒரு கவர் வைக்கப்பட்டிருந்தது. சாதாரணமாக 1 மணிக்கு மேல்தான் எங்களுடைய தபால்கள் வரும். ஆனால் வந்திருந்த கவரை நான் உடைத்துப் பார்த்தபோது அதற்குள்ளே வாகனத்திற்குத் தேவைப்பட்ட பணத்திற்குரிய காசோலை ஒன்று இருந்தது. அத்தோடு உங்கள் அவசர தேவைக்கு அவசரமாக அனுப்பி வைக்கப்படுகிறது என்ற செய்தியும் இருந்தது. இதுவரை யார் அனுப்பினது என்று தெரியாது. நம்மை வழி தப்பாமல் பிரதிஷ்டையில் நிலைத்து நிற்க தேவன் எவ்வளவு கவனமுள்ளவராக இருக்கிறார்.

இதைப் போன்றே சிறுவர் ஊழியத்துறையைச் சேர்ந்தவர்கள் V.B.S.க்கென புத்தகங்களை பங்கார்பேட்டையிலிருந்து எனக்குச் சொல்லாமலேயே (நான் வெளியே ஊழியத்திற்குச் சென்றிருந்தபடியால்) ஆர்டர் செய்திருந்தனர். அதை உடனடியாக லாரி பூக்கிங் அலுவலகத்திலிருந்து எடுக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. எனவே என்னிடம் ஓடி வந்தார்கள். அதற்குரிய பணம் இல்லை என்று நான் சொன்னதுடன், ஜெபிக்கலாம் என்றும் சொன்னேன். சேர்ந்து ஜெபிக்கவும் செய்தோம். ஆச்சரியமாக அடுத்த நாள் தபாலில் கடிதத்துடன் கூடிய காசோலை ஒன்றுடன் சரியாகத் தேவைப்பட்ட 27000 ரூபாய் வந்தது. எழுதப்பட்ட கடிதம் ஒரு சோகக்கடிதம். துபாயில் வசித்து வந்த ஒரு குடும்பம் என் பிரசங்கத்தை ஒரே ஒருமுறை மட்டும் கேட்டிருந்த 6 வயது சிறுவன் ஒருவன் வியாதிப்பட்டான். அவன் மரிக்கும் தருவாயில்

தன் பெற்றோரை நோக்கி என் உண்டியலில் உள்ள அனைத்துப் பணத்தினையும், அகஸ்டின் அங்கிள் செய்யும் சிறுவர் ஊழியத்திற்கென அனுப்பிவிடுங்கள் என்று சொல்லி மரித்தான். அதனைத் தான் அவனது பெற்றோர் அனுப்பி வைத்தனர். கூப்பிடுகிற காக்கை குஞ்சுக்கும் பதில் கொடுக்கும் ஆண்டவரின் கிருபைதான் என்னே!

இதே முறையில்தான் ஒவ்வொரு மாதமும் ஊழியர் உதவித் தொகையை அனுப்பித் தர தேவன் உதவி செய்கிறார். 40 ஆண்டுகள் 30 லட்ச இஸ்ரவேல் ஜனங்களை அனுதினமும் மன்னாவைத் தந்து போஷித்தவர் இன்னமும் நமக்கு உண்டு என்ற காரியத்தினை அவரே அடிக்கடி விளங்கச் செய்து வருகிறார். அவருக்கே மகிமை உண்டாவதாக. நெருக்கங்களைக் கண்டு பிரதிஷ்டைகளை நொறுங்கவிடாதீர். நாம் நடத்தும் அனாதை விடுதிகளும் அவ்வப்போது ஊக்கந்தரும் சாட்சிகளை உடையவைகளாய் அதின் பலனை உணர்த்திக்கொண்டிருந்தன.

சிறுமியும் தேவ கரத்தில் பயன்படும் பாத்திரம்

இந்தியா முழுவதும் நடுங்கிக்கொண்டிருந்த நேரம் அது. “பாபர் மசூதி” பிரச்சனை எப்படி நடக்கும் என்ற திகில். நாங்களும் சிறு பிள்ளைகளுமாக முந்திய நாள் (டிசம் 5) உபவாசித்து தேசத்திற்காக ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தோம். அப்போது நமது “மகிழ்ச்சி இல்லத்தினை” சேர்ந்த கலா என்கிற பெண் (10வயது) திடீரென்று தீர்க்கதரிசனமாக “நாளை பாபர் மசூதி இடிக்கப்படும் அதனால் கலவரங்கள் வெடித்து அநேகர் கற்பிழக்கவும், உயிரை இழக்கவும் ஏதுவாகும் என்ற செய்தியினை கூறியபோது நாங்கள் அதிர்ந்து போனோம். ஆயினும் மறுநாளில் அப்படியே யாரும் எதிர்பாராத வண்ணம் நடந்தபோது தேவன் அதனை எங்களுக்கு முன் அறிவித்ததனை எண்ணி இன்னமும் அவருடைய பிரசன்னத்தை வாஞ்சிக்க ஏதுவாயிற்று. இன்று கலா ஒரு ஊழியக்காரியாக விளங்குகிறார்.

நம்முடைய விடுதிகளில் வளர்ந்த பிள்ளைகள் ஊழியக் காரிகளாகவும், உதவிக்காரராகவும், ஆசிரியர்களாகவும் இருப்பது நமக்கு கிடைத்த பலன். சில ஏமாற்றங்கள் உண்டு, போராட்டங்கள் உண்டு, சில பிள்ளைகளில் எதிர்பார்த்த நன்மைகள் நடைபெறாதபோது நம்முடைய மனதில் இரத்தக் கண்ணீர் உண்டாகி

யது உண்டு. ஆயினும் ஒட்டு மொத்தத்தில் நம் நெஞ்சை நெகிழச் செய்யும் காரியங்களும் நடைபெறுகின்றன.

“சைலி” 4 வயதில் தாய் தகப்பனற்ற சூழ்நிலையில் நம் மிடத்தில் கொண்டுவரப்பட்டாள். அதிகம் பேசாத கூச்சகூபாவ முள்ள அவள் கிறிஸ்துவின் அன்பினை சிறிய வயதில் அறிந்து கொண்டாள். ஆனால் உறவினர்கள் அவளைத் தந்திரமாக 11 வயதில் நம்மிடத்திலிருந்து பிரித்து திருமணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டனர். இது நமக்கு வேதனையைக் கொடுத்தது. ஏற்பாடு செய்திருந்த மணமகள் ஒரு கொடூரன்; அரசாங்க காண்டிராக்டர் என்ற போதிலும் ஒரு கிரிமினல், முரட்டாட்டம் பிடித்தவன். “சைலி” பிரச்சனையாகி, இவள் தன் குடும்பத்திற்கு அவமானத்தினைக் கொண்டுவந்துவிட்டாள் என நினைத்து அவன் வெறுத்தான்.

ஆயினும் சில வருடங்கள் கழித்து அவனுடைய தம்பி மிகவும் வியாதிப்பட வாரணாசியில் உள்ள பனாரஸ் யுனிவர்சிட்டி ஆஸ்பத்திரியிலும் பல ஆயிரங்கள் செலவழித்தும் பயன்பெறாமல் மருத்துவர்கள் கைவிட்டனர். வீட்டிற்கு அழைத்துவரப்பட்டவனுக்கு மந்திரவாதிகள் மூலம் சுகம் கிடைக்க பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. நிலைமை இன்னமும் மோசமாகியது. அப்போது தன் மனைவியின் ஜெப வாழ்க்கையைக் கண்ட “சைலி”யின் கணவன் “வினோத்” நீ வந்து என் தம்பிக்காக ஜெபி என்று கேட்டுக்கொண்டபோது, “நான் ஜெபிக்க ஆயத்தம், என் இயேசு சுகம் தருவார், ஆனால் நீங்கள் ஆயுதங்களை இனி எடுக்க மாட்டேன் என்றும், இயேசுவைப் பின்பற்றுவேன் என்றும் வாக்குக் கொடுங்கள்” என கேட்டு உறுதி வாங்கினாள். அவனோ என் தம்பிக்கு சுகம் கிடைக்கவில்லை எனில் உன்னை சுட்டுக்கொன்று விடுவேன் என்றான். இறுதியில் 3 மணி நேர விடாப்பிடியான ஜெபம் அந்த மகனைக் காப்பாற்றியது. இதனிமித்தம் இருவரும் இயேசுவுக்கு ஊழியம் செய்ய ஆரம்பித்தனர். பின்னர் நம்மால் பயிற்சிப் பெற்று சுவிசேஷத்தின் நிமித்தம் பலமுறை தாக்கப்பட்ட போதிலும் ஒருமுறை துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டபோதிலும் உறுதியாகப் பணியில் தொடர்கின்றனர்.

நேபாளத்தின் பிரபல ஊழியர் ஒருவர் 300 பிள்ளைகளைப் பராமரித்து அவர்களின் தேவைகளை சந்திக்க வயல்நிலங்களை வைத்தும் பண்ணைகளை வைத்தும் பணம் உண்டாக்கி பெரிய

பள்ளி ஒன்றினைக் கட்டி ஊழியம் செய்து வந்தார். ஆயினும் பொருள் பெருகினபோது அவருடைய ஒழுக்கக்கேடுகள் கர்த்தரின் கரத்தை அவரிடம் இருந்து எடுக்கவைத்துவிட்ட சூழ்நிலையில் அவருடைய பிள்ளைகளும் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொள்ளாத நிலையில் அனைத்தும் சிதைந்துபோயின.

நீ கால் வை யோர்தான் பிளக்கும்

ஆனால் வளர்ந்த அந்த பிள்ளைகளில் ஒரு பெண் ஒரு டாக்டரின் மனைவியானாள். அவர்கள் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையில் உதவ தேவன் நமக்கு உதவினார். அதினிமித்தம் GEMS-க்கு இந்த ஊழிய ஸ்தலத்தினை தந்துவிடுங்கள் என அவள் அந்த ஊழியரின் முதல் மனைவியைக் கேட்க (அதற்குள் அந்த நல்ல ஊழியர் மரித்துப்போனார்) அவர்களும் நம்மை அழைத்து 10 ஏக்கர் நிலத்தினையும் அதில் உள்ள கட்டிடங்களையும் நம் முடைய பராமரிப்பில் விட்டுவிட்டனர். நேபாள் ஊழியத்தினை சகோ. புருஷோத்தமன் என்கிற பர்னபாஸ், சகோதரி மேரி என்ற இந்து குடும்பத்திலிருந்து தேவனுக்காக வட இந்தியா வந்தவர்களிடம் கொடுத்தோம். இங்கு முன்னே குறிப்பிட்டதுபோல “தராய்” என்ற பீஹாரின் வடபகுதியினை ஒட்டி உள்ள 8 மாவட்டங்களில் பணியினைச் செய்து சபைகளை ஸ்தாபிக்கவும் அனாதைப் பிள்ளைகளைப் பாராமரிக்கவும், சீஷத்துவ பள்ளியினையும், கல்வி நிலையங்களை நடத்தி ஊழியம் செய்யவும் அநேக வாலிபர்களை ஆண்டவருக்குள் திருப்பி சிதைந்த இந்த தேசத்தினைத் தூக்கி நிறுத்தவும் தேவன் உதவிவருவது அவரே நம்மை நேபாளத்திற்கு இந்த பகுதியின் ஊழியத்தினை செய்ய அனுப்பியுள்ளார் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டு. இன்றும் பெரிய காரியங்களை எதிர்பார்க்கிறோம்.

ஊழியர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகும்போது அவர்களுடைய பிள்ளைகளின் பராமரிப்பும் அதிகமாயிற்று எனவே “அனோக்கா” (Anokha) மற்றும் ஆஷாதீப் (Ashadeep) போன்ற விடுதிகளை நடத்த முன்வந்தோம். சகோ. ஜேசுராஜ், சகோதரி செல்வி போன்றோரின் பராமரிப்பில் இந்த இல்லங்களில் தேவன் அசைவாடினார்.

ஊழிய எல்லை விரிவாக்கம் பணத்தினை கையாடுவதனை பலமுறை சரிபார்க்க ஏவினபடியால் “ஆடிட்டிங்” வெளியிலிருந்து

மாத்திரமல்ல உள்ளேயே தேவைப்பட்டதினால் அந்த துறையை நிறுவி சகோ.வள்ளிக்குட்டி என்பவர் பொறுப்பில் விடப்பட்டது. அதனால் பணத்தினை பத்திரமாகச் செலவிட அனைத்து கவனமும் செலுத்தப்படுகிறது.

ஊழியத்தினை திறம்படச் செய்ய 16 டிரஸ்டுகள் அமைக்கப்பட்டு அதிகாரத்தினை ஒரு கிடத்தில் தேங்காவண்ணம் பிரித்துக்கொடுத்து, மேற்பார்வையை எளிதாக்க 5 மண்டல அலுவலகங்களையும் அதற்கு பொறுப்பாக 5 மண்டல கியக்குனர்களையும் நியமித்ததினால் சுவிசேஷம் இன்னமும் வேகமாகப் பரவ அநேக முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. கூடவே பயிற்சிகள், சமூகசேவைகள் போன்ற காரியங்களிலும் இவை மிகவும் பிரயோஜனமாயின. “மீடியா” துறையினை பயனுள்ளதாக்கவும் ஆவணப்படங்களை உண்டாக்கி சுவிசேஷத்தினை இன்னமும் புரிந்து கொள்ள வகை செய்யவும், எழுப்புதல் ஊழியத்தினை செய்யவும், வார்த்தைகளை போதிக்கும் செய்திகளை உருவாக்கவும், பலவித மாதாந்திர இதழ்களை வெளியிட வசதிகளை உண்டு பண்ணி வளர்ந்துவரும் சபைகளை ஸ்திரிப்படுத்தவும், விஞ்ஞான உலகில் சுவிசேஷத்தினை விளங்கச் செய்யும் காரியங்களைச் செய்ய இதனையும் இயக்கிவைக்க தேவனே உதவினார்.

சுவிசேஷத் தூண்கள்

இப்படிச் செய்யப்பட்டதினால் விசுவாசிகள் விசுவாசத்தில் உறுதிப்பட்டு அற்புத அடையாளங்களை நடப்பிக்க திறன் பெற்று GEMS-ன் நோக்கமான “கிடைத்த கனிகளை ஆயத்தப்படுத்தி அவர்களையே தங்களுடைய மக்களை தேவனிடத்தில் திருப்பும் கருவியாக மாற்றும் முயற்சியில் வெற்றி கண்டோம்.”

உதாரணமாக வாலிபன் ஒருவன் சுவிசேஷம் கேட்டான். மிகவும் ஏழைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இவன் அறுவடை நேரத்தில் பெரிய பண்ணையாளர்களின் வயலில் சென்று வேலை செய்வது வழக்கம். அது கோதுமை அறுவடை நேரம், 16 கட்டு அறுத்தால் 1 கட்டு கூலியாக கிடைக்கும், இதுதான் பீஹாரின் முறை. ஞாயிறு வந்தது இவன் அந்த பண்ணையாரிடம் சென்று

இன்று கர்த்தரின் நாள், நான் வேலை செய்யமாட்டேன் என் தேவனை ஆராதிக்கவேண்டும் என்றான். பண்ணையாரோ உன்னோடு சேர்ந்த அனைவரும் வேலை செய்கிறார்கள், நீ ஏழையாய் இருப்பதற்கு இதுதான் காரணம் எனச் சொல்லி திட்டி சென்றுவிட்டார். இதனை பண்ணையாரின் மனைவி கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“பூஜை செய்யப் போகிறேன்” என்கிறான் கையில் ஏதும் இல்லை என்று அவனைக் கவனித்த அவளுக்கு ஆச்சரியம். ஒரு மரத்தின் நிழலில் உட்கார்ந்து ஒரு சிறிய புஸ்தகத்தினைப் படித்து முழங்கால் படியிட்டு துதிக்கவும், ஜெபிக்கவும் செய்த இந்த காரியம் அவளுக்கு புதிதாகத் தோன்றிற்று. இதுவரை கிறிஸ்தவர்களையே சந்தித்திராத அவளுக்கு இதனை அறிய ஆவல் உண்டாயிற்று. அவள் பல வருடமாக “ஆஸ்த்துமா” வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தாள். எனவே பண்ணையார் வேறு திருமணம் செய்ய ஆயத்தமானார். ஆகையினால் இன்னமும் இந்த “பூஜை”யைக் குறித்து அறிய ஆவல் கொண்டாள்.

ஒரு ஆளை அனுப்பி அந்த வாலிபனைக் கூப்பிட்டு விசாரித்தபோது அவன் இவளுக்கு இயேசுவைக் குறித்து சொல்லி அவர் இன்னும் ஜீவிக்கிறார் என்று சொல்ல, உடனே அவன் அந்த இயேசுவிடத்தில் என்னையும் அழைத்துச் செல் என்று கேட்டாள். அவன் காரணம் கேட்க “என் வியாதியினிமித்தம் என் கணவர் வேறு திருமணம் செய்ய ஆசைப்படுகிறார். என் வாழ்க்கையைக் காப்பாற்ற எனக்கு விடுதலை வேண்டும்” என்று சொல்ல, அவளிடம் கேட்காமலேயே அந்த வாலிபன் அவள் தலைமேல் கைகளை வைத்து ஜெபித்தபோது உடனடியாக அவளுக்குள் கிரியை நடந்து முற்றிலும் சுகமானாள். தன் வாழ்க்கைக் காப்பாற்றப்பட்டதனை அறிந்த அவள் துள்ளிக்குதித்தாள்.

அந்த நேரத்தில் உள்ளே நுழைந்த பண்ணையார் அதனைக் கண்டு ஒன்றும் விளங்காமல் திகைத்து நின்றார். நடந்ததனை மனைவி சொல்ல புரிந்துகொண்ட அவர் அந்த வாலிபனை நன்கு உபசரித்து, பின்னர் வேலை செய்யவிடாமல் நீ ஜெபித்தால் போதும் எனக்கூறி அறுவடையின் முடிவில் ஒரு டிராக்டர் நிறைய கோதுமையை அவனுக்குத்தந்தார். அதனை அறிந்த நாங்களும் அவனுக்குள் கிரியை செய்யும் விசுவாசத்

தினைக் கண்டு பயிற்சிக்கொடுத்து, பின்னர் ஊழியனாக்கினோம். சகோ. அந்திரேயாஸ் இப்படித்தான் ஊழியக்காரராக மாற்றப்பட்டார். இப்போது சாதுக்களையும் கலங்கடிக்கவும் விரட்டி அடிக்கவும் தேவன் இவரை உபயோகித்துவருகிறார். பலருடைய கட்டுகள் அறுந்து கிறிஸ்து மகிமைப்பட இவரை அழைத்துச் செல்கின்றனர். சாதாரணமானவர்களை அசாதாரணமாக்கும் கிறிஸ்துவின் வல்லமைதான் என்னே!

இந்த வண்ணமாகவே ஜார்க்கெண்டில் சகோ. ஹெலன் பன்னா நக்சல்பாரிகளால் பலமுறை காட்டிற்குள் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு மிரட்டப்பட்டபோதிலும், தைரியமாக அவர்களுக்கு ஆண்டவரின் அன்பை எடுத்துச் சொல்லி அநேக முறை விடுவிக்கப்பட்டார். உற்சாகமாக ஊழியம் செய்த அவரை மடக்க எண்ணின ஒரு கிராமத்தார் குளத்தில் முழ்கி இறந்துபோன ஒரு 6 வயது சிறுமியின் சடலத்தினைக் கொண்டுவந்து 'உன் இயேசு இதற்கு உயிர் கொடுப்பாரா?' என வினவ இவரோ அப்படி அற்புதம் நடந்தால் உங்கள் ஊரில் என்னை பிரசங்கிக்க அனுமதிப்பீர்கள்? என்று கேட்க அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டார்கள். அதற்கு முன் இவரை அந்த ஊருக்குள்ளேயே விடுவதில்லை. இவர் இது இயேசுவுக்கு இலேசான காரியம் எனக் கூறி ஜெபிக்க இரண்டு மணிநேரம் தண்ணீரில் முழ்கி இருந்த அந்தக் குழந்தை உயிர்பெற்றது.

இதனைப் போன்ற பல பெண்களும், வாலிபர்களும் சவால் மிகு காரியத்தினை செய்ய தேவன் அவர்களைக் கனப்படுத்தி யிருக்கிற காரியங்கள் எங்களை பிரமிக்கச் செய்வதோடு கிறிஸ்துவின் இராஜ்யம் இந்த இருண்ட பகுதிகளில் நுழைய இவர்கள் தானே காரணமாகமுடியும் என்கிற தெளிவான காரியம் நடைபெறுவதனைக் கண்டு உள்ளம் பூரிக்கிறது. இதற்காகத்தானே ஏங்கினோம். தென்னகத்திலிருந்து மிஷனரிகள் வருவது வருங்காலங்களில் தடைசெய்யப்பட்டாலும் இவர்கள் காரியத்தினை சாதித்துவிடுவார்களே. நிலைத்து நிற்கும் சபைகள் உருவாக இவர்கள்தானே காரணமாவார்கள். எனவே அவர்களை இன்னமும் உற்சாகப்படுத்த முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வருகிறோம்.

மற்றவர்களும் வளரணுமே

பீஹாரும் ஜார்க்கண்டும் ஒன்றாக இருந்தபோது ஆதிவாசிக் கிறிஸ்தவர்களின் எண்ணிக்கையினால், ஆதிவாசிகளின்

மத்தியில் ஒரு எழுப்புதலைக் கொண்டுவந்தால் அவர்களைக் கொண்டே ஜார்க்கண்ட் பகுதிகள் சந்திக்கப்படலாம் என்ற எண்ணத்தில் பலமுறை ராஞ்சி பட்டணத்திலேயும், ஜாம் செப்பூரிலேயும், தும்கா, பொக்காரோ, சிந்திரி, தன்பாத் பட்டணங்களிலேயும் அங்கே உள்ள சபைகளுடன் இணைந்து எழுப்புதல் கூட்டங்களை நடத்தினதினால் ஆயிரங்கள் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டன. தீவிர ஊழியத்தினையும் செய்ய முன்வந்தனர்.

ஆதி மிஷனரிகள் (வில்லியம் கேரி போன்றவர்கள்) ஊழியம் செய்த ஸ்தலங்களான முங்கேர், பாகல்பூர், பெகுசராய் பட்டணங்களிலேயும் கூட்டங்களை நடத்தி பின்பு ஊழியங்களை ஸ்தாபித்தோம்.

அதற்கிடையில் தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் அதுவரை பல காரியங்களில் முரண்பாடு நிறைந்திருந்த சென்னை ஊழியத்தினை நடத்திக் கொண்டிருந்த பாஸ்டர் தயானந்தனும் சென்னை சபையும் ஜெம்ஸ்-ஐ விட்டு விலக நேரிட்டது. அது மிகுந்த கஷ்டத்தைக் கொடுத்தபோதிலும், தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலையாக மாறிவிட்டது. அதனால் சில அவமானங்களை சகிக்க நேரிட்டது. தேவையற்ற சில வதந்திகள் பரப்பப்பட்டன. ஆயினும் அசையாமல் தந்த தரிசனத்தினைக் காத்துக்கொள்ளவும் தேவ ஆவியானவரின் பெலன் போதுமானதாக இருந்தது. 35 வருடத்தொடர்பு அறுந்து போனது மிஷனரிப்பணியின் முக்கியத்தினை அறிந்திருந்த எவரையும் பாதிக்கவில்லை.

தங்கள் தரிசனத்தினிமித்தம் சிலர் மேற்கு வங்காளத்துக்கும், ஒரிஸ்ஸாவுக்கும், ராஜஸ்தானுக்கும், மத்தியப்பிரதேசத்தின் மேல் பகுதிக்கும் கடந்து சென்றனர். அந்தப் பகுதிகளில் ஜெம்ஸ் ஊழியத்தை ஸ்தாபிக்க நான் விரும்பாததால் அவர்களை வாழ்த்தி அனுப்பினேன். யார் குத்தினாலும் நெல் அரிசியாக வேண்டும் என்கிற பரந்த நோக்கத்தினை எப்பொழுதும் கைக் கொள்ளுகிறவர்களாக இருந்தோம். இதனால் பிற ஊழியர்களை நேசிக்கவும், ஆதரிக்கவும், உற்சாகப்படுத்தவும் எல்லா விதத்திலும் முயற்சி செய்தோம். இதனால் தென்னகத்திலிருந்து மாரநாதா, அமெரிக்கன் அட்வெந்து மிஷன் போன்ற ஸ்தாபனங்களிலிருந்து ஊழியர்களுக்கு உதவி செய்து, அவர்களுக்கு ஊழிய ஸ்தலங்களை உண்டாக்கிக் கொடுத்தோம். சில மாவட்டங்களையும் அவர்களுக்கு அடையாளம் காண்பித்து பணி செய்ய உதவினோம்.

எப்படியாயினும் பீஹார் ஆண்டவரை அறியவேண்டும் என்ற துடிப்பில், ஜெம்ஸ் மாத்திரம் அதை சாதிக்க முடியாது என்கிற காரியத்தினை நன்குணர்ந்து மற்ற சிறிய பெரிய ஸ்தாபனங்களையும் உள்ளடக்கிய ஒரு கூட்டமைப்பை (network) உருவாக்க ஆர்வம் கொண்ட எனக்கு, Rev.S.D.பொன்ராஜ் பீஹார் வந்து முயற்சியில் ஈடுபட்டபோது, முழுமனதோடு அதற்கு ஒத்தாசை செய்தேன். பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக B.O.R.N (Born outreach network) தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று (Chairman) ஆவிக்குரிய ஆலோசனை பல வழங்க தேவன் உதவி செய்தார். இதே வண்ணமாக இந்தியாவின் மிஷனரி ஸ்தாபனங்களின் கூட்டமைப்பாகிய India Mission Assosiation நிறுவனம் மூலம் நிர்வாகக் குழு அங்கத்தினராகவும் பல்லாண்டு பணி செய்து தேசிய அளவில் கிறிஸ்துவின் பணியை ஸ்தாபிப்பதற்கு தேவன் உதவி செய்தார்.

கல்வித்துறையில் பல திட்டங்களை அமலாக்க எண்ணி உயர்தரக்கல்வியை எப்படியாகிலும் பீஹாரின் மக்களுக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று சொல்லி BEd கல்லூரியையும், உயர் கல்வியைத் தபால் வழியில் கற்றுக்கொள்வதற்கு வசதியாக திரு நெல்வேலி மனோன்மணியம் சுந்தரனார் சர்வகலாசாலையோடு இணைந்து செயல்படுவதற்கான வாய்ப்பையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தோம்.

மிஷனரிகளின் பிள்ளைகளையும், ஆதிவாசிப் பிள்ளைகளையும், கல்லுடைக்கும் பணியிலிருந்து மீட்கப்பட்ட பிள்ளைகளையும், கிட்டத்தட்ட 800 க்கும் அதிகமான பிள்ளைகளை பராமரிக்கும் பணியில் Compassion East India மூலமாக உதவிக் கரம் நீட்டப்பட்டது. இது அந்த பகுதிகளை மாற்ற கர்த்தரால் உபயோகப்படுத்தும் வருகிறது. பின்தங்கிய பீஹாருக்கு எத்தனை நன்மைகள் தேவைப்படுகின்றன.

===== உத்தமனாக நுடக்க எச்சரிக்கையாயிரு =====

இரத்தமே சிந்தி சாட்சியாய் வாழ்வேன்

சத்துருவாகிய சாத்தான் சும்மா இருந்ததில்லை. ஒருமுறை நான் பன்சரி என்ற இடத்திற்கு சென்றிருந்தபோது அங்கேயுள்ள சபையினரை உற்சாகப்படுத்தி அவர்களும் எப்படியாயினும்

அண்டை கிராமங்களில் சுவிசேஷகூட்டங்களை நடத்த வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொஞ்சம் பண உதவிகளையும் செய்வதாக வாக்களித்து திரும்பினேன். அவர்களும் முதலாவது தெற்றாட்டாம் என்கிற கிராமத்தில் வாழ்ந்த ஒரே ஒரு விசுவாசியின் உதவியோடு மூன்று நாள் கூட்டத்தை நடத்த சபையாக 65 பேர் கடந்து சென்றார்கள். ஆனால் அங்கே உள்ள கிறிஸ்தவ எதிரிகளால் அவர்கள் பயமுறுத்தப்பட்டார்கள். இரவில் கூட்டங்களை முடித்துவிட்டு விசுவாசிகளின் வீட்டில் தங்கி இளைப்பாறும் நேரத்தில் நடு இரவில் திடீரென்று 200 பேர் தீப்பந்தங்களோடும் கூக்குரலோடும் இவர்கள் இருந்த வீட்டைச் சுற்றி ஆர்ப்பரித்து, இவர்கள் அனைவரையும் தீக்கொழுத்த முயற்சித்தபோது மூன்று சகோதரர்கள் அவர்களை சமாதானப்படுத்த வெளியே வந்தார்கள். முதலாவது வந்த சகோதரன் மங்கள் பன்னா (பகுதி நேர ஊழியர்) கோடரியால் வெட்டப்பட்டார். அவருடைய மூளை வெளியே வர அங்கேயே மரித்தார். மற்ற 2 பேரும் படு மோசமாகத் தாக்கப்பட்டனர். சகோ.மங்கல்பன்னாவுக்கு 4 சிறு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அதிகம் படிக்காத மனைவி அடக்க ஆராதனையில் எழுந்து நின்று என் கணவன் தேவ இராஜ்யத்தில் விதையாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறார் என்று சொன்னபோது அநேகருடைய கண்கள் குளமாயின. ஆண்டவர் மகிமைப்பட்டார். இன்று அவர் மரித்த இடத்தில் ஒரு ஆலயம் உண்டு. எதிர்ப்பாளர்களின் கூட்டத்தில் சிலரும் பின்னதாக இரட்சிக்கப்பட்டனர். கிறிஸ்தவ சபைகள் ஸ்தாபிக்கப்படுவதற்கு இரத்தசாட்சிகளின் இரத்தமே விதையானது என்பது மாறாத வாக்கல்லவா! வெளிப்படுத்தின புஸ்தகத்தின் ஆறாவது அத்தியாயத்தில் இரத்தசாட்சிகளின் தொகை நிறைவாகவேண்டுமென்பது தேவையல்லவா!

இதைப்போலவே நானும் தாக்கப்பட்டேன். ஆனால், அது எனக்கு 5 தேச வைத்தியர்களால் செய்ய முடியாத மருத்துவ உதவியைச் செய்ய வழிவகுத்தது. என் கழுத்திலே காணப்பட்ட ஒரு பெரிய வலி இந்தத் தாக்குதலினால் பணமின்றி உடனடியாக அகற்றப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து ஒருமாத காலமளவும் எங்கள் பகுதி ஒரு யுத்தகளமாகவே காட்சி அளித்தது. ஆயுதம் தாங்கிய போலீசார் வந்து, ஏவிவிடப்பட்டிருந்த கூட்டத்தினைத் தாக்கி எங்களைப் பாதுகாக்க முயன்றனர். இதனால் போலீசாரும் காவல்துறை அதிகாரிகளும் தாக்கப்பட்டனர். சுற்றுப்புறக் கிராமங்களில் ஒரு பெரிய பகை உணர்ச்சியை சத்துரு விதைத்தான்.

எங்களோடு இருந்த சில சகோதரர்களும் காரணமின்றி பலமாகத் தாக்கப்பட்டிருந்தனர். இருட்டும் நேரத்தில் அடிக்கப்பட்டு மூர்ச்சையான அவர்களைத் தூக்கி வயல்களில் எறிந்துவிட்டுச் சென்றிருந்தனர். தேடிக்கண்டுபிடித்து அவர்களைக் காப்பாற்ற தேவனே உதவினார். இரண்டு மாத காலத்திற்குப் பின்னர் அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தவும் அவர்கள் வீடுகளுக்குக் கடந்து சென்று குளிர்காலமானதால் கம்பளி சால்வைகளை வழங்கினோம். சிலர் ஏற்றுக்கொண்டனர், சிலர் பரிகசித்தனர். ஆனாலும் கிறிஸ்து மகிமைப்படுவதற்கு இது ஏதுவாயிற்று.

கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பின்னர் தங்களை ஏவிவிட்ட ஒரு கயவன் தன் சுய லாபத்திற்காகவே இதனைச் செய்திருக்கிறான் என்பதனை அறிந்த மக்கள் எங்களைச் சரியாகப் புரிந்துகொண்டனர். தொடர்ச்சியாக நன்மையான காரியங்களை நாங்கள் செய்து வருகிறபடியினாலும், தேவனுடைய கரம் எங்களோடு இருப்பதைக் கண்டுகொண்டதாலும் காரியங்கள் மீண்டும் பழைய நிலைமைக்குத் திரும்பின. ஒருவனுடைய வழிகள் கர்த்தருக்குப் பிரியமாய் இருந்தால் அவனுடைய சத்துருக்களும் அவனுக்கு சிநேகிதராவார்கள் என்பது வேத வாக்கல்லவா! அது அப்படியே நிறைவேறிற்று.

அழியும் பொருளும் அழியாத அபிஷேகமும்

1972-ம் ஆண்டு பீஹாரில் கால் வைத்தபோது மொழி தெரியாத நான், தங்கியிருந்த ஒரு ஆலயத்தில் கதவுகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அந்த பகுதியில் இரவு பகல் ஓடிக்கொண்டிருந்த லாரிகளைப் பார்த்து பெருமூச்சு விட்டுக் கதறுவது உண்டு. அது ஒரு (National Highway) தேசிய நெடுஞ்சாலை (NH2). கல்கத்தாவையும் டெல்லியையும் இணைக்கும் முக்கிய சாலை. இரவில் தூங்காமல் இடையில் உணவருந்தாமல் இடையூறுகளைத் தாண்டி வேகமாக வந்த லாரி ஓட்டுனர் ஒருவர் மற்றவரிடம், 'தக்காளி ஏற்றிவந்தேன் தாமதித்தால் அனைத்தும் அழுகிப்போய்விடுமே, தக்க சமயத்தில் சேர்க்கவேண்டும் என்று இப்படி நடந்துகொண்டேன்' என்றபோது, "அழியும் பொருளை (Perishable) சுமந்து செல்கிறவன் இரவுகளைப் பகலாக்கினால், அழியாத அபிஷேகத்தைப் பெற்றிருக்கும் நான் எத்தனை துரீதம் காண்பிக்கவேண்டும் என்ற சவாலைப் பெற்றவனாய் முன்னேறும்

போது, 100 மைல்கள் கடந்தாலும் வேறொரு ஊழியனையோ ஏன் கிறிஸ்தவனையோ காணமுடியவில்லை என்பதனைக் கண்ட போது “தனியாக ஓடி காரியத்தைச் சாதிக்கமுடியாது” என்பதனைக் கண்டதோடு, அத்தனை கனிகளையும், ஒவ்வொரு விசுவாசிகளுக்கும் பயிற்று விக்கவேண்டும் என்ற முடிவுக்கும் வரமுடிந்தது. அதுதானே வேதம் போதிக்கும் உண்மையும் கூட.

எனவே கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களை எல்லாம் உபயோகப்படுத்தி தேவன் தந்த ஒவ்வொரு கனியையும், முறைப்படி ஆயத்தப்படுத்த முயன்ற நோக்கத்தினை வெளிக்கொணரும் வண்ணமாகத்தான் 'Gospel Echoing Missionary Society' என்ற பெயரிலேயே “GEMS”

G - Go போய்

E - Evangelise சுவிசேஷமயமாக்கி

M - Make Disciples சீஷராக்கி

S - Send them to reach other

மற்றோரை சந்திக்க அவர்களையே அனுப்பு என்ற கட்டளையையும் தொனிக்கப்பண்ண 1979-ல் அரசாங்கத்தில் பதிவு செய்தோம்.

பெரியவைகளைச் செய்யும் பெரியவர் நம் பக்கம்

அதனை செயலாக்க முனைந்தபோது 1977 ல் (Summer Missionary Training Institutes) வேளிற்கால மிஷனரி பயிற்சியினை 21 நாட்களுக்கு 21 வேதபாடங்களையும் 21 நபர் போதிக்க 120 பேருக்கும் பயிற்சி கொடுத்து ஊழிய பாரம், செயல்முறை, தரிசனம் கொண்டவர்களாக அவர்களை மாற்றினோம். பின்னர் அதனை வருடாவருடம் நடத்தியபோது 500 பேர் பங்கெடுக்க ஆரம்பித்தனர்.

500 பேரை 21 நாட்கள் வைத்து போதித்து நடத்திச் செல்ல போதிய வசதிகள் இல்லாதபோதும், செய்து முடித்தாலும் செளகரியங்கள் மிகவும் குறைவாக இருந்ததினால் 15 நாட்களாக மாற்றினோம். ஆனாலும் எண்ணிக்கை 800-ஐ எட்டியபோது 10 நாட்கள் என்று குறைத்தோம் அதுவும் செயல்படக்கூடிய அளவு

இடவசதி, தங்கும் வசதி, சாப்பாடு வசதி, கழிப்பறை வசதி ஆகியவற்றின் குறைவுகள் மத்தியில் தேவனை ஏற்றுக்கொண்டோர் முறையாக வேதம் கற்றுக்கொள்ளவும் ஊழியபாரம் கொள்ளவும் ஏதுவாயிற்று.

இன்னமும் அதிகம் பேர் ஆர்வம் காட்டியபோது 5 நாட்கள் கன்வென்ஷன், ஆனால் வித்தியாசமாக ஒரு கருப் பொருளை மையக்கருத்தாக்கிக் கொண்டு அனைத்து பேரையும் 7 பிரிவாகப் பிரித்து கற்றுக்கொடுக்கவும், உற்சாகப்படுத்தவும், உந்தித்தள்ளவும், உணர்த்துவிக்கவும், தரிசனம் பெற்றவர்களாகக் கடந்து செல்லவும் ஏதுவாக மாற்றிற்று. சிறுவர், இளைஞர், வாலிபர், ஊழியர், முதிர்ந்த விசுவாசிகள், இளம் விசுவாசிகள், படிப்பறியா பெண்கள் என அவர்களைப் பிரித்து அவர்களுடைய திறனுக்கேற்ப வேதத்தைக் கற்றுக்கொடுத்தோம். முதலில் 2000 பேர் பங்கேற்ற கன்வென்ஷனில் 12000 பேர் பங்கேற்றனர். ஒரு நாள் காலை மாத்திரம் 1 லட்சம் பூரிகள் ஆயத்தமாக்கப்பட்டன. அது திருவிழாக் கோலமாக காட்சியளித்தாலும், அனைத்திலும் ஒழுங்கு, கிரமம், சுத்தம், ஜெபம், ஆராதனை, கலாச்சார நிகழ்வுகள், நேரம் தவறாமை அனைவரையும் கவர்ந்திருந்தது மாத்திரமல்லாமல் வியப்பில் ஆழ்த்தியது. தமிழகத்திலிருந்தும் அநேக தேவ மக்கள் எப்போது கன்வென்ஷன் என ஏங்கும் அளவுக்கு அதின் தாக்கம் மேலோங்கிற்று. எல்லா பொருள் செலவினைக் கருத்தில் கொண்டு அதனை இரண்டாண்டுக்கு ஒருமுறை என மாற்றினோம்.

அடுத்த கன்வென்ஷனைக் குறித்துத் தீர்மானிக்கத் தலைவர்களாக கூடினபோது, 20 ஆயிரம் பேர்களுக்கு கண்டிப்பாக இடம் கொடுக்கப்படவேண்டும், போனமுறை அநேகர் வர விரும்பியும் இடம் கொடுக்கமுடியாமற் போயிற்று என்றும் கருத்துக் கூறினபோது 20000 பேரைத் தங்கவைத்து போஷித்து, போதிப்பது கூடாத காரியம் (அதுவும் 5 நாட்கள் பனி பெய்யும் நேரத்தில்) என அறிந்தபோது, ஏன் நாம் அதனை 7 தடவையாக வைக்கக் கூடாது என யோசித்தோம். ஆனாலும் இயற்கை சூழ்நிலை, கால சூழ்நிலை (குளிர், மழை காலங்களிலும், நடத்த போதுமான ஓர் பெரிய ஆடிட்டோரியம் தேவை என்பதனை உணர்ந்து, குறைந்த பட்சம் 5 ஆயிரம் பேர் உட்காரக் கூடிய (சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் பெருகும் விசுவாசிகளை மனதில் கொண்டு) கட்டிடம் ஒன்றை எழுப்ப வேண்டிய அவசியத்தினை உணர்ந்தோம்.

தேவன் எங்களுக்குத் தந்த அனுபவத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு 1 கோடியே 65 இலட்சம் ரூபாய் தேவைப்படும் எனக் கணக்கிட்டு ஜெபித்தோம். தேவன் எம்மைப் படிப்படியாக வழி நடத்த L&T ல் பணிபுரிந்துவந்த இஞ்சினியர் ஸ்டீபன் அவர்களைச் சந்தித்து இதனைக் குறித்து பேசச் செய்தார். இதற்கிடையில் நண்பர் ஒருவர் பெங்களூருக்கு அருகில் தன்னுடைய 1.6 ஏக்கர் நிலத்தினைத் தருவதாகவும் விற்று உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள் என்றும் உற்சாகப்படுத்தினார். மற்றொரு சகோதரர், தனக்கிருக்கும் இரண்டு வீட்டில் ஒன்றினை இந்த காரியத்திற்காக விற்று பணம் தரவும் முடிவு செய்தார். இரண்டையும் இணைத்துப் பார்த்தபோது ஒன்றரை கோடி பெறுமான பணம் வந்துவிடக்கூடியதாகக் காணப்பட்டது. கூடவே இரும்பின் விலையும், சிமெண்ட் விலையும் மற்றும் அனைத்துமே திடீரென விலை உயர்ந்துபோய்க் கொண்டேயிருந்தது. இஞ்சினியர் ஸ்டீபன் பீஹார் வந்து நமது காரியத்தினையும் நிலத்தினையும் பார்த்தபோது மனமுவந்து அதற்குரிய வரைபடத்தினை தயாரித்துத் தருவதாகக் கூறி ஆவன செய்தார்கள். அந்த வரைபடத்தினைப் பார்த்தபோது நம்முடைய கட்டிட வேலை குழுவால் இந்த பெரிய காரியம் நடைபெறமுடியுமா? என்று சந்தேகம் வந்தபடியால் காண்டிராக்டர் ஒருவரை அணுகி வினவினபோது அவருடைய கணக்கின்படி குறைந்த பட்சம் 3 கோடியே 85 லட்சம் ரூபாய் தேவைப்படும் என மதிப்பிடப்பட்டது. மருண்டு போனோம்; இந்த பெரிய பணத்தினை ஒருவருக்கும் சொல்லாமலேயே (நம்முடைய கொள்கையின்படி) எப்படித் திரட்டுவது? இந்தப் பணத்தினை முதலீடு செய்வது சரியா? இது அதற்குரிய கோணமா? இது வெறும் நம்முடைய எண்ணத்தில் எழுந்த சுய விருப்பமா? அல்லது தேவ நடத்துதலா? என்ற கேள்விகள் தோன்றியபோது தலைவர்களாக உபவாசித்து ஜெபிப்பது என தீர்மானித்தோம்.

இதற்கிடையில் பெங்களூரில் நிலம் தருகிறேன் என்ற சகோதரன் ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதில் அதை விற்கலாம் ஆனால் ஆடிட்டோரியம் கட்ட அல்ல, பிள்ளைகள் ஊழியத்திற்கு உபயோகிக்கலாம் என்று எழுதினார். இரண்டு வீட்டில் ஒன்றை விற்றுத் தருகின்றேன் என்ற சகோதரன் விற்கக் கூடாத சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். எனவே நம்முடைய குழப்பம் கூடிற்று.

தலைவர்களாக உபவாசித்து ஜெபித்து கர்த்தரை நோக்கிக் கூப்பிட்டோம். தேவன் 'தெளிவாக கட்டுங்கள் நான்

கூட இருப்பேன் தேவைகளை ஆச்சரிய விதமாக சந்திப்பேன் காற்றையும் மழையையும் காணாவிட்டாலும் பள்ளங்கள் நிரம்பும்' என்று தீர்க்கமாக உரைத்தார். அதனை ஆரம்பிக்க முதலாவது மிஷனரி சகோதர சகோதரிகள் தியாகம் செய்ய வேண்டும் என்று தீர்மானித்து முதல் காணிக்கை பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டபோது அவர்கள் மனமுவந்து வாக்குப் பண்ணின தொகை 31 லட்சம். இது எங்களை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்திற்று. தனக்குக் கிடைப்பதோ மிகவும் அற்ப உதவித்தொகை, அதனை சிலர் 2 மாத உதவித்தொகையையும் கூட இழக்க ஆயத்தமானது எங்களைக் கண்ணீர்விடச் செய்தது. ஒரே ஒரு சிறிய தொகையினைத் தவிர மற்ற அனைத்தும் தமிழ் மக்கள் மூலம் நாங்கள் இதனை அறிவிக்காதபோது யாரிடமும் கேட்காதபோதும் தேவன் தந்து உதவினார்.

இந்த திட்டத்தினை நிறைவேற்ற முனைந்தபோது நான் எனக்குள் எடுத்த தீர்மானங்கள் மூன்று.

1. எந்த விதத்திலும் இது என்னை முச்சு முட்ட வைத்துவிடக் கூடாது. கூடவே எம்முடைய கொள்கை (யாரிடத்திலும் கேட்பதில்லை அவர்களாகவே முன் வந்து தரவேண்டும்) எந்த விதத்திலும் விட்டுத்தரப்படக்கூடாது.
2. மிஷனரிகளின் நலத்திட்டங்கள் எதுவும் பாதிக்கப்படக்கூடாது.
3. வேலை ஆரம்பித்தால் நிறுத்தப்படக்கூடாது.

இவைகளையும் தேவன் கனம் பண்ணினார். விளைவாக அந்த ஆடிட்டோரியம் 25 மாதங்களில் வேலை முடிந்தது. 5000 முதல் 6000 பேர் உட்கார்ந்து கற்றுக்கொள்ளவும் கர்த்தரைத் துதிக்கவும் பீஹாரிலேயே பெரிதான ஓர் ஆடிட்டோரியமாக நிமிர்ந்து கர்த்தருக்கு மகிமையாக எழும்பியுள்ளது,

இதனை 2009 நவம்பர் 12-ம் தேதியில் 4 நாட்கள் கூட்டங்களுடன் பிரதிஷ்டை செய்தோம். எங்களுடைய மற்றொரு பெரிய தீர்மானம் “கட்டப்பட்ட எந்தக் கட்டிடத்திலும் யார் திறந்தார்கள், யார் தலைமை வகித்தார்கள், யார் பணம் கொடுத்தார்கள் என்ற எந்த கல்லையும் வைப்பது இல்லை” என்பது. அநேக தென் இந்திய தேவ மக்கள் சபை கட்டிடம் கட்டுவதற்கு பணத்தினைத் தங்கள் இல்லாமையிலிருந்தும், ஓய்வு கால நிதியிலிருந்தும் தந்துதவினார்கள், சிலர் தங்களுடைய

பிள்ளைகள் அல்லது பெற்றோர் ஞாபகார்த்தமாக தந்தனர். ஆயினும் இந்தக் காரியத்தை அவர்களுக்கும் நாங்கள் அறிவித்து இதுவரை அப்படியே நடக்க தேவன் உதவினார். கூடவே இதனால் தேவன் மாத்திரம் மகிமைப்படவேண்டும் என்பதும் பின்வரும் சந்ததி இந்த கட்டிடங்கள் நிமித்தம் தேவனையே மகிமைப்படுத்தவேண்டும் என்பதும் நமது விருப்பம்.

எழுப்புதல் ஊழியத்திலும் ஒரு பெரும் பகுதியாக ஆங்காங்கே வாலிபர்களுக்கென முகாமை நடத்தி தேவ பாதையில் நடத்தவும் தேவனுக்காக அவர்களை உபயோகிக்கவும் வகை செய்தோம். இந்த கூட்டங்களில் தென்னகத்தில் சகோ. வெஸ்லி மாக்ஸ்வெல் (கோவை) மிகவும் உதவுகிறார்.

'அக்கினி'

எந்த வகையிலும் சவிசேஷம் புதிய இடங்களில் அறிவிக்கப்படவேண்டும் என்ற அக்கினி அவிந்துவிடாதிருக்க 100 பஞ்சாயத்துக்களைத் தெரிந்தெடுத்து (இதுவரை எந்த ஊழியமும் நடைபெறாத) 2 வருடங்களுக்குள் அங்கே சபைதனை ஸ்தாபிக்கும் நோக்குடன் புது ஊழியர்களை பயிற்றுவித்து நடத்தினோம். கூடவே 2020-க்குள் நாம் ஊழியம் செய்யும் பகுதிகளில் 20 சதவீத விசுவாசிகளாவது உண்டாகவேண்டும் என தீவிரித்த "Bless India" வுடன் இணைந்து தற்போது 26000 பேருக்கு மற்றவர்களை ஆயத்தப்படுத்த முறையான பயிற்சியளித்துவருகிறோம். தேவன் தந்த வாய்ப்புகளுக்கும் நாம் கணக்குக் கொடுக்க வேண்டும் அல்லவா!

ஊழியத்தின் ஆரம்ப நாட்களில் தனியாக சைக்கிளில் செல்லும்போது முழு மாவட்டத்திலும் சவிசேஷம் அறிவிக்கப்படவில்லையே என்ற ஏக்கமும் கண்களில் கண்ணீரும் இருந்தபோது கீழ்க்கண்ட பாடலைத் தேவன் எனக்குத் தந்தார்.

கடைசி நாட்களிலே

கடாட்சிக்கும் தேவன் அவர்

மாமிசமானவர் யாவரின் மேலும்

மாரியைப் பொழிவேன் என்றார் - அருள்

முழங்காலில் நின்றோரெல்லாம்

முழங்கிடுவார் அன்று

முழங்கால்கள் மடக்கும் இயேசுவின் நாமம்
தளங்களை நிரப்பிவிடும் - பணித்

இந்தியாவின் மண்ணிலே சிந்திய கண்ணீரெல்லாம்
பந்தி பந்தியாய் திருப்பணிக் கென்றே
தந்தோரை எழுப்பிவிடும் - தம்மைத்

இதன் வரிகள் எழுதி பாடப்பட்டபோது இருந்ததனைக் காட்டிலும் இன்று எத்தனை மடங்காய் பெருகிவிட்டோம் என்பதனைக் காணும்போது கண்களுக்கு வியப்பாய் இருக்கிறது. இந்த தேசம் தேவனைக் கண்டுதான் ஆகும்.

ஆரம்ப முதலே இந்தியர்கள் ஊழியர்களைத் தாங்க வேண்டும் என்ற வெறியையும் கொண்டு செயல்பட்டதனையும் தேவன் அங்கீகரித்து இதுவரை அப்படியே நடத்திவருகிறார். இந்திய மக்களின் தியாகமும், ஜெபமும் ஆர்வமும் இந்த ஊழியத்தினை இத்தனையாய் வளர்த்தும் விட்டது “நீ இல்லாவிடில் வேறு யாரோ?” என்பது இன்னமும் சவால் மிக்க வார்த்தைகளே!

நீயோ... இனி பாவம் செய்யாதே

ஆரம்பத்தில் ஓளரங்காபாத் நகரின் வேசிகள் மத்தியில் நின்று ஏக்கத்தோடு இப்படிப்பட்ட மக்களுக்கு எப்படி உதவுவது என்ற ஜெபத்தினையும் தேவன் இந்த நாட்டில் வாய்க்கப்பண்ணி வருகிறார். பிள்ளைகள் மாத்திரமல்ல, பிள்ளைகள் மூலம் சமுதாயம் தொடர்படவேண்டும் என்று வாஞ்சித்த நாம் Our People Project (Operation uplift of rural people) என்ற கொள்கையோடு 5 கிராமங்களைத் தத்தெடுத்து பிள்ளைகளையும் மற்றோரையும் பேணிக்காக்கவும், கர்த்தருக்குள் நடத்தும் முயற்சியின் மத்தியில், “அம்ரி டோலா” என்ற வேசிகள் வாழும் கிராமத்தினையும் குறிவைத்தோம். அங்கே உள்ள பிள்ளைகள் 150 பேரை (தகப்பன் பெயரை அறியாதவர்கள்) தெரிந்தெடுத்து அன்பு காட்டி பகல் பாதுகாப்பு மையத்தில் வைத்து அனைத்தையும் செய்ததினால், இன்று ஆவியின் நிறைவைப் பெற்று ஆண்டவருக்குப் பிரியமானவர்களாக மாற்றப்பட்டதோடு, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பாவத் தொழிலில் ஈடுபடுவோரும் அதனை வெறுக்கத்தக்கதாக

கிரியை செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டனர். சிலர் தங்கள் விபச்சாரத் தொழிலை விட்டு வெளியே வரத்தொடங்கிவிட்டனர். தேவனுக்கே மகிமை உண்டாகட்டும், இதற்காகவே தங்களை அர்ப்பணித்தவர்களையும் தேவன் தந்தார். யாரையும் எந்த பாவியையும் நேசிப்பவர் அல்லவா நம் ஆண்டவர்.

கொலைஞரும் கொள்ளையரும் விபச்சாரிகளும் இயேசுவில் தானே மாற்றம் காணமுடியும். எந்த மனிதனையும் பிரகாசிப்பிப்பவரும் அவர்தானே!

தம் கிருபை பெரிதல்லோ!

என் மூத்த மகனுக்கு திருமணமாகி எங்களுக்கு முதல் பேரன் பிறந்தபோது, தேவன் என்னைத் தட்டி எழுப்பி “உன் மேலிருக்கிற என் ஆவியும், நான் உன் வாயில் அருளின என் வார்த்தைகளும், இதுமுதல் என்றென்றைக்கும் உன் வாயிலிருந்தும், உன் சந்ததியின் வாயிலிருந்தும், உன் சந்ததியினுடைய சந்ததியின் வாயிலிருந்தும் நீங்குவதில்லையென்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்” (ஏசா 59:21) என்று சொல்லியபோது என் மனம் ஆனந்தக் கூத்தாடியது, எத்தனை மகிழ்ச்சி.

என் மகள் ஒரு மிஷனரி டாக்டராகவேண்டும் என்று கனவு கண்டிருந்தாள். ஆனால் குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட மரணங்கள் விசேஷமாக “ஆலிவ்” மரணம் அவளைத் தடுமாறச் செய்தது. ஆனால் தேவனோ அந்த விருப்பத்தினை அவள் உள்ளத்தில் போட்டிருந்தபடியால் என் நண்பர் திடீரென்று நான் அவளைப் படிக்கவைப்பேன் என்று கூறி முழுப்பொறுப்பினையும் ஏற்றுக் கொண்டார். அதனால் அவளை ரஷ்யாவுக்கு அனுப்பிவைத்தோம். டெல்லியில் அவளை வழியனுப்பும்போது நானும் மனைவியும் அவளுக்காக ஜெபித்து “உன்னை ஒரு மெடிக்கல் மாணவியாக அல்ல ஒரு மிஷனரியாக அனுப்புகிறோம்” என்றே கூறினோம். போய் ரஷ்யாவில் இறங்கியவுடன் மிகவும் கஷ்டப்பட்ட அவள் பின்னதாக தேவ பலத்தினால் பலரைக் கிறிஸ்துவுக்குள் வழி நடத்தவும் (இந்திய மாணவ மாணவிகளை), சபையை ஸ்தாபிக்கவும் தேவன் உதவினார். ராஸ்தவ்-ஆன்-தான் என்ற இடத்திலும் ‘ஸ்டார்வ் போல்’ என்ற பட்டணத்திலும் அநேக இந்துக்களும் ஆண்டவரை ஏற்றுக்கொண்டு தங்கள் துன்மார்க்க

வழியை விட்டு விலகினர். போதிய தலைமையை உருவாக்கவும் தேவன் அவளை உபயோகித்தார்.

தேவன் இன்று விரும்புவதெல்லாம் அவருடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிவோரையே. அதற்கு பெரிய விலைக் கிரயம் செலுத்த நேரிடலாம். சில வேளைகளில் இதனை நம்மால் செய்யமுடியுமா? என்ற அவிசவாசம் மேற்கொள்ளலாம், ஆயினும் அவரின் பெரிய திட்டத்தினை பூமியிலே நிறைவேற்ற தேவனுக்கு மனிதர்கள் தேவை. அவர் தம்முடைய காரியங்களை சீல தெரிந் தெடுத்தப் பாத்திரங்களுக்கு வெளிப்படுத்தி இணங்கச் செய்கிறார். அதற்கு கீழ்ப்படியும்போது அவர் நடத்தும் விதமும் செய்யும் காரியங்களும் நேர்த்தியாக இருக்கிறது. இதனைத்தான் என் வாழ்விலும் தேவன் நடப்பித்தார்.

சிறு வயதில் கோழையாக இருந்த என்னை பயப்படாத வைராக்கியமுள்ளவனாக்கியது அவருடைய கிருபையே.

எல்லாவற்றையும் முதலிலேயே அறியவேண்டும் அப் பொழுதுதான் செயல்படுவேன் என்றவனை இப்போது அறிய மாட்டாய் இனிமேல் அறிவாய் என்று வழி நடத்தி லட்சங்களுக்கு ஆசீர்வாதமாக்கினது அவருடைய கிருபையே.

இந்த இராஜ்யத்தின் சுவிசேஷம் சகல ஜாதிகளுக்கும் சுவிசேஷமாக அறிவிக்கப்படும் அப்பொழுதுதான் முடிவு வரும் என்பதனை நமும் எவரும் அதனை நிறைவேற்றுவதில் தீவிரம் காட்டித்தானே ஆகவேண்டும். அனுப்பப்படாவிட்டால் எப்படி பிரசங்கிப்பார்கள், பிரசங்கிக்கிறவர்கள் இல்லாவிட்டால் எப்படி விசுவாசிப்பார்கள், விசுவாசிக்காவிட்டால் எப்படி தொழுது கொள்ளுவார்கள். எனவே இயேசுவை இரட்சகராக அறிந்து கொண்ட ஒவ்வொருவரும் செயல்பட்டால்தான் இந்தவேலை முடிந்து சத்துருவின் இராஜ்யத்திற்கு சாவுமணி அடிக்கப்படும் என்பதனை புரிந்துகொண்ட ஓட்டத்தினை ஓட தேவ கிருபை பெருகட்டும்.

ஆரம்ப நாட்களின் அர்ப்பணமோ, ஆண்டவரின் சத்தத் தைக் கேட்கும் செவியோ, கீழ்ப்படிதலின் இருதயமோ என்றைக் கும் மாறிவிடக்கூடாது என்பதில் இதுவரை உறுதியாக இருக்க தேவன் உதவினார்; ஏனெனில்,

ஒருநாள் என் ஜெப வேளையில் மீண்டும் தேவன் தெளிவாக ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதனோடு பேசுவது போல (Audible voice) பேசினார். “எனக்கு முன் உத்தமனாக நடக்க எப்போதும் எச்சரிக்கையாயிரு. நானே உன் பலன் (Reward) அதை மாத்திரம் நீ சிந்தித்து ஓடு” என்னோடு நான்கு முறை இப்படிப்பட்டத் தொனியில் தேவன் பேசியிருந்தாலும் இந்த முறை என்னை ஒரு பெரிய கிருபையும் கூடவே ஆட்கொள்வதனை உணரமுடிந்தது.

அதனை நிரூபிக்கும் வண்ணம் எனக்கு ஒரு நிகழ்ச்சியும் நடந்தது. என் கடைசி தங்கையின் திருமணத்திற்காக நானும் மனைவியும் தமிழ்நாடு சென்றோம் ஒருவகையாக பிரயாணம் செய்து வீடு வந்து சேரும் நேரத்தில் என்னிடத்தில் இருந்தது எல்லாம் வெறும் 25 காசு மாத்திரமே. ஊர் வழக்கத்தின்படி என் தங்கைக்கு ஒரு மாலையை அணிவித்து அவள் கையில் கொஞ்சம் பணத்தையும் கொடுத்து அவளை அண்ணனாகிய நான் ஆசீர்வதிக்கவேண்டும். என் மனைவி ஒரே மருமகளாய் இருந்த படியால் அவளும் அதனைச் செய்யவேண்டும். எனவே என் மனைவியைப் பார்த்து நீ அவளை ஆசீர்வதித்து இந்த 25 காசை தந்துவிடு நான் எப்படியாவது சமாளித்துவிடுகிறேன் என்று கூறினேன். அவளோ, 'நான் கொடுக்கும்போது அந்த சிறிய காசு தவறி விழுந்துவிட்டால் எல்லாரும் சிரிக்க ஏதுவாகிவிடுமே' என்றாள். நானோ 'நான் அது விழாதபடி ஜெபிக்கிறேன்' என்றேன். அனைத்து உறவினர்களும் என்னை நேசிப்பவர்கள், ஊழியக் காரனாக மதிப்பவர்கள், ஆனால் அவர்களிடம் கேட்க நான் முயன்றதில்லை. எங்கள் தேவைகளை மற்றவர்களிடம் எவ்விதத்திலும் சொல்லக்கூடாது என்பதில் உறுதி.

மாலையிடும் நேரம் வந்தது என் கையில் மாலை தரப் பட்டது. உள்ளே பெண்ணுக்குச் சேலை மாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த நேரத்தில் எங்கள் வீட்டிற்கு அருகாமையில் உள்ள ஒரு ரோமன் கத்தோலிக்க சகோதரி, 'சகோதரனே எங்கள் வீட்டில் வந்து ஜெபித்துவிட்டு வந்துவிடுங்கள், பெண்ணுக்கு சேலை கட்டும் நேரத்தில் வந்துவிடலாம் என்று என்னை நச்சரிக்க, உடனே நான் சென்று அவசர அவசரமாக ஜெபித்துவிட்டு திரும்பும்போது என் கையில் பணத்தைத் திணித்தார்கள். அது நானும் என் மனைவியும் என் தங்கையின்

கையில் வெகுமதிக் கொடுக்கப்போதுமானதாயிருந்தது. கர்த்தரின் செயல்தான் என்னே! அவர் தம் ஜனங்களை ஒருபோதும் வெட்கப்பட விடுவதில்லை என்பதனை மீண்டும் நிரூபித்தார்.

அவர் சத்தம் கேட்டு கீழ்ப்படிய இயலா நேரங்களும் வந்ததுண்டு. ஒருமுறை 'தாவூத் நகரிலிருந்து நான் பாபுவாவுக்கு ஆராதனை நடத்தச் செல்லவேண்டும் ஒன்றரை மணி நேரம் பஸ்ஸிலும் 3 மணி நேரம் இரயிலிலும் பின்னர் முக்கால் மணி நேரம் பஸ்ஸிலும் பிரயாணம் செய்யவேண்டும். குளிர் வாட்டும் அந்த நாட்களில் 7°C இரவில் 4°C ஆகிவிடும். நான் சாயங்காலம் 4 மணி இரயிலைப் பிடிக்கவேண்டும். ஸ்டேஷன் வந்தபோது 2 மணி நேரம் இரயில் தாமதமாக வருவதனை அறிந்து பிளாட்பாரத்தில் அங்கும் இங்கும் நடந்துகொண்டிருந்தேன். அந்த நாட்களில் நான் ஒரே ஒரு ஆடையை உடையவனாய் அதுவும் சாதுபோல உடுத்துவது வழக்கம், மேலே ஒரு கம்பளி உடை அவ்வளவே. அப்போது, பிளாட்பாரத்தில் மிகவும் குறைந்த ஆடைகளோடு குளிரின் மிகுதியினால் ஒரு மனிதன் புலம்பிக் கொண்டே படுத்திருந்தார். அவரை நான் கவனித்தேன் ஆயினும் அதனைப் பெரிதாக எண்ணவில்லை. சில அடிகள் அவரைக் கடந்து போன பின்னர். ஆண்டவர் என்னை “நில்” என்று சொல்லுவதனை உணர்ந்தேன். என்ன என்றபோது 'உன்னுடைய கம்பளி மேலாடையை அவருக்குத் தா' என்றார்; நான் எப்படித்தர முடியும் நான் பாபுவா போய் சேர கிட்டத்தட்ட 10 மணி இரவாகி விடும் கூடவே குளிர் காற்று வேகமாக அடிக்கிறது என்னிடத்தில் முடிக்கொள்ள ஒரு துண்டுதானும் இல்லையே என எண்ணி நகர்ந்தேன். மீண்டும் ஆண்டவரோ “அது நானாக இருந்தால் என்ன செய்வாய்?” என்ற கேள்வி கேட்டபோது என்னால் ஒரு அடி கூட முன்னால் செல்ல இயலவில்லை.

அந்த ஆடையினைக் கழற்றி அந்த பெரியவர் மேல் போர்த்தினேன். அவர் மிகுந்த நன்றியறிதலான பார்வையோடு என்னைப் பார்த்தார். அவரால் பேசமுடியவில்லை. 6 மணிக்கு இரயில் வந்தபோது என் காதுகளை முடிக்கொள்ளும் வண்ணம் என் கைக்குட்டையினால் தலையை சுற்றியிருந்தேன். இரயிலில் நுழைந்தபோது இரண்டு சாதுக்கள், காசிக்குப் போகிறவர்கள் என்னை அன்போடு கூட அழைத்து (நானும் சாது உடையில் இருந்ததால்) தங்கள் மத்தியில் உட்கார வைத்து தங்களுடைய

கம்பளிகளினால் முடிவிட்டார்கள். 3 மணி நேரம் நான் எந்தக் கஷ்டமில்லாமல் பிரயாணப்பட்டேன். ஆயினும் அடுத்த 14 கி.மீ ஐ பஸ்ஸில் அதுவும் இரவு 9 மணிக்கு மேல் எப்படி பிரயாணிப்பது என்ற கேள்வி உள்ளத்தில் இல்லாமல் இல்லை. நான் பஸ் வரும்போது ஒரே ஒரு பஸ் என்பதினால் அது நிறைந்து வழிந்துகொண்டிருந்தது, மேலே 50 பேர் இருந்தார்கள் சுற்றி சிலர் தொங்கிக்கொண்டிருந்தனர். என்னைக் கண்ட அந்த பஸ் டிரைவர் மிகவும் பழக்கப்பட்டவர் போல் என்னைப் பார்த்து “சாது வாங்க நான் உட்கார இடம் தருகிறேன்” என்று கூறி டிரைவர் ஏறும் வழியாக என்னை ஏற்றி எஞ்சின் மேல் உட்கார வைத்தார். அது ஒரு பழைய பஸ் என்பதினால் மிகுந்த சூடாக இருந்த அந்த எஞ்சினின் வெப்பம் என்னைப் பாதுகாக்க போதுமானதாக இருந்தது என்னே ஆச்சரியம். ஆண்டவரின் வழிகள் எத்தனை உத்தமம்; இறுதியாக நான் ஊழியம் முடித்து திங்கள் காலை “அணுகிரக நாராயன் ரோடு” என்ற முதியவர் இருந்த இடத்திற்கு வந்தபோது, ஒரு கூட்டம் அங்கே நின்றது; போய் பார்த்தபோது அந்த முதியவர் மரித்துக்கொண்டிருந்தார். கூட்டத்தில் என்னைக் கண்டபோது பெரிய புன்முறுவல் செய்து “தேவனைக் கண்டுவிட்டேன்” என ஆர்ப்பரித்தார். மற்றவர்கள் முழித்தார்கள். நான் அருகில் போனவுடன் உங்கள் செய்தியை ஒருநாள் நான் கேட்டேன் ஆனால் கடந்த வெள்ளிக்கிழமை நீங்கள் எனக்கு கம்பளி உடையைப் போர்த்திவிட்டபோது அவரைக் கண்டேன் என்றார். நான் அவரை இயேசுவை அறியும் படி செய்தபின் அவருடைய உயிர் பிரிந்தது. தேவ சத்தத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்ததினால் ஒரு ஆத்துமா பரலோகம் சென்றடைந்தது.

மீதிக் காசு!....?

இப்படியே ஒருமுறை ராஞ்சியில் உள்ள ஒரு சபைக் கன்வென்ஷனில் பேசச் சென்றிருந்தேன் மிகுந்த பிரயாசத்தோடு அவர்கள் தங்கள் பணத்தேவைகளின் மத்தியில் அதனை ஒழுங்கு செய்திருந்ததனைக் கவனித்தேன். அவர்கள் எதிர்பார்த்தவர்கள் 700 பேர், ஆனால் நான் பேசுகிறேன் என்பதனை அறிந்ததினால் 1200 பேர் வந்துவிட்டனர். மிகுந்த கஷ்டத்தோடு அனைவருக்கும் ஆகாரம் வழங்குவதனைக் கண்ட என்னிடத்தில் “அனைத்து பணத்தினையும் தேவன் அவர்களுக்கு தந்துவிடக் கூறினார். எனவே என் கையிலிருந்த அனைத்து பணத்தையும் காணிக்கை

யில் போட்டேன். அவர்கள் கூட்ட முடிவில் தந்த காணிக்கை தனையும் அவர்களுக்கே தர தேவன் உதவினார்.

நான் ஒரு விசுவாசியின் வீட்டில் தங்கியிருந்தேன். அவர் அடுத்த நாள் காலை நான் ஊர் திரும்ப பஸ் ஏற்றிவிடுவார் என அந்த போதகர் கூறி என்னை வழியனுப்பினார். மறுநாள் காலை யில் அந்த சகோதரன் என்னைத் தன் சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு சென்று பஸ்ஸில் உட்கார வைத்தார். அது ஒரு புது பஸ், என்னிடத்தில் டிக்கெட் வாங்க பணமில்லை; நான் ஆண்டவர் அற்புதம் செய்வார் அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கிறேன் என்ற உணர்வுடன் உட்கார்ந்திருந்தேன். கண்டக்டர் அனைவருக் கும் டிக்கெட் வழங்க ஆரம்பித்தார், டிரைவர் பஸ்ஸை ஸ்டார்ட் செய்தார். கண்டக்டர் என் பக்கத்தில் நெருங்கும்போது ஓடிக் கொண்டிருந்த பஸ் எஞ்சின் திடீரென்று நிற்க பல முயற்சிகள் செய்தும் அது இயங்கவில்லை. எனவே டிரைவர் அனைவரையும் இறங்கி பஸ்ஸை தள்ளச் சொன்னார். அனைத்து பேர் முயன்றும் 10 நிமிடம் ஆகியும் ஒன்றும் நடக்கவில்லை.

இந்த வேளையில் என்னை வழியனுப்பிவிட்டுச் சென்ற அந்த சகோதரர் திரும்ப ஓடி வந்து எங்கள் போதகர் உங்களுக்கு டிக்கெட் வாங்கித்தர பணம் தந்தார் நானோ மறந்து விட்டேன் என்று கண்டக்டரிடம் பணத்தினைத் தந்து, அவர் சில்லரை இல்லை என்று சொன்னபோது “மீதிக்காசை போதகரிடமே தந்துவிடுங்கள்” எனக் கூறி சென்றுவிட்டார். தேவனுக்கு கீழ்ப்படிகிறவர்கள் வெட்கப்பட்டு போவதில்லை. அவர் இப்படி பணத்தை எனக்காகத் தந்த பின் உடனே பஸ் ஸ்டார்ட் ஆகிவிட்டது. இதற்காகத்தானோ இந்த பிரச்சனை அவருடைய செயல்கள் ஆராய்ந்து முடியாதவைகள்.

இப்படிப்பட்ட எண்ணற்ற காரியங்களில் அவரின் “இன்ப சத்தம்” கேட்டு கீழ்ப்படிய தேவனின் கிருபை போதுமானதாக இருந்தது. அவர் நம்முடைய நம்பிக்கையானால் அவரால் கூடாதது இருந்ததில்லையே.

அப்படியிருக்க இன்று அநேக அழைப்பைப் பெற்ற தேவ ஜனங்கள் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு கீழ்ப்படிய தயங்குவதேன். என் பிள்ளைகளை யார் கவனிப்பார்கள்? என் தேவைகளை யார் நிறைவேற்றுவார்கள்? என்ற கேள்விகள் அர்த்தமற்றவைகள் அல்லவோ? கீழ்ப்படிந்த ஆபிரகாமோ, பவுலோ ஒருவரும் வெட்கப்பட்டு போனதில்லையே. கீழ்ப்படிதல்தானே தேவ மனிதர்

களின் அடையாளம் பிசாகம் தேவனை விசுவாசித்து நடுங்கினாலும் கீழ்ப்படியத்தானே கூடாமல் இருக்கிறான்.

அப்போஸ்தல நடபடிகளின் புத்தகம் முடிவடையவில்லை, அதுபோலவே இப்புத்தகமும் முற்றுப் பெறாதது. என்னோடு இதய அர்ப்பணத்தில் வாழ்வோரின் எண்ணிக்கை அதிகம். அவர்களின் சாட்சிகள் வரும் நாட்களில் உங்கள் கைகளில் தவழும் என்று நம்புகிறேன்.

இவைகள் அனைத்தும் எழுதப்பட்டதன் நோக்கம், இவைகள் மெய்யாக நடந்தது மாத்திரமல்ல சாதாரண மனிதனுடைய வாழ்வில் நடைபெற்றவைகளே.

இதனைப் படித்த உங்களுக்குள்ளே,

கீழ்ப்படிய வைராக்கியம் பெருகட்டும்
கீழானவைகளை நோக்காமல் மேலானவைகளை நாட
தீழ்ப்பானவைகளை விலக்கி தீவினையை முறிக்க
தீவிரிக்கும் நபர் எழுந்திட தீபம் எரியட்டும்

விசுவாசக் கேடகம் எதிரியின் ஆக்கினை அம்புகளை
வீழ்த்திவிட போதுமானதென்பதனை உணர்ந்து
அர்ப்பணிப்பின் அலங்காரத்தினை உலகிற்குக் காட்டி
ஆர்ப்பரிக்கும் சேனையை எழுப்பட்டும்

அறியப்படாதோர் தரணியில் இருக்கும்வரை
அறிந்தவர் இயங்காமல் இருப்பது எப்படி
ஆண்டவரின் அன்பை நுகர்ந்த நமக்குள்
அவரின் அக்கினியாம் தாகம் பற்றிப்பிடிக்கட்டும்

சூழ்நிலைகள் சாதகநிலைகளே என்பதனை உறுதியாய் அறிந்தோர்
சூழ்ச்சி செய்யும் பகைவனை அடையாளம் கண்டுகொள்வர்
சுயத்தினை சிலுவையில் நித்தமும் அறைந்தோர்
சுகபோக வாழ்விற்கு சாவு மணி அடிக்கட்டும்

இத்தலைமுறை இயேசுவை அறிய எழும்புவோம்
இத்தனை நாள் வாழாதிருந்ததே நியாயத்தீர்ப்புக்குரியது
தாயகம் தன்னைத் தந்தவரைக் காணும்வரை
தாமதியோம் என பகர்ந்து தரணியை நிரப்பட்டும்

விரிவான பொருளடக்கம்

1. ஆரம்பம்

• மகனே நீ இல்லாவிடில் வேறு எனக்கு யாரும்லை	7
• முன் குறிக்கப்பட்ட முன்னோர்	8
▪ கர்த்தரால் வரும் சுதந்திரம்-----	8
▪ அருள்சகாயமாக மாறிய பூசாரி-----	8
▪ மாயம் பண்ணிதேன் மடிவேன் தேசத்திற்கு-----	11
• எல்லாம் அவர் சீத்தம்	12
▪ அரவணைத்துக் காப்பார் ஆயத்தம் செய்திடுவார்-----	13
▪ சோதனையால் வந்த சாதனை-----	14
▪ மனமிருந்தால் மார்க்கமுண்டு, மற்றவர்களுக்கும் உதவி உண்டு-----	16
▪ கலைந்த கனவும் கர்த்தரின் வழியும்-----	18

2. அழைப்பு

• பயணம் மாற்றிய பாதை	25
▪ உன் உள்ளத்தின் வெறுமை உன்னையே வெறுக்கும்-----	26
▪ புது வாழ்வு, புதிய ஆரம்பம்-----	28
• பெலப்படுத்திய ஆவியானவர்	31
▪ அலையும் ஓய்ந்திடும் ஆவியானவரின் அருளால்-----	33
▪ கரங்களை போருக்கும் விரல்களை யுத்தத்திற்கும்-----	35
▪ ஆத்தும் பாரமும் அழைப்பின் சத்தமும்-----	36
▪ புல்லுள்ள இடங்களில், அமர்ந்த தண்ணீர்களண்டையில்-----	38
▪ அழைப்பின் நிமித்தம் தடுமாற்றம்-----	42

3. அர்ப்பணிப்பு

• திரும்பிப் பார்க்காதே	45
• அறியாத வழியானாலும், அவரே நடத்துவார்	49

4. கீழ்ப்படிதல்

• முன்னறிவிப்பவர் முன் செல்கிறார்	53
▪ தீர்மானித்தால் மட்டும் போதுமா?-----	56
▪ கண்ணீர் தரும் கனமகிமை-----	58
▪ ஆழம் தெரியாமல் காலை விடாதே-----	62
▪ போதிய ஆடை இல்லை; பேரானந்தம் இருந்தது-----	64

▪ சுடும் வெயிலும், சூடான நற்செய்தியும்-----	66
▪ சத்தியத்தைச் சுமந்த சாது!-----	67
▪ முதல் படை முயற்சிக்குக் கூட்டம்-----	69
• வாஞ்சிப்போருக்கு வாசல் திறக்கும்-----	70
▪ அடர்ந்த காடும் அல்லல்பட்ட மக்களும்-----	71
▪ புகலிடம் தருவார், புவிதனைத் துறந்தால்-----	75
▪ பாடினால் மாத்திரம் போதுமா?-----	78
• காத்திருந்தால் காட்டுவார் பாதை-----	80
▪ பாதைகளைச் செவ்வை பண்ணும் பரமதேவன்-----	86
▪ நடந்ததெல்லாம் நன்மைக்கே நன்மைக்கே!-----	88
▪ என் சபையை நான் கட்டுவேன் பாதாள வாசல்கள் மேற்கொள்ளுமோ?-----	90
▪ உன் வாயைத் திற, நன்மையால் நிரப்புவேன்-----	91
• அன்பரை அறிவிக்க அந்தமான் நோக்கி-----	94
▪ ஆவியின் அருள் மாரியே அன்பரின் நேசம் பொங்கிடவே!-----	99
• திருமணமும், திருப்பு முனையும்-----	100
▪ நிர்ப்பந்தம் பண்ணவில்லை; ஆனால், நிபந்தனைகள் உண்டு-----	102
▪ ஏற்றத் துணையானால் இடர்கள் இல்லை-----	104
• உன்னையல்ல என் கண்மணியைத் தொடுகிறான்-----	107
▪ மோசம் போக்கும் நய வஞ்சகன்-----	110
• உடைந்த உள்ளங்களில் பிறக்கும் உற்சாகம்-----	111
▪ நீ என்னுடையவன், உன் பெயர் சொல்லி அழைத்தேன்-----	112
▪ இள வயதின் நுகம் இன்பமானதே-----	115
▪ முதலில் நிபந்தனை, பின்போ ஆனந்த பாக்கியம்-----	116

5. விலைக்கிரயம்

• தரிசனம் நிறைவேறுதல் தூரத்திலல்லை-----	119
▪ தொடர்ந்த தூயரின் பணி-----	122
▪ எல்லாம் இயேசுவுக்கே-----	123
▪ எல்லாம் உங்களுக்குத்தான்-----	125
▪ என்ன வந்தாலும், எது நடந்தாலும்-----	127

• மேன்மையின் விலைக்கிரயம்	130
▪ என் நினைவுகள் உன் நினைவுகள் அல்ல-----	131
▪ உன்னையே ஊற்றினால்-----	131
▪ நிலையறியுமா நிலையில்லா உலகு-----	134
▪ செய்து முடிக்கும் முன் வாழ்வு முடிந்துவிடாது-----	136
▪ உயிர் போகும் முன் உருவாக்கவேண்டாமோ?-----	137
▪ உங்கள் நடுவில் நீங்கள் அறியாத ஒருவர்-----	138
• முன்னேறிச் செல்	140
▪ விஷப்பரீட்சை அல்ல, விசுவாசப் பரீட்சை-----	142
▪ பறவையும் பேசும் பரமன் பெலத்தால்-----	143
▪ பேதையின் பாதை அறிவார்; வெறியனையும் வென்றிடுவார்-----	144
▪ வார்த்தையின் வல்லமை-----	147
▪ அம்மாவும் நீரே, அப்பாவும் நீரே-----	148
• ஆதி தரிசனமும் நிறைவேறுதலும்	151
▪ சுவிசேஷபிரதிஓலி மிஷனரி இயக்கம்-----	151
▪ அன்பு அனைத்து வலிதங்களையும் வெல்லுமே-----	156
▪ கூடு கலைக்கப்படுவது உயர்த்தப்படுவதற்கே-----	157
▪ அந்த நாடு சுதந்திரிப்பேன்-----	160
▪ அதி சீக்கிரம் நீங்கிடும் இலேசான உபத்திரவம்-----	162
• சொன்னதைச் செய்யுமட்டும் கைவிடாதிருப்பேன்	163
▪ கர்த்தரின் சத்தம் கன்மலையையும் பிளக்கும்-----	169
▪ தேவ கரத்தினை நிறுத்த யாரால் கூடும்?-----	171
• சீலுவை பாரமில்லை	172
▪ என்னை நேசிக்கிறாயா?-----	175
▪ இரண்டு மாத முன்பே ஏன் வரவில்லை?-----	176
▪ எய்ட்ஸ் என்ன செய்யும்?-----	178
▪ இழந்ததை ஈடுகட்டுவார்-----	180
▪ ஏன் என்று அறியேன் இந்நாள் வரை!-----	181
• நீ எதை விதைக்கிறாய்?	182
▪ மற்ற மாநிலங்களில் பாழானதைப் பழுது பார்த்திடு-----	183
▪ தீமைக்கு நன்மை, திருந்திடுவான் திருடனும்-----	185
▪ டாக்டர் ஐயா-----	186
▪ பத்திரிக்கை பிறந்தது-----	187

6. பிரதிபலன்

• புது ஊழியர்கள், புதிய பணித்தளங்கள்	189
▪ புதியவர்கள் இணைந்தனர் பழையவரின் அர்ப்பணத்தால்-----	189
▪ பூமி அதிர்ச்சி, ஆனால் நமக்கோ அது விஸ்தாரம்-----	191
• தரிசனம் பெற்றோர் கரிசனை கொள்வர்	195
▪ பேசும் பொம்மை வேண்டுமே-----	198
▪ கல்லுடைப்பவரும் கர்த்தருக்கே-----	200
▪ போலியோ முடமாக்கும், போதிய மருந்திருந்தால் முடவரும் மான்குட்டியாவர்-----	202
• மகாத்மாக்கள் இவர்கள் -----	205
▪ உயிர்ப்பிக்கும் உயிருள்ள சாட்சி-----	206
• பாரம் கொண்டால் பாதைகள் திறக்கும் தானாய்	207
▪ பகற்பாதுகாப்பு கூடங்களின் பெருக்கம்-----	210
▪ சீர் திருத்து, சிலை அகற்று!-----	214
• நானில்லை என்றால் வேறு யார்?	214
▪ கால் மிதிக்கும் தேசம் கர்த்தருக்குச் சொந்தம்-----	216
▪ மலை நாடு மன்னவருக்குச் சொந்தமாகவேண்டும்-----	219
▪ கொலைஞரும் திருடரும் இயேசுவில் மாற்றம் பெற்றார்-----	220
▪ பெண்ணானால் என்ன?-----	222

7. எல்லைகளைத் தாண்டி

• எண்ணங்களின் பெருக்கமும், எல்லைகளின் வீரிவாக்கமும்	225
▪ எழுப்புதல் தீயினை வளர்க்கும் பணியில்-----	228
▪ ஆயுதம் அணைக்குமோ அன்பரின் நேசத் தீயை?-----	230
• அவரே அரண்	232
▪ தேவா பிரசன்னம் தாருமே-----	233
▪ விபத்துகளும் வியாதிகளும் தடுக்காதே-----	234
▪ அபிஷேகம் உன்னை ஆயிரங்களுக்குப் பிரயோஜனப்படுத்தும்-----	235
▪ தர்க்கம் வேண்டாம், தாக்கம் உண்டாக்குவோம்-----	237

▪ பிந்தியதும் நன்மைக்கே-----	238
▪ பாதுகாப்பும் பறக்கும் படையும்-----	238
▪ பெத்தேல் ஆன பெத்தியா-----	241
• கர்த்தருக்காக இழந்தோர் தரித்திரர் ஆனதில்லை	242
▪ வானலை வழியாக-----	247
▪ யார் அந்த R.S.S? Only Jesus-----	247
▪ என் நேசர் கொடி என்மேல் பறக்கும்-----	249
▪ சந்தானமும் சத்தியம்அறிவிக்கவே-----	250
▪ உடல் ஊனம் மனமல்ல-----	250
• தேவன் குறித்தது உனக்கே	252
▪ திட்டங்கள் தந்திடுவார் செயல்படுத்தி மகிழ்ந்திடுவார்-----	253
▪ நான் சிறுபிள்ளை என்று சொல்லாதே-----	255
▪ உதிக்கும் உன் ஒளி அது ராஜாக்களின் வழி-----	257
▪ துப்பாக்கி முனையில் பிள்ளை கடத்தல்-----	258
▪ தேவ ஈவுகளும் திடீர் இழப்புகளும்-----	259
▪ ஆறுதலும் ஆதரவும்-----	260
▪ எதிர்பாரா இழப்பு-----	261
▪ இழப்புக்கு மருந்தாக-----	262
• சத்தியத்துக்குச் சாட்சி	264
▪ போனால் போகட்டும் புதியது கிடைக்கும்-----	265
▪ விசுவாசிக்கிறவனுக்கு எல்லாம் கூடும்-----	267
▪ போராடும் மனதுக்கு புகலிடம் அவரே-----	269
▪ சிறுமியும் தேவ கரத்தில் பயன்படும் பாத்திரம்-----	271
▪ நீ கால் வை யோர்தான் பிளக்கும்-----	273
▪ சுவிசேஷத் தூண்கள்-----	274
▪ மற்றவர்களும் வளரணுமே-----	276
• உத்தமனாக நடக்க எச்சரிக்கையாயிரு	278
▪ இரத்தமே சிந்தி சாட்சியாய் வாழ்வேன்-----	278
▪ அழியும் பொருளும் அழியாத அபிஷேகமும்-----	280
▪ பெரியவைகளைச் செய்யும் பெரியவர் நம் பக்கம்-----	281
▪ அக்கினி-----	285
▪ நீயோ இனி பாவம் செய்யாதே-----	286
▪ தம் கிருபை பெரிதல்லோ-----	287
▪ மீதிக் காசு-----	291

சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார்
பிறந்த வீடு - சாயர்புரம்

தூய. திரித்துவ ஆலயம்,
சாயர்புரம்

இராணுவப் பணியில் சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமாரின் தந்தை
திரு. A.D. டேவிட்

சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமாரின் பெற்றோர்
திரு. A.D. டேவிட் - திருமதி ஜாய்

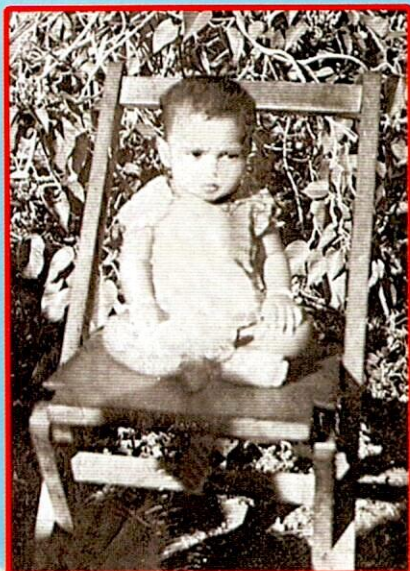
சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமாரின்
சகோதரிகள்

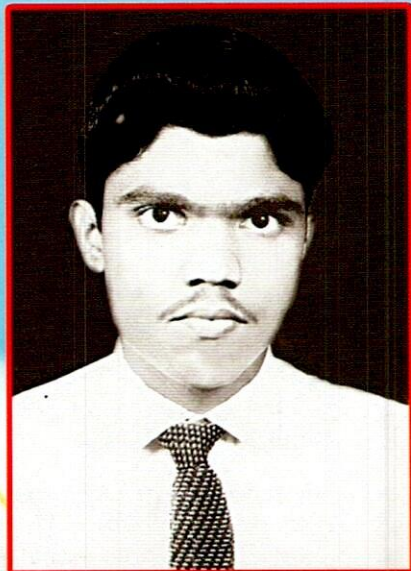
மார்ட்டின் தொடக்கப்பள்ளி,
சாயர்புரம்

கால்டுவெல் மேல்நிலைப்பள்ளி,
தூத்துக்குடி

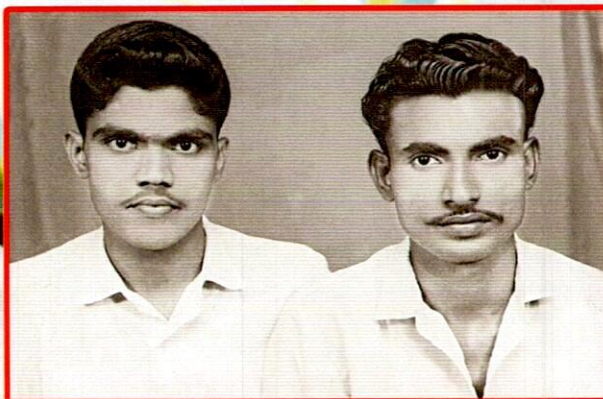

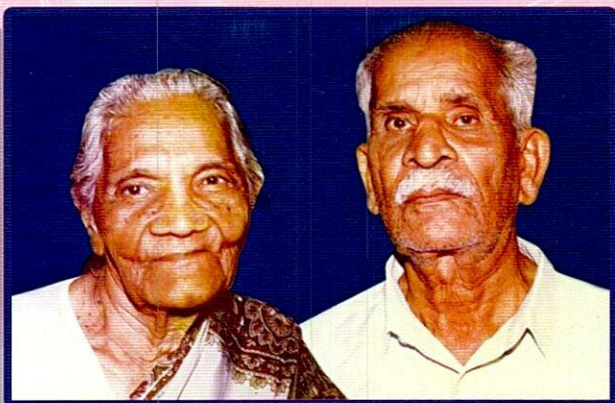
குழந்தைப் பருவத்தில்
சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார்

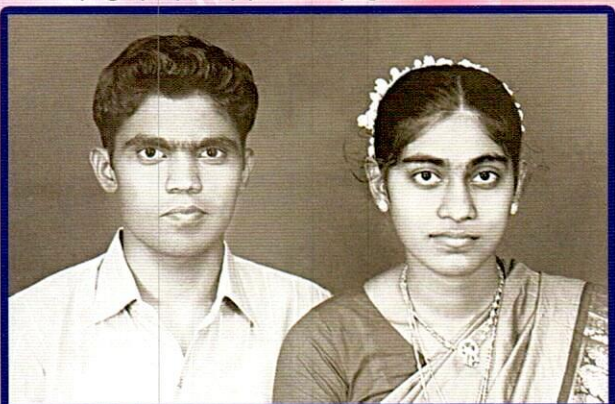
கல்லூரி நாட்களில்
சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார்

English Electricals Co.ல்
பணிசெய்துகொண்டிருந்த போது
சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார்
திரு. T. சாம்ராஜ்

சகோதரி ரூபலேகாவின் பெற்றோர்
திருமதி தங்கத்தாய் - திரு. ஞானசிகாமணி

திருமணத்தின் போது
சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார் - ரூபலேகா

திருமதி கிளாடிஸ் பொன்னையா அவர்களுடன் சகோதரி ரூபலேகா ஜெபக்குமார்

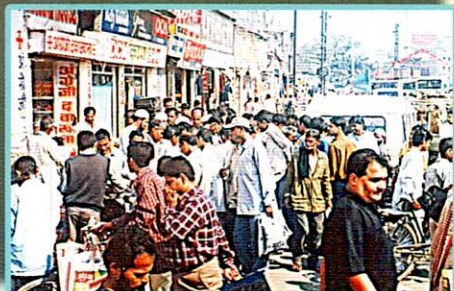
சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார் குடும்பத்தினர் மற்றும் உறவினர்களுடன்

சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார் அவர்களின் மகன் ஹென்ஸ்போர்த் மற்றும் மகள் ஆலிவ் மக்தலேன்

சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமாரின் குடும்பம்

இஸ்லாமியருக்கு சுவிசேஷம் அறிவிக்கப்படும் காட்சி

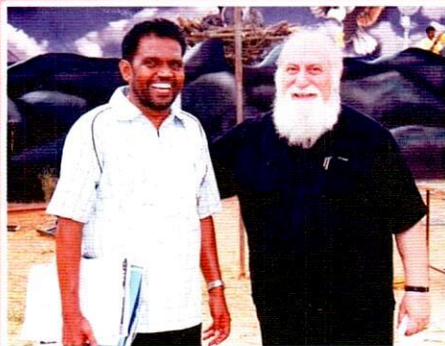
திருமுழுக்கு ஆராதனை
சோன் நதி, டெஹ்ரி-ஆன்-சோன்

பீஹார் மக்கள் மத்தியில்
சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார்
மற்றும் ரூபலேகா

தடைகளைத் தாண்டி
முன்னேறும் ஊழியர்கள்

பிஷப் சாமுவேல் டாக்ட்ரியான் உடன்
சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார்

திறந்தவெளி கூட்டம்
சத்தீஷ்கட்

திறந்தவெளி கூட்டத்தில் பங்கேற்கும் மக்கள்

ஜூர்க்கண்ட் மாநில கூட்டத்தில் சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார்

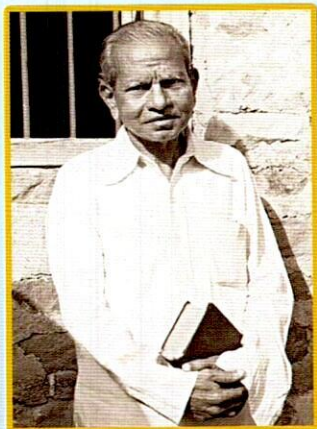
இரத்த சாட்சியாக மரித்த
சகோ. மங்கள் பன்னா

இரத்த சாட்சியாக மரித்த
சகோ. சரவணன்

1982ம் ஆண்டின் ஜெம்ஸ் ஊழியர்கள்

திரு. ராஜாமணி-சென்னை

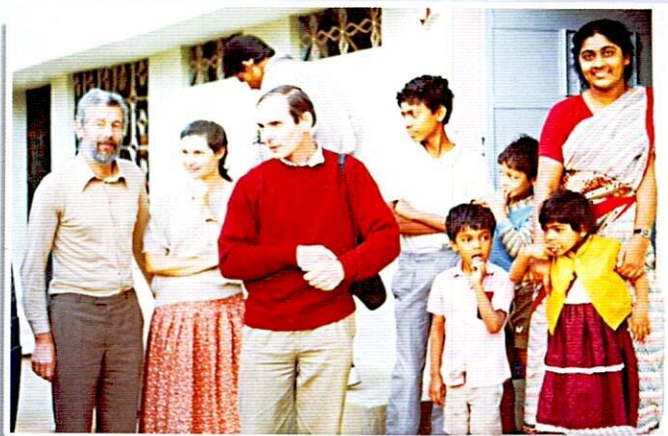
சகோதரி ஜாய்பாத்,
சகோதரி ஜெயவதனா

சகோதரி ஜாய்பாத்,
சகோதரி ஆலிவ் ஜார்விஸ்

சகோ. ஹெய்னர் அவர்களது குடும்பத்தினருடன்
சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார் மற்றும் ரூபலேகா

சகோ. ஹேன்ஸ்லென்டி மற்றும் சகோ. ஜோக்கின் ஜிவ்ஸ்

சகோதரி ஆலிவ் ஜார்விஸ் மற்றும்
சகோதரி ஹெலன் ராஜேஷ்

சகோ. மார்க்குஸ் எக்கர்

போலியோ அறுவை சிகிச்சை
ஜெம்ஸ் மருத்துவமனை

“தயாசாகர்”
போலியோ குழந்தைகள் இல்லம்
துதி - உ.பி.

போலியோவினால் பாதிக்கப்பட்ட சிறுவனுடன் சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார்

அறுவை சிகிச்சைக்குப்பின்
போலியோ குழந்தைகள்

போலியோ இல்லச் சிறுவர்கள்

“பிரேம்சாகர்” இல்லம்

“அனோக்கா” மாணவர் விடுதி

“தயாசாகர்” போலியோ குழந்தைகள் இல்லம் – சிக்கரியா – பீஹார்

“ஆஷாதீப்” இல்லம்

கிராமங்களில் சிறுவர் ஊழியம்

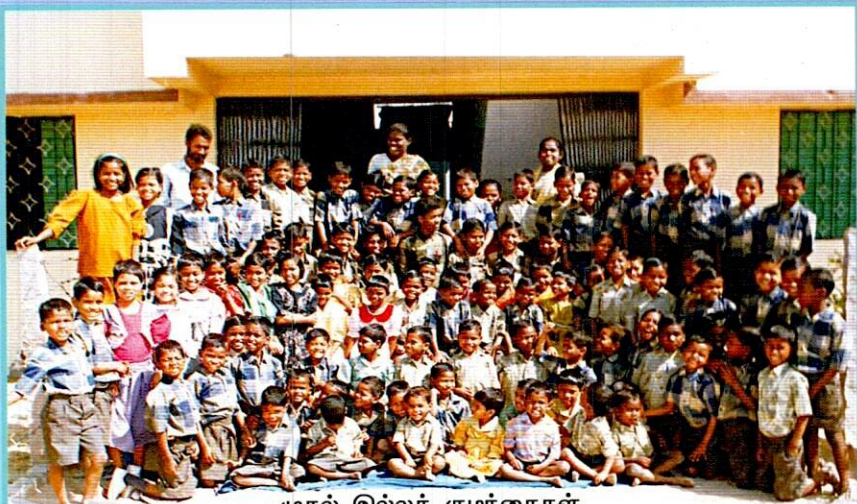
முதல் ஜெம்ஸ் இல்லக் குழந்தைகளுடன்
சகோதரி ரூபலேகா

கல்லுடைக்கும் சிறுமி

இல்லச் சிறுவர்களின் ஜெப் நேரம்

முதல் இல்லக் குழந்தைகள்
“சிசு கல்யாண் கேந்த்ரா” (SKK) கருவந்தியா

சிறுவர் சிறுமியருக்கு போதிக்கும்
சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார்

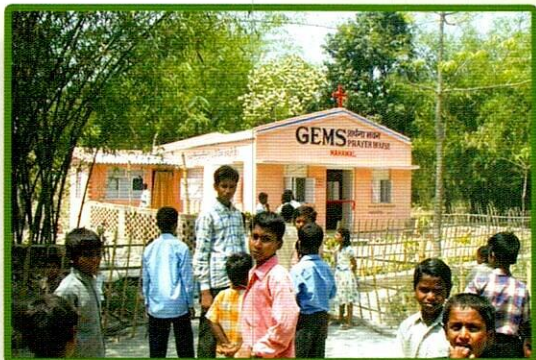

சிறுவர் முகாம்

ஜெம்ஸ் ஆங்கிலப்பள்ளி, சிக்கரியா மாணவர்களுடன் சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார்

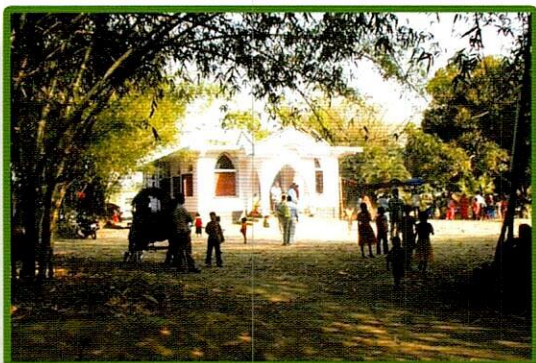
வட இந்திய பணித்தள ஆலயங்கள்

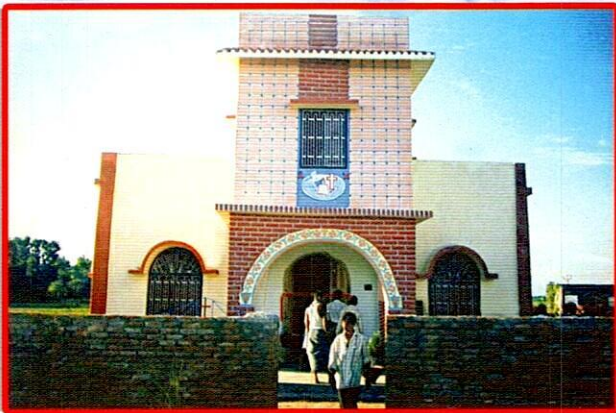
மஹாவல்

ராமநகர்

சீத்தாமரி

மதுபனி - வட பீஹார்

முதல் சபை - பாபுவா

கூபா, ரோஹ்தாஸ்

ஹிந்தி உயர்நிலைப்பள்ளி, சிக்காரியா - பீஹார்

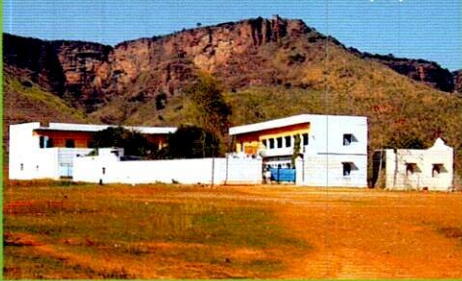
ITI

Nursing School

D.C.C. பள்ளி - ரோஹ்தாஸ்

ஆங்கிலப் பள்ளி - ரேணுகுட்

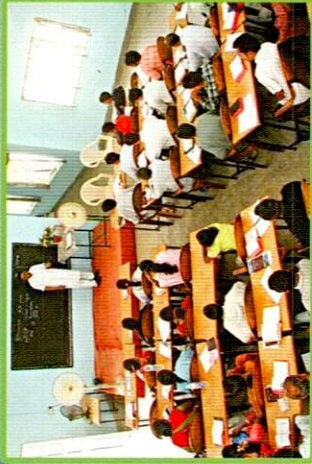

ஆங்கிலப் பள்ளி, சிக்காரியா - பீஹார்

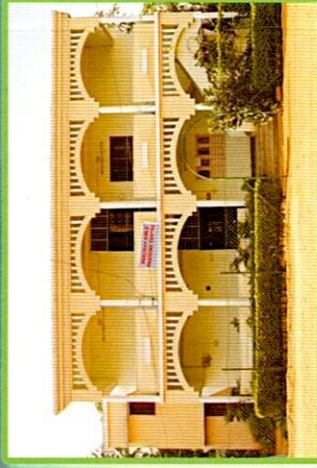
தீயோத்தேய வேதாகமக் கல்லூரி (TBS) மற்றும் இளைஞர் பயிற்சி மையம் (JETI)

பயிற்சி வகுப்புகள்

தையற்பயிற்சி மையம் (SETUP)

தேயோள் வேதாகமப் பயிற்சி மையம் (DBTC)

சகோ. அகஸ்டின் ஜெபக்குமாரின் தாயார் திருமதி. ஜாய் பீறார் பணித்தளத்தில் 2003ம் ஆண்டு

சகோ. ருபேலகாவின் தாயார் திருமதி தங்கத்தாய் பீறார் பணித்தளத்தில் 2003ம் ஆண்டு

GEMS மருத்துவமனை - பீறார்

முன்னாள் ரயில்வே அமைச்சர்
திரு. வாலு பிரசாத் மற்றும்
முன்னாள் முதல்வர்
திருமதி ராபி தேவி
ஜெம்ஸ் மருத்துவமனை
திறப்புவிழாவின் போது

கிராம
மருத்துவ
முகாம்

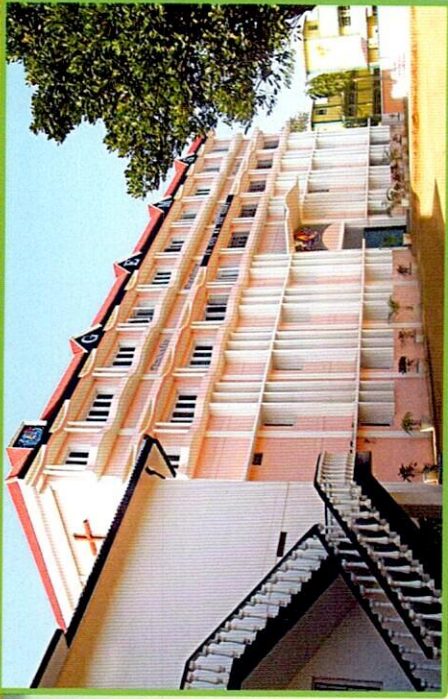
திரு. வாலுபிரசாத்
அவர்களோடு தனது
அனுபவ சாட்சியினைப்
பகிர்ந்து கொள்ளும்
சகோ. அகஸ்டின்
ஜெபக்குமார்

கிராம
மருத்துவக் குழு

ஜெம்ஸ் ஆடிட்டோரியம் - பீஹார்

ஜெம்ஸ் அலுவலகம் - சிக்கரியா - பீஹார்

ஜெம்ஸ் ஆடிட்டோரியம் - உட்டிபுத்த தோற்றம்

GEMS FIVE FOLD MINISTRY

Go to the unreached
Evangelize
Make Disciples and
Send them to reach their own

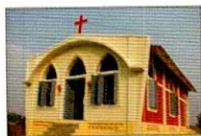
Fivefold Ministry

Evangelism
Church Planting
Discipleship & Training
Educational Services
Humanitarian

Five Core Values

Sincerity
Simplicity
Sanctity
Sacrifice
Service

2175 people toil together
with GEMS as
Missionaries, Workers,
Tentmakers and Bible
Men / Women.
More than 3000 people
serve as Volunteers.

GEMS is a trans-denominational charismatic Christian mission organization, involved in Evangelism, with the vision to reach the unreached with the Good News of the Lord Jesus Christ and help them reach their own; so as to bring about holistic societal transformation through its Spiritual, Educational, Medical and Social services; primarily in Bihar, other North Indian states like Jharkhand, Uttar Pradesh, Madhya Pradesh, Maharashtra and also countries like Nepal and some closed countries since 1972.

EVANGELISM

Evangelism - Heartbeat of GEMS

CHURCH PLANTING IN CITIES, VILLAGES AND TRIBAL AREAS THROUGH ACTIVE
EVANGELISM HAS RESULTED IN ESTABLISHING 1200 CHURCHES
INFLUENCING MORE THAN 1 MILLION PEOPLE

NET

CUM

ACNI

PEACE

STORM

PROFIT

FILM TEAMS

CHILDREN MINISTRY

MAJOR & MINI GOSPEL MEETINGS

- 110 Mini (1000 to 3000 people) and 12 Major (6000 to 12000 people) **Gospel Meetings** are conducted annually to break new grounds.
- Through Panchayat Evangelism and Church Establishment (**PEACE**) / AGgravating New-life Influence (**AGNI**) strategy, attempt is made to place one missionary in every Panchayat (Govt. Administrative Demarcation) aiming Saturation Church Planting.
- GEMS Urban Ministries (**GUM**) attempts to influence the influencers, the urban elite.
- More than 40000 **Children** are reached every year through Bible Clubs, Vacation Bible Schools, Camps, and Rallies through Children Ministry.
- Students Outreach Ministries (**STORM**) concentrates College students through Prayer Cells, Bible Studies and Leadership Training.
- **PROFIT** (PROfessionals Fellowship of International Talents), is an initiative encouraging workplace evangelism globally.
- 25 **Film Teams** reaching more than 350 thousand people every year with Jesus Film and other Gospel Messages.

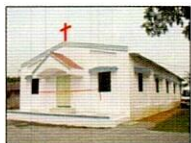

CHURCH PLANTING

Saturation Church Planting (SCP)

GEMS Block Approach Model
with reference to politically demarked geography

GEMS targets key 'Blocks' and "Panchayats" and attempts to saturate every village under them, with a maximum number of Churches

Political Demarcation of India

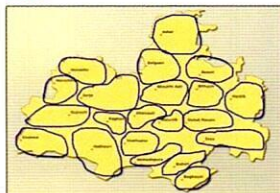
35 States
593 Districts
5564 Blocks
2,65,000 Panchayats
6,38,588 Villages

GEMS identifies strategic 'Blocks' and adopts it for total transformation and wholesome community development at grassroots level within its geographical boundary.

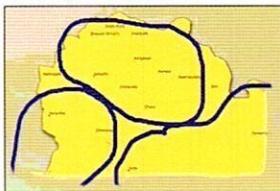
GEMS provides education, healthcare, community reformation, vocation specific training programs and self-help livelihood programs in these chosen 'Blocks' to bring about **transformation at grassroots level.**

An identified Block within Bihar State, India

Panchayats circled within a block

Villages within a Panchayat for SCP

Spread of GEMS' Belivers in Bihar

DISCIPLESHIP & TRAINING

Discipleship and Training in GEMS

25,000 first generation active believers are constantly trained under 25 different types of training programs, targeting 20 million active believers by 2020.

Corporate Training Center (CTC) with 6000 seating capacity for mass training.

Fourteen Regional, Language, Focus and Gender specific Discipleship Training Centers (DTC).

Cross Cultural, Induction Orientation, Discipleship, Short-term and One year Bible Training programs are conducted periodically.

EDUCATIONAL SERVICES

GEMS Educational Services

GEMS has toiled for more than 30 years in imparting education inspired by Christ as means for structured change.

GEMS promises wholesome education with intellectual, moral, spiritual, social and physical attributes.

- * **Schools** - GEMS runs 120 English and Hindi medium schools catering to more than 25000 young lives annually.

- * **GEMS Industrial Training Institute**
GEMS ITI offers vocational training courses on four technical trades namely Electrical, Fitter, Welder and Motor Mechanic.

- * **Nursing School - GEMS School Of Nursing (GSON)**
offers nationally approved Auxiliary Nursing and Midwifery (ANM) courses.

- * **Higher Education** - GEMS department of higher education facilitates 81 different Certificate, Diploma, Graduate and Post Graduate courses through Distance Education.

- * **Computer Center** - GEMS Institutes of Future Technology (GIFT) offer high quality work oriented computer education in Hardware, Software and Computer Applications.

- * **Tailoring Training Institute** - GEMS runs five Tailoring Training Institutes empowering socially underprivileged and persecuted women towards self employment and evangelism.

Schools

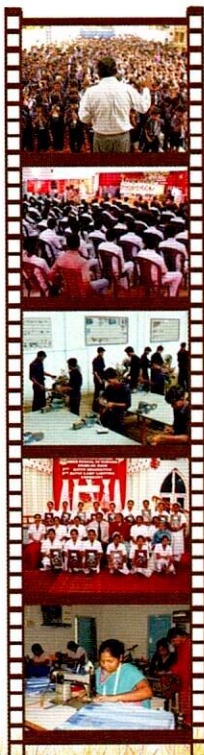
Nursing School

Computer Center

Higher Education

Tailoring Training Institute

Industrial Training Institute

Fostering Education for Transformation

HEALTH SERVICES

GEMS Health Services

More than 30000 people treated every year

150 bedded Multi-specialty
Hospital with 3 satellite
Primary Health Clinics

Regular medical
check-up camps in
remote villages

Round the year free
Cataract and Polio
corrective surgeries

Disaster relief
health camps during
natural calamities

Leprosy, TB and
Immunization programs

Patients are personally followed up and inducted into the Church through Automated Follow-up system which geographically maps the patient with the field missionary.

Health and Eternal Life!

PRAYER INITIATIVE

GEMS 24/7 Prayer Initiative

Prayer Rallies

Through GEMS prayer rallies, more than 6000 first generation believers gather in Bihar every year, fast and pray with specific information for the salvation of India and the Nations.

Chain Fasting Prayer

Thousands of people take slots of 4 hours, fasting and interceding for the deliverance of Nations against spiritual strongholds through Chain Fasting Prayer.

Mobilizing prayer to overcome spiritual strongholds

Online Prayer Database

GEMS has initiated and established a global network of prayer support by creating an online knowledge sharing database containing all relevant grassroots level information on religious, social and cultural elements for overcoming spiritual strongholds within every geography it works in.

Block Prayer Movement

Individual geographic profiles are mapped, managed and provided so as to facilitate informed prayer, 24/7 all round the year.

HUMANITARIAN SERVICES

GEMS Humanitarian

GEMS follows the approach of establishing 'Homes' as the fundamental block of bringing about wholesome transformation of society.

49 Different Homes

- Homes for the abused, abandoned and exploited.
- Homes for the physically handicapped.
- Homes for the children from tribal territories.
- Homes for the children of Commercial Sex Workers.
- Homes for the children of missionaries.

3 Village Transformation Projects

A complete under-privileged village is adopted for total transformation and community development.

Education, healthcare, vocational training and self-help livelihood options are offered.

Women Empowerment Movement

Knowledge empowerment and self-help groups.

2 Social Reformation Projects

- Rehabilitating jailed convicts.
- Community transformation among Sex Workers.

Restoring Smiles to the Deprived

PROFIT

GEMS PROFIT

Facilitating Professionals to actively utilize their vocational identities for hands-on workplace evangelism.

PROFIT targets professionals, motivating them towards 'tentmaking', workplace evangelism, country / culture specific infiltration and mission networking.

PROFIT aims to facilitate strategic infiltration and proliferation of the Gospel in difficult places.

PROFIT Pondicherry

PROFIT Coimbatore

PROFIT Abu Dhabi

PROFIT Singapore

PROFIT Bangalore

PROFIT Chennai

PROFIT Mumbai

PROFIT Ranchi

PROFIT Surat

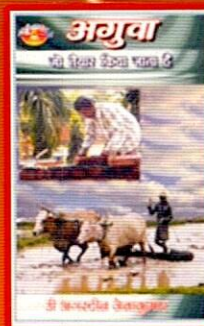
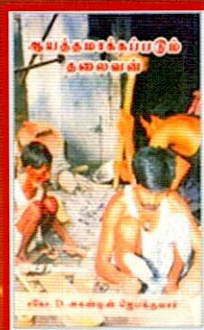
PROFIT Dubai

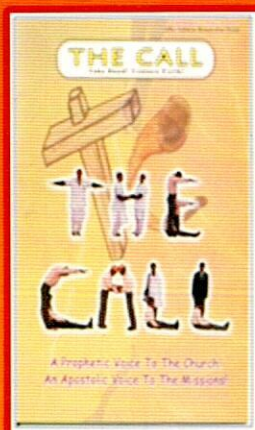
PROFIT mobilizes the Christian Professional community to meet, share and pray together through PROFIT Chapters, enabling them to implement the mission call.

Equipping believers in their Professional, Social and Spiritual portions of work life.

சமீகா. D. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார் எழுதிய புத்தகங்கள்

பத்திரிகைகள்

GEMS PUBLICATIONS
Sikaria, Indrapuri post, Dehri on Sone,
Rohtas Dist, Bihar 821 308, North India
E-Mail : publications@gemsbihar.org www.gemsbihar.org
Tel. : 06184 234026, 234567

GEMS PROMOTION SERVICE CENTERS

CHENNAI	: #8, 3 rd Jeevan Nagar, Adambakkam, Chennai 600 088.	Ph : 044-22670099
COIMBATORE	: #2, Anbu Nagar 4 th Street, Vadavalli Road, Edayarpalayam, Coimbatore 641 025	Cell : 9344824072
ERODE	: #6, Kalai Nagar, Rangampalayam, Erode 638 009	Cell : 9486976202
KODAIKANAL	: 143-2, Packiapuram, Kodaikanal - 624 101	Cell : 9443221776
KOVILPATTI	: 11, Theppakulam Street, Kovilpatti 628501	Ph : 04632 225890
MARTHANDAM	: N.S.Building, Kulasekaram Road, Marthandam, K.K.Dist. 629 165	Cell : 97886 89771
NAZARETH	: 17-B, Ebenezer Street, Nazareth 628617	Ph : 04639 277820, Cell : 9789464605
SIVAKASI	: 3/1350/9, Sattur Road, Paraipatti, Sivakasi-626 189	Cell : 98430 88840
TIRUNELVELI	: 4/112, 10 th Street, Shanthi Nagar, Palayamkottai 627 002	Cell : 9865311225
TUTICORIN	: 38, Sarangapani Street, Tuticorin 628 002	Cell : 9442210629
TUTICORIN	: J.S.Traders, Hotel Geetha complex, Polepettai, Tuticorin 628 002	Cell : 9442166061
VELLORE	: Shalom cottage, #52 Vana Nagar, Alamelumangapuram, Vellore 632 009	Cell : 9952545181

ASSISTANT REGIONAL PROMOTION CO-ORDINATION CENTER

CHENNAI	: 3/26, New colony, Nerkundram 600 107	Cell : 9444017330
TRICHY	: 36-45, Papa colony, Edamalaipattipudur, Trichy 620 012	Cell : 9894965520, 9443188521

REGIONAL PROMOTION CO-ORDINATION CENTER

CHENNAI	: Plot No. 19A, 3 rd Street, Megala Nagar, Vengaivasal 600 073	Cell : 9444763141
COIMBATORE	: Site No. 115, Sabari Garden, 4 th Avenue, 8 th Cross street, Nallampalayam Road 641 027	Cell : 9976960201
MADURAI	: Plot No. 21, Sharon Church street, Booman Nagar 625 018	Cell : 9865583563
NAGERCOIL	: 66-E, Bright street, Nagercoil 629 001	Cell : 9442934613
TRICHY	: Mahanaim, #1 Abdul Gazoore street, Kajah Nagar 620 020	Cell : 9443555577

OTHER STATE PROMOTION CO-ORDINATION CENTER

BANGALORE	: No 10, 4 th Cross (2 nd Floor) Oil Mill Road, Lingarajapuram, St.Thomas Town 560 084	Cell : 09448517025
MUMBAI	: B/1013, Station Plaza, Station Road, Bhandup (W) 400 078	Cell : 09322730294, 09820701775
PONDICHERRY	: Old No. 20, New No.1, III rd cross, 1 st Floor, Vicoria Nagar 605 005	Cell : 09486796631
KERELA	: CARMEL, No.4, N.V.Nagar, Peroonkada (PO), Trivandrum - 5	Cell : 09486357950, 09961071118

GENERAL PROMOTION CO-ORDINATION CENTRE

GEMS, No.10 Thamaraj street, Santhosh Nagar,
P&T Nagar, Madurai 625017
Cell : 9443429735, E-Mail : promotions@gemsbihar.org

PROMOTIONAL ADMINISTRATIVE CENTRE

16-A, Chinnakoil Street, Murugankurichi,
Tirunelveli-2. Tamil Nadu. Phone: 0462-2581131,
Email: nellaioffice@gemsbihar.org

...
இந்திய தேசம்

இந்திய மிஷனரி ஊழியத்தில், இந்தியரின் வாழ்க்கை சரிதங்கள் அதிகம் சொல்லப்படாமல், வெளிநாட்டு ஊழியர்களின் தியாகமும், ஊழியமுமே மிகவும் மேன்மைப்படுத்திச் சொல்லப்பட்டதினால், அநேக இளைஞர்களுக்கு உந்தும் சக்தியினை உண்டாக்கவும், நம்மாலும் கூடும் என்ற விசுவாசத்தினை உருவாக்கவும், இந்திய மிஷனரிகளின் வாழ்க்கை இன்றியமையாதது என்பதனையும்,

தேவனுக்கும், மனிதருக்கும் முன்பாக, திறந்த புத்தகமாக வாழும் வாழ்வு எப்பொழுதும் பிரதிபலனை அளிக்கக்கூடியது என்பதனையும்,

உண்மையாய், எளிமையாய், தியாகமாய், பூரண மனதோடு கூடிய சேவை செய்தால் தேசம் தேவனை அறிந்து, உள்ளங்கள் உருமாறி உபயோகப்படும் என்பதனையும்,

பிரதிஷ்டைகள் நொறுங்கிப் போகாவண்ணம் இறுதிவரைக் காத்துக்கொண்டால், உடன்படிக்கை செய்தவர் அதனை நிறைவேற்றும் வண்ணம் செயல்படுவதனை நாம் காண முடியும் என்பதனைக் கூறவே...

D. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார்